

MOIRA ÖÇENMEŞİ: ÖÇ

Henri Lœevenbruck

Dişi Kurdun Gececi

Çeviren: Elif Gökteke

YKY

DİŞİ KURDUN GECESİ

Henri Lævenbruck 1972'de Paris'te doğdu. Gazeteci, derlemeci ve yazar. Üç yıl bir kültür dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yaptı, bugün romanlar ve senaryolar yazmakla uęraŐıyor. *Moira* adlı çlemesi çok kısa sürede çoksatan kitaplar arasında yerini aldı. Lævenbruck, *Moira*'nın ardından, masalsı dünyasını zenginleŐtiren, *Gallica* adında yeni bir destan daha kaleme aldı.

Elif Gökteke 1970'te Ankara'da doğdu. Çevirmenlik yapıyor.

*Henri Lævenbruck'un
YKY'deki kitapları:*

*Moïra Üçlemesi: Bir
Dişi Kurt ile Çocuk, 2006*

*Moïra Üçlemesi: İki
Kurtların Savaşı, 2006*

*Moïra Üçlemesi: Üç
Dişi Kurdun Gecesi, 2007*

MOİRA ÜÇLEMESİ: ÜÇ

HENRI LÆVENBRUCK

Dişi Kurdun Gecesi

ÇEVİREN: ELİF GÖKTEKE

Yapı Kredi Yayınları - 2530

Doğan Kardeş -190

Moira Üçlemesi: Üç

Dişi Kurdun Gecesi / Henri Lœvenbruck

Özgün Adı: La Nuit de la Louve La Moira-Livre Troisième

Çeviren: Elif Gökteke

Kitap Editörü: Orçun Türkay

Düzelti: Fulya Tükel

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Çeviriye Temel Alınan Baskı: Bragelonne, 2004

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2007

ISBN 978-975-08-1270-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2006

Sertifika No: 1206-34-003513

Kapak resmi © Philippe Munch

Harita © Henri Lœvenbruck

© 2002, Editions Bragelonne

Bu çeviri "Agence l'Est" ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

Bütün yayım hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Yapı Kredi Kültür Merkezi

İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul

Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

<http://www.yapikrediyayinlari.com>

e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: <http://yky.estore.com.tr>

<http://www.yapikredi.com.tr>

*Sadık yoldaşlarım okurlara.
Tarihi yapan rastlantı ya da tanrılar değil, bizleriz.*

Gaelia

Özsuyun Son Damlası

Toprağın belleği yabancıdır insanlarınkine. Tarih ve dünya üstüne her şeyi bildiğimizi sanırız, ama öyle eski çağlar vardır ki bugün çoktan yitip gitmiş olan binlerce harika henüz capcanlıdır o zaman. Yalnız ağaçlar anımsar, gökyüzü, bir de rüzgâr... Taş, kuşkusuz, böyle görüp bildi bütün çağların bitişi. Çünkü her çağın bir sonu vardır. Ama insanlar bunu unutmayı yeğler hep.

Başdrüid Ernan kapısına sertçe vurulduğunu duyunca sıçrayarak uyandı.

Normalde Saî-Mina'daki hiçbir hizmetkâr Konsey'in en yüce üyesini böyle uyandırmaya cesaret edemezdi. Güneş yeni doğmuştu. Önceki akşam uzun ve zor geçmişti. Büyük bozgun dan beri her akşam öyleydi. Tartışmalar gecenin geç saatlerine kadar devam ediyordu. Konsey'de gerilim gitgide yükseliyordu. Herkes suçu başkasının üstüne atıyordu. Kimse ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini, bunalımdan nasıl çıkacağını, belini nasıl doğrultacağını bilemiyordu. Geçmişte Konsey hiç böyle bir bozgun yaşamamıştı. Bir zamanlar o iki dönmenin Konsey'den ayrılışı bile bugün Gaelia'yı ikiye bölen savaş kadar korkunç bir etki yaratmamıştı.

Zorlu, kargaşa dolu bir dönemdi elbette. Ama daha ciddi bir neden olmadıkça Başdrüid'i uyandırmaya gelen olmazdı. Oysa Ernan kapının ardında bir hizmetkârın sesini duymuştu işte. Endişe ve telaş dolu bir ses. Hiç kuşkusuz korkunç bir şey olmuştu.

Yaşlı adam ağır ağır kalktı, beyaz cüppesini kollarından geçirdi. Hizmetkâr yine kapıya vurdu. Ernan önündeki büyük aynaya baktı. Yıpranmış bir adamın suretini gördü aynada. Gözlerinde kederin umudu nasıl defettiğini gördü. Saî-Mina tarihindeki en büyük bunalımı göğüslemesi için Moïra neden onu seçmişti? Nasıl başa çıkabilirdi bununla?

Derin bir iç çekti. Her şeye hazırlıklı olmalıydı. Her habere. En kötüsüne bile. Her şey olabilirdi. Çünkü Moïra eşi görülmemiş bir altüst oluş başlatmıştı. Dünya değişecekti. Dünya değişmeye başlamıştı hattâ.

Başdrüid büyük dairesinin kapısını açtığı anda hizmetkârın gözlerindeki korkuyu fark etti. Delikanlının adeta dilinin tutulmasına neden olmuş derin bir korku. Drüid ne olduğunu sorunca hizmetkârın tek söyleyebildiği şey "Aşağıda" oldu.

Ernan öfkeyle iç çekti, delikanlıyı iterek büyük avluya gitmek üzere merdivenlere yöneldi. Makamı gereği koşamıyordu. Her hal ve şartta soğukkanlılığını koruması gerekiyordu ama büyük beyaz meşe asâsına dayanarak olabildiğince hızlı indi basamaklardan.

Merdivenin alt başına vardığında dışarıda toplanmış sessiz kalabalığı gördü. Drüidler, Magisteller ve hizmetkârlar birbirlerine iyice sokulmuş, kıpırdamadan duruyorlardı. Hepsi de aynı yöne bakıyordu. Avlunun ortasında daire olmuşlardı.

Ernan alnını sildi. Bu tedirginliğin bir tek nedeni olabilirdi. Ama Başdrüid bunu kabullenmek

istemiyordu. Asasının topuzunu iyice sıkarak kalabalığın arasına daldı.

"Çekilin!"

İnsanlar kenara çekildiler. Avlunun ortasına vardığında gördüklerinden şaşkına döndü. Olabilecek en kötü şeyi aklına getirmişti ama korktuğundan daha fazla sarsıldı gördüğü manzara karşısında.

Meşe ağacı sökülmüştü.

Büyük avlunun asırlık meşesi yerinde yoktu. Saî-Mina'nın kutsal simgesi çalınmıştı. On üç taş tahtın ortasında kaygı uyandıran bir boşluk kalmıştı. Toprakta geniş bir çukur vardı. Bir tehdit. Bir meydan okuyuş. Bir ihanet.

Bütün bakışlar Başdrüid'e çevrildi. Ernan bütün yüzlerde aynı endişeyi fark ediyordu. Bütün gözlerde aynı beklentiyi, aynı şaşkınlığı. Saî-Mina ruhunu kaybetmişti.

İhtiyar adam kalbinin atışlarını işitiyordu. Her tarafında kendi yüzü yansıyormuş duygusuna kapılmıştı. Ve suçlayıcı bir bakış.

Ciddi ve derinden gelen bir sesle "Hemen Konsey'in toplanmasını talep ediyorum" dedi. "Bütün Büyük-Drüid'ler Büyük Salon'a buluşmaya gelsin."

Arşivci Shehan "Hâlâ burada olanlar" diye karşılık verdi.

Ernan çevresindeki kadınların ve erkeklerin üstünde bakışlarını gezdirdi. Elbette. Birkaç Büyük-Drüid ve birçok drüid eksikti. Böylesi bir ihaneti gerçekleştirmek için epey kalabalık olmaları gerekmişti kuşkusuz. Saîman'ı çevresinde dolaştırdı ve en yakın meslektaşlarından hangilerinin kalabalık arasında bulunmadığını hemen öğrendi. Henon, Kalan, Otelian ve Tiernan. Dört yeni hain. Onlarla birlikte de bir sürü drüid ve Magistel tabii.

Ernan "Evet, hâlâ burada olanlar" dedi. "Yoklamada bulunmayan drüid ve Magistel'lerin kimler olduğunu kahyâ saptasın. Bütün isimlerin bana verilmesini istiyorum. Kesinlikle hepsinin."

Gerisin geri döndü, Konsey Salonu'na gitmek üzere yüksek kuleye yöneldi öfkeyle. Ama büyük kapının eşiğinden geçmeden önce arkasına döndü, afallamış kalabalığa bakarak şöyle dedi:

"Bütün bunlar benim iznim olmadan asla Saî-Mina dışında konu edilmeyecek. Herkes işinin başına dönsün!"

Ama Ernan olanları herkesin çabucak öğreneceğinden emindi. Haber bütün adayı dolaşacaktı. Böyle bir olay uzun süre sır olarak kalamazdı.

Çok geçmeden Gaelia Konsey'de bölünme olduğunu öğrenecekti. Saî-Mina'nın devrildiğini öğrenecekti.

Kehanet

Aléa ve Erwan'ın iyileşmesi günler sürdü, sonbahar başına kadar ayağa kalkamadılar. Yasları ise daha da uzun zaman aldı. Finghin her sabah Aléa'nın omzunu tedavi etmeye geldi, kırığın kaynaması için Saîman kullandı.

Samildanach ordusundan geriye kalan son askerler -kendilerine böyle diyorlardı- yavaş yavaş Aléa ve arkadaşlarının çevresinde toplanmış, ormanın bu ücra köşesinde, ortamın elverdiğince konforlu bir kamp yeri kurmuşlardı. Çadırlar, küçük ahşap kulübeler, mütevazı döşekler, masalar, ağaçsız düzlüğün ortasında da hiç sönmeyen büyük bir ateş.

Pek konuşulmuyordu, çok sayıdaki yaralının tedavisi yapılıyordu, bazı akşamlar sadece gaydanın hüznü şarkıları bozuyordu sessizliği. Yıldızlı gök kubbeye gözlerini diken Mjolln ateşin yanında Faith'in ona öğrettiği ezgileri çalıyordu; her nota ozanın anısına akıtılan bir gözyaşı damlasıydı. Arp çalan kadının ve Magistel'in anısı bütün kalplerde yaşıyordu. Bütün kalplerde acı vardı.

Kaitlin ise tatlı sözleriyle yol arkadaşlarının kederini hafifletmeye çalışıyordu. Gezgin oyuncu kız bir gezgin ozan kadar yetenekli bir anlatıcıydı kesinlikle. Onun öyküleriyle, küçük piyesleriyle insan neredeyse her şeyi unutuyordu, hak edilmiş bir dinlenme ânında dertlerden uzaklaşıyordu. Finghin iyilik dolu bir gülümsemeyle genç kızın yanında kalıyordu. Elleri birleşiyordu bazen.

Ama genç drüid yola çıkma arzusunu gizlemeye çalışıyordu özellikle. Aléa ya da Erwan'a acele ettirmek istemiyordu, onların dinlenme ihtiyacının sadece bedensel olmadığını biliyordu. Ama dünya onları çağırıyordu. Tarih durmamıştı. O iki değerli varlığın kaybı ne kadar acı olursa olsun, uzaklarda Gaelia yaşamaya devam ediyordu ve günün birinde yola koyulmak gerekecekti. Tarihin önu sıra yola koyulmak. Çevredeki askerler bunu kanıtlamak için buradaydı. Gaelia harekete geçmeye hazırdı.

İlk iyileşip ayağa kalkan Erwan oldu. Birkaç gün sonra normal yürüyebilecek hale geldi ve çok geçmeden, küçük topluluğun erzak ihtiyacına katkıda bulunmak üzere ava bile çıktı. Birkaç saat ortadan kayboluyor, ormanın derinliklerine dalıyordu tek başına, sonra akşamleyin, sonbaharın kızıl renkleri arasında, uzun saçlarını savurarak ve omzunda vurduğu av hayvanıyla geri dönüyordu. Onu artık Komutan diye çağırın birçok asker, yanında ava gitmek için ısrar ediyordu. Ama genç Magistel tek başına kalmak istiyordu. Sanki avlayacağı hayvanlar değildi de matemnin acısıydı. Babasının anısıydı. Çünkü Galiad Al'Daman Erwan'ın yegâne ailesiydi. Ve sevdiği kızın şimdilik delikanlıya hiçbir yardımını dokunamazdı.

Çünkü Aléa suskun duruyordu. Uyumadığı zamanlarda, hep yanında taşıdığı Anali Ansiklopedisi'nin ağır ve kalın cildine gömülüyordu. Kitabı dizlerine açıyor, sayfaları ağır ağır çeviriyor, ilerledikçe okumayı öğreniyor, sözcüklerin anlamlarını uzun uzun arıyor, henüz tanımadığı harflerde takılıyordu. Birkaç gün sonra sanki okumayı eskiden beri biliyormuş gibi oldu. Sayfalar

daha hızlı çevrilmeye başladı, genç kızın bakışları daha da keskinleşti. Daha parlaklaştı.

Ama hâlâ konuşmuyordu Aléa. En sadık arkadaşı Mjolln'la bile, onu seven delikanlıyla, Erwan Al'Daman'la bile konuşmuyordu. Yanına çağırdığı genç drüid Finghin'le, kardeş gibi sevdiği Kaitlin'le de konuşmuyordu. Mjolln dışında herkes genç kızın bu suskunluğuna uyum sağlamışa benziyordu. Cüce her geçen gün biraz daha sabırsızlanıyordu. Kızın karşısına oturuyor, saatler boyu ansiklopediyi okuyuşunu izliyor, kızın hâlâ konuşmadığını görünce öfkeyle derin derin göğüs geçirerek gürültülü bir biçimde küçük kulübeden dışarı çıkıyordu.

Aléa'nın çevresinde kamp kurmuş yüzlerce asker kızın armasını taşıyordu ama konuştuğunu hiç duymamışlardı. Onun için asker olmuş, onun uğruna savaşmış, kardeşlerinin yanı başlarında Aléa uğruna düşüp ölüşüne tank olmuşlardı ama Aléa şimdi ulaşılmaz bir ahşap kulübede uzak bir gölgeydi sadece. Bu durum da kızın çevresinde yavaş yavaş örülen efsaneye katkıda bulunuyordu elbette. Aléa henüz dışarı çıkmamıştı, askerlerin çoğu onun yüzünü bile görmemişti. Ama sırf ondan söz ediliyordu. Güzeldi, iri yarıydı, güçlü kuvvetliydi, kendini Aléa'ya adanmış bir orduda dolaşan söylentilerdeki bütün umutların toplamıydı.

Ama Aléa'nın dinlendiği kulübenin ağzını kapatan kırmızı perdenin arkasında, genç kızın arkadaşları sadece suskunluğunu dinliyorlardı onun.

Konaklamaya başladıkları ilk gün cücenin yaptığı küçük masada hep birlikte yemek yedikleri bir akşam, hâlâ bir köşeye çekilmiş, yatağına uzanmış duran Aléa en sonunda konuştu.

"Finghin, seninle konuşmamız gerek" dedi. Bunu söylerken arkadaşlarına hiç bakmadı, sanki günlerdir onları ayıran bir sessizlik yokmuş gibi davrandı.

Hepsi de şaşkın şaşkın bakıştı, sonra yavaş yavaş gözlerini Aléa'ya çevirdiler.

Genç drüid tahta kaşığı masaya bırakıp "Seni dinliyorum" dedi.

Aléa aniden ayağa kalkarak "Yok, burada olmaz. Ormanda yürüyüşe çıkalım" dedi.

Mjolln öfkeyle "Sizi duymamızdan mı korkuyorsun? Şu işe bak yahu! Bizden sakladığın şeyler mi var?" diye bağırdı.

Kaitlin cüceye sakinleşmesini işaret etmek için kaşlarını çattı. Ama Aléa gülümsedi. Bay Abbac'ın kişiliğini neredeyse unutmuştu.

"Hayır Mjolln. Sadece yürümeye ve düşünmeye ihtiyacım var. Finghin bu konuda bana yardım edebilir. Ama gelmek istiyorsan gel, başımın üstünde yerin var. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Hele en eski dostumdan."

Cüce yüzünü buruşturarak "Çok iyi" diye karşılık verdi. "Tabii gelmek istiyorum. Öhöms. Benim de yürümeye ve düşünmeye ihtiyacım var. Moïra aşkına! Evet ya, ben senin en eski dostunum!"

Aléa kendinden emin, neredeyse tiyatroya özgü bir tavırla kulübenin çıkışma yürürken "Hadi gidelim!" diye davet etti cüceyi.

Geçerken Phelim'in esasını eline aldı, büyük beyaz cüppesini omuzlarına attı. Arkadaşları genç kızın yürüyüşünü şaşkınlıkla izlediler. Tümüyle iyileşmişe benziyordu. Ama ne yapacağı kestirilmez biri olup çıkıyordu günden güne. Büyümüştü adeta. Nekahet döneminde birkaç yaş yaşlanmıştı sanki. Soylu, dimdik, kendinden emin ve güzeldi, artık bir çocuk değil kararlı bir genç kızdı.

Mjolln oturduğu yerden sıçrayıp Aléa'nın peşinden fırladı. Çok geçmeden Finghin, Kaitlin ve Erwan'a üzgün bir bakış atıp ikiliyi takip etti. Ama Kaitlin'le Erwan Aléa'nın yeniden konuşmaya başladığını görmekten çok mutluydular. Bu, şimdilik içlerini rahatlatmaya yetiyordu.

İmala saatler boyunca kaçmıştı. Cesetlerin görüntüsünden ve kokusundan kaçmıştı. Türdeşleriyle yaratıkları alt etmiş, dişi dikeyi korumuştur. Ama şimdi uzaklarda olmak istiyordu. Öbür kurtlar da onun gibi kaçmış, araziye dağılmıştı. Sanki birdenbire onları birleştiren güç ortadan kaybolmuş, doğa yeniden dizginleri ele geçirmişti. Sürüler yeniden oluşmuş, yeniden birbirlerinden uzaklaşarak kendi alanlarını aramaya koyulmuşlardı.

İmala da eskiden olduğu gibi adanın topraklarında tek başına ilerliyordu. Dikeylerin görüntüsü çoktan arkasında, uzaklarda kalmıştı. Sadece yaralı ayağının acısı ve kürkünü kımıldatan rüzgârın esişi vardı artık. Güneye doğru inerken fundalığı, ormanları geçiyor, köylerin çevresinden dolaşiyor, yalnız bir kurt olarak avlanıyordu.

O gün akşamüstüne doğru, güneşin giderken azalan aydınlığa yumuşak mavi bir örtü bıraktığı saatlerde, bir gölcüğün kıyısına ulaştı. Usulca, uzun sarı otların arasına daldı. Orman uzun dönüşümüne başlamıştı bile. Yapraklar ve otlar bakır rengine, kızıla bürünüyordu. İmala kulaklarını dikmiş, ağzını yere yaklaştırmış, çevik bir zarafetle suya yürüdü. İri ayakları nemli ve soğuk toprağa gömülüyordu. Çok geçmeden, dişi kurdun gri-beyaz yansıması gölcüğün yüzeyinde belirdi, yazın bitişiyle incelen bedeninin kusursuz bir ikiziydi görüntü. İmala bir an durdu, suyun şıpırtısını dinledi, birkaç sineği kovmak için başını salladı ve ağzını daldırıp kana kana içmek için gölcüğe eğildi.

Tatlı, serin bir suydur bu, kurdun susuzluğunu bastırır ama acıktırır hayvanı. İmala ansızın su içmeyi kesip burnunu havaya dikti. Suda bir hareket görmüştü. Suyun dibinden geçen, titrek, küçük, oval bir şekil. Bir balık. İmala şimdi hiç kımıldamadan suyun altını gözlüyordu. Şekli yeniden gördü. Bir tane daha. Ansızın bir sıçrama. İmala geri çekiliverdi ama sonra birdenbire burnunu suya daldırır.

Gövdesi pul pul, kocaman bir sazan çıkardı gölden, yüzünden sular damlıyordu. Büyük bir şey değildi ama şimdilik yeterdi. İmala gölcüğün kıyısında küçük ve düzenli adımlarla koşmaya koyuldu; ortama güzelce uyum sağlamış, ince uzun köklerine dayanarak suyun üstünde dikilen büyük bir kızılağacın yanına gidip yattı. Birkaç lokmada balığı yedi, sonra biraz daha su içmek ve suratını yıkamak için gölcüğe yürüdü tekrar.

Yaralı patisinin beyaz tüylerindeki kan neredeyse tümünden kaybolmuştu ama dişi kurt hâlâ topallıyordu. Solmuş yapraklar, çakıllar, küçük ve ince söğüt dallarından oluşan siyahımsı bir humusun içine yattı. Seyrek ağaçlı bir ormanın yatıştırıcı sesleri içinde akşam yaklaşırken rahatladı en sonunda.

Ama tam uyuyakalmıştı ki bir dalın çıtırtısıyla sıçrayarak uyandı. İmala bir zıplayıştı ayağa kalktı ve arkasına döndü.

Kulaklarını, kuyruğunu dikleştirip çevreyi kolaçan etti. Çok geçmeden kendisini uyandıran şeyi gördü. Birkaç adım ötede, ihtiyar bir kızılağacın gölgesinde, ön ayakları üstüne dikilmiş gri kurt, kıpırdamadan İmala'yı seyrediyordu.

İri yarı, koca kafalı, uzun bacaklı, sağlam gövdeli bir kurttu bu. Badem biçimli sarı gözlerinin çevresindeki kalın siyah sürmeleri kürkünün açık gri rengiyle karşıtlık oluşturuyor, delici bir bakış veriyordu hayvana. Dili dışarı sarkmış, kulakları dikilmiş, kuyruğunu biraz yukarı kıvrımış sallıyor, ama İmala'nın ilk adımı atmasını bekliyor gibi görünüyordu.

Dişi kurt kımıldamadan duruyordu. Kurdun silüetini belli belirsiz tanıyordu ama aradan zaman

geçmişti. Şimdilik aralarındaki bağ kaybolmuştu. Erkek kurt yeniden bir yabancı haline gelmişti.

Birdenbire gri kurt havlamaya başladı, sonra havlaması tiz bir ulumaya dönüştü. Son nota da sustuğunda, kurt kulaklarını dikip bekledi, sanki bir yankı, bir yanıt, bir başka erkeğin ulumasını duymaya çalışıyordu. Ama İmala'nın yalnız olduğunu gördü. Dışinin yanında başka bir kurt yoktu. Yol açıktı.

Büyük gri kurdun tanıdık kokusu çok geçmeden İmala'ya ulaştı. İmala o zaman türdeşinin kokusunu hatırladı. Bir an duraksadı, sonra ağır ağır yeni gelene doğru yürüdü. Çekine çekine, gözlerini gri kurttan ayırmadan, hayvana yaklaştı, sıçramaya hazırды. Birkaç adım kala küçük inilti çıkartmaya başladı, gri kurdu ilerlemeye davet edercesine geriye doğru birkaç kez küçük küçük sıçradı. Ama kurt uzun gri bacaklarının üstünde dimdik, gururla, bekledi.

İmala kendi çevresinde bir kez döndü, sonra yeniden ilerledi. Erkeğin çevresinden dolaşmak için hafifçe sola kaydığını ama gri kurt, adeta İmala'nın yandan yaklaşmasını engellemek istercesine, ani bir hareketle gövdesinin eğimini değiştirdi. Beyaz dişi kurt yeniden bir inilti ve birkaç tuhaf viyaklama sesi çıkarttı ama ilerlemeye devam etti.

En sonunda çekine çekine erkek kurdun yanına yaklaştı. Kuyruğunu dimdik tutarak usulca hayvanın böğrüne gelip durdu. Başları ters yöne bakacak şekilde, yan yana duruyorlar, birbirlerine bakmıyorlardı ama ikisi de sırayla canlı bir şekilde küçük küçük sıçırıyordu. Henüz birbirlerine değmiyorlardı ama birbirlerine alışıyor, birbirlerini sınıyorlardı. Yavaş yavaş kuyrukları daha hızlı sallanmaya başladı, erkek kurt birdenbire patisini İmala'nın omzuna koydu. İmala kıpırdamadan duruverdi ama teslim olmadı, en ufak bir boyun eğiş işareti göstermedi. Birkaç saniye böyle kaldılar, kokuları birbirine karıştı, en sonunda oynaşmaya başladılar.

Ağaçların arasında kovalamaca oynayarak, ufak ufak birbirlerini ısırarak, inilti çıkartarak çabucak eski yakınlıklarına kavuştular, sonra da yorgunluktan bitkin düşerek ama güvenle, gölcüğün birkaç adım ötesine gidip yattılar. Yeniden birleşmişlerdi.

İmala'nın sonbahar başında büyük gri kurtla nasıl buluştuğunu efsane böyle anlatır. Masalcıların "Taïbron" dediği bu kurdun adı orman perilerinin dilinde "yoldaş" demektir.

"İki dönme yok, Finghin kızın yanında, dört hain de ortadan kaybolmuş, Konsey hiç bu kadar bölünmemişti Ernan."

Aengus'ün sesi endişe yüklüydü. Şaşkınlığını paylaşan öbür Büyük-Drüid'ler, Aengus'ün sözlerini onayladılar. Shehan hariç. O, arşiv defterine not almakla meşguldü. Tarikatın dayattığı sözellik yasasına göre, Shehan yazma yetkisi bulunan tek drüiddi.

Ernan ciddi bir ifadeyle drüid kardeşlerini dinliyordu ama onları gerçek anlamda işitmiyordu. İhtiyar adamın aklı başka yerdeydi. Büyük-Drüid'lerin bu kadar kritik bir anda ona hiç yardımı dokunamıyordu. Yanıtı kendinde bulması gerekiyordu.

Phelim, Ailin, beni terk ettiniz. Adamızın kaderi belli bile olmadan çekip gittiniz. Sizin keskin görüşlülüğünüze hiçbir zaman sahip olmadım ben. Sizin cesaretinize, cüretinize asla sahip olamam. Konsey'de yeniden düzen kurmayı, adama tekrar huzur getirmeyi asla beceremeyeceğim. Çok ileri gittik. Hesaplar, manipülasyonlar, kurnazlıklar derken gerçekliklerin basit anlamını kaybettik.

Bir başka Büyük-Drüid "Sadece altı kişi kaldık, olmamız gerekenin yarısı bile değil bu sayı" dedi.

Meşeyi kestiler. Bu gece girdiler ve meşeyi kestiler. Burada ne işim var bilmem. Hâlâ hangi hakla şu meclise başkanlık ediyorum ki? Oysa ben olacakları kestiremeden çevremdeki her şey yıkıldı gitti...

Shehan başını kaldırıp "Samael'in öldüğü söyleniyor" dedi. "Piskopos Natalien kisvesi altında saklanıyormuş. Eğer gerçekten öldüyse, en azından yerine yeni bir Büyük-Drüid seçebiliriz, böylece yedi kişi oluruz. Hem sonra unutmayalım ki Finghin burada aramızda olmasa da düşmanımız değil. En genç arkadaşımıza güvenim tam."

Aengus "Artık kimseye güvenemeyiz" diye karşılık verdi. "Öyle genç ki hainler onu manipüle etmekte hiç zorluk çekmeyecektir. Zaten o kadar genç bir kardeşimizi asla Büyük-Drüid yapmamalıydık. Daha birkaç ay önce basit bir çömezdi."

"Finghin aramızdaki birçok kişiden daha akıllı başında biri" diye araya girdi Kiaran, her zamanki gibi gizemli bir tavırla. "Ve bize asla ihanet etmeyecektir."

Shehan "Demek ki sekiz olacağız" diye bir sonuç çıkardı.

Aengus göğüs geçirdi.

"Hiç yoktan iyidir! On üç yerine sekiz! Ciddiye alınmak konusunda hiç şansımız kalmadı."

Kiaran yine araya girdi: "Kim tarafından ciddiye alınmak?" dedi alaycı bir sesle. "Zaten bir tane bile siyasal müttefikimiz kalmadı. Kralın ölümünden beri Galatie bizim safımızda değil, hem dört hainin kraliçenin yanına gittiğine bahse girerim."

Eğer krala daha çok güvenmiş olsaydık, ona daha fazla iktidar vermiş olsaydık, o rezil kız Eoghan'ı böyle aldatamazdı kuşkusuz. Demek ki büyüklerimizimizin hesapları hatalıydı. Eoghan'a daha çok serbestlik tanınmalıydık. En azından görünüşte.

Shehan da söyleneni doğruladı: "Gerçekten de çoktan kraliçenin yanına vardıkları anlatılıyor" dedi.

Bunun üzerine Aengus "O zaman onları aforoz edip yerlerine dört drüid seçelim" önerisini getirdi. "Böylece sadece Maolmòrdha'nın sandalyesi boş kalır. On iki oluruz, yeniden birleşmiş oluruz."

Bütün yüzler Ernan'a çevrildi. Başdrüid sessiz kalmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdi kafasını meşgul eden şey Konsey'deki Büyük-Drüid'lerin sayısı değildi, ister altı, ister sekiz ya da on iki kişi olsun, Konsey'in ne yapması gerektiği idi.

Kiaran'ın belirttiği gibi drüidlerin gerçek müttefiki yoktu artık. Bir zamanlar adanın en büyük siyasal gücü olan drüidler, kuşkusuz kırılğan ama yine de istikrarlı bir iktidarın iplerini Yüce-Kral'ın gerisinde kalarak gizlice ellerinde tutan drüidler, bugün bir başlarına kalmışlar, dağılmış bir siyasal manzaranın ortasında bölünüp parçalanmışlardı. Kimse böyle olacağını kestiremezdi.

Ernan kendini yalnız hissediyordu. Burada bile, Konsey Salonu'nun sıcak kubbesi altında, makamına ayrılmış yontmalı koltuğunda otururken, Başdrüid tarikatının çoktan ortadan kalktığı duygusunu taşıyordu. Eksik drüid kardeşleri çok fazlaydı, ihanet ise çok fazla kuşku doğuruyordu. Ernan şimdi kime güvenebilirdi?

Hem bir de meşe meselesi vardı. Hainler asırlık ağacı nasıl yerinden sökebilmişlerdi? Büyük Saî-Mina'ya karşı daha şiddetli, daha aşağılayıcı başka türlü bir meydan okuma düşünülebilir miydi? Moïra buna nasıl göz yummuştu?

"Kardeşlerim, asırlık ağaç olmaksızın Konsey'i yeniden kuramayız, Saî-Mina'yı yeniden kuramayız. O bizim birliğimizin simgesiydi. Hainler tarikatımızın ruhunu alıp götürmüşken yerlerine başkalarını seçmek kendi kendimizi kandırmak olur."

Aengus "Ne demek istiyorsunuz?" diye şaşırdı.

"Saî-Mina yeniden birlik olacak ya da ortadan kalkacak. Giden kardeşlerimizin yerine başkalarını getirmek değil mesele, mesele onları geri getirmek ya da ortadan kalkmak."

Küçük topluluğa uzun bir sessizlik çöktü. Ernan'ın çevresindeki beş Büyük-Drüid Başdrüid'in yüzüne bakıyor, hiç kuşkusuz bir açıklama bekliyorlardı. Ama Ernan çoktan başka düşüncelere dalıp gitmişti bile.

En sonunda sessizliği bozan Kiaran oldu.

"Ernan'ın söylediği bana çok doğru geliyor. Bu kadar çok üye Konsey'i terk etmeye karar verince Konsey'in varlık nedeni kalmıyor. Ayakta kalıp kalmayacağımız değil meselemiz, özümüz, varlığımız."

Kiaran benim gibi düşünüyor. Bunalımın bizim tarikatımızı aştığını biliyor. Bu bunalımın varlık nedenimizin sorgulanışı olduğunu biliyor. Bu sorgulama bir çözüme kavuşturulmadıkça yeniden kurulmamız nafîle.

"Ama adanın Konsey'e ihtiyacı var! Kardeşlerimiz bize ihanet etti diye tarikatımızı böyle yıkamayız."

Kiaran "Yıkamayız ama tamir de edemeyiz" diye karşılık verdi. "Duvardan düşen tuğlaların yerine alıncaya başka tuğla koymak hiçbir işe yaramaz. Duvar ufalanıp yıkılıyorsa, yıkılışının nedenlerini göğüslememiz gerek. Konsey uzun zamandır yanlış yolda. Phelim haklıydı. Rolümüzü üstlenmeyi kabul etmeyerek mahvımıza koştuk."

Kiaran'ın sözleri şimdiye kadar hiç bu kadar usa yakın gelmemiştir bana. Kuşkusuz daha önce onu anlamayı bilememişim. Eskiden söyledikleri ve benim tutarsız birtakım esinler diye gördüğüm sözler belki de saf bir aklın ürünleriymiş, uzun yıllar süren iktidarın saptırdığı mantığımızla kavrayamayacağımız kadar saf bir aklın.

Aengus "Küçük baş belasını desteklememiz mi gerekiyordu?" diye sinirlenerek ayağa kalktı.

Kiaran "Samildanach'ı desteklememiz gerekiyordu" diye düzeltti.

Ernan gözlerini kaldırmadan "Asla geç kalmış sayılmayız" dedi.

Yeniden sessizlik kapladı ortamı. Hâlâ ayakta duran Aengus suskun kalan arkadaşları Lorcan ve Odhran'a umutsuz bakışlar yöneltti. Gözlerinden bu ikisinin duruma razı geldiğini, ya da olayların düpedüz onları aştığını okudu.

"Aléa'ya katılmamız gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Aengus. Şimdi gözleri öfkeyle doluydu.

Ama kimse yanıt vermedi. Aengus başını sallayarak kendini yüksek arkalıklı koltuğuna bıraktı. Ve o da susmayı seçti.

Ernan meşe asasını dizlerine koyarak konuşmayı noktalamıştı: "Kardeşlerim, henüz size her şeyi söylemedim. Dört hain asırlık ağacımızla yetinmemiş, Tuathann'ların dört Man'ith'ini ve Djar Man'ithi'ni de alıp götürmüşler. Tek başımıza onlara karşı duramayız. Kuşkusuz daha kalabalığız ama yanlarında o kutsal nesnelere gücü var, hiç kuşku yok ki kraliçenin ordusu da onlardan yana. Yeni bir müttefik aramaktan başka seçeneğimiz yok. Kraliçe devrilmemizi istiyordu, çoktan başardı bunu. Harcourt mu? Onlar bizim en amansız düşmanlarımız. Bisagne mı? Onlar yan tutmayı kabul etmeyeceklerdir. Tuathann'lar mı? Neredeyse hepsi öldü. Tek muhtemel müttefikimiz Aléa. Finghin de onunla. Finghin'den önce Phelim bu genç kıza güvenmişti. Başka bir seçenek görmüyorum."

Biliyorum ki Ailin de aynı kararı alırdı. Zamanında anlamamış olsak da bütün seçimleri bu yöndeydi zaten. Kaderini gerçekleştirilmesine yardımcı olmak için Aléa'yi korumak. Bizim

kaderimizi.

Shehan "Kızın nerede olduğunu bilmiyoruz" dedi. "Sağ kalıp kalmadığını bile bilmiyoruz. Anlatılanlara bakılırsa Maolmòrdha ölümler ülkesinden geri dönmüş bir yaratık takmış peşine..."

"Kız yaşıyor" diye araya girdi Kiaran.

Kesin inanç dolu ses tonundan, Kiaran'ın kızı Djar âleminde kesinlikle gördüğü belli oluyordu. Buradaki herkes, Konsey'in en tuhaf üyesi Kiaran'ın yaşayanların ruhlarının dolaştığı şaşkıncu Djar âlemine her gece yolculuk ettiğini biliyordu artık.

Ernan onayladı.

Ayağa kalkarak "Eğer yaşıyorsa onu buluruz. Pek yakında" diye yanıt verdi.

"Finghin, geçen gün uyanıp da sana yanıtların Anali Ansiklopedisinde olup olmadığını sorduğum zaman, bana var demiştin."

Aléa genç drüidin yanında, ormanda yürüyordu, konuşmanın tek kelimesini bile kaçırmak istemeyen Mjolln adım adım onları takip ediyordu. Kısacık boyu arkadaşları kadar iri adımlar atmasını engelliyordu, cüce sinirli sinirli iç çekerek yeri kaplayan iri ölü dalların ve su birikintilerinin üstünden atlıyordu.

Aléa "Bu, Ansiklopedi'yi okuduğun anlamına mı geliyor?" dedi.

Finghin dosdoğru önüne bakıyordu. Şimdi Aléa için her sözcüğün ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Sorularının nasıl da anlam yüklü olduğunu biliyordu. Saî-Mina'da öğrenim görmemişti ama şimdi bir drüid kadar idmanlıydı. Belki de daha fazla.

"İlk bölümleri okudum."

Aléa gülümsedi. Drüidin temkinli davranması onu eğlendiriyordu.

"Öyleyse ilk kehaneti biliyor musun?"

Finghin bir eliyle traşlı kafasını kaşıyarak "Evet" dedi.

"Sence beni ilgilendiriyor mu?"

Finghin durdu. Genç kıza baktı. Gerçekten güzeldi Aléa. Şimdi görüyordu genç drüid: Magistel'i Erwan'ın bu kıza duyduğu aşkın şaşılacak bir tarafı yoktu. Herkes Aléa'ya biraz âşık olmuştu herhalde. Onunla karşılaşanlar en azından. Gönlü Kaitlin'i seçmiş olsa da genç drüid bile Aléa'nın etkileyciliğine duyarsız kalamıyordu. Mavi gözleri. Koyu renk saçları. Orman perilerinin kıza özel yaptığı mavili sırmalı soylu giysiler. Omuzlarına attığı, drüidleri çağrıştıran büyük beyaz pelerin. Ve onu büyük gösteren, adımlarına güven veren Phelim'in asâsı.

Genç drüid en sonunda "Evet, sanırım seni ilgilendiriyor" diye yanıt verdi.

"Öhöms! Moïra aşkına! Neymiş o kehanet, bana da söyleyene yahu! Haksızlık bu, ben okumadım ki sizin kitabınızı!"

İkiliye yetişen Mjolln soluk soluğa kalmıştı. Elini beline dayamış, kaşlarını çatmış, öfkeli bir duruşu vardı. Aléa cücenin elini tuttu, ölü bir ağaç gövdesine, Mjolln'un yanına oturdu.

"İlk kehanet benim doğumuma gönderme yapıyor Mjolln."

"Doğumuna mı? Geçen gün bize annenin Sid'li bir hanım olduğunu söylemiştin. Ve bir ağabeyin olduğunu. Bir Tuathann. Öhöms."

Aléa "Doğru" diye onayladı. "Ve ben doğmadan çok uzun zaman önce yazılmış olan Anali

"Ansiklopedisi, Samildanach çağının nasıl sona ereceğini anlatıyor."

"Samildanach çağı mı? O da nesi?" diye şaşırdı cüce.

"Şu yaşamakta olduğumuz çağ, ana-babalarımızın yaşadığı çağ... senin yaşadığın."

"E öyleyse ne?" diye ısrar etti Mjolln.

"Anali Ansiklopedisi son Samildanach'ın bir kadın olacağını söylüyor. Toprağın Kızı olacağını, yeraltından bir kadından doğma, yeryüzünden bir erkekten olma."

"Bir erkek ve bir Tuathann kadını mı?"

"Kesinlikle öyle. Kehanete göre bir akşam Sid'in kapıları açılacak, bir Tuathann kadını dışarı çıkacak ve bedeni, Gaelia'lı temiz bir erkeğiyle birleşecek. Bu birleşmeden bir kız doğacak. Son Samildanach. Ağabeyim Tagor annemin bana böyle gebe kaldığını söyledi. İhaneti yüzünden Sid'den kaçmak zorunda kalmış."

"Demek ki benim küçük taşçı kızım, son Samildanach'ın kendin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aléa yanıt vermedi. Gülümsemekle yetindi ve tekrar Finghin'e döndü.

Ayağa kalkıp genç drüide yaklaşarak "Konsey'de bu konuyu konuşuyor muydunuz?" diye sordu.

"Hayır, Ansiklopedi'nin adı bir-iki kez anıldı ama kardeşlerim pek iyi gözle bakmıyordu sanki o kitaba. Hiçbir kitaba aslında, hatırlatırım."

"Peki benim doğumumdan söz ediliyor muydu?"

"Hayır."

"O zaman sen babamın kim olduğunu bilmiyorsun."

Drüid de gülümsedi. Aléa onunla alay mı ediyordu, yoksa bu bir numara mıydı, anlayamadı.

"Herkes çoktan tahmin etmedi mi bunu?" dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Öhöms, ben etmedim!" diye haykırdı Mjolln.

Ama Aléa duymamış gibi yaptı.

"Sence kendisi de babam olduğunu biliyor muydu?" diye sordu drüide.

Finghin omuz silkti.

"Yahu siz kimden söz ediyorsunuz kuzum?"

Aléa bir saniye daha Finghin'in yüzüne baktı. Sonra tekrar gaydacıya döndü.

"Katubatuos oğlu Caron Cathfad'dan söz ediyoruz, Saî-Mina'ya girdiğinde drüidlerin Phelim diye çağırdığı kişiden. Phelim benim babamdı."

Cüce gözlerini faltaşısı gibi açtı.

"Ha? Ama bu olanaksız! Öhöms, olamaz!"

Aléa yeniden yürümeye koyuldu, Finghin de ona eşlik etti. Cüce uzun süre kıpırdamadan kaldı, ağzı bir karış açılmıştı, sonra ikiliye yetişmek için koşmaya başladı.

Aléa "Böylece ilk kehanet çoktan gerçek oldu. Ben insan bir baba ve Tuathann bir anneden doğdum ve görünüşe bakılırsa sizin Samildanach dediğiniz kişiyim. Daha ileriki sayfaları okudun mu?" dedi.

Genç drüid "Hayır" diye karşılık verdi. Aléa doğru söylediğini biliyordu.

"Geriye iki kehanet kalıyor."

Finghin merakla "Sen onları okudun mu?" diye sordu.

"Evet. Ama ilgimi çeken içerik değil. İlgimi çeken bu kehanetlerin nedeni, niçini. Neye hizmet ediyorlar, nasıl yazılabilirler? Hele hele, benim bu konuda ne yapmam gerektiği."

Drüid "Gerçekleştiler mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Henüz değil. Ama gerçekleşecekleri şekilde mi davranmalıyım? Yoksa içgüdülerime mi kulak vermeliyim?"

"Belki de bu ikisi çelişmiyordu. Belki de sen seçtiğin yolda ilerledikçe kehanetler de gerçekleşecektir" dedi Finghin.

Aléa onayladı. Onun da düşündüğü buydu. Ama o kadar uzun zaman önce yazılmış bir kehanette sadece bir piyon olma düşüncesinin dehşet verici bir tarafı vardı. Başka seçeneği yok muydu? Moira bu muydu yani? Önceden yazılmış, kaçılmayacak bir kader miydi?

Finghin'e baktı. Genç drüid son iki kehanette ne yazdığını sormamıştı. Oysa öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, Aléa emindi. Ama Finghin saygılı biriydi. Bekleyecekti.

Aléa genç drüidin gözlerinin içine bakarak "Şu yaşadığım hayatta özgürlüğüm nerede?" diye sordu. "Özgür olmak, bazen, görevlerinden kaçmamayı kabul etmektir."

Konuşmanın gidişini bir türlü anlayamayan Mjolln "Sen ne söylüyorsun?" diye tepki gösterdi. "Mont-Tombe öğrencileri gibi konuşuyorsunuz!"

Finghin Mjolln'a dönüp "Artık soluk alıp vermez olsan ne olurdu?" diye sordu.

Cüce kaşlarını çatı.

"Boğulup ölürdüm, bu ne biçim soru!"

"Kesinlikle öyle. Dolayısıyla yaşamak isteyen herkes için soluk alıp vermek bir zorunluluk, değil mi?"

Mjolln "Elbette" diye yanıt verdi.

"Demek ki yaşamak, birtakım zorunlulukları kabullenmektir. Özgürlük için de aynısı geçerli."

Cüce suratını buruşturarak "Haa" diye mırıldandı.

"Bizim durumumuzda, basit bir soluk alıp verme olgusundan biraz daha karmaşık birtakım zorunluluklar var. Reddedebiliriz, ama kabul de edebiliriz. Ve sanıyorum ki özgürleşmek için kabul etmeliyiz. Zorunlu olmaktan önce gerekli oldukları gerçeğini kabul etmeliyiz."

Cüce başını salladı, şaşkınlığı hâlâ sürüyordu. Aléa drüide yaklaştı.

"Sence bu zorunluluklar neler?" diye sordu.

"Kehanetlerde ne söylendiğine bağlı."

"Neyin gerekli olduğunu bilmek için kehanetlere mi ihtiyacımız var?"

Drüid ne yanıt vereceğini bilemedi. Aléa gülümsedi.

"Sanırım kehanetlerden biri bu soruya yanıt vermeyi içeriyor" dedi.

Cüce hiçbir şeyi anlayamadığını gösteren bir şekilde ellerini havaya kaldırdı ama bu kez kimse ona açıklama yapmaya kalkışmadı. Finghin de konuyu tam anlayabildiğinden emin değildi.

İmala ile Taïbron Loma Vadisi'nde sığınacakları rahat ve avı bol bir yer bulana kadar günlerce yürüdüler. Sinaîn'e doğru güneye uzanan ve kuzeyde Borcelia Ormanı'nın koruduğu bu sakin vadi, kentlerden ve dikeylerden uzaktı.

Daha ilk günden, küçük bir sürünün içgüdülerine yeniden kavuşan ikili birlikte avlanmayı başardı ve Loma tepelerinde kaybolmuş bir koyunu tuzaga düşürdü. Irmağın birkaç adım ötesinde karınlarını doyurdular. Bu bitek bölgede otlar hâlâ yeşildi ve ipek gibi bir halı oluşturuyordu. İki kurt kolayca sakinleşip dinlendiler bu otlarda.

Öğlen üzeri, sonbahar güneşi altında uzun uzun yemeklerini sindirdikten sonra, İmala ile Taïbron yeni arazilerini keşfe çıktılar, av ve yaşam alanı olarak benimseyecekleri bölgeyi idrarlarıyla

işaretlediler, oradan geçecek kurtlara bir uyarı olarak kokularını bırakmak için dallara ya da toprağa süründüler. Saatlerce vadiyi arşınladılar, avlayacakları hayvanları, su içecekleri yerleri, tepeleri keşfettiler... Sonra birdenbire başka bir kurdun ulumasını duydular.

İmala arka ayakları üstünde dikilip çağrının nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Havayı koklarken, Taïbron'un kuyruğunu dikmiş kuzeye yöneldiğini gördü. Dosdoğru arkadaşının peşinden koştu, çok geçmeden davetsiz misafiri gördüler. Bir kayanın tepesine oturmuş, kahverengi üstüne gri siyah benekli kürkü olan, genç ve yalnız bir erkekti bu. Tek gözü çıkmıştı, şiddetli dövüşmelerden sonra sürüsünü terk ettiğinin işaretiydi bu.

Taïbron bir an bile tereddüt etmedi, genç kurdu kovmak için koştu. Hayvan kaçmak için son ânı bekledi. Hızlı koşuyordu, gri kurtla arasındaki mesafeyi kolayca açtı. Taïbron geride duran İmala'nın yanına döndü, ama dışının yanına varınca genç kahverengi kurdun yine kayada oturduğunu gördü.

Bu kez hayvanı kovalamaya girişen İmala oldu. Bir kez daha tek gözlü kurt kaçmak için son ânı bekledi. İmala yavaşlar yavaşlamaz o da yavaşlıyordu. İmala hızlanınca o da aynısını yapıyordu.

Vadinin yukarılarına doğru uzunca bir koşudan sonra İmala vazgeçip biraz yaklaşmış olan Taïbron'un yanına döndü. Besbelli inatçı bir hayvan olan genç kahverengi kurt da geri geldi.

Bu küçük oyun, çift yeni gelene saldırganlık göstermekten vazgeçene kadar uzunca bir süre devam etti. Genç kurt hızını ve inatçılığını kanıtlamıştı, demek ki kayda değer bir türdeşleriydi. Yavaş yavaş kahverengi kurdun yaklaşmasına göz yumdular.

O zaman genç kurt boyun eğdiğini gösterdi. Dişlerini göstermedi, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdı, bedenini yere yaklaştırdı, ayaklarını hafifçe büktü ve bu şekilde İkiliye kadar süründü, sonra da Taïbron'un yanında kayıp yan yattı. Büyük gri kurt da kötü bir şey yapmadan ama kararlılıkla gencin üstüne yürüyerek egemenliğini belli etti. Kahverengi kurt dostça küçük inilti çıkararak iri kurdu yalamaya koyuldu. Taïbron arkasını dönüp yanında İmala ile tekrar vadiye inmek üzere yola çıkınca genç kurt da peşlerinden koştu. Kabul edilmişti.

Sürüye katılan ilk kurt bu oldu, efsanede ona "tek gözlü kurt" anlamında Tamaran adı verildi. Tamaran'dan sonra dört genç kurt daha İmala'nın sürüsüne katıldı. İki erkek iki dişi. Çabucak sayıları yedi oldu, kuşkusuz bu kadarı onlara yeterli geldi çünkü Loma Vadisi'ndeki bölgelerinin sınırına başka kurdun yaklaşmasına izin vermediler.

"Ben sizi hayal kırıklığına uğratmam efendim. Bırakın kızı arayayım, size yüzüğünü ve cansız bedenini getireceğim."

"Hayır. Bu kez o bize gelecek."

Maolmòrdha Shankha Sarayı'nın en yüksek kulesinin burcunda ayakta duruyordu. Beyaz saçlı şövalye Ultan'a sırtı dönüktü. Bir zamanlar Magistel'i olan Ultan Maolmòrdha'nın en sadık danışmanıydı. Gece göğünün karanlığına başını kaldırmış, adeta havayı koklar gibi, son kurbanının izini rüzgârın esişinde arar gibi bir hali vardı. Siyah pelerini sonbahar meltemiyle uçuşuyor, her seferinde koyu renk zırhını ve canavarsı yüzünün canlı tenini ortaya çıkarıyordu. Maolmòrdha kıpırdamıyordu, sanki görünmeyen bin bir iblis boşluğun üstünde tutuyordu onu; dimdik duruyor, alaca karanlığın ve uyuyan adanın derinliğine meydan okuyordu.

"Ayn' Sulthor, Dermod Cahl... ve gorgûn'larım. Hepsi de başarısızlığa uğradı. Kimse ona boyun

eğdiremedi. Artık biliyorum, sadece ben ona karşı durabilirim. Üstelik o bana gelecek, başka seçeneği yok. Yarın yola çıkıp tıpkı kayalara çarpıp kırılan bir dalga gibi ona toslamaktansa burada kalırsan, bana daha büyük yararın dokunur."

Ultan boynunu büküp durumu kabullendi.

"Ne kadar zaman beklemek gerekecek? Bize geldiğinde ne kadar gücü bir araya getirmiş olacak efendim?"

Karanlıklar Alevi'nin Taşıyıcısı denen kişi bir anda dönüp Ultan'a doğru yürüdü. Savaşçı, efendisinin etkileyici gölgesi karşısında gözlerini yere indirdi.

Maolmòrdha tıpkı bir çocuğu yatıştırır gibi elini Ultan'ın başına koydu. Ama hareketlerinde yatıştırıcılıktan eser yoktu. Bir nefret dalgası vardı onun yerine.

"Toparlanmasına izin vermeyeceğiz. Zaten çok kayba uğradı. Onu destekleyebilecek çok kişi vardı ama ölümler krallığını boyladılar. Onları sadece ben çıkartabilirim o diyardan. Samael budalasının okuyla can veren Aodh. Herilim'lerimin öldürdüğü Phelim. Kabilelerin reisi Sarkan. Galiad, Faith... saflarını çoktan böldüm Ultan. Ve bunu sürdüreceğiz ama bu kez kurnazlık edeceğiz. Onlar gibi kız da ölecek. Saîman ve Ahriman'ı kendi bünyemde birleştirmeyi başaracağım. Sadece an meselesi her şey."

Ultan başını kaldırmaya cesaret edemeden "Başarıya ulaşmamız için ben ne yapabilirim?" diye sordu.

Dönme drüid ağır ağır burca doğru döndü. Bir an kımıldamadan durdu, uzaklardan denizin sesi Maolmòrdha'nın sessizliğine karşılık veriyordu. Shankha Sarayı neredeyse boşalmıştı. Gorgûn'lar ölmüştü, Herilim'ler onlardan çok daha önce ortadan kalkmıştı. Sadece birkaç köle, birkaç gözcü kalmıştı geriye, hiç ordu yoktu. Ama Maolmòrdha için önemli değildi bu. Çünkü baş başa bir görüşme gerekiyordu. Başka çıkış yoktu. O ve kız. Burada.

Dönme bir homurtu çıkardı, sonra "Bu sarayda Sarre'lı eski bir gözcü var, adı Almar Cahin, git getir onu" dedi.

Toprağın Askerleri

Erwan al'Daman kampın toparlanacağını söyler söylemez bütün orduyu bir coşku kapladı. Bir gün önce askerler Samildanach'ı Mjolln Abbac ve Büyük-Drüid'le yürürken görmüşlerdi, hepsi de gidişatın değişeceğini anlamıştı. Aléa iyileşmişti ve yeniden yola koyulmayı ister gibiydi.

Alelacele masalar ve kulübelere söküldü, çantalar, silahlar, erzak hazırlandı, her şey hazır olduğunda emir gelmesini beklemeye başladılar. Öğleüzeri birçok asker sabırsızlanmaya başlamışken, Aléa ile Erwan ormandaki ağaçsız düzlüğün ortasında, küçük ordunun arasında belirdi. Yüz kişiyi biraz geçiyorlardı, çoğu ölmüştü, bir kısmı da kargaşada kaybolmuştu. Bazıları da kaçmıştı kuşkusuz. Ama hâlâ burada bulunanların bakışlarından Aléa'nın alışmakta zorlandığı bir gurur okunuyordu.

Atının üstünde dimdik duran genç kız söz aldı, sesinin yeterince yumuşak çıktığını umarak olabildiğince yüksek sesle konuşuyordu.

"Öncelikle hepimize teşekkür etmek istiyorum ve beni bağışlamanızı diliyorum. Her birimiz bir sevdiğimizi kaybettik, siz de ben de arkadaşlarım da... Bunu asla unutmamalıyız. Ölmek için değil yaşamak için savaşmamız gerek. Uzun zamandır tekrar yürüyüşe geçmeyi beklediğinizi biliyorum. Bugün vakit geldi. Önce Gor-Draka dağlarının eteğine gideceğiz, orada bizi başka askerler bekliyor, yiğit mi yiğit askerler. Tuathann'lar."

Kalabalıkta rahatsız bir sessizlik oldu. Aléa'nın seçimi çoğunu tedirgin etmişti. Hâlâ amansız barbarlar diye görülen o halkla birleşmeye kimse hazır görünmüyordu. Genç kız bu durumun farkına vardı. Böyle bir şeyi bekliyordu doğrusu.

"Ağabeyim Tagor da onların arasında. Ama ağabeyimin ötesinde, bütün Tuathann'lar bizim ailemizden, bizim kanımızdan. Bu toprağın kanından. Gaelia'nın evlatları onlar, bu adayı seviyorsak, onları kardeş bileceğiz. Daha sonra Sarre'a doğru yürüyeceğiz. Yolda da yanımıza daha çok asker çekmeye çalışacağız. Her köyde, her kırdan, Galiad'ın yaptığı gibi insanları bize katılmaya ikna etmemiz gerek. Çünkü ordumuzu güçlendirmeliyiz. Ama bu bir barış ordusu olacak!"

En sonunda, Aléa'nın sözlerini onaylayan birtakım mırıltılar yükseldi askerler arasından.

Genç kız yeniden konuşmaya başladı: "Size yalan söylemek istemiyorum. Bildiğiniz gibi yine kayıp vereceğiz, ölenler olacak. Hem bizden hem de düşman saflarından. Ama size bir söz veriyorum. Adaya yeniden barış gelmedikçe durup dinlenmeyeceğim."

Bu kez mırıltı değil dinmeyen bir tezahürat yükseldi kalabalıktan. Kimisi Aléa'nın adını haykırıyor, kimisi Samildanach diye bağıırıyordu.

Aléa elini kaldırdı. Hemen sessizlik hâkim oldu.

"Artık bana Samildanach demenizi istemiyorum. Siz Samildanach'ın ordusu değilsiniz! Ben

Aléa'yım, Phelim'in ve Toprağın Kızı, bundan böyle bu ordu Toprağın Ordusu olacak. Siz Toprağın Askerlerisiniz!"

Erwan beklemeksizin "Haydi ileri!" diye bağırdı.

Bütün savaşçılar harekete geçti, aynı heyecanla, yeni bir umutla ilerliyorlardı. Aléa'nın sancağı yer yer piyadeler arasında dalgalanıyordu. Beyaz zemin üstüne kırmızıyla işlenmiş, bir tacı ve bir kalbi örten iki el biçimindeki sembolü görülüyordu.

Genç Al'Daman atını sürmeden önce sevdiği kıza bir bakış attı. Aléa birliklere gerçek bir komutan gibi hitap etmeyi biliyordu. Her gün daha da artan olgunluğu yoldaşlarını şaşırtmaya devam ediyordu. Yazgısının ağırlığı adeta alnını gölgeledikçe etkileyiciliği de çoğalıyordu. Genç kız ciddi ve güzeldi, genç Magistel bir gün başka koşullarda, rahat ve huzurlu bir kafayla, ona aşkını söyleyebilmeyi umuyordu. Daha güvenli bir dünyada birlikte yaşayabilmeyi umut ediyordu. Birbirini seven iki insan gibi sadece yaşamayı. Ama henüz vakit gelmemişti, beklemek gerekiyordu.

Erwan yola koyuldu, çok geçmeden Kaitlin ve Mjolln da ona katıldı. Askerlerin önünde giden atlar yürüyüşü doğuya yöneltiyordu. Aléa ile Finghin daha geriden geliyordu. Önceki günden beri durmadan konuşmuşlardı, üstelik bu konuşmalardan usanan cücenin merakı bile dinmişti. Mjolln artık ikiliyi duymadığına memnundu.

"Sence Finghin, ben bu adamlara yalan söylemekte haklı mıyım?"

Büyük-Drüid şaşırarak "Onlara yalan söylemedin ki" dedi.

Aléa sinirle hafifçe güldü.

"Ben onlara barıştan söz ediyorum, oysa bizi bekleyen upuzun bir savaş. Adada düşmandan bol neyimiz var, binlerce ölü vermemizi nasıl engelleyeceğimi bilemiyorum. Yalancılardan arasında ben de yalancı olup çıktım."

"Ama barış için savaşacağız zaten" diye karşılık verdi Finghin.

"Savaş çıkarırlar hep böyle söylemez mi? Bahane hep budur. *Barış istiyorsak mecburen savaş olacak...*"

Drüid içini çekti.

"Yine de onlara ölümlerimiz olacağını söyleme cesareti gösterdiğine göre, başka seçenek olmadığını biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Eğer bu adaya en sonunda barış getirmek için tek yolun, ne kadar korkunç olursa olsun, savaş olduğuna inanmıyorsan, onlara neden savaşılacağını söyledin, neden ordunun saflarını büyütme istiyorsun?"

Aléa omuz silkti.

"Zaman kazanmak için kuşkusuz" dedi. "Başka bir seçenek biliyorum demiyorum, başka bir seçenek bulmamız gerek diyorum."

"Bütün öbür orduların korkacağı ve hiçbirinin savaşı başlatmaya cesaret edemeyeceği kadar kuvvetli bir ordu kurmak mı? Tehditle düşmanı alt etmek mi?"

"Orasını düşündüm, ama fazla uzun sürmez bu. Bir gün daha güçlü bir ordu kuracak biri çıkar mutlaka. Hem bu bizim sorunlarımızı çözmez, sadece göz ardı etmemizi sağlar."

Finghin boyun eğdi. Kısa bir sessizlik oldu. Galatie topraklarını çiğneyen atlarının sesi işitiliyordu sadece.

"Düşmanlarımızın kim olduğunu gerçekten biliyor muyuz?" diye sordu drüid en sonunda. "Mücadelemiz kiminle?"

"Bu soruyu sorman ne tuhaf. Ben de aynı soruyu kendime sorup duruyorum. Her gün kendime hatırlatmam gerekiyormuş gibi."

"Sonuç?"

"Sonuç şu: Yürütmemiz gereken iki mücadele görüyorum ben. İlki bu adaya yeniden barış getirmekle ilgili. Daha doğrusu, yeni bir barış getirmekle. Önceden hüküm süren barış işlev görmez olmuştu. Gaelia'yı bölen savaş bir inanç ve toprak kavgası..."

Finghin "Söylediğin doğru gözüküyor" diye karşılık verdi. "Hıristiyanlara karşı bir inanç savaşı..."

Aléa "Hayır" diye sözünü kesti. "Sadece Hıristiyanlara karşı değil. Piskoposlar ve drüidler arasında bir savaş bu. Halkı savaşa sürükleyen din görevlileri. Tersine doğru değil."

Finghin "Ama Hıristiyanlarla Moïra'ya inananlar arasında bir savaş var" diye karşı çıktı.

"Finghin, ben ne Tanrı'ya inanıyorum, ne Moïra'ya, ama ne birine inananlarla savaşmaya niyetim var, ne de öbürüne inananlarla. Bence ikisine de yer var bu dünyada."

Finghin "Moïra'ya inanmıyor musun?" diye sordu heyecanla.

Gözlerini faltaşı gibi açmış Aléa'ya bakıyordu. Ama genç kız samimi ve kendinden emin görünüyordu. O zaman, Saî-Mina adına diplomatik bir görev nedeniyle Aodh ve Kiaran'la birlikte Providence'a giderken Kiaran'ın söylediklerini anımsadı. Büyük-Drüid kelimesi kelimesine şöyle demişti: "*Karar veren Moïra değil, insanlar.*" O zaman bu sözlere ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu ama bu cümle ne kadar çok düşünmeye itmişti genç drüidi...

Aléa arkadaşının sorusuna yanıt vermek yerine "ikinci kehanetin anlamını söylememi ister misin?" diye sordu.

"Bir ilgisi mi var inanç meselesiyle?"

"Evet. Hatırlarsan, ilk kehanet, ben gerçekten Samildanach'sam benden sonra başka Samildanach gelmeyeceğini haber veriyordu."

"Evet. *Ve bir kadın son Samildanach olacak*, öyle bir şeydi..."

"Eh, ikinci kehanet bir bakıma diyor ki, eğer ben Moïra'nın anlamını kavrarsam, benden sonra Moïra olamayacak."

Finghin afallamış bir ifadeyle başını salladı.

"Anladığımı sanmıyorum..."

Aléa gülümsedi.

"Ben de. Tam anlamıyla değil en azından. Sana son iki kehanetin gerçekleşmediğini söylemişim, bu da Moïra'nın anlamını henüz gerçekten kavrayamadığının kanıtı... Hepsi bu kadar değil. Üçüncü kehanet diyor ki Saîman'ın anlamını kavrarsam, benden sonra Saîman olmayacaktı."

Drüid sessiz kaldı. Şaşırmalı mıyım, dehşete mi düşmeliyim yoksa gülüp geçmeli miyim diye soruyordu kendi kendine. Genç kız ciddi miydi?

Aléa tumturaklı bir ifadeyle tekrar konuştu: "Finghin, Samildanach'ın, Moïra'nın ve Saîman'ın sonu olacağım ben."

Drüid derin bir göğüs geçirdi.

"Eğer kehanetler doğruysa" dedi.

"Olmasalar keşke. Ama belki de böylesi daha iyidir. En azından ilk kehanet inanılmaz derecede kesin, öyle değil mi?"

Onaylamaktan başka bir şey gelmedi Finghin'in elinden.

Normal bir ses tonuyla konuşmaya çabalayarak "Sence bütün bunlardan iyi bir şey çıkar mı?" diye sordu.

Aléa omuz silkti.

"Göreceğiz. Hayat Ağacı'ndayken, orman perilerinin kralı Obéron üç kehanetin gerçekleşmesini sağlarsam orman perilerinin de artık var olmayacağını söylemişti. Bence orman perileri bütün bunlara, Saîman'a, Moïra'ya sıkı sıkıya bağlı... ama bana onları kurtarabileceğimi de söyledi Obéron. O zaman bunlar bana iyice acayip gelmişti ama şimdi anlamaya başlıyorum."

"Çok şanslısın!"

"Her neyse, şu mücadelemize dönecek olursak, bu adada bir inanç savaşı var, evet, ama iş bu kadarla kalmıyor, bir toprak savaşı da var."

"Tuathann'lar adayı geri almak istiyorlar."

"Tuathann'lar adanın eskiden kendilerine ait olduğunu söylüyorlar. Eğer Yeryüzü gerçekten birilerine ait olabilseydi, onlar da haklı olurdu. Ama Yeryüzü kimseye ait değildir. İnsanlar toprağa aittir..."

Finghin bir kahkaha attı.

"Konsey'de drüid kardeşlerimden birini duyar gibiyim! Toprak çatışmalarına böyle güzel sözlerle bir çözüm getiremezsin, Aléa."

"Ne yazık ki haklısın galiba. Ama şu budalaca mülkiyet meselesini çözmek gerek. Gaelia kimseye ait olmamalı ve herkes üstünde yaşayabilmeli. Bu apaçık bir gerçek, öyle değil mi?"

Drüid başını sallayarak doğruladı.

"Yürütmemiz gereken iki mücadele olduğunu söylüyordun" dedi. "İlki adaya yeni bir barış getirmek öyleyse. İnanç ve toprak savaşlarına bir çözüm bulmak. Peki ama ikinci mücadele ne?"

Genç kız drüide doğru döndü. Bir an duraksadı, sonra göğüs geçirerek mırıldandı:

"Maolmòrdha."

Finghin elbette bu yanıtı bekliyordu. Nasıl unutulurdu o? Ama drüidin duymaya ihtiyacı vardı. Belki kendisinin dile getirmeye cesareti yoktu da ondan.

"Peki ona karşı ne yapmamız gerek?" diye sordu.

"Sizin hiçbir şey yapmanız gerekmiyor. Benim... benim onu yok etmem gerekecek."

Drüid "Bu kez barışçıl bir çözüm aramıyorsun bakıyorum" dedi.

"Bıçağım gırtlığına dayanana kadar barışçıl bir çözüm arayacağım. Ama o güne kadar bulamazsam, o nasıl yakınlarımla boğazını kestiye ben de onunkini keseceğim."

O sırada Finghin Kaitlin'in ağabeyi Mel'le yaptıkları uzun konuşmaları hatırladı. Gezgin oyuncunun kendisini defalarca, akıl yürütmelerinin sonuna kadar gitmeye nasıl zorladığını hatırladı. Kişinin kendine karşı mantıklı olmasının ne kadar cesaret gerektirdiğini kanıtlamıştı Mel.

Rahatsız bir ifadeyle "Aléa, neden kendi barış mantığını bu düşmana da uygulamıyorsun?" diye sordu. "Öteki çatışmaları barışla çözüme ulaştırmak istediğin halde bu çatışmada neden öldürmek gereksin ki?"

"Onun karşısına çıktığım gün, Finghin, Samildanach olmayacağım, şu ordunun komutanı olmayacağım, Konsey'in aradığı, kralın başına ödül koyduğu kişi olmayacağım, babası öldürülmüş on dört yaşında bir kız olacağım."

"İnsanların çoğu babaları öldürüldüğü için savaşıyor. Ötekilerden beklediğin çabayı kendi intikam ihtiyacına uygulamayı başaramıyorsan, en büyük düşmanına karşı savaştan başka bir çıkar yol bulamıyorsan, o zaman senin barış çağrının hiçbir değeri olmaz."

"Beni evlat edinen ana-babayı öldüren, babamı ve en yakın dostlarımı öldüren kişiyi bağışlamamı mı istiyorsun? Faith hancı karı-kocanın ölümünün intikamını almaya ant içmişti. Sonra aynı celladın

eliyle kendisi can verdi. O celladı bağışlamamı mı istiyorsun?"

"Tuathann'ların bir zamanlar babalarını öldürerek onları kendi topraklarından süren biz Gaelia'lıları bağışlamasının daha kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Aléa ilk kez ne yanıt vereceğini bilemedi. Finghin genç kızın yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördü. Hayır. Henüz bir yanıtı yoktu Aléa'nın.

"Tagor, geliyoruz."

Djar âlemi hâlâ burada. Hep değişik. Hiç aynı manzara yok. Ağabeyimin beni işittiğini biliyorum. Dağda, şu doruğun altında, âlemlerin kapısının birkaç adım ötesinde. Annemizin Phelim'i bulduğu yerde. Bizi birleştiren o kapı. Kapatmak zorunda kalacağım da o kapı.

"Tagor, galiba annemizin ne yapmak istediğini anlıyorum. Senin beni duyduğunu biliyorum. Benim gibi düşündüğünü biliyorum. Babandan savaşmayı kesmesini istiyordun. Annemizin armağanı bu sana, değil mi? Savaşların durması yolundaki bu istek. Evet, galiba annemizin ne yapmak istediğini anlıyorum. Bir köprü. Senin halkınla benimki arasında. Ama şimdi bir seçim yapmak gerek. Aşağıya dönmek mi yoksa yukarıyı kabullenmek mi? Boyun eğmeye hakkım yok. Bırakıp gitmeye hakkım yok, anlıyor musun Tagor? En uca kadar gitmememiz için bir neden yok, sizden de bizden de çok ölen oldu. Ben yarının dünyasıyım. Bütün halkların kızıyım. Toprağın kızı, drüidlerin kızı, Tuathann'ların ve insanların kızı. Bekle beni Tagor. Annemizin başladığı köprüyü birlikte tamamlayacağız."

Bir gürültü. Bir varlık. Phelim belki. Yok. Geri gelebileceğini sanmam. Böylesi daha iyi. Artık onu görmek istemiyorum. Onun hatırasını Dermot Cahl'inkiyle bağlantılandırmak istemiyorum. Phelim, gönlümde kal. Peki ama kim var burada?

Kiaran.

Bu adımları tanıyorum. Arkama dönüyorum. O burada. Tıpkı dünkü gibi, tıpkı yarın olacağı gibi, gezgin oyuncu giysilerine bürünmüş bugün yine. Yüzünde o farklı gülümseyiş.

"Merhaba Kiaran."

Artık beni gizlice gözetlemiyor. Özellikle hissettiriyor gelişini. Haber veriyor kendini. Zaten artık tersini beceremez. Her seferinde duyarım onu.

"Merhaba Aléa."

"Sizi gördüğüme sevindim, drüid."

"Ben de, yüreğim yaralı olsa da. Saî-Mina çöktü."

Çökmüş mü? Bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Oysa. Eşyanın mantığına uygun. Önce Saî-Mina, sonra geri kalan. Benim yüzümden. Ya da benim sayemde. Şu kapıyı kapatacağım.

"Henon ve üç kardeşimiz ayrıldı, yanlarında birçok drüidi de götürdüler. Konsey bölündü."

"Ernan ne diyor?"

Zavallı Ernan. Başdrüid bu yükü sırtlanacak kadar sağlamdır umarım. Ailin ve Phelim'in ölümüne ne çok üzülyordur kim bilir!

"Sanırım sana katılmak isteyecektir Aléa. Ötekileri ikna etmek gerekecek ama başka çözüm yolu görmüyorum. Bana gelince; ben seçimimi çoktan yaptım. Yerimiz senin yanın. Phelim'in dediği gibi."

"Ama biliyorsunuz ya drüid, bana katılırsanız bu işin geri dönüşü olmaz."

"Sana katılmazsak da dönüş yok."

"Doğru."

"Aléa, bize nasıl bir Gaelia sunabileceğini biliyor musun?"

Tek sorun da bu zaten. Sorulması gereken tek soruyu soruyor. Yanıtım olmadığını biliyor herhalde. Samimi davranmalıyım.

"Hayır, bilmiyorum. Ama yeni bir Gaelia olacağını biliyorum."

"Beni Başdrüid yapın, ben de bu Konsey'i tarikatınızın şimdiye kadar gördüğü en güçlü Konsey haline getireyim."

Galatie kraliçesi Amine, Henon'u Providence Sarayı'nın kocaman şatafatlı çalışma odasında kabul etmişti huzuruna. Büyük-Drüid kendini o yeni drüid tarikatının geçici başkanı ilan etmişti. Saî-Mina'dan ayrılışı örgütleyen oydu, asırlık meşenin çalınmasını da o hazırlamıştı. Şimdi Amine'in bahçıvanları sarayın bahçelerinde gizli tutulan bir yere dikmekle uğraşıyorlardı ağacı.

Henon demek ki bölünmekten yana yapmıştı seçimini. Ve müstakbel müttefiklerini seçmişti. Artık kraliçeyle müzakereye oturmanın vakti gelmişti.

Eoghan öldüğünden beri başkent hiç bu kadar hareketli olmamıştı. Amine hem iktidara hem de çalışmaya susamış görünüyordu, tebaasının onun dayattığı tempoya uymaktan başka seçim şansı yoktu. Yeni siyasal, ekonomik, hukuksal ya da toplumsal projeler ortaya atıyor, gitgide daha çok danışmanını görev gezilerine gönderiyor, orduyu büyütüyor, bazı vergileri artırıp bazılarını kaldırıyor, yeni yasalar çıkartıyordu... Eskiden drüidlerin aldığı ve kralın dillere düşmüş bir ağırkanlılıkla uyguladığı bu kararlar artık Amine tarafından alınıp uygulanıyordu, bu uyuklayan krallığı ele almak arzusundaydı kraliçe. Bazı Galatie'liler kraliçeyi takdir etmeye bile başlamıştı. "En azından işleri ilerletmeye çalışıyor" deniyordu ve tahta nasıl çıktığı unutuluyordu. Kimileri içince hâlâ kaçık bir kral katiliydi o, ahlaksız bir caniydi ve adamın iyiliği için değil salt iktidar açlığı yüzünden bir şeyler yapıyordu. Bugün Başdrüid unvanına umutlanması kuşkusuz bu iktidar açlığından ötürüydü.

"Bu bana kesinlikle olanaksız görünüyor majeste."

"Nedenmiş?" diye sinirlendi kraliçe. Reddedilmeye alışkın değildi artık.

Henon bu konuşmanın drüid yandaşlarının geleceği için en önemli konuşma olduğunu biliyordu. Her şey bugün belli olacaktı. Kendi yeri, drüid kardeşlerinin yeri, tarikatın geleceği, belki de bütün Gaelia'nın geleceği. Ama kendisinin güçsüz konumda olduğunu da biliyordu. Kraliçenin Providence'ta ona hazırladığı karşılama, başkaldırısını başarıya götürecek tek şansıydı. Bölünmeden sonra Saî-Mina'ya, en azından Saî-Mina'dan kalanlara kafa tutabilmesi için Amine onun tek umuduydu. Yine de bir umuttu.

Onu Başdrüid ilan etmeye neden razı gelemeyeceğimi pekâlâ biliyor. Öncelikle pratik nedenlerden ötürü, ama ayrıca o makamı ben kendime saklıyorum. Eğer boyun eğersen Konsey'i yönetemem, hem zaten kim bilir bu kadın bizi nereye götürecektir? Yerimi korumalıyım. Yeni Başdrüid ben olmalıyım.

"Çünkü siz kadınsınız majeste ve drüid değilsiniz" diye yanıt vermekle yetindi Henon. "Konsey'i

güven uyandıracak biçimde yeniden kurmak istiyorsak tarikatımızın geleneklerine sadık kalmalıyız. Ama toplantılarımızda size bir yer vermemize, olağan dışı bir konuk olarak sizi ağırlamamıza engel yok."

Kraliçe "Saçma!" diye bağırdı. "Kadınların drüidliğe alınmasını yasaklamak ilk drüidlerin yerleştiği bir manipülasyon, Moïra'ya büsbütün ters düşen bir şey."

"Hayır. Bir nedeni var bunun. Hiçbir kadın Saîman'a egemen olamaz, onu ustaca kullanamaz."

Amine "Aléa tam tersini kanıtlıyor!" diye karşılık verdi.

Henon "Gerçekten Saîman'a egemen olduğunu kanıtlayan bir şey yok ortada" dedi.

"Siz bu tür yalanları aptallara saklayın. Benimle konuşurken, drüid, kendinizin de inanabileceğiniz şeyler söyleme nezaketinde bulunun. Onun Samildanach olduğunu ve Saîman'ı sizden çok daha iyi kullandığını pekâlâ biliyorsunuz."

Henon ne yanıt vereceğini bilemedi. Bu gencecik kadının saldırganlığı ve tepeden bakışı onu şaşkına çevirmişti.

"Kelt kâhinlerinin eğitimini aldım ben, tarikatınıza yabancı değilim Henon. Beni Başdrüid yapar yapmaz Saîman'ı kullanmayı öğretecek bol bol vaktiniz olur."

Üstünlük sağlıyor. Zaten Saîman'a odaklanarak, kadınların drüidliğe kabul edilmesi yasağı konusunda geri adım attım istemedim. Şimdi ben üstünlük sağlamalıyım. Ama hiçbir dayanağım, hiçbir kozum yok ki...

Amine sanki drüidin düşüncelerini duymuşçasına tehditte bulundu: "Size başka seçim fırsatı tanımıyorum."

Henon "Ben sizin iyiliğiniz için itiraz ettim" diye karşılık verdi. "Saîman'ı kullanmadan Konsey'i yönetemezsiniz, üstelik Büyük-Drüid'ler tarikat dışı bir kadına güven duymayacaktır."

"Ben onları alt etmeyi çabucak beceririm."

Gerçekten de yapar.

"Değerlerimizin ve geleneklerimizin bir yana bırakılması halkı da sarsacaktır. Aynı anda hem kraliçe hem drüid olamazsınız..."

"Tam tersine, halkın beklediği şey değişim. Ben bu değişimi gerçekleştirebilecek en uygun kişiyim. Birçok kadın en sonunda tarikatın kapılarının kendilerine açılmasından heyecan duyacaktır. Kusursuz birer drüid olacak pek çok ozan var."

"Hayır bu olanaksız. Dengeyi bozar bu..."

"O dediğiniz denge, kadınlar tarikatınızdan dışlandığı için hiç var olmadı ki! İleri sürdüğünüzün tersine, Konsey'e denge getirebilecek olan kadınlardır. Drüidlerin iktidarını kadınların gelişi güçlendirecektir. Bugün büyümeye ihtiyaç duyuyorsunuz, ve bunu kadınlar olmadan, hele hele ben olmadan gerçekleştiremezsiniz. Saî-Mina'nın uğradığı başarısızlık yapımızın etkisiz oluşunun somut kanıtı."

Çürütülmez bir gerekçe bulmalıyım. Kraliçenin iktidara susamışlığıyla bizi yutmasına izin vermemeliyim.

"Hiçbir drüid Saîman'ın sırlarını size açıklamayı kabul etmeyecektir."

"Drüidler benimle birlik olmayı kabul etmezse ben de Hıristiyanlara yönelirim."

"Sizinle birlik olmayı reddetmiyoruz ki! Burada bulunmamız size katılmak istediğimizin kanıtı işte. Ama bu, tarikatın yasalarını değiştireceğimiz anlamına gelmiyor. Sadece merkez değişecek."

"Ya beni Başdrüid yaparsınız ya da topraklarımdan sürülürsünüz. Dikkat edin Henon. Gaelia'da size kucak açacak kimse kalmadı. Saî-Mina bile ihanetinizden sonra sizi kabul etmeyecektir."

Konuşmada ses gitgide yükseliyordu. Her karşılık daha da hızla verilir olmuştu. Hiçbiri rakibinden geride kalmak istemiyordu. Ama belli ki kraliçe bu küçük oyunda daha iyiydi. Geçmişte de bunu defalarca kanıtlamıştı...

Henon tehditkâr bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak "Bizim gücümüzü küçümsemeyin, Man'ith'ler bizim elimizde" dedi.

"Benim gücümü de unutmayın. Ülkenin en büyük ordusunun başındayım.."

"Harcourt ve Terre-Brune orduları sizi ezip geçer..."

"Size karşı onlarla ittifak kurabilirim. Bütün drüidlere karşı. Neden direniyorsunuz Henon?"

"Çünkü tarikatımın bilgeliğine inancım var, yasalarımızın dengesine, Saîman'a inanıyorum. Ve bunun erkek işi olduğunu biliyorum. Moïra da hep böyle istedi."

"Bence direniyorsunuz çünkü o makamı kendiniz istiyorsunuz. Başdrüid olmak istiyorsunuz, değil mi?"

Henon yanıt vermedi.

"Ama işte size iki seçenek: İster gerçekten Başdrüid olursunuz ama herkesin yüzüstü bıraktığı, benim de reddedeceğim zavallı bir Konsey'in başına geçersiniz, ister danışmanım olmayı, beni Başdrüid ilan etmeyi kabul edersiniz ve birlikte bu yeni Konsey'i çok daha güçlü bir Gaelia'nın yönetimine getiririz."

Büyük-Drüid uzun uzun iç çekti. Kraliçenin tuzağı kusursuzdu, önlenmesi olanaksızdı. Onları ayağına getirmişti, şimdi geri adım atamıyorlardı. Aslında, adanın siyasal durumu Henon ve yandaşlarına kraliçenin isteklerine boyun eğmekten başka bir seçenek bırakmıyordu. Ama Henon biraz daha direnç gösterebilmeyi isterdi.

"Ben bunu drüid kardeşlerime asla kabul ettiremem."

Amine maçı kazandığını hemen anladı.

"Onların onayına ihtiyacımız yok. Ya bize bağlanırlar ya da sürülürler."

"Pek nazik bir yöntem sayılmaz bu, o zaman pek benimsenmeyebilirsiniz."

"Başlangıçtan beri benim yöntemim bu Henon ve tıklar tıklar işliyor. Siyaset alanında nezakete inanmam."

Henon boyun eğdi. Kraliçe gerçekten de uzun zamandır kanıtlamıştı o görüşünü.

Sürüde yavru yoktu ve klan sadece karın doyurmak ve alanını korumak kaygısıyla yekvücut olarak yer değiştiriyordu. Hemen hemen her gün erkek kurtlar, dominant erkek Taïbron'un arkasına dizilip avlanmaya gidiyordu. Taïbron, peşinden gelenlere yol gösteren bir kılavuz gibi kuyruğunu gururla dikleştirerek yürüyordu.

Tehlikeye karşın o bölgede kalan az sayıdaki geyik sürülerinden birini bulana kadar vadiyi saatlerce katedebiliyorlardı. Bir hayvan topluluğuna rastladıkları zaman kurtlar küçük ve çevik adımlarla hayvanların etrafında çepeçevre dönmeye başlıyor, kaçmaya kalkışan geyikleri fazla sıkıştırmadan izliyorlardı. Önce arada belli bir mesafeyi koruyarak, saldırmadan, kurbanlarıyla aynı yöne doğru koşuyor, böylece en yavaş koşan ya da en çok hata yapan sürüyü saptamaya çalışıyorlardı.

Bazen kurtlar en zayıf sürüyü vaktinde bulamıyor, onlar karınlarını doyurmadan sürü kaçıp

gidiyordu. Aslında yılın bu döneminde avlar altı kerede bir-iki kere başarıya ulaşırdı. Ama kurtlar ağızlarının tadına uygun, daha yavaş kaçan ya da daha güçsüz bir geyik buldular mı birdenbire son hızla koşmaya koyulurlardı, kovalamaca böyle başlardı. Bu, avı yormaya dayalı bir koşuydu, bütün sürü o tek hayvanın peşine düşer, tempoyu hiç düşürmemek, baskıyı hiç azaltmamak için yavaşlayan kurdun yerini bir başkası alırdı. Çoğunlukla geyik yorgun düşmeye ve hız kaybetmeye başlardı. İşte o zaman kurtlardan biri -çoğunlukla Tamaran, çünkü en süratli oydu- sıçrayıp kurbanın arka tarafına saldırır ve arka ayaklardan birini dişleriyle yakalardı. Geyik birkaç adım daha atmayı başarır, bacağına kenetlenen bu çenelerden boş yere kurtulmaya uğraşır, sonra da bir toz bulutu havalandırarak güm diye düşerdi yere. Öbür altı kurt derhal atlar, birkaç ısırıkta hayvanın işini bitirirlerdi.

Beslenmesi gereken yavru olmadığı için sürü avını yakaladığı yerde parçalayıp yerdi. Her yetişkin kurt bir öğünde inanılmaz miktarda yemek yiyebiliyordu. Kurbanın kanlı ölüsüne suratlarını daldırıp sinirli hırıltılar çıkararak etleri koparıyorlardı sırayla. Sonra bütün kurtların karnı doyduğunda birkaç adım öteye gidip otlara uzanıyorlardı ama yine de artıklara göz kulak olacak bir mesafeden ileri gitmiyorlardı. Çünkü kurtlar uyukladıkları sırada, leşle beslenen başka hayvanlar, kocaman koyu renkli kuşlar ya da korkusuz çakallar ganimetten pay almaya geliyorlardı. İmala leşin üstündeki artıkları korumak konusunda en hızlı davranan kurt oluyordu hep. Akbabaları kaçırmak için bir hırlaması yetiyordu çoğunlukla. Bazen de bir çakalı sürünün bölgesinin dışına kadar kovalıyordu, yakaladığı pek enderdi çünkü midesi doluyken hızı ve çevikliği azalıyordu. Bazen geri dönmek gibi bir hata yapan çakallar, sürünün ölümcül çeneleri arasında can veriyordu.

Yavaş yavaş kurtlar eski alışkanlıklarına yeniden kavuşuyor, sürü bağlarını kuruyor, hiyerarşiyi sağlamlaştırıyor, yasalarını ve içgüdülerini yeniden buluyorlardı. Klan canlanıyordu, İmala yalnız gezen kurt olarak yaşadığı günleri ve dikeylerin uzaklarda kalan silüetini unutmaya başlamıştı.

Gün sonunda, Aléa, yoldaşları ve Toprağın Askerleri -onlar artık böyle adlandırılıyordu- Gor-Draka Dağı'nın eteğine vardılar.

Erwan hiç zorlanmadan tanıdığı biraz yukarıdaki yaylayı Aléa'ya işaret ederek "Dişi kurdun babamla beni bulmaya geldiği yer şurası" dedi. "Şu büyük kayalardan birinin üstünde senin sembolün taşa kazılı duruyor."

Aléa başını salladı; delikanlı, kızın gözlerinden, o kayayı gidip görmeye sabırsızlandığını anladı. Ama Aléa'nın önce yeni rolünü üstlenmesi gerekiyordu. Arkalarında toplanan küçük orduya döndü.

"Konak yerimiz burası olacak, ağabeyimi aramak için keşif erleri göndereceğiz dağa."

Magistel başını salladı ve askerlere genç kızın emirlerini yerine getirmelerini işaret etti.

Güneş iyice batmamıştı, son ışınları doruklara, karın beyazlığının üstüne yumuşacık pembemsi bir tül örtüyordu. Askerler ışığın tümünden yok olmadığı son dakikalardan yararlanarak aceleyle kamp kurdular. Birçok akşamdır tekrarladıkları bir hareketti bu ve alışmışlardı. Erwan Al'Daman'ın emir vermesi gerekmiyordu artık, herkes ne yapması gerektiğini biliyordu.

Dört keşif eri Aléa'nın karşısına gelince, genç kız onlara teşekkür edip birtakım talimatlar verdi.

"Sancağımı taşımanızı ve şu dağların tepelerine doğru yürümenizi istiyorum. Şu karga gagası şeklindeki doruğa doğru. O doruğun altında Tuathann savaşçıları bekliyor. Reislerinin adı Tagor. O

benim ağabeyim. Toprağın Kızı Kailiana'nın burada olduğunu ve onları beklediğimizi söyleyin. Dikkatli olun. Onlarla konuşurken uymanız gereken bazı âdetler var."

Dört adama baktı. Kendisini dikkatle dinliyorlardı.

"Tagor'u gördüğünüzde, ona kelimesi kelimesine şu sözleri söyleyin: 'Selam sana Sarkan'ın oğlu Tagor, Yeryüzü hem seni hem kabileni bağrına bassın. Sonra da saygılı davranmalısınız. Unutmayın ki karşınızdaki benim ağabeyim, yanındakiler şerefli adamlar ve Yeryüzü'nü her şeyden daha kutlu sayıyorlar."

Keşif erleri başlarıyla onayladılar.

"Hadi bakalım. Geceyi onların yanında geçirin, yarın geri dönersiniz. Onlarla bir gece geçirerek onlara duyduğunuz güveni kanıtlayacaksınız."

Keşif erleri hemen yola çıktılar, gecenin bastırmasından korkuyorlardı kuşkusuz. Aléa dört siluetin konak yerine tepeden bakan yüksek kayaların ardında gözden kayboluşunu seyretti. Sonra Erwan'a doğru döndü.

"Gözlerini gördün mü? Bakışlarını gördün mü? Sanki içiyorlar söylediklerimi. Ne söylersem yapacak gibiler..."

"Sen onların komutanısın Aléa, bu kadar hayranlık duydukları bir komutanları olmamıştı çok uzun zamandır."

"Bu beni korkutuyor."

Erwan başını salladı.

"Sızlanmayı bırak Aléa, şans sana gülümsediğinde değerini bilmeyi öğren. Birçok komutan böylesine sadık bir ordu hayal eder."

Aléa gülümseyerek "Ama ben komutan olmayı hayal etmiyorum" diye karşılık veriverdi.

"Her şeye yanıtın hazır, değil mi?"

"Kime çekmişim acaba!"

Erwan gülümsemeden edemedi. Aléa uzun zamandır ilk kez biraz gevşemiş gibiydi. Delikanlı genç kızı elinden tutup daha önce gösterdiği yaylaya doğru sürükledi.

"Gel, sana o kayayı göstereceğim."

Aléa boyun eğdi, arkadaşlarına haber vermeden kamp yerinden uzaklaştılar. Yol boyunca tek kelime konuşmadılar, ama Erwan sıkı sıkı tuttuğu eli hiç bırakmadı. İkisi de avuçlarının damarlarında akan kanı hissedebiliyordu. Ortak endişelerini ve umutlarını yankılayan iki davul gibi.

Erwan'ın işaret ettiği büyük siyah kayanın önüne vardıklarında güneş hemen hemen tümüyle gözden kaybolmuştu. Sessizce, neredeyse saygıyla yaklaştılar, sonra Aléa taşa kazılmış sembolü gördü.

Erwan kızın arkasına geçip sarılarak "Ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Yüzüğümdeki sembol bu. Birçok anlama geliyor olsa gerek. Öncelikle, burada âlemlere açılan kapıda olduğumuzu gösteriyor bence. Burada hiç kuşkusuz bütün âlemler birbirine bağlanıyor. Bizimkisi, ölümler diyarı, Djar âlemi ve Sid. Belki başka âlemler de. Ayrıca, annemle babamın burada karşılaştığı, burada birleştiği anlamına da geliyordur."

Erwan genç kızın ensesine bir öpücük kondurdu.

"Son olarak da, yüzüğümdekiyle aynı sembol olduğuna göre, bütün bunlarla Samildanach arasında bir ilişki var demektir."

"Peki ama yüzüğündeki sembolün tam olarak ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Ama Anali Ansiklopedisi'nde yazana benziyor. Epey aşık bir yorum görüyorum..."

"Neymiş o?" diye sıkıştırdı genç Magistel.

"Samildanach'ın rolü aşkla iktidarı bağdaştırmak olabilir. Buna benzer bir şey."

"Aşkla iktidar ha?"

Aléa gülümsedi. Erwan'ın kollarından kurtulup kayanın çevresinde birkaç adım attı.

Upuzun bir gölgeden başka bir şey değildi bu kaya, *taştan bir dev* diye düşündü. Sırtından bir ürperti geçti. Burada Phelim'in Sid'den gelen bir kadınla karşılaşmasını canlandırıyordu kafasında. Annesiyle. Nasıl bir yüzü vardı acaba? Neden çıkmıştı yeraltındaki dünyadan? Kaçmak zorunda kaldığında başına neler gelmişti?

Aşağıda kamp yeri et pişirmek ve ısınmak için yakılan koca bir ateşin uzun alevleriyle aydınlanıyordu. Sarı alev dilleri karanlık gecede dans ediyor, rüzgârın esişiyle kıvılcımlar sıçırıyordu çevreye. Gaydanın sesi duyulmaya başlamıştı bile.

Merhum Galatie kralının kardeşi, Terre-Brune Kontu Yakışıklı Meriande Mor, Harcourt Kontu Feren Al'Roeg'ün yanındaydı.

Piskopos Aeditus'un vaazını verirken çıkardığı derin ve pes sesi Ria Katedrali'nin kubbesi altında çınlıyordu. Bina doluydu. Kontluğun Tuathann'ları ve drüidleri yenerek kazandığı zaferle birdenbire rahatlayan Harcourt halkı, içi yeni bir umutla dolu olarak İsa'nın haçı altında birleşiyordu. Hıristiyan başkentte mutlu saatler yaşanıyor. Al'Roeg yönetiminin sertliği unutulmuştu. Alev Askerleri tehdidi, uygulanan baskılar ve zor kullanarak din değiştirtmeler unutulmuştu. Şimdi bunca güçlü bir kontluğa ait olmanın gururu ağır basıyordu. Balık hafızalı olmak insanların kendi seçimiymiş adeta... Moïra geçmişte kalmış kötü bir hatıraydı sadece. Drüidlerse terk edilmiş birer hayalet. Al'Roeg en sonunda kontlukta yaşayanları bir araya getirmeyi başarmıştı, herkes kontun onları zafere götüreceği umudunu taşıyordu. Eskiden adanın dışlayıp tepki gösterdiği Harcourt yarın krallığın göz bebeği olacaktı.

Sonbahar güneşi katedralin büyük renkli vitraylarından içeriye süzülüyordu, gri taş sütunlar mavili morlu canlı yansımalara bürünüyordu. Güneşin ışınları uzun salından geçip sunağa ulaşıyor, burada, toplanan kalabalığın bakışları altında Aeditus, onlara zaferi bahşeden Tanrı'nın görkemini övüyordu. Kilise sıraları arasındaki koridorda, havada bir tütsü kokusu geziniyor, piskoposun sesinin yankısı mekânı dolduruyordu.

Al'Roeg başını Terre-Brune kontuna doğru eğerek "Önemli bir kozumuz var" dedi.

Kont başını salladı.

"Drüidler Konseyi'nin bölünmesi oyunu kazanmamız için tek şansımız. Ama öncelikle Sarre Kontluğu'nu ele geçirmemiz gerek. Kont Albath Ruad güçsüz adamın teki. İlk karşısına çıkana tahtı bırakacaktır. İşte bu yüzden Galatie'den önce davranıp Sarre'a olabildiğince çabuk saldırmalıyız. İlk giden biz olmalıyız."

Meriande "Bundan hiç kuşku yok ama sonra ne olacak? Galatie'yi kesin bir yenilgiye uğratmak için yeterince güçlü olduğumuza inanıyor musunuz? Bisagne da kraliçeden taraf çıkmaz mı?"

"Aslında ne yapacağı tek bilinmeyen Bisagne. Şimdilik Bisagne'a saldırmak budalaca olur çünkü o kontluk hâlâ tarafsız ve daima tehlikeli. Ama haklısınız, baronun kraliçeyle ittifak kurmayacağından emin olmamız gerek."

"Bisagne öteden beri Galatie'den yana olmuştur..."

"Evet, ama kraliçe aynı meşruiyete sahip değil. Kocasını öldürmekle yargılanabilir. Onu yasal yoldan devirebiliriz, Eoghan cinayetinden hüküm giymesini talep edebiliriz."

"Sonra da üç kontluğumuzun baskısını kullanarak sizi tahta çıkarabiliriz, değil mi?"

Feren Al'Roeg gülümsemeden edemedi. Galatie'yle savaşmadan Gaelia tahtına çıkma düşüncesi gerçekten çok cazipti. Ama işin bu kadar kolay olmayacağını biliyordu Al'Roeg.

Alçak sesle "Bakalım göreceğiz. Biliyorsunuz Meriande, kontluğumun en büyük gücü din" dedi.

"Nasıl yani?"

"Şu insanlara bakın. Hıristiyanlığa geçen her Harcourt'lu gerçek bir asker haline geliyor. İman gücüyle dağlar yerinden oynatılır derler."

Meriande aşağıda Aeditus'u dinleyen inançlı insanlara bakarak "Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Terre-Brune'de tebaanızın Hıristiyanlığa geçişini hızlandırmalıyız."

Kont Mor "Benim halkımın inanışlarında Moïra derinlere kök salmıştır, hâlâ sağlamdır" diye karşılık verdi.

"İşte o yüzden sizin Hıristiyanlığı kabulünüz için belirlenecek resmî tarihi öne almak gerek. Tebaanız törene katıldığında size öykünecektir. Tuathann'ları kontluğunuzdan kovarak halkınızın kahramanı oldunuz Terre-Brune'de."

"Orası kesin ama drüidlerin inanç aşıladığı onca yılın etkisi bir kalemde silinemez."

"Belki de, ama drüidlerin inanlırlığına zarar vermek için Konsey'in yıkılışını kullanmalıyız. Hatta daha da ileri gitmeliyiz. Onların topraklarımıza girmesini yasaklamalıyız. Bayramlarını kutlamalarını yasaklamalıyız. Onların âdetlerinin ve törenlerinin yerine Hıristiyan âyinlerini koymalıyız."

Meriande Mor sinirlenerek "İki günde olacak iş değil" dedi.

"Tahmin ettiğinizden daha hızlı olacak. Yarın Terre-Brune'e döneceksiniz ve gelecek hafta Hıristiyanlığı kabul edeceğinizi ilan edeceksiniz. Aeditus'tan bu töreni sizin ülkenizde yapmasını ve sizin topraklarınızda başlatacağımız büyük Hıristiyanlık hareketinin sorumluluğunu üstlenmesini isteyeceğim."

Yakışıklı Meriande başını sallayarak söylenenleri onayladı. Zaten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bugün sadece Harcourt'un kölesiydi. Bir zamanlar düşlediği bu değildi ama Sid ülkesinin barbarları tarafından istila edilmekten iyiydi yine de.

Artık Meriande'a düşen Terre-Brune'lüleri ikna etmektir.

Shankha Sarayı'nın en gizli derinliklerindeki taht odasına girdiğinde Almar Cahin geçmişini düşünmeden edemedi.

Saratea'da casusluk yaparak geçen yıllar. Efendi için sadece bir gözcü olarak geçirdiği yıllar. Ahmaklarla dolu bir köyde herkese karşı tek başına. Aslında kime hizmet ettiğini açıklayamayacağı için görünüşte kasaplığı kabullenerek gerçek yazgısını saklayışını. Sarre'daki bütün gözcüler gibi Almar Maolmòrdha'ya boyun eğdiğini kimselere itiraf etmemişti. Bu efendiyi gizli gizli yüceltiyorlardı.

Sonra şu velet ortaya çıkmıştı. Aléa. Gizem dolu. Phelim gelip gözetlemişti kızı defalarca. Bunu öbür Saratea'lılar da bilmiyordu. Ama Almar biliyordu. Köye gelen ama kimsenin nereden geldiğini

bilmediği o kızı tekrar tekrar görmeye geliyordu Phelim, Almar sayısız geceler görmüştü drüidi.

Almar bu durumu keşfetmiş, bunu efendisine söylemesiyle kuşkusuz daha iyi bir geleceğin kapıları açılmıştı önünde. Unseann'ın başlangıcından beri kasap bu ânı bekliyordu. En sonunda kendini gösterebilmesi için, efendisinin hizmetkârları arasında yükselebilmesi için Maolmòrdha'nın ona bir şans vermesini bekliyordu.

Çünkü Almar intikam düşü kuruyordu. Kaderinden intikam almayı, köyünden intikam almayı, her şeyden çok da şu küçük başbelası Aléa'dan intikam almayı istiyordu.

Bakışlarını yere indirip yavaş yavaş tahta doğru ilerledi. Kapıdan geçer geçmez salondaki tuhaf koku etkisine aldı kasabı. Hayvansı, ıslak bir kokuydu bu, içerideki havanın nemli sıcaklığına uyuyordu. Bu tuhaf kokuda heyecan uyandıran bir şey vardı. Derin, doğaüstü bir güç, tanrısal bir mevcudiyet adeta.

"Söylenenlere bakılırsa küçük sürtüğü tanıyormuşsun."

Maolmòrdha'nın sesi salondaki havadan daha da garipti. Sesinin tonunda, vurgusunda insana özgü bir nitelik yoktu hiç. Sanki gırtlığında birçok ses bir araya geliyor ve biçim değiştirip bozuluyordu.

Almar bir dizini yere koydu. Titriyordu.

"Evet efendim, yıllarca onun köyünde yaşadım. Büyüyüşünü gördüm. Kudreti ilk açığa çıktığında ben oradaydım."

Almar arkasında, Maolmòrdha'nın sağ kolu Ultan'ın varlığını hissedebiliyordu. Az önce efendinin kendisiyle konuşmak istediğini Almar'a bildirmeye Ultan gelmişti. Kasap adamın bakışlarını, ciddiyetini tahmin edebiliyordu. Tam yanında, heybetli bedeninin uzamış gölgesinin gri taşlara nasıl vurduğunu görebiliyordu hattâ.

Kemiklerden yapılmış tahtındaki Maolmòrdha "Çok güzel. İşimize yarayabilirsin galiba Almar Cahin" dedi.

Kasap ağır ağır başını eğerek onayladı. İntikam saati gelmişti demek. Bir türlü inanamıyordu buna. Maolmòrdha'nın o koca örgütündeki bu küçücük, bu önemsiz adam nasıl gerçekten yararlı olabilirdi? Efendiyi hayal kırıklığına uğratmayacağım umut ediyordu sadece.

"Galatie Kraliçesi Amine'in de o köyde yaşadığı ve iki kızın arkadaşı olduğu söyleniyor."

Kasap titrek bir sesle "Doğru" diye yanıt verdi. "Amine Salia. Çok iyi hatırlıyorum."

"Güzel. Tuhaf değil mi? Dünya ne iyi yaratılmış!" diye dalga geçti Maolmòrdha. "Sana bir görev vereceğim Almar Cahin."

"Emrinizdeyim efendim."

Almar yüksek sesle konuşamıyordu. Boğazı düğümlenmişti, sesi titriyordu, bakışlarını kaçırıyordu.

"Providence'a gideceksin, kraliçeyle temas kuracaksın."

"Ben... evet ama nasıl yapabilirim ki?" diye kekeledi Almar, kulaklarına inanamıyordu.

Kuşkucu görüldüğü için hemen pişman oldu. Maolmòrdha'nın buna kızmamış olduğunu umuyordu. Efendisinden kuşkulanmaya nasıl cüret edebilmişti? Ama Maolmòrdha gülmeye başladı.

"Endişelenme kasap efendi, hayal bile edemeyeceğin kadar güç verebilirim sana. Ahriman seninle olacak. Üstelik kraliçe seni zaten tanıyor. Bu durum işi kolaylaştıracaktır."

Almar doğru dürüst soluk alıp vermeye çalışıyordu.

"Onunla temas kurduğumda ne yapmam gerekiyor?" diye geveledi.

"Babasını Aléa'nın öldürdüğünü söyleyeceksin."

"Demirciyi mi?"

"Evet." '

"Onu Aléa mı öldürdü?"

Maolmòrdha tiz bir of çekti.

"Bunun önemi yok kasap efendi, önemli olan söylediğine kraliçenin inanması."

Almar alelacele "Anladım" diye yanıt verdi.

"Öyleyse görevini anladın demektir. Güzel."

Almar başka tek söz etmeden başını salladı. Hem dehşete düşmüş hem de mutlu olmuştu. Demek ki intikam mümkün olacaktı.

Tam gitmeye hazırlanırken, aniden bedenini yakıcı bir dalganın yalayıp geçtiğini hissetti. Ahriman. Damarlarında yükselen, damarlarını patlatacakmış gibi şişiren sıcak bir kuvvet. Beyni bin bir ateşle bir anda aydınlandı sanki. Çevresindeki dünya daha bir keskinleşmişti. Her ses, her koku, her renk.

Almar uzunca bir süre şaşkın şaşkın, kıpırdamadan durdu. Bedenindeki bu yeni gücü dizginlemeyi beceremiyordu. En sonunda ayağa kalktı. Artık eski Almar değildi. Zihnindeki kuşku yok olmuştu. Korku da. Sadece nefret ve intikam kalmıştı.

Bakışlarını efendisine doğru kaldırdı. İlk kez yüzünü gördü. Maolmòrdha'nın yüzünü. Kafasının tepesini siyah bir miğfer örtüyordu ama iki geniş yarığın ardında kandan kızarmış gözleri görülebiliyordu ve yer yer teninin canlı rengi belli oluyordu. Almar efendisini gördü ve titremedi. Artık hazırды.

Aléa'nın umduğundan çok daha fazla Tuathann vardı Tagor'un yanında. Tuathann'ların Toprağın Askerlerinin konak yerine girişi heyecan verici bir tören gibi oldu, kimsenin unutamayacağı önemli bir an yaşandı.

Aléa ve yoldaşları henüz sökülmemiş büyük çadırın önünde duruyorlardı. Askerler birdenbire sustular. Kamp yerine dağılmışlardı, kimileri yemeklerini bitirmek üzereydi, kimileri de yola çıkmaya hazırlanıyordu, siyah kayaların ardında uzun Tuathann kafilesi belirince hepsi de kıpırdamadan kalakaldı.

Toprağın Askerlerinden daha kalabalıktılar, çıplak ayaklarıyla taşlı yolda adeta süzülerek, sessizce yaklaşan aşağı yukarı üç yüz kişiydiler. Belli bir düzene bağlı olmaksızın dikilmiş mızraklardan oluşan bir sıra kayıyordu dağda. Bakışlar karşılaştı. İki ordu birbirini keşfediyordu. Tek kelime konuşulmadı. İki tarafta da ağır basan bir sessizliğin içinde saygı ve çekinme birbirine karışıyordu. Havada elle tutulur bir gerilim hüküm sürüyordu. Hem yeni müttefikler bulmanın verdiği ferahlama hem de bilinmeyene duyulan korku.

Kafilenin başında Aléa'nın gönderdiği dört keşif eri, şaşırtıcı bir etkileyciliğe sahip genç Tuathann'a eşlik ediyordu. Kasları belirgindi, göğsü savaş boylarıyla doluydu, kafasındaki mavi saçlardan oluşan uzun tepeliği, ensesinde bir deri parçası ve kartal tüyleriyle tutturulmuştu. Yeterince yakına geldiğinde biri mavi biri siyah olan gözlerini gördüler, yüzünde bir kabile reisine özgü o ağırbaşlılık okunuyordu.

Aléa kendisine doğru ilerleyen kafileye bakarak "Tagor, ağabeyim" diye fısıldadı.

Gülümsedi. Tuathann'lar birkaç adım kala durdular. Tagor'un bir küçük işaretiyle uzun kafile bir anda kıvıldamadan duruverdi.

Genç savaşçı ilerleyip Aléa'nın elini tuttu.

"Merhaba kardeşim" dedi sadece.

Sonra genç kıızı öpüp sıkıca sarıldı. Aléa gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir ağabey. Gerçek bir ağabey. Bunu Tagor'un sesinde, hareketlerinde hissedebiliyordu. Eskiden beri tanıyordu ağabeyini sanki. Tek akrabasını.

Aléa ağabeyinin kulağına "Seninkiler Gaelia dilini konuşuyor mu şimdi?" diye fısıldadı.

"Evet. Öğrendik. Zamanı ölçmeyi öğrendiğimiz gibi."

Birbirlerinden uzakta geçen yılları telafi etmek istercesine böyle uzunca bir süre kaldılar, sonra Tagor kollarını gevşetti, bir adım geri gidip eğildi, bir dizini yere koydu.

"Aléa, işte Sid halkından geriye kalanlar. Kabileler bölündü, reisler öldü. Biz son Tuathann'larız. Oldukça az sayıdayız ama bu ordu senindir."

Aléa "Kadınlar ve çocuklar görüyorum. Bu bir ordu değil Tagor, bir halk. Bu toprak size kucak açacaktır."

Tuathann'lar arasından bir savaşı "Bu toprak bize ait!" diye haykırdı.

Tagor kim olduğunu görmek için döndü. Aléa ağabeyinin gözlerindeki öfkeyi fark etti. Rahatlatıcı bir hareketle elini Tagor'un omzuna koydu, sonra kalabalığa seslendi.

"Toprak kimseye ait değildir ey Tuathann'lar! Ne size, ne atalarımıza, ne Gaelia'lılara, ne de onların çocuklarına! Büyükleriniz bunun tersine inandıkları için öldüler. Toprak mülkiyete dönüşünce savaşlar çıkar. Hiç ders almadınız mı? Bakın bugün kaç kişisiniz. Bakın biz kaç kişiyiz. Ders almamız için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Toprak hiçbir insana ait değildir, insanlar toprağa aittir. Bu toprağın kendilerine ait olduğunu düşünenler varsa derhal kamp yerini terk etsinler, çünkü bu düşünceye hoşgörü göstermeyeceğim. Geri kalanlar Toprağın Askerleri arasına hoş geldi."

Aléa bakışlarını Tuathann ordusunda gezdirdi. En küçük bir hareketi kolluyordu. Her şeyin tam şu anda belirlendiğini biliyordu. Tuathann'lar ona katılacaksa, bu aynı koşullarla, aynı düşü kovalayarak olmalıydı.

Kalabalıktan bir Tuathann en sonunda "Kailiana iyi konuştu!" diye bağırdı.

Bir sürü uğultu oldu, sonra bir kadın "Dediği gibi olsun!" diye haykırdı.

Tagor gülümsedi. Yeniden Aléa'ya bakıp onayladı.

"Biz Toprağın Askerleriyiz Aléa."

Birkaç adım ilerleyerek yeniden kardeşine sarıldı.

"Kardeşim, en iyi kabile reisinden daha iyisin sen" dedi.

Bunu gülerek söylüyordu. Annesinin Sid'den uzaklara alıp götürdüğü bebeği hatırlıyordu ve onun bu kadar şaşırtıcı bir genç kız olduğuna inanamıyordu. Henüz gencecik olduğu halde bu kadar güçlü.

Aléa, "Tagor, sana en eski arkadaşım Mjolln'u tanıştırayım, bu da bize eşlik eden drüid Finghin" dedi.

Tagor iki arkadaşı selamladı.

Aléa sözlerine devam etti: "İşte gezgin tiyatrocusu Kaitlin, onun varlığının çoğunlukla bize çok yardımı dokundu. Son olarak da Finghin'in Magistel'i Erwan Al'Daman."

Tagor Aléa'nın sesinden bu son tanıştırılan kişinin kız kardeşinin gönlünde apayrı bir yer tuttuğunu anladı. Göz kırptı, sonra Tuathann'lara doğru döndü.

"Kabileler karışsın!" diye bağırdı. Tuathann'lar derhal kamp yerine dağıldılar, Aléa'nın askerleriyle tanıştılar.

Aradaki engeller çabucak kalktı, Tuathann'ların hepsi henüz Gaelia dilini kusursuz konuşmasa da kendilerini ifade etmeyi ve tanıtmayı rahatlıkla becerdiler. Bir zamanlar birbirinden son derece uzak

olan bu iki halk son çekincelerini de bir anda kırdılar, çünkü onları birleştiren ortak bir umut vardı. Hepsinin hayranlık duyduğu bir genç kızın taşıdığı umut.

Phelim Tagor'un annesiyle nasıl birleştiyse Tuathann'lar da Gaelia halkına açtılar kendilerini. İki dünya buluşuyordu en sonunda. Aléa'nın düşü gerçekleşmeye başlamıştı.

Genç kız aynı yerde bir gün daha kalınmasına karar verdi. İki halka birbirlerini keşfetmeleri için zaman tanımak istiyordu. Özellikle de, uzun arayış yeniden başlamadan önce ağabeyiyle hasret gidermek arzusundaydı.

Gün boyu Tagor'un yanında kaldı, onu tanımaya çalıştı, ona bin türlü soru sordu, kendisi de kendi öyküsünü, hayallerini, umutlarını anlattı.

Ultan bir an kıpırtısız kaldı, can çekişen yaratığın gırtlığına saplanmış kılıcını sıkıca tutuyordu. Kılıcın gümüş rengi ağızdan koyu kanın akışı dindi. Büyük savaşçı işte o zaman geniş ve kıvrak bir hareketle kılıcını çekip çıkardı, hayvan kum zemine güm diye devrildi.

Shankha sarayının arenasındaki birkaç seyirci alkış tutmaya başladı. Haykırıışları taş kubbenin altında çınladı. Sarayın en derin yeraltı odasının ötesindeki arena, hastalıklı bir karanlığa gömülmüştü. Her köşe gölgelerin ardında kalmıştı ve her gölge bir tehlikeyi gizliyordu. Havanın ağır rutubeti yüzünden taşlarda sızıntı oluyor, mekân acı ve bulanık bir kokuya boğuluyordu.

Ultan ağır ağır dönüp efendisine doğru yürüdü. İri kıyım, geniş omuzlu, kalın enseli bir savaşçıydı. Göz alıcı beyazlıktaki saçları bir gümüş ırmak gibi omuzlarına dökülüyordu. Yere dönük kılıcı kaslı kolunun bir uzantısıydı adeta, zırhının çıkıntıları çıkık kemikleri andırıyordu. Bedeni karanlık metalle yekvücut olmuştu.

Arkasında, öldürdüğü yaratık son bir kez çırpındı. Her tarafı delik deşik olmuştu, sadece dört sivri boynuzun belli olduğu bir et yığınının dönüşmüşü.

Ultan arenanın yüksek tribünleri karşısında durup bir dizini yere koydu. Gözlerini arenaya tepeden bakan locaya doğru kaldırdı. Karanlıkta efendisinin gözlerini fark etti bir an: hemen kayboluveren, kıpkırmızı iki kaçamak şimşek. Maolmòrdha dövüşü sonuna kadar izlemişti. Ultan kendine bahşedilen bu şerefın tadını çıkardı. Selam verdi, sonra seyircilerin tezahüratları altında su odasına çekildi.

Ultan birkaç dakika sonra yaralarını iyileştirip vücudundaki kanı yıkama işini bitirdiği sırada, Maolmòrdha'nın silüetini gördü.

Efendi buraya kadar gelmemişti hiç. Savaşçı hemen eğildi, kılıcının topuzuna dayanarak kıpırdamadan durdu, efendisinin konuşmasını bekledi.

"İyi dövüşüyorsun Ultan."

Maolmòrdha'nın kuyu dibinden gelir gibi işitilen sesi odada çınladı, rüzgâr gibi kayıp gitti duvarlarda.

"Sağ olun efendim."

Maolmòrdha başını salladı. Savaşçısına doğru ilerleyip adamın çevresinde döndü, kılıcın karşısında durdu. Hâlâ kanlı görünen koca kılıca baktı.

"Genç kıza meydan okumaya gitmekten hoşlanacağımı biliyorum."

Ultan sadece "Hizmetinizdeyim" diye karşılık verdi.

"Ama bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Sulthor'un başarısızlığı uğradığı noktada sen başarılı

olacağına inanıyor musun? Eskiden ben drüidken, sen de Magistel'imken sana verdiğim değeri böylece yeniden kazanabilmeyi umuyorsun, değil mi?"

"Sizi hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Sen benim Magistel'imsin Ultan. Bir Magistel hayal kırıklığına uğratmaz. Ne düşündüğünü, neye inandığını, ne hissettiğini, ne aradığını biliyorum. Her düşünceni işitiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratamazsın. Bana kusur edebilirsin, o kadar. Kızın buraya geleceği gün yanımda olmanı istiyorum. Çünkü gelecek. Bu arada yapacak çok işimiz var."

Savaşçı başını kaldırdı. Öyle uzun zaman beklemişti ki. Sulthor'dan sonra Maolmòrdha Dermod Cahl'ı seçmişti. Bütün o sürede Ultan gölgede kalmıştı. Ama şimdi yeniden parlamaya başlıyordu. Efendinin onu sona sakladığını düşünebilirdi.

"Aléa buraya varmadan onu güçsüz düşürmek istiyorum. Şu aptal kasabın kraliçeyi ona karşı doldurmayı becerebileceğini umarım, bu da kızı daha kırılğan hale getirir. Ama hepsi bu kadar değil. Hiç beklemediğim yeni bir düşmanımız var."

"Evet efendim?"

"Küçük pisliğin bize karşı kışkırttığı yeni bir düşman."

"Yanımdaki askerler mi?"

"Hayır. Onlar kimse için bir tehdit oluşturmuyor."

Maolmòrdha eski Magistel'ine doğru ilerledi. Yüzünü hiç bu kadar yaklaştırmamıştı. İçindeki ateşin deforme ettiği bir yüz. Ahriman'ı içine alalı beri tanınmaz hale gelmiş bir surat.

"Kurtlar" diye mırıldandı Maolmòrdha. "Kurtlardan kurtulmamız gerek."

Gece çökeli uzun zaman olmuştu, dağın yamacı neredeyse zifirî karanlığa gömülmüştü. Yüksek bir kayaya tek başına oturmuş olan Aléa gözlerini yummuş, gece hayvanlarının belli belirsiz gürültülerini ve ağaçlar arasında esen rüzgârı dinliyordu. Arkasındaki kamp yeri karanlıklara gömülmüştü. Ateşler birer birer sönüyor, son silüetler de çadırların ve ahşap barınakların altında gözden kayboluyordu. Tek tük mırıltılar, tek tük horlamalar, sönen alevlerde kütüklerin çıtırtısı, korların ısıkları duyuluyordu belli belirsiz.

Aléa dişi kurdu düşünüyordu. Neredeydi acaba? Genç kız onu arayabilir, Djar âleminde bulmaya çalışabilirdi ama bu doğru olmaz gibi geliyordu ona. Kurdu şimdi yalnız kalmaya ihtiyacı vardı kuşkusuz. Dikeyler dünyasından biraz uzaklaşmaya. Aléa bunu hissedebiliyordu. Zaten kurtların Aléa için bir araya gelmesi, gorgûn'ların üstüne yürümesi inanılmaz bir şeydi. Artık doğa baskın çıkmalıydı. Kurtlar kendi yaşamlarına, kendi alışkanlıklarına geri dönmeliydi. Aléa onları insanların işine karıştırdığı için son derece büyük bir utanç duyuyordu. Oysa... yazgıları birbirine sıkı sıkıya bağlı değil miydi? Onlar da Gaelia'nın ahalisi değil miydi?

Genç kız iç çekti. Ama bu iç çekişte umutsuzluk yoktu. Biraz pişmanlık vardı sadece. Daha ziyade tuhaf bir ferahlama. Anlık bir huzur arayışı. Tek başınayken iyiydi, eskiden sık sık olduğu gibi. Saratea'nın dar sokaklarında geçen o gecelerde. Fundalıkta tek başına tutturduğu koşullarda. Saklanarak geçen akşamlar, kaçarak geçen gündüzler. Şimdi her şey ne kadar farklıydı. Bunca insan gözlerini ona dikmişti. Yaşamına bunca arkadaş girmişti. Üstelik bir de kavuştuğu ağabeyi vardı... için için, bugün daha mı iyi daha mı kötü durumda, emin olamıyordu. Sadece farklıydı.

O sırada arkasında bir gürültü duydu. Dikleşti. Ama kuşkusuz bir sansar ya da oralarda gezinen bir kemirgendi. Duyduğu o sesle hayallerinden uyandı, ayağa kalkıp kayadan indi. Taşa kazılı sembole son bir kez baktı, sonra kamp yerine döndü.

İçinde birkaç korun parıldadığı sönmüş ateşin önünden geçerken alçak sesle konuşan iki adama selam verdi. Bir Tuathann ve bir Galatie'li. Adamlar Aléa'nın geçişini izlediler ve saygıyla selamladılar genç kızı. Aléa gülümsedi. Bütün gelecek buradaydı. Gecenin geç saatlerine kadar sohbet eden şu iki yabancıda. En sonunda birbirine el uzatan şu iki halkta.

Aléa ona ve arkadaşlarına ayrılan büyük çadıra ulaştı. Gürültü etmeden kapıdan girdi. Arkadaşları kalın battaniyelerine bürünmüş, çoktandır uyuyor gibiydiler. Genç kız çadırın ortasında bir an kıpırdamadan durdu. Sonra sol tarafta asılı bir tülün ardına yöneldi.

Usulca çömelip Erwan'ın yanına uzandı. Yana kayıp Magistel'in battaniyesinin altına girdi. İyi hissediyordu kendini, içinde çarpan Saîman mıydı yoksa kalbi mi, kendisi de bilemiyordu. Gözlerini yumdu. Sonra birdenbire Erwan'ın avucunu omzunda hissetti. Bu kez emindi, çarpan kalbiydi.

Erwan'ın eli yavaşça kolundan aşağı kaydı, karnına indi. Parmakları öyle sıcaktı ki sanki Saîman ateşiyle yanıyor gibiydiler. Sonra o kayma hafif bir okşamaya dönüştü. Aléa yavaşça delikanlıya doğru döndü ve iyice sokuldu ona. Ellerini Erwan'ın sırtında birleştirdi, delikanlının her okşayışına iki kat fazla sevecenlikle karşılık veriyordu. Avuçlarını oğlanın sarı saçlarına daldırdı. Sonra sessizce seviştiler, tutkularına bekleyişin tadını, keşfin gizli yumuşaklığını kattılar. Gecenin karanlığı ilk birleşmelerine derin bir sessizlikle eşlik etti. Genç kızla oğlan beklenmedik bir rahatlamayı, yitik bir yakınlığın unutulmuş yumuşaklığını buldular birbirlerinde. Bütün gece boyunca birbirlerine sarılarak yattılar, ayrılık vaktini geciktirmeye çalışıyorlardı adeta. Artık kendilerini yalnız hissetmemeye öyle çok ihtiyaç duyuyorlardı ki. Hattâ iki beden arasında Saîman geçti galiba, ya da Saîman kadar güçlü bir tutku.

Geçitler

Avlanmak Loma Vadisi'nde hiç kolay olmazdı ama arazi yeterince genişti ve sürü her seferinde yiyecek bir şeyler bulabiliyordu. Haftada iki-üç kez, daha ziyade şafakta ya da akşamın alaca karanlığında avlanan kurtlar büyük bir avı bölüşüyor, bazen de bu öğünler arasında daha küçük bir hayvan yakalayıp yiyorlardı.

Kurtlar buraya yerleşeli haftalar olmuştu, düzenli olarak işaretledikleri bölgelerini koruyorlardı, zamanları avlanmak, uyumak ve oynamakla geçiyordu. Yavaş yavaş sürü içindeki toplumsal ilişkiler ve davranışlar sağlamlaşmaya ve karmaşıklaşmaya başladı. Sürünün bütün üyeleri, grubun bütünlüğünü kesinleştirmek istercesine birbirine sürtünerek koku alışverişi yapıyordu.

Dominant çift Taïbron ve İmala, kâh diş göstererek, kâh kulaklarını dikleştirerek ya da bakışlarını kendilerinden daha aşağı konumdaki türdeşlerine dikerek öbür kurtlar üstündeki otoritelerini hep hatırlatıyordu. Bazen dominantlar daha da saldırgan uyarılarda bulunuyor, bu uyarılar sayesinde çoğunlukla daha şiddetli bir dövüşe varacak kadar ileri gidilmiyordu. Öbür kurtlar o zaman boyun eğiyor, karın üstü sürünüp gözlerini kaçırarak ya da kulaklarını yatırarak uzaklaşıyorlardı.

İmala dişi kurtlardan birine özellikle çok sert davranıyordu, öyle ki hayvancağız sürünün günah keçisi haline geldi. En zayıf üye o değildi, tam tersine en süratli, dolayısıyla da avlanırken en çok iş çıkaran kurtlardandı ama belki de Taïbron ona çok sık şefkat gösterdiği, koklayıp gün boyu peşinden gittiği için İmala öyle davranıyordu. Bu rakibeyi fazla tehditkâr buluyordu kuşkusuz, dolayısıyla da saldırganlığını en çok ona gösteriyordu. Sık sık üstüne atlayıp burnunu ısıırıyor, hayvanı uzun ve aşağılayıcı dakikalar boyunca o şekilde tutuyordu. Zavallı kurt boyun eğdiğini göstermek için elinden geleni yapıyordu ama İmala'da en küçük bir acıma duygusu uyandıramıyor, İmala otoritesini hırçınlıkla sergilemeye devam ediyordu.

Klanın yasası böyle sürüyor, sürünün yaşamı böyle devam ediyordu işte. Sürü günden güne güçleniyor, sağlam bağlar kurarak kışı bekliyordu. Kışın dominant üyeler çiftleşecekti.

Bir sonbahar günü, Loma Vadisi'ndeki sürü ilk gerçek sınavından geçti. Güneş bulutları zar zor delip geçiyor, fundalıktaki sararmış yüksek otları yer yer aydınlatıyordu. Sürü sık sık olduğu gibi ırmağın yakınında, kıvrım kıvrım dalları yerde sürünür gibi görünen sık çalılarının çevresinde toplanmıştı. Ufukta tepe ve tek tük çamlar seçiliyordu. Vadinin üstünde birkaç kartal uçuyordu, öyle yukarıdaydılar ki hayvanlar kuşları görmüyordu herhalde. Öğlene doğru bütün kurtlar uyuklarken bölgeye bir başka sürü giriverdi.

İmala davetsiz misafirleri fark eden ilk kurt oldu. Birdenbire bir hamlede ayağa sıçradı, öbür kurtları uyuşukluktan çekip çıkaran birtakım inilti çıkarmaya başladı. Loma sürüsü harekete geçti, onlar da uzaktaki işgalcileri gördü. Ama çabucak, gelenlerin daha kalabalık olduğunu fark ettiler. Bir

düzine rahat vardı.

Taïbron kuyruğunu dikip hırlamaya başladı; aniden, istenmeyen sürüye doğru ilerledi; en başta İmala olmak üzere sürünün geri kalanı da onu takip etti. Daha büyük bir etki yaratmak için koşmaya başladılar, arazilerine girmeye cüret eden kurtları korkutmayı umuyorlardı ama gelenler dış göstererek, sırtlarını kamburlaştırıp tüylerini kabartarak hemen tepki gösterdiler.

Karşılaşma uzaktan uzağa gerçekleşti. Loma sürüsünün kazanamayacağı bir korkutma oyunuydu bu, çünkü kendi bölgelerinde olsalar da İmala'nın arkadaşları sayıca davetsiz misafirlerden çok daha azdı. Neyse ki yeni gelenler vadinin o bölümünde çakılıp kalmadı. Yeniden yürüyüşe geçtiler ve etrafta av olmadığını görünce karşı yamaca yöneldiler. Tehdidin uzaklaştığını anlayan Taïbron ve arkadaşları sakinleştiler, gerisin geri döndüler ama düzenli olarak yabancı kurtların yeniden gelip gelmediğini kontrol ettiler. Tekrar ırmağın yakınında toplandılar, sinirli bir şekilde teyakkuz halinde kaldılar, hâlâ kendi bölgelerinin sınırında ilerleyen yabancı sürüyü gözetliyorlardı.

Gidip gelen birkaç kurt oldu, davetsiz misafirler yeni bir av sahası bulmakta inat ediyorlardı kuşkusuz, ama sonunda iyice gözden kayboldular.

Ne var ki Taïbron kısa bir süre sonra yürümeye koyuldu, kulaklarını indirmiş, avlanırken olduğu gibi yere yakın ilerliyordu. Bir şey hissetmişti. İmala da Taïbron'u izledi, çok geçmeden tek gözlü kurt Tamaran da peşlerinden gitti.

Üçü birlikte, yabancı kurtların bir süre oyalandığı yere, bölgelerinin sınırına yaklaştılar yavaşça. Adımlarını yavaşlattılar, yüksek sarı otların arasına gizlendiler ve en sonunda orada kalan kurdu gördüler. İhtiyatsız genç bir erkek Loma sürüsünün arazisinde oyalanmaya niyetli görünüyordu, oysa sürünün geri kalanı çoktan gözden kaybolmuştu.

Kaitlin Toprağın Askerlerine ve kafiye yol vermek için atını kenara çekti. Aléa'ya duydukları inancın etkisiyle, hızlı adımlarla ilerliyorlardı, birçoğu oyuncu genç kadına, Samildanach'ın dostu olduğu için, saygı dolu bir gülümsemeyle baktı geçerken. Samildanach'ın dostu olmak bu insanların hayranlığını hak etmek için yeterli bir nedendi görünüşe bakılırsa...

Sabahleyin Aléa Sarre Kontluğu'nun başkenti Tarnea'ya gitmeleri gerektiğini duyurmuştu. Orada daha büyük bir ordu toplamayı ve adadaki farklı çatışmaları çözmeye çalışmak için yeni bir siyasal meşruiyet kazanmayı umuyordu. Ama bu iş kolay olmayacaktı.

Son askerler de geçince Kaitlin en geride kalan Aléa'yi gördü, Erwan ise en önde, yürüyüşün başını çekiyordu.

Kaitlin atını arkadaşının atının yanına sürerek "Neden böyle herkesin arkasında kalıyorsun hep?" diye sordu.

Genç kız omuz silkti.

"Bilmiyorum, belki de devamlı arkama dönüp bakmadan herkesi görmemi sağladığı için. Üstelik şu komutan görüntüsüne alışamadım bir türlü, önden gitmek bütün bu insanların beni izlediğini hatırlatıyor bana durmadan..."

Kaitlin gülümseyerek başını salladı.

"Tamam anladım. Ama böyle olunca mecburen Erwan'dan da uzak kalıyorsun, çünkü başı çeken o..."

"Ee n'apalım?" diye karşılık verdi Aléa.

Kaitlin bir kahkaha patlattı.

"Ne demek *n'apalım*? Hadi hadi, dün gece duydum ben sizi!"

Aléa'nın yüzü kıpkırmızı oluverdi. Bu tür şeylerden söz etmeye alışık değildi, bugün de konuşmaya hiç niyeti yoktu doğrusu...

Ne yanıt vereceğini bilemedi, suskunluğu gitgide daha rahatsız edici bir hale geliyordu. Bu durum pek hoşuna gitmiş olan Kaitlin sessizliği bozarak arkadaşının ıstırabına bir nokta koymaya karar verdi.

"Hadi ama, siz Gaelia'lılar çok âlemsiniz, şu edepli uslu tavırlarınızla! Aşktan daha güzel bir şey yok şu dünyada, ama sanki korkunç bir şeymiş gibi ondan söz etmekten kaçınıyorsunuz!"

Aléa dudaklarını ısırıldı. Bir an duraksadı, sonra konuşmaya karar verdi:

"Biliyorsun, ben daha önce hiç âşık olmamıştım... hem sonra Faith de Galiad'dan söz edildiğinde tedirgin oluyordu, hatırlıyorum."

"Ben de onu söylüyorum ya, gülünç derecede nazıksınız."

Aléa "Yoksa siz gezgin tiyatroular aşktan özgürce söz eder misiniz?" diye şaşırdı.

Kaitlin omuz silkerek "Elbette!" diye yanıt verdi. "At arabasında, yollarda geçen yaşam gizlere, mahremiyete fazla bir yer bırakmıyor, sonunda her şey herkesçe öğreniliyor, kendimizi ne kadar çabuk açık edersek o kadar iyi... hem zaten, utanç içinde bir âşık olmaktansa gurur dolu bir âşık olmak yeğdir..."

Aléa "Peki! Öyleyse sen de bana Finghin'den söz et bakalım!" diye arkadaşını kışkırttı.

Kaitlin kahkaha atarak "Sorun şu ki bu konuda drüidler Gaelia'lıların en beterleri!" diye karşılık verdi. "Finghin elini vermeye bile zar zor cesaret ediyor... O yüzden sana anlatacak fazla bir şeyim yok ne yazık ki."

"E, şu söylediğin de başlangıç için fena sayılmaz!"

"Ah, çok önemli değil, acelem yok benim. Önümüzde daha çok zaman var, Finghin'in kafası zaten çok meşgul bence. Buna karşılık sen hiç vakit kaybetmiyorsun bakıyorum!" diye alay etti genç oyuncu.

Bu kez Aléa da gülmeye koyuldu.

"İçgüdülerime kulak veriyorum. Siz gezgin tiyatrouların Moïra'nın yolundan gitmek dediği şey bu değil mi?"

"İyi bahane doğrusu!" diye dalga geçti Kaitlin.

"Erwan'la ben öyle inanılmaz olaylar yaşadık ki sanki onu on yıldır tanıyor gibiyim."

"Anlıyorum."

"Hem sonra, babası galiba olumlu bakıyordu bu işe..."

"Hepimiz olumlu bakıyoruz Aléa, siz birbiriniz için yaratılmışsınız, bu besbelli! Ben sana şaka yapıyordum. Birlikte harikasınız..."

"Bilmem, benim için çok yeni bir durum bu. Ama zaten köyümden ayrıldığımdan beri *her şey yeni!*"

"Yolun keyfi bu işte Aléa, her gün yeni şeyler keşfetmek. İşte bu yüzden biz gezgin oyuncular hep yollardayız."

Aléa başını salladı. Oyuncu genç kızın onu görmeye geldiği anları seviyordu. Amine'le olan arkadaşlığını hatırlatıyordu bu ona... Özlediği bir arkadaşlığı. Buna benzer her ânın değerini bilmek gerektiğini biliyordu artık. Hiçbir dostluğun çantada keklik olmadığını ya da sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu.

"Yine de bazen Saratea'yı özleyorum" dedi Aléa."Dinginliği. Orada edindiğim alışkanlıklar, artık sahip olmadığım birtakım dayanak noktaları."

"Tarnea'ya doğru gittiğimize göre, köyünün çok yakınından geçmeyecek miyiz?"

"Olabilir."

Kaitlin "Orada mola versek yeter" dedi.

"Bilmem... biraz korkuyorum."

"Saçma! Köyünü özlediğini söyledin demin. En azından bir uğramalısın..."

"Neden olmasın? Zaten bazı köylülere soracak birtakım sorularım var. Köye nasıl geldiğimi öğrenmek istiyorum. Phelim'in beni nasıl bulduğunu."

"Elbette. Zaten ben de senin büyüdüğün köyü merak ediyorum."

"Evet. Hemen gitmeye vaktimiz olacak mı bilmem. Bakarız..."

İki genç kız birbirlerine gülümsediler, sonra sustular, yan yana olmanın zevkini paylaştılar sadece. Yol uzun olacaktı, birbirlerine anlatacak daha çok şeyler bulacaklardı.

En sonunda tören Providence Sarayı'nın arkasında, Lorilien Kulesi'nin dibinde, kraliçenin Saî-Mina'daki asırlık meşeyi diktirdiği yerde yapıldı.

Günlerdir dört Büyük-Drüid, otuz iki drüid, Magistel'leri ve sayısız hizmetkâr, sarayın üçgen bahçesinin güney ucundaki büyük kuleye yerleşmişlerdi. Bahçıvanlar alelacele dairesel bir avlu yapmışlardı, bu avlunun ortasında efsanevi ağaç yükseliyordu, sekiz kraliyet heykeltıraşı meşeyi on üç sembolik tahtla çevrelemişti.

Kulenin içinde on iki süit, birçok oda, yatakhaneler düzenlenmiş, en tepede Konsey'in toplanabileceği büyük bir salon hazırlanmıştı. Saî-Mina'daki şatafatlı dekorasyon henüz yoktu, şimdilik asıl önemli ve gerekli olan işler yapılmıştı ama daha sonra el emeği göz nuruyla kule, statüsünün gerektirdiği prestijli bir yapıya dönüştürülecekti. Drüidlerin gerçek sarayının pabucunu dama atacak her şey hazırды.

Kentin ileri gelenleri, büyük aileler, komutanlar davet edilmişti. Kraliçenin maiyetinin büyük bölümü oradaydı, ayrıca Sarre ve Bisagne elçileri, birkaç ozan -ozanların çoğu Saî-Mina'ya sadık kalmış ve daveti reddetmişti- ve krallığın sıradan yurttaşları da hazır bulunuyordu.

Genellikle Lugnasad şenliklerinde kullanılan dekorların hepsi sarayın bu kısmını süslemekte kullanılmıştı, aynı zamanda alışılmadık malzemeler de konulmuştu: çadırlar, tribünler, masalar, localar, parkeler...

Şimdiye dek hiçbir drüid töreni bu kadar çok insanın önünde, bu kadar şaşaaıyla yapılmamıştı, ama yeni Konsey'e kraliçe böyle bir yön vermek, daha önce eşi benzeri görülmedik popüler bir saygınlık kazandırmak istiyordu.

Tribünlerde ve sıra sıra koltuklarda fazla yer kalmamıştı, öyle ki Providence sakinleri çimenlere yan yana oturmuş sabırsızlıkla gösteriyi bekliyorlardı.

Güneş de yüzünü eksik etmedi. Öğleden biraz önce, mevsim normallerinin dışında bir aydınlıkta tören korteji belirdi.

Dört Büyük-Drüid halka halinde ilerliyorlardı, uzun beyaz cüppelerini giymiş, kafalarını tıraş etmiş, sağ ellerine asalarını almışlar, gezgin ozanlara özgü yeşil elbiseyi giyen kraliçeye eşlik

ediyorlardı. Amine'in uzun sarı saçları ensesinde toplanmıştı, hem ağırbaşlı hem göz kamaştırıcı bir görünümü vardı. Her adımda biraz soyluluk, her harekette yeni bir zarafet bulmaya çalışıyordu.

Otuz iki drüid, asalarının ucunda kocaman beyaz keten bir örtü tutuyorlardı. Ökse otuyla donatılmış bu örtü başlarının üstünde esnek ve hafif bir çatı gibi gerilmişti. Geçit alayı, seyircilerin şaşkın bakışları önünde avluda ağır ağır ilerledi ve gelip büyük meşenin altında durdu.

İşte o zaman tören başladı. Tribünlerden drüidlerin konuşmaları zar zor işitiliyordu, zaten törensel mırıltılar çıkarıyorlardı. Ama bu tuhaf tiyatronun her hareketi görülebiliyordu.

Önce kraliçeye küçük bir çadıra kadar eşlik ettiler, kraliçe içeri tek başına girdi. Daha sonra, meşenin dibinde yeni Konsey'in üye sayısını on ikiye çıkarmak için sekiz drüid Büyük-Drüid ilan edildi. Büyükleri tarafından kutsanan bu yeni üyeler diz çöküp kulaklarına okunan sırları dinlediler. Gelenek böyle aktarılıyordu çünkü.

Ardından, bütün bakışlar kraliçenin beklediği küçük çadıra yöneldi. Tarihsel bir devrim gerçekleşecekti az sonra: İlk defa bir kadın drüid konumuna getirilecek, işin daha da inanılmaz tarafı, derhal, Konsey'deki en yüce makama geçecek, Başdrüid unvanı alacaktı. Ama zaman değişmişti. Galatie halkı bu ani altüst oluşlara neredeyse hiç şaşmaz olmuştu artık.

Beyazlara bürünmüş, başını bir âyin başlığı altına gizlemiş Henon küçük çadırın girişine yaklaştı ve kapıdaki örtüyü kaldırdı.

Ayin sözcüklerini rüzgâr taşıyordu adeta. Tribünlerdeki ağır sessizlik o ânı ölümsüzleştirdi.

"Kimsin sen?"

Henon'un önünde diz çöken kraliçe "Bir Kelt kâhini" diye yanıt verdi.

Henon bir elini Amine'in omzuna koydu. Hareketleri yavaştı. Neredeyse tereddüt doluydu. Bu törenin gerektirdiği bir yavaşlık mıydı yoksa Büyük-Drüid kraliçeyi drüidliğe almakta gönülsüzdü de ondan mı böyle yavaş davranıyordu belli değildi. Belki ikisi de doğruyd.

"Ne istiyorsun?"

"Işığ!" diye karşılık verdi Amine kendinden emin bir sesle.

"Şu mekânın ıssızlığında ruhunu güçlendirdin mi?"

"Evet."

"O zaman beni takip et kâhin."

Amine ayaklarındaki sandaletleri çıkardı, geleneğe uygun olarak Büyük-Drüid'in yanında yalın ayak yürüdü. Henon bir elini kraliçenin omzuna koyarak onu on üç tahttan oluşan halkaya doğru götürdü. Batı yönünde birkaç ozan, hüzünlü arplarıyla törene eşlik ederek zangoç görevi yapıyordu. Henon ile Amine, ellerinde kırık bir kılıcın birer parçasını tutarak kendilerini bekleyen iki drüidin arkasına vardılar.

Küçük kafile davetli kalabalığı arasında yürüyüşe geçti ve üstüne tuz ve ekmek konulmuş cilalı taşın önünde durdu. Henon kraliçenin omzundan elini çekti, eğildi, tuzu ekmeğin üstüne serpti ve genç kadına uzattı.

"Ey kâhin, bu ekmek ve tuz öldüğün ve yeniden doğacağın topraktır."

Kraliçe ekmeği alıp âdet olduğu üzere yarısını yedi, kalanı taşın üstüne bırakıp tekrar yürümeye koyuldu. Geçit alayı tahtların oluşturduğu halkanın çevresinde dönmeye devam etti, sonra kuzeyde ikinci bir cilalı taşın önünde durdu. Henon hazır bekleyen su dolu kupayı alıp kraliçeye uzattı.

"Ey kâhin, işte seni arındıran su."

Amine kadehi alıp içti ama bitirmedi, yarısı dolu bir şekilde taşın üstüne geri koydu, ekmek ve tuza saygı hareketini tekrarlamış olduğu kanısındaydı.

Drüidler arasından hafif bir uğultu yükseldi, kraliçe bunu duymamışa benziyordu. Ama Henon hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Elbette kraliçenin kupadaki suyun tümünü içmesi gerektiğini biliyordu. Ayine göre drüidliğe kabul edilecek kişinin arınması böyle tamamlanacaktı. Hiçbir genç drüid bu hatayı yapmazdı. Ama Amine yedi yılını tarikatın semboller sistemini kavramakla geçirmemişti. Birkaç günde aradaki açığı kapatamazdı. Kendi kabul töreninin ritüelini öğrenmek ve kavramak için kuşkusuz elinden geldiğince uğraşmıştı ama zamansızlıktan ilk hatasını yapmıştı işte. Henon onu düzeltmenin iyi olmayacağını düşündü. Ya kraliçeyi incitmekten çekinmişti ya da bu hatanın adaletin yerini bulması olduğunu düşünüyordu ve yarı yarıya gerçekleştirilen bir arınmanın simgesi bile onu eğlendiriyordu. Kraliçe tarikata kabul edilmek için drüidleri zorlamayı başarmıştı ama Henon bir tür hıncı besliyordu ve bu hıncın ilk tatminkâr intikamı bu hata olmuştu. Büyük-Drüid hiçbir şey söylemeden törene devam etti ve bütün drüidler de Henon'un vermek istediği mesajı anladılar. Kraliçe Henon'a rağmen tarikata alınıyordu, Henon bu kutsama törenini engellemek için hiçbir şey yapamamıştı ama kraliçeye yardım için de kılını kıpırdatmayacaktı.

Henon başını dimdik tutarak kraliçeye tahtlardan oluşan halkanın güneyindeki son taşına kadar eşlik etti. O taşın üstünde asılı duran meşaleyi alıp Amine'e uzattı.

"Ey kâhin, işte seni aydınlatan ateş."

Kraliçe meşaleyi aldı, sonra büyük halkanın ortasına kadar Henon'u takip etti, bu sırada yere konulan, ökse otuyla kaplı büyük keten örtünün üstüne basarak yürüdü.

Konsej henüz Başdrüid seçmediği için büyük meşenin altında oturan Tiernan'dı.

Henon gösterişli bir biçimde eğilerek "Büyük-Drüid, sana kâhin Amine'i sunuyorum, onu drüid olmaya layık bulduk" dedi.

Tiernan başını sallayarak onayladı, sonra dikleşerek "Barış var mı?" diye sordu.

Drüidler ve Büyük-Drüid'ler hep bir ağızdan yanıt verdiler:

"Barış var!"

Tiernan "Öyleyse, mademki barış var, ilerleyeceğiz" dedi.

Henon kraliçeyi orada, keten örtünün üstünde, Tiernan'ın karşısında yalnız bırakarak geri çekildi. Hem küçük drüidler topluluğunda hem de uzakta tribünlerde ve çimenlerdeki bütün bakışlar ona çevrilmişti.

"Kâhin Amine Salia, şimdi sana Moïra adına soruyoruz: Kutsal Drüid konumuna yükseltildiğinde, kudretini yalnızca gerçekten iyi gördüğün amaçlar uğruna kullanacak mısın?"

Kraliçe gülümsemeden edemedi.

"Bütün kalbimle öyle yapmaya çabalayacağım" diye karşılık verdi kendinden emin bir ses tonuyla.

Tiernan sözlerine devam etti:

"Getirildiğin bu mevkide, sana emanet edilen herkese sağlıklı bir yaşamla örnek olmanın mutlak görevin ve daima tek kaygın olması gerektiğini, Moïra'nın da yardımıyla, hiç aklından çıkarmayacağına söz veriyor musun?"

"Veriyorum."

"Sana bahsedilecek kudreti kutsal bir emanet gibi özenle koruyacağına söz veriyor musun?"

Kraliçenin gözlerinde daha önce hiç olmayan değişik bir parıltı vardı, "Söz veriyorum" diye yanıtladı.

"Hizmete daima hazır bir adam..."

Tiernan dilinin sürçtüğünü fark etti. Drüidlerin törenleri hep erkekler arasında yapılıyordu. Henon'a rahatsız bir bakış yönelterek cümlesini düzeltip baştan aldı:

"Elinden geldiğince, bütün insanlara hizmete daima hazır bir kadın olmaya söz veriyor musun?"

Amine kaşlarını çatarak "Veriyorum" diye karşılık verdi.

"Atalarımız seni korusun sevgili kardeşim, büyük görevinde sana güç versinler."

Kraliçe bir an kıılmıdamadan durdu. Ağır ağır sola dönüp Henon'a baktı. Drüid onu süzüyordu.

Ama kazanan Amine olmuştu. Tarikatın öteden beri geri çevirdiği şeyi elde etmişti kraliçe. Tarikatın kadınlara vermediğini. Gurur aydınlatıyordu şimdi yüzünü.

Bütün izleyiciler bu ânı bekliyordu, Amine diz çöktü.

"Artık, vicdanen, öğreteceklerini almaya hazır gördüğün bütün insanlara, öğretilmesinin iyi olduğunu düşündüğün şeyleri tam bir sorumlulukla verebileceksin. Her tür ifşaatin sorumluluğu sana aittir: Sırdan bağışık tutuluyorsun artık."

Tiernan ilerleyip ellerini kraliçenin başı üstünde havaya kaldırdı.

"Ben Naidso oğlu Haldir Mornac, nâmı diğer ozan Stan, drüid Tiernan, kutsal Lorilien çemberinde Büyük-Drüid olarak, Gaelia'lıların huzurunda siz Majesteleri Amine Salia'yı drüid konumuna yükseltiyorum. Bu konumun onuruna ve ustaları dürüst bir kadın olduğunu belirttiği için, drüid kardeşleri ve bütün insanlar tarafından drüid Aislinn diye çağrılacak. Moïra seni korusun Aislinn!"

Hem drüidler hem de halk alkışlamaya koyuldu, kraliçeye bu yeni konumundan ötürü tezahürat gösteriyorlardı. Tiernan elini Amine'in alınına koydu ve Saîman yavaş yavaş kadının ruhuna nüfuz etti.

Kalabalık Amine'in sırtüstü devrildiğini gördü, kraliçe sanki görünmez bir darbe almış ve bayılmıştı. Tiernan'ın yardımıyla ağır ağır doğruldu, hafifçe sendeliyordu, Büyük-Drüid ona beyaz bir cüppe ve bir meşe asâ uzattı.

"Sen bir drüidsin Aislinn, bunlar senin."

Amine kendini biraz daha toparladı, sunulanları kabul etti. Elleri titriyordu ama gözleri hiç oynamıyordu. Kazanmıştı. Her şey daha yeni başlıyordu.

Biraz sonra onu uzun zamandır reddeden drüidler Başdrüid'lik makamını vereceklerdi. Ona. Amine Salia'ya. Saratea'lı küçük kıza.

Artık hiçbir şey olanaksız değildi.

İmala, Taïbron ve Tamaran genç ve ihtiyatsız kurda yavaşça yaklaştılar. Rüzgâr adımlarının sesini gizliyordu. Beyaz dişi kurt hafifçe batıya saptı, düşman az önce yabancı sürünün gittiği tepeye doğru kaçmaya kalkışırsa yolunu kesmek için iki erkek kurdun yanından uzaklaştı.

Genç kurt tehlikeyi çabucak sezdi ama düşmanlarını göremiyordu. Sürüsüne katılmak için kaçmak yerine ayakları üstünde iyice dikilip tehdidin nereden geldiğini görmek üzere ufku taradı bakışlarıyla. Birtakım gürültüler duymuş, üç kurdun kokusunu almıştı ama şimdilik hiçbir şey göremiyordu. Endişeli bazı inilti çıkarıp geri geri gitmeye başladı. Ama sırtını yamaca vermişti ve elverişli bir konumda değildi. Şu anda düşman bölgesinde tek başınaydı, üstelik arkadaşları onun yardımına koşamayacak kadar uzaktaydılar kuşkusuz.

Birdenbire Taïbron bir çalının arkasından fırlayıp genç kurdun üstüne atladı. Tamaran hemen Taïbron'un arkasından gitti. Korkuya kapılan genç kurt yana sıçradı, saldırıdan kıl payı kurtuldu, sonra arkasına bakmadan, saldırganlardan uzaklaşmak için gerilemeye başladı. Tam o sırada İmala ortaya çıktı, bu sefer genç kurt tepki gösterecek zaman bulamadı. Üstüne düşen koca beyaz kütleyi

fark ettiğinde iş işten geçmişti. İmala hayvanı boğazından yakaladı, ondan çok daha ağırdı, genç kurdu altına aldı. Hayvan yere yıkıldı, sonra yerde yuvarlanıp beyaz kurdun dişlerinden kurtulmayı başardı.

Taïbron ve Tamaran yeniden saldırıya geçmek için bu fırsattan yararlandılar, korkunç homurtularla genç kurdun üstüne hücum ettiler. Hayvan kendini yeniden yerde buldu ve bu kez saldırganlardan kurtulamadı. Çok geçmeden İmala'nın da aralarına katıldığı kurtlar hiç merhamet göstermeden birkaç ısırıkla genç hayvanın işini bitirdiler. Kurt son kez tiz bir sesle uluyarak can verdi, boğazı lime lime edilmişti.

Bu vahşi dövüşün seslerini işiterek harekete geçen yabancı sürü genç kurdun öldürüldüğü yere geri döndü. Ama arkadaşlarının ölüsünün önüne geldiklerinde Taïbron'un sürüsü de toplanmıştı, bu kez İmala ve arkadaşları hiç de yumuşak ve uzlaşmacı görünmüyorlardı. Kazandıkları zafer onları rahatlatmış, kan tahrik etmişti, dövüşmeye hazırdılar, yabancı sürü bunu hissetmiş olsa gerekti ki İmala'nın bölgesinin sınırlarını aşmaya cesaret edemedi.

Karşılıklı birkaç hırlama oldu, sonra davetsiz misafirler arkadaşlarının ölüsünü bırakarak gerisin geri yürüyüp gittiler.

Taïbron güven dolu bir uluma tutturdu, çok geçmeden klanın geri kalanı da ona katıldı, sonra kuyruklarını dikip vadinin alt kısmına indiler.

Genç sürü ilk sınavından başarıyla çıkmıştı. Bundan böyle başka kurtlar sürünün bölgesine pek o kadar kolay giremeyeceklerdi. Ama gelecekte, adanın topraklarında İmala'yı başka sürprizler bekliyordu.

Yola çıktıklarından beri ilk kez Aléa'nın bütün yoldaşları akşam yemeğinden sonra bir araya geldiler. Genç kız herkes işini bir an önce bitirip toplantıya gelsin istemişti ısrarla.

Kimsenin henüz gerçek anlamda keşfetmeyi başaramadığı Tagor dışında, büyük masanın çevresindeki herkes kendilerini birleştiren derin dostluğun tadını çıkarıyordu. Açıklanamaz bir sıcaklığın, hiçbir şeyin durduramadığı bir enerjinin. Şakalaşmalarda, dalga geçmelerde ya da sevecen konuşmalarda, paylaşılan anıların bir sonucu olan bir yakınlık gözleniyordu. Sayıları iyice artan düşmanların tehdidi henüz uzaklardaydı, geçmişteki kadar hissedilmiyordu. Bu genç arkadaşların ilişkilerinde egemen duygu bir keyif, bir gönül rahatlığıydı.

Ama yemeğin sonunda Aléa söz aldı, eğlence bitmişti artık.

"Tarnea'ya gitmenin en hızlı yolunu bulmalıyız. Oysa, şimdiki yönümüzde devam ederek doğudan gidip dağların çevresinden dolaşırsak Providence'ın çok yakınından geçebiliriz ki ben ne olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum."

Erwan "Herkesi dağdan geçirmeyi ummuyorsun herhalde!" diye araya girdi.

"Umarım başka bir çözüm buluruz, ama gerekirse Providence'tan geçmektense dağı aşmayı tercih ederim."

Mjolln "Neden?" diye şaşırıldı.

"Çünkü Amine'i görmeden Sarre Kontluğu'na gitmek istiyorum. Her kimle görüşeceksem, ondan önce Sarre'a gideceğim."

Finghin araya girdi. "Sanırım Harcourt'lu Hıristiyanlar da seninle aynı şeyi düşünüyor. Bence büyük olasılıkla Harcourt'lular da Sarre'a gitmek üzere çoktan yola çıkmıştır."

Aléa "İşte bu yüzden Tarnea'ya olabildiğince çabuk ulaşmalıyız" diye karşılık verdi.

Mjolln "Tamam, işte yine başlıyoruz, deli danalar gibi koşturacağız gene" diye bağırdı.

Erwan "Doğudan geçemiyorsak, dağlara çıkamıyorsak, nasıl yapacağız bu işi?" dedi. "Herhalde gerisin geri gidip sıradağların güneybatısından dolaşacak değiliz... onu daha önce düşünmemiz gerekirdi."

Aléa da "Gerçekten saçma bir zaman kaybı olur öylesi" diyerek delikanlıya hak verdi.

Mjolln "Öhöms. Dağa çıkarsak daha hızlı ilerleyeceğimiz konusunda pek emin değilim" diye ekledi. "Ben tırmandım oralara, biliyorum, evet, tırmanmak ne kadar uzun sürüyor, ne kadar soğuk oluyor hava, insan ne çok acıkıyor biliyorum, öhöms. Pek iyi anılarım yok o tırmanışından, yaa, yok."

Aléa küçük arkadaşının kolunu tuttu. Mjolln'un ona bir zamanlar anlattığı bu hikâyeyi hatırlıyordu. Cücenin konuşmalarına bakılıp da sanıldığından çok daha cesur biri olduğunun kanıtıydı bu hikâye.

Tagor "Tuathann'lar sıradağları güçlük çekmeden aşabilir" dedi.

"Bundan kuşum yok ağabey, ama çok kalabalığız, buradaki herkes senin halkın kadar dayanıklı değil."

Kaitlin masadakilerin dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

"Biz Moïra'nın çocukları atalarımızın Gor-Draka'nın altından, ejderhaların mağaralarından geçtiğini anlatırız hep."

Herkes bakışlarını genç oyuncuya çevirdi.

"Hadi canım, bana öyle bakmayın! Ejderhalar öleli uzun zaman oluyor..."

Finghin söze karıştı: "O kadar da uzun değil. Sonuncuyu Erwan'ın babası öldürdü..."

"Gerçekten mi?"

Erwan "Mesele bu değil" dedi, oysa belinde Banthral duruyordu. Babasının son ejderin kuyruğundan çekip aldığı kılıç yani. "Kaitlin, sence o mağara gerçekten var mı? Yoksa sadece bir efsane mi?"

Kaitlin omuz silkti.

Mjolln araya girdi: "Hayır, yoo hayır, efsane değil öhöms. Ben de duydum o hikâyeyi. Ama sizi baştan uyarayım, beni mümkünü yok götüremezsiniz oralara!"

Aléa başını Finghin'e doğru çevirdi, gülümseyerek genç drüide baktı.

"Sen ne düşünüyorsun drüid?"

Finghin "Ben de senin gibi düşünüyorum" dedi.

"Öyle mi? Ben ne düşünüyormuşum?"

"Eğer o mağaralar gerçekten varsa ve gerçekten dağın altında baştan başa uzanıyorsa, çok değerli bir zaman kazanırız oradan geçerek."

Mjolln öfkeyle derin bir iç çekti. Ama arkadaşları bunu pek umursuyor gibi görünmüyorlardı.

Kaitlin "O mağaralar gerçekten varsa bile bugün kullanılır durumda olup olmadıklarına dair hiçbir bilgimiz yok" dedi.

Mjolln "Orası kesin, hem belki iğrenç yaratıklarla doludur" diye devam etti. "Öhöms, beni bir yeraltı geçidine götürdüğünüz son defasında az kalsın canımdan oluyordum, öyle değil mi... Yok yok, aklımı peynir ekmekle yemedim ben, dağın altına adımımı atmam, bu iş böyle sürecekte kendi tepelerime dönerim ben yalnız başıma!"

Aléa cücenin sızlanmalarını hiç duymamış gibi "Erwan, sen?" diye sordu.

"Tartıya vuracak olursak gerçekten zaman kazanma şansımızdan çok, gireceğimiz risk daha fazla görünüyor bana..."

Tagor "Kendi halkımdan keşif erleri gönderebiliriz, biz yer altında yaşamaya alışkınız, çok daha hızlı ilerleyebiliriz" önerisinde bulundu.

"Daha hızlı gideceğiniz doğru ama yetmez, çünkü riske girmeye değdiğinden emin olmak için mağaraların dağın bir tarafından öbür tarafına kadar uzandığından emin olmak gerekir, bu da keşif erlerinin en uca kadar gidip geri dönmesini gerektirir."

Tuathann başını salladı. Aléa uzun uzun iç çekti. Herkes için yine bir seçim mi yapması gerekiyordu? Kendi iradesini mi dayatmak zorundaydı?

Finghin "Belki de başka bir yol vardır" dedi.

Terre-Brune Kontu Yakışıklı Meriande Mor'un Hıristiyanlığı kabul edeceği gün Aeditus'un da Méricourt'un göbeğinde inşa edilecek katedralin ilk taşını koymasına karar verildi. Taş Ria'nın ilk kilisesinin iç avlusundan alınıp getirilmişti, iki kutsal mekânın birleşmesi böyle simgeleniyordu.

Terre-Brune Tuathann'ların gidişinden sonra kendine gelmiş, Al'Roeg'ün öngördüğü gibi Kont Mor topraklarına bir kahraman olarak dönmüştü. Her köyde tezahüratla karşılanıyordu; kontun yanında Harcourt piskoposunu, Hıristiyan simgelerini ve kalabalık bir rahipler ordusunu gören hiç kimse en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. O tek Tanrı Moïra'dan çok daha yüce gönüllü davranmıştı Terre-Brune halkına. Meriande'in herhangi bir şeyi dayatmasına gerek kalmadan kontlukta yaşayanların geleneklerine girmeye başlamıştı bile.

Büyük vaftiz günü, Méricourt sakinlerinin büyük bölümü kontun ilk katedralin inşası için seçtiği yerin çevresinde toplandılar.

Gün batımından kısa bir süre önce tören açık havada başladı. Yapım yerinin ortasında gelecek aylarda Terre-Brune'de görev yapacak olan Harcourt'lu birçok rahip, kontun yakınları, son çarpışmalarda sivrilmiş birkaç savaşçı ve katedralin ustabaşısı bulunuyordu.

Daha sonra sunağın yer alacağı noktaya bir havuz açılmıştı, etrafa güzel kokular serpiştirilmiş, birçok mum yakılmıştı.

Lâl rengi bir ayin entarisi giymiş, başına piskopos başlığını takmış olan Aeditus yüksek sesle kalabalığa hitap etmeye koyuldu:

"Hoş geldiniz kardeşlerim. Kilise size sevinçle kucak açıyor, hem size hem de Tanrı'nın inayetinin işaretine kavuşmak ve İsa Mesih'in Kilisesi'ne kabul edilmek için vaftiz edilmeyi isteyen kişiye. Biz aramadan Tanrı yanı başımızdadır. Biz O'na yanıt vermeden O bizi adımızla çağırır. Bizimle buluşmaya gelen bu Tanrı'nın işaretidir vaftiz."

Aeditus dev kalabalığa bir göz attı. Bu ânın önemini biliyordu. Kontun ardından belki de bütün halk din değiştirecekti. Terre-Brune'lülerin bakışlarında benimseme işareti aradı ama şimdilik sadece merak vardı, bir de Yakışıklı Meriande Mor'un öne çıkışını görmek için sabırsızlık okunuyordu insanların gözlerinde.

"Halkımız çok uzun zaman kandırıldı. Kör kör bekliyorduk bir türlü gelmek istemeyen Moïra'yı. Düşman kapımıza dayandığında Moïra burada mıydı? İkilime düştüğümüzde hangi işareti gönderdi bize? Ama bizim Tanrı'mız, sıkıntıda olduğumuz her seferinde yanımıza gelir, her birimize gelir, onun mesajını böyle anlatmalıyız işte. Kutsal Kitap'ta yer alan ve bugün yapacağımız vaftizin anlamını hatırlatan şu pasaja kulak verelim: *İsa yanlarına geldi, ve onlara söyleyip dedi: Gökte ve*

yeryüzünde bütün hâkimiyet bana verildi. İmdi, siz gidip bütün milletleri şakirt edin, onları Baba ve Oğul ve Ruhülkudüs ismiyle vaftiz eyleyin; size emrettiğim her şeyi tutmalarını onlara öğretin; ve işte, ben bütün günler, dünyanın sonuna kadar, sizinle beraberim. Nitekim vaftiz, Tanrı'nın kullarıyla yaptığı ahde girişin işaretidir. Tanrı İsa'ya nasıl *Sen benim sevgili çocuğumsun, bütün sevgimi senin içine koydum* dediyse, bugün de sizin kontunuza *Sen benim evladımsın, daha bilmiyorsun ama seni evlat ediniyorum, seni isminle tanıyorum, seni sonsuz bir sevgiyle seviyorum* diyor."

Aeditus elini konta uzattı. Meriande etrafında Méricourt sakinlerinin toplandığı, iki yanı ağaçlı uzun yoldan yürüdü. Gececeği yolun üstüne renkli örtüler gerilmişti. Kont bu örtülerin gölgesinden yürüyüp havuzun önünde bekleyen piskopos Aeditus'a doğru ilerledi. Tam karşısına gelince durdu, bir dizini yere koyup eğildi.

Aeditus yeniden konuşmaya başladı.

"Yavaşça başını eğ yakışıklı Meriande Mor, alçak gönüllü bir şekilde çıkar boynundakileri. Yaktığına tap, taptığını yak."

Kont mücevherlerini ve giysilerini çıkardı. Aeditus bir elini Meriande'ın omzuna koydu ve onu havuza soktu. Üst kısmı çıplak Meriande, beline kadar suya girdi. Onunla birlikte havuza giren Aeditus avuçlarına su alıp kontun alnından akıttı.

"Tanrı seni kutsasın ve korusun. Yeni tuttuğun yolda günbegün yanında olsun, Işığıyla, Sevgisiyle aydınlatsın seni."

Su kafasından kayıp giderken Meriande gözlerini yumdu. Gerçekten duygulanmış, heyecanlanmıştı; ona son derece saf görünen bu hareketin güzelliğine bırakmıştı kendini.

Havuzdan çıktıklarında Aeditus orada toplanan kalabalığın yüzlerinden zafer kazandığını anladı. Tanrı'sından aldığı sevgi mesajı Terre-Brune'lülere ulaşmıştı. Kendilerini Moïra tarafından terk edilmiş hisseden bu insanlar yeni bir umuda kavuşuyor, kendilerine el uzatan bir Tanrı bulmuş oluyordu.

Kalabalık kontu alkışladı, bunun üzerine Aeditus konta doğru geniş bir kol hareketiyle haç çıkardı. Yakın gelecekte Hıristiyanlığa geçenlerden doğabilecek bir ordudan daha kuvvetli ordu yoktu yeryüzünde. Harcourt halkını nasıl savaşa sürüklediyse, Terre-Brune'ü de Tanrı adına ayaklandıracaktı piskopos.

Ve günün birinde kuşkusuz bütün Gaelia'yı.

Akşamleyin avcı Galatie'nin güneyindeki şu küçük hanın kapısından girince, bütün müşteriler susup ağızları bir karış açık, adama bakakaldılar. Yüzündeki ve giysilerindeki kan izleri bir yana, tuhaf bir havası vardı yabancının. Baştan aşağı deri giysiler giymişti, sırtında tahtadan uzun bir yay ve ok dolu bir sadak taşıyordu, omzuna çapraz olarak koyu renk çuhadan koca bir heybe asmıştı, yeşil bir kapüşonun altında kalan suratını görmek neredeyse olanaksızdı. Ama en şaşırtıcı olan ne giysileri ne de suratıydı. Hayır, bu küçük handaki müşterileri asıl şaşırtan şey başkaydı. Yabancı omuzlarında iri gri bir kurdun ölüsünü taşıyordu.

Kan lekeleriyle dolu, ıslak gibi görünen kürk avcının deri ceketine yapışmıştı. Hayvanın koca ayakları adamın göğsünden aşağı sarkıyordu, bükülen boynun ucunda kafası sallanıyordu.

Hancı şaşkınlığı geçince kaşlarını çatarak yabancıya doğru yürüdü.

"Bakar mısınız, şunu dışarıda bırakın lütfen, tamam mı, yoksa her tarafı berbat edeceksiniz."

Avcının yanına yaklaşınca hancı adamın sandığından daha iri yarı olduğunu fark etti. Izbandudun birkaç adım ötesinde durdu, acaba onunla böyle konuşarak fena mı ettim diye düşündü.

Yabancı gürültülü bir şekilde burnunu çekti, handaki müşterileri süzdü, sonra iki adım geri gitti. Kalçasıyla itip kapıyı açtı, tek ayağını dışarı çıkardı, hafifçe eğildi ve girişin yan tarafına hayvanın ölüsünü bıraktı.

Kanlı beden, tıpkı toprak dolu bir çuval gibi gürültüyle kuma düştü. Avcı yeniden içeri girdi ve gidip tek başına bir masaya oturdu.

Hancı yutkundu, sonra bu tuhaf müşteriye yaklaştı.

"Teşekkür ederim. İçecek bir şey ister misiniz?"

Yabancı'nın yüzünü hâlâ göremiyordu. Adamın kalın kapüşonu bütün kafasını karanlıkta bırakıyordu.

Avcı en sonunda iki elini masanın üstüne koyarak "Bana en iyi şarabından getir" dedi.

Yavaş yavaş handaki öbür müşteriler yeniden konuşmaya koyuldular, bu tuhaf adamın varlığına alışmışlardı kuşkusuz. Ama Galatie'li genç bir çiftçi kendi işiyle meşgul olamayacak kadar meraka kapılmıştı. Öteki köylülerin endişeli bakışları altında ayağa kalkıp yabancıya doğru yürüdü.

Avcının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek "Masanıza oturabilir miyim?" diye sordu.

Avcı yavaşça başını kaldırdı. Gözleri bir ışık huzmesinde göründü en sonunda. Giysilerindeki deri gibi kahverengi gözler. Sonra tekrar kapüşonun karanlığında kayboldular.

"Buyrun."

Sesi kalın ve boğuktu ama kibar bir biçimde konuşuyordu. Şivesi tertemizdi, drüidlerin ya da Galatie'li soyluların konuşma biçimine benziyordu.

Genç çiftçi avcının karşısına oturdu, elindeki şarap dolu kupayı masaya koydu. Bir yudum aldı, dilini damağında şaklattı. Aslında avcı onu çok etkilese de genç adam rahat görünmeye çalışıyordu.

Hanın kapısını çenesiyle işaret ederek "Bir kurt muydu o?" diye sordu en sonunda.

"Hı hı" diye doğruladı yabancı.

"Kurt mu avlıyorsunuz?"

"Neden? Yiyor musunuz?"

Öteki, başıyla hayır işareti yaptı.

"Verilen ödül için."

"Ne ödülü?"

Avcı göğüs geçirdi.

"Ödül" diye tekrarladı. "Kurt avcıları takımından söz edildiğini duymadınız mı?"

Genç çiftçi "Hayır" dedi.

Yabancı yüzünü ovuşturdu. Ellerinde kan ve çamur vardı, kötü kokuyor, gürültülü soluk alıp veriyordu. Ama yine de duruşunda soylu bir yan vardı. Mutfaktan dönen hancının çekinerek uzattığı şarap kupasını aldı.

"Galatie'nin, hattâ Terre-Brune'ün birçok beyzadesi kurt avcılarından oluşan takımlar kurdular, tıpkı Brittia'luların döneminde olduğu gibi."

"Neymiş onlar?"

"Kurt avcıları av düzenler, kurt yavrusuna bir altın, dişi kurda iki altın, erişkin bir kurda da dört altın verirler. Bu kış gebe bir kurda beş altın verecekleri söyleniyor."

"Kendilerine kurt getirilsin diye neden para veriyor o beyzadeler?"

"Ne demek neden? Kurt etçil ve vahşi bir hayvandır. İnsanın ve hayvanların baş düşmanıdır."

"Pöh, sürülerin yanına köpek konuldu mu tamamdır" diye itiraz etti genç çiftçi, "biz burada böyle yaparız, kurtlar hiç saldırmaz hayvanlarımıza..."

"Çünkü bölgenizde sayıları henüz kalabalık değil. Ama çoğalıp ormanda yeterince av bulamaz hale geldikleri zaman kentlere ineceklerdir. Galiba bir dişi kurt on üç yavru doğurabiliyormuş. Çok geçmeden sayıları artacak, öyle vahşiler ki etrafi mahvedecekler."

"Çok mu vahşiler?"

"Evet. İnsanlara, özellikle çocuklara saldırıyorlarmış çünkü körpe et seviyorlarmış. Kurbağa yiyerek karın doyurdukları için de ısırıkları zehirli."

"Gerçekten mi? O yüzden mi avlıyorsunuz kurtları?"

Yabancı gülümseyerek "Hayır" diye itiraf etti. "O mesele benim umrumda değil. Beni tek ilgilendiren şey altın liralardır."

Genç çiftçi başını salladı. Artık durum ona başlangıçtaki kadar garip gelmiyordu. Zor zamanlar yaşıyordu, kendisi de bir-iki altına hayır demezdi doğrusu.

Gitgide artan bir ilgiyle "Nasıl avlıyorsunuz onları?" diye sordu.

"Gace de la Vigne adlı ozanı işitmedin mi hiç?"

"Hayır."

"Oysa sizin buralara sık sık gelir. Şiirlerinde avı anlatır. Onu dinlemen gerek. Kurt avını onun kadar güzel anlatan yoktur. Kurt avcıları takımının düzenlediği, hep birlikte çıkılan süreklilikli avını anlatır, ama yalnız çıkılan avı da anlatır, yani benim yaptığım işi."

"Peki nasıl çıkıyorsunuz ava?"

"Amm meraklısın!"

"Şey yani... bir-iki altın lira kazanmak hoşuma giderdi doğrusu."

"Anladım. Tek başıma tuzak kullanmak zorundayım, bazen günlerce pusuda beklerim. Sen hiç ava gitmedin mi?"

"Hayır."

Yabancı genç çiftçiye "O zaman epey zorlanabilirsin. Ama sebat edersen, evet, hoşuna gidebilir. Biliyor musun, ben hiç bu kadar heyecanlı bir şey yaşamadım" diye fısıldayarak göz kırptı.

Çiftçi başını kaşıdı. Arkadaki masada oturan arkadaşlarına baktı, sonra yeniden yabancıya dönüp daha alçak bir sesle "Bana gösterebilir misiniz?" diye sordu.

Kapüşonun gölgesinde kalan gülümseyişini gördü yabancıların.

"Ben yalnız avlanırım."

Genç çiftçi "Ama size yararım dokunabilir" diye ısrar etti. "Çevreyi iyi tanıyorum."

Yabancı iki elini masaya koyup uzunca bir süre kıpırdamadan durdu. Gözleri görünmüyordu ama hiç kuşku yok ki karşısındaki genci süzüyordu. En sonunda kararını bildirdi:

"Peki. Ama sadece yarın. Sonra kendi başının çaresine bakarsın. Hem kurt bulursak ödülü paylaşırız diye bana bel bağlama sakın."

"Tabii ki bağlamam! Sizin adınız nedir acaba?" diye sordu genç adam.

"Bana Okçu derler."

"Memnun oldum. Benim adım Ageric."

Masanın üstünden el sıkıştılar. Bu dostluk işareti belli ki handaki öbür müşterilerin pek hoşuna gitmemişti. Ama Ageric bu durumu umursamamaya karar verdi. Tek bir şey vardı gözlerinin önünde,

kazanabileceği altın liralalar...

Ertesi gün ikisi birlikte fundalık arazinin içlerine doğru yola çıktılar...

"Finghin, Djar âleminde drüid Kiaran'ı buldum yine ve bana Saî-Mina'dan kötü haberler verdi."

Gece ineli uzun zaman olmuştu, kamp yerini aydınlatan tek şey ortada hâlâ yanan büyük ateşin dans eden alevleriydi. Aléa'yla birlikte çadırların gerisine çekilmiş oturan genç drüid kaşlarını çattı.

"Konsey bölünmüş" dedi Aléa. "Dört drüid kardeşin Saî-Mina'dan ayrılıp Providence'a, Amine'e katılmaya gitmiş."

Finghin uzun bir of çekti.

"Ernan bayağı uzun süre dayandı aslında" diye mırıldandı. "Onun olacakları bildiğinden eminim. Beni gitmeye teşvik ettiğine göre, tıpkı daha önce Ailin gibi Ernan da Konsey'in ayakta kalamayacağını ve birlik olup seni destekleyemeyeceğini biliyordu."

"Üzülüyorum bu duruma."

"Kaygılanma Aléa."

Genç drüid aslında kıza bakmaz olmuştu. Gözlerini yere dikmiş, durumun gerçek ciddiyetini tartabilmek için olanları analiz ediyordu. Drüid gibi düşünmeliydi. Olayı, nedenlerini, olası sayısız sonuçlarını derinlemesine kavrayabilmek için, aldığı eğitimi aklına getirmeliydi.

"Ne kadar dramatik görünse de belki Ernan için bir şanstır bu" dedi. "En çok huysuzluk edenlerden ayrılarak, belki de en sonunda Konsey'i seni desteklememiz konusunda ikna edebilir."

Aléa "Bundan şeref duyarım" diye karşılık verdi, söylediğinde samimiydi.

"Aslında beni en çok endişelendiren şey, Amine'in kendisine katılan drüidlerle ne yapacağı."

"Ben de merak ediyorum doğrusu. Amine'le yeniden görüşeceğim an beni korkutuyor. Öyle tatlı bir anısı var ki gönlümde. Bütün olup bitenlere bakınca değiştiğini düşünüyorum. Üstelik de hiç hoşuma gidecek bir yönde değil. Göreceğiz..."

"Evet, önce burada olanları düşünmemiz gerek. Dağ. Ben az önce belki de buradan çıkmanın bir yolu vardır demiştim.. Ria'daki yeraltı geçidini Saîman kullanarak nasıl taradığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Finghin.

Genç kız "Elbette. Daha önce Phelim'in o işi nasıl yaptığını görmüştüm" diye karşılık verdi.

"Sence Gor-Draka mağaralarına girmeden onları araştırmak için ikimiz yeterince Saîman birleştirebilir miyiz?"

"Az önce bunu düşündüğünü tahmin etmiştim, ben de aynı şeyi evirip çeviriyordum kafamda. Ama doğrusunu istersen bunu bilmek zor. Birincisi, o mağaraların gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyoruz; üstelik, ne kadar uzunluktalar, hangi yöne doğru uzanıyorlar, bunu da bilmiyoruz..."

Finghin yüzünü buruşturdu.

"Evet evet, biliyorum. Ama denemedikçe öğrenemeyiz."

Aléa "Elbette" dedi. "O mağaralardan geçmeyi başarılırsak çok değerli bir zaman kazanırız. Sorun şu Finghin, gerçekten varsa, o mağaraların girişinin nerede olduğunu da bilmiyoruz."

"Bana öyle geliyor ki Mjolln bu konuda bir şeyler biliyor ama bize söylemek istemiyor, çünkü onu mağaralara sürüklememizden çok korkuyor."

Aléa başını salladı.

"Onu buna zorlamaya hakkımız yok. Ama bizimle gelmemesini önerebiliriz, dışarıdan geçmesini ve daha sonra bize katılmasını söyleriz."

"Bütün yolu tek başına almak mı? Asla kabul etmez böyle bir şeyi" diye karşı çıktı drüid.

"Umarım eder."

Finghin bir kahkaha patlattı.

"Anladım. Hadi gidip konuşalım onunla" dedi.

İkisi birlikte kamp yerine döndüler. Cüceyi bulmaları zaman aldı çünkü Mjolln, kuşkusuz kendisini ikna etmeye çalışacaklarını tahmin ederek, bir asker çadırına saklanmış uyuyormuş numarası yapıyordu.

Finghin cüceye eğilerek "Bay Abbac" diye fısıldadı. "Sizinle konuşmak istiyorduk."

Cüce homurdanarak karın üstü döndü.

Finghin "Bay Abbac?" diye ısrar etti.

Mjolln "Hayır!" diye karşılık verdi. "Öhöms. Bay Abbac drüidlerle, Samildanach'larla ve o türden şarlatanlarla konuşmuyor artık. İşte bu kadar. Cüceyi rahat bırakın da uyusun!"

Finghin omuz silkerek Aléa'ya döndü.

Genç kız kışkırtıcı bir ses tonuyla "Bugün on dört yaşında bir kızınki kadar cesaretin yoksa, o dağı tırmanmak ne işe yaradı?" diye sordu.

"On dört yaşında, kendini dünyanın kurtarıcısı sanan bir kız mı?" diye karşılık verdi cüce.

"Mjolln, öğrenmek istediğimiz tek şey, mağaralara nereden girildiğini bilip bilmediğin. Sonra girmek istemezsen dağın çevresinden dolaşabilirsin pekâlâ ve Tarnea'da bize katılırsın. Benim bir an önce oraya ulaşmam gerek!"

"İşte!" diye homurdandı cüce. "Emindim bundan. Şantaj ha! Öhöms, sen gerçekten bu adadaki kadıncıkların en kurnazısın! Hiçbir cüce kadın senin kadar içimi tüketemezdi doğrusu!"

"Hiçbir cüce kadın sana bu kadar serüven yaşatamazdı... Macerayı sevdiğini sanıyordum ben."

"Yer altında değil! *Nefret* ediyorum bu durumdan, çok iyi biliyorsun!"

Aléa battaniyenin altına saklanmış arkadaşını sarsarak "Öyleyse daha sonra Tarnea'da katıl bize, ama hiç olmazsa girişin nerede olduğunu söyle" diye diretti.

Birdenbire cüce döndü, bir sıçrayışta ayağa kalktı. Koca kaşlarını öyle bir çatmıştı ki kaşları birbirine değiyordu neredeyse. Kırışık burnu, parlayan gözleriyle öfkeli bir duruşu vardı. Battaniyesine bir tekme attı, Aléa'yi ittişirdi ve homurdana homurdana çadırdan çıktı.

Finghin şaşkınlık içinde genç kıza baktı.

Cüce Aléa'nın peşinden gelmediğini görünce "Ee hadi ama!" diye bağırdı dışarıdan. "Girişi görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Genç kız başını sallayıp cücenin yanına gitti. Mjolln homurdanmayı kesmeden yürümeye başladı, kamp yerini ok gibi geçti, hiç durmuyor, hâlâ yatmamış olan tek tük askerlerin yüzüne bile bakmıyordu. Aléa onun hiç bu kadar hızlı yürüdüğünü görmemişti. Gürültü yüzünden ayaklanan ve her şeyin yolunda olup olmadığına bakmaya gelen Erwan'a merak etmemesini işaret etti. Magistel genç kızın uzaklaşmasını seyretti, cücenin gene huysuzluk çıkardığını anladı, içi rahat bir şekilde çadırına geri döndü.

Finghin bir an duraksadı, sonra Aléa'ya yetişti. Tam genç kızın arkasından yürüyor, tek kelime etmiyordu. Oysa cücenin huysuzluğu öyle çocukçaydı ki genç drüidin gülesi gelmişti. Ama Mjolln'u incitmek istemiyordu, bir şey söylememenin daha iyi olduğuna karar verdi. Belli ki bu duruma alışkın olan Aléa da aynı çıkarımı yapmış, hiç soru sormadan cüceyi izlemeye koyulmuştu.

Kapkaranlık geceye karşın Mjolln alışılmadık bir rahatlıkla yolunu buluyordu. Bir tekmede çalıları ve dalları kenara fırlatarak hırçın bir tavırla kendine yol açıyor, bir kez bile dönüp arkasına bakmıyordu.

Epey bir yol aldıktan sonra Aléa daha fazla dayanamayıp konuşmaya karar verdi:

"Mjolln, birlikte yürüsek daha kolay olacak... bütün yol boyunca surat asmayacaksın herhalde..." dedi.

Ama cüce karşılık vermedi. Sıkıntı belirten hafif bir ıslık sesi çıkardı, burnunu havaya dikip çalıların arasından yürümeye devam etti.

Aléa tam üşümeye başlamıştı ki cücenin olduğu yerde duruverdiğini gördü. Genç kız durdu, Finghin de yanlarına geldi.

"İşte, al bakalım seni küçük baş belası. Mağaran burada!" diye bağırdı Mjolln. Yüksekçe bir kayanın dibindeki dev çukuru işaret ediyordu.

Aléa yaklaştı, girişi şaşkınlıkla gördü. Ne kadar yakınmış meğer! Mjolln yol boyunca girişin yakınında olduklarını biliyormuş ha! Sormasalar hiç söylemeyecek miydi acaba?

Aléa çukuru incelerken "Sağ ol gaydacı!" dedi.

Mjolln bıkkın bir sesle "Gaydacı gaydacı! Küçük bir köpek gibi peşinden her gittiğin yere gelmeseydim çoktan ozan olmuştum!" dedi.

Finghin "Mjolln, ozanları kimin seçmeye yetkili olduğunu biliyor musunuz?" diye sorarak cüceye yaklaştı.

Mjolln başını kaldırdı, bir an duraksadı, sonra yanıt verdi:

"Körolası drüidler!"

"Tastamam öyle" diye karşılık verdi Finghin. "Benim de körolası bir drüid olduğumu biliyor musunuz peki?"

"N'olmuş yani?"

"Yani, ben sizi ozan yapabilirim belki, değil mi?"

Mjolln kaşlarını çattı.

"Bunun için sizinle şu deliğe girmem gerektiğini söyleyeceksiniz, öyle ya..."

"Beni izlemezsenez size ozanların sırlarını öğretemeyebilirim."

Mjolln iç çekti.

Finghin savaşı kazandığını hissediyordu, "Unutmayın ki bir ozanın değeri anlatabildiği öykülerle ölçülür" diye devam etti. "Üstelik, ejderhaların mağaralarından geçtiğini anlatan tek bir ozan tanımıyorum şahsen!"

Cüce dudak büktü. Bakışları Aléa ile Finghin arasında gidip geliyordu. Kendisine tuzak kurduklarını biliyordu. Ama bu durum hoşuna gitmeye başlamıştı...

Kollarını kavuşturarak "Doğru, bundan güzel bir öykü çıkar" dedi.

Aléa lafa karıştı. "Yine de hemen heyecana kapılıvermeyelim, şu mağaralara girmek gerçekten mümkün mü, onu bile bilemiyoruz..."

Finghin "Hadi gidip hemen öğrenelim" dedi.

Ejderhanın Karnında

Kont Feren Al'Roeg, sonbaharın kızıla boyadığı arazide atla yaptığı bir gezintiden dönerken "Piskopostan haber var mı?" diye sordu.

İki seyis kontu karşılamaya çıkmıştı, kontun inmesi için aygırı tutuyorlardı. Onların arkasında bekleyen nâzır Alembert efendisini kocaman bir gülümsemeye karşıladı.

Konta bir asâ uzatarak "Görünüşe bakılırsa Kont Yakışıklı Meriande Mohun vaftizi gerçek bir başarı oldu!" dedi.

Yaşla birlikte kontun tombulluğu başına iş açıyor, yürümesini gitgide güçleştiriyordu. Yine de etkileyici, karizmatik bir adamdı. Kelliği ve kara gözleri ona vahşi bir hava veriyor, sert ve güçlü ses tonu hep son sözü söyleyenin o olmasını sağlıyordu. Al'Roeg adadaki gelmiş geçmiş en zeki ama aynı zamanda en sevimsiz yöneticilerden biriydi.

Nâzırın uzattığı asâyı alırken "Çok güzel! Aeditus'un Terre-Brune'lülerin çoğunu Hıristiyanlığa döndüreceğinden eminim. Alembert, kafamız rahat bir şekilde Sarre'la ilgilenebileceğiz artık" dedi.

"Sarre'lıları Terre-Brune'lüler kadar kolayca Hıristiyan edebileceğimize inanıyor musunuz?" diye sordu nâzır.

Kont buldukları yerle Ria sarayının kuzey kanadını ayıran küçük parkı geçmek için yürümeye koyuldu. Sarayın kuzey kanadında kontun dairesi bulunuyordu.

"Başlıca tasam bu değil. Alev'i oraya göndermeyi planlıyorum sevgili nazır. Sarre'lıların Hıristiyan olması beni ilgilendirmiyor şimdilik, uzun sürerse de önemli değil. Asıl ilgilendiğim şey, Sarre toprakları ve adadaki beş bölgeden üçünün denetimini ele geçirmemi sağlayacak olan siyasal iktidar. Terre-Brune halkını Hıristiyanlığa döndürmek akıllıca bir hesap gerektiriyordu, gözü pek ve çoğunlukla isyankâr Terre-Brune halkının tersine, Sarre'lılar hiç direnç göstermeyecektir, bir avuç askerle topraklarını ilhak edebilirim. Onlarda dini daha sonra dayatacağız. Terre-Brune'de zorunlu olan önlemleri almamıza da gerek kalmayacak üstelik."

Alembert "Elbette kraliçe izin verirse" diye söze karıştı.

Kont esasını Alembert'e doğru kaldırarak "Şimdilik, drüidlik taslamakla fazlasıyla meşgul" diye alay etti.

"Ya Aléa? Ona ne olduğunu biliyor muyuz?"

Al'Roeg Alembert'e dönüp öfkelenerek "İdare etmeniz için size maaş verdiğim hapisneden kaçtığından beri mi?" diye bağırdı.

"Kabul edin ki sıradan bir mahkûm değildi o, kont hazretleri... Onun yaşıtı hiçbir genç kız, sadece zihin gücüyle taş duvarda bir ayının açabileceği büyüklükte gedikler açamaz..."

"Zaten bu yüzden onu daha iyi korunan bir hücreye koymanız gerekirdi. Ama olan oldu, konuyu

tekrar açmak nafile. Ben de o küçük mikrobu azımsamıştım!"

"Evet, aynı hataya bir kez daha düşmemeliyiz. Kız, kraliçeden bile daha büyük bir tehdit oluşturuyor belki de. Üstelik nerede olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğim, Sablon Tepesindeki savaşta onun adına dövüşen küçük orduyla birlikte değildi..."

"Evet doğru. Ama onun ordusunu ezip geçtik, tıpkı Tuathann'ları ve drüidleri ezdiğimiz gibi. Dolayısıyla şimdi her neredeyse, bize direnç gösterecek gücü yoktur kuşkusuz. Zaten kısa sürede onu bulacağım, ama şu sıra asıl zihnimi meşgul eden konu bu değil. Dancray'ye beni çalışma odamda beklemesini söylemiş miydiniz?"

"Elbette kont hazretleri, yukarıda bekliyor."

Feren Al'Roeg başını salladı ve adımlarını hızlandırdı. Parkı baştan başa geçtiler ve büyük Ria Sarayı'nın önüne vardılar. Kont binanın girişine gelince uzun ceketini çıkardı, hizmetkârlardan birine verdi ve birinci kata çıkan geniş ahşap merdivenleri güçlkle tırmandı. Yukarıda bir başka hizmetkâr ona kapıyı açtı.

Dancray çoktan içeri girip oturmuştu. Al'Roeg odaya girerken "Merhaba komutan" dedi.

Dancray "Merhaba kont hazretleri" diyerek ayağa kalktı.

Komutan Dancray Sablon savaşından beri kontun en yakın müttfikiydi. Kazandığı parlak zafer Harcourt tarihinde belirleyici bir etki yapmıştı, kont o zamandan beri komutana çok değer veriyordu.

"Birlikleriniz nasıl, iyi mi, azizim?"

"İyi sayılır. Asker toplamakla ilgilenenlerin işleri başlarından aşkın. Yüzlerce başvuru geliyor. Ülkenin gençleri Galatie'yle boğaz boğaza gelmeye can atıyorlar."

Al'Roeg komutanın karşısında, kolçaklı bir sandalyeye kendini külçe gibi bırakarak "İlk önce saldıracığımız yer Galatie değil" diye karşılık verdi.

"Elbette kont hazretleri, ama askerlerimizin başlıca motivasyonunun bu olması kötü bir şey değildir herhalde. Onları heyecanlandıran bir hedef bu. Küstah Galatie'lilerin yerine krallığın denetimini ele geçirmek..."

"Öncelikle Sarre'a konsantre olacağız komutan."

Dancray başını sallayarak "Evet, bana planınızı bildirmiştiniz" dedi.

Kont komutanın sesinde biraz kuşku hisseder gibi olunca "Hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu.

"Öyle değil, kont hazretleri, planınızın iyi olduğu kanısındayım, ama beni kaygılandıran iki şey var efendim. Ne Galatie, ne de Sarre."

"Bisagne mı?"

"Hayır, Bisagne Ordusu'nun gizli gücünü yabana atmamak gerekse de, ben de sizin gibi biliyorum ki olabildiğince uzun süre yansız kalmaya çalışacaklar. En kötü durumda, paranın satın alabileceği insanlar onlar. Tarih bunu gösterdi."

"Peki nedir sorun? O kız mı?"

Komutan usulca başını salladı.

"Evet. O ve Maolmòrdha efendim."

"Sablon savaşından sonra şu Aléa'nın bize hâlâ sorun yaratabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz?" diye sordu kont.

"O gün orada bile değildi ama yoldaşları inanılmayacak kadar kısa bir sürede binlerce adam toplayarak onun adına bir ordu kurdular. Kılıç darbelerinde hiç bu kadar adanmışlık görmemişim, bizim sadık Alev Askerlerinin çarpışmasında bile yok onlardaki bağlılık."

Kont yüzünü buruşturdu.

"Bu durum onları ezip geçmemizi engellemedi ama."

"Yarın öbür gün kız isterse on kat kalabalık ve aynı derecede sadık bir ordu kurabilir. Köylerde kentlerde onunla ilgili anlatılan efsaneleri işitiyorum. Harcourt'da bile adadaki önemli herhangi bir kişiden çok bu küçük kızdan söz ediliyor. Siz efsanelerin gücünü bilirsiniz kont hazretleri. Onun gibi kişilerin ardından halkın nasıl zincirlerinden boşanabileceğini bilirsiniz..."

"Peki ne öyleyse? Çabalarımızı o kızın üstünde mi yoğunlaştıralım yani?" diye öfkeleni kont.

"Şimdilik kızın nerede olduğu bilinmiyor ama her şeye hazırlıklı olmak için fazla dağılmasak iyi olur belki."

Al'Roeg uzun uzun iç çekti.

"Anladım. Peki ya Maolmòrdha? Onun da aynı derecede büyük bir tehdit oluşturduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hatta belki daha da beterdir. Ne yazık ki onun hakkında, drüidlere de korku saldığı, bütün ülke çapında gizli casusları ve hizmetkârları olduğu dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bizim kontlukta da mı varmış ona hizmet edenler?"

Komutan Dancray omuzlarını kaldırdı.

"Kuşkusuz. Bence şimdilik iç çatışmaların bizi güçsüz düşürmesini bekliyor, sonra karanlıktan çıkacak."

"Bana tehlikelerden söz ediyorsunuz ama çözümlerden söz etmiyorsunuz Dancray! Sizi dinlemeye, size inanmaya hazırım ama komutan ve strateji uzmanı olan sizsiniz, en azından sizce ne yapmamız gerektiğini söyleyin bana!"

Komutan hemen yanıt verdi: "Ne pahasına olursa olsun, Galatie'yle savaşmaktan kaçınmalıyız. Kraliçe Saî-Mina'yı sarayın içine taşıyarak Providence ile drüidler arasındaki güç dengesini tersine çevirmeyi başardı..."

Al'Roeg "Bütün Büyük-Drüid'ler ona itaat etmedi" diye araya girdi.

"Hayır ama yerlerine başka Büyük-Drüid'ler seçildi, meşru olsun olmasın yeni Konsey'in on üç üyesi var, eskisinden daha fazla yani. Hele hele, uzun zamandır ilk defa, Konsey'in başında onu bir arada tutan ve ona yeni bir etki gücü kazandıran kuvvetli bir önder var. Kraliçenin stratejisi korkutucu."

"Onu yenemeyeceğimizi mi düşünüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Al'Roeg.

"Hiçbir fikrim yok" dedi komutan, "ama onu yenmek için kendimizi yiyip bitireceğiz, bunun üzerine Maolmòrdha ve Aléa meydanı boş bulacaklar."

Kont derin bir of çekti. Alnını kaşıdı, büyük koltuğuna gömüldü.

"Haklısınız kuşkusuz" dedi, "ama güçlerimizi harcamamak için Sarre Kontluğu'ndan da vazgeçmeliyim anlamı mı taşıyor söyledikleriniz? Bu iş planlarımı altüst edecek..."

"Yo, hayır kont hazretleri. Sarre Kontluğu'ndan vazgeçmemiz gerekmiyor. Oraya ilk önce bizim varacağımızı düşünürsek, kontluğa egemen olmamız için elimize büyük bir koz geçmiş olur. Ama eğer izin verirseniz gerekeni söyleyeyim, oraya sadece gerektiği kadar adam yollamak zorundayız. Fazladan bir kişi bile gönderilmemeli. Aslında kendimizi savunmak için kuvvetlerimizi burada saklamalıyız. Bu böyle bilinmeli."

"Anlıyorum. Ama şu halde, Alev Askerlerini Tarnea'ya sizin götürmenizi istiyorum Dancray. Az sayıda adam göndereceksek, en azından başlarında savaşta pişmiş, hünerli bir kılavuz olsun."

"Beni mahcup ediyorsunuz. Hizmetinizdeyim kont hazretleri."

"Azizim, strateji dehanızı gösterme fırsatı bulacaksınız yine! O Ruad denilen kuklayı kolayca

alaşığı edeceğinizden eminim. Ödlek herif çok uzun zamandır Tarnea'daki şatosuna çekilmiş durumda. Sarre'ı yönetmeye layık değil..."

"Yarından tezi yok yola çıkacağım efendim. Gelecek hafta ya Sarre Kontluğu sizin olacak ya da ben bu dünyada olmayacağım."

Son Tuathann'ların da aralarına katıldığı Toprağın Askerleri, dağın eteği boyunca beş yüzü aşkın silahlı adamdan oluşan ve kayalıklar arasında yılan gibi kıvrılarak ilerleyen uzun bir kabile halindeydi. Çekingen güneş, Gor-Draka sıradağlarının eteğinde gri bir kolye gibi duran sisi zar zor delip geçebilmişti. Kabile elindeki birkaç atı salıvermeye karar vermişti çünkü hiç kuşkusuz hayvanlar dağı geçemeyecekti, üstelik herkesin atı olmadığı için o birkaç atın gerçekten zaman kazandırdığı da söylenemezdi. Ama hayvanların yükünü birkaç fedakâr taşıyıcı arasında bölüştürmek gerekti.

O sabah Aléa Finghin, Erwan, Tagor, Kaitlin ve Mjolln'la birlikte önden ilerliyordu. Altı kafadar gecenin büyük bölümünü, acaba mağaraların yolunu tutmalı mı tutmamalı mı diye düşünerek geçirmişti. Arkadaşlarının biraz ağzını arayan genç drüid ile Aléa, dağın bir ucundan öbür ucuna bir hatta birçok geçit olduğu konusunda güvence vermişlerdi. Kendileri de karanlık şeyler çağrıştıran bu mağaralarda serüvene atılma düşüncesini pek coşkuyla karşılamamışlardı. Ama durumun acil oluşu baskın çıkmıştı. Olabildiğince çabuk Tarnea'ya ulaşmaları gerekiyordu, Mjolln bile macerayı denemeye razı olmuştu.

Aléa kayadaki açıklığı işaret ederek "İşte mağaraların girişi" dedi.

Mjolln "Öhöms, bana güzel hatıralar çağrıştırmıyor pek" diye homurdandı.

Aléa cüceye gülümsedi. Genç kız da onları Borcelia Ormanı'na götüren yeraltı geçidini düşünmüştü. Kendisiyle birlikte o korkunç koridora inen arkadaşlarından sadece Mjolln bugün buradaydı, olanları hatırlıyordu. Phelim, Galiad ve Faith artık yoktu... Aléa şimdi ne kadar özlemişti onları! Yanında olsalar, varlıkları ne kadar rahatlatıcı olurdu!

Aléa uzun bir iç çekti ve yola koyuldu.

"Hadi gidelim" dedi. "Erwan ve Tagor, adamların olabildiğince birbirine yakın yürümesini sağlayın, kalabalığımız, bu da kaybolma olasılığını artırıyor."

İki genç başlarını salladı. Bu durumda hangi yöntemin izleneceğini, nasıl bir pozisyon alınması gerektiğini adamlarına daha sabahleyin açıklamışlardı ama birazdan mağaralara gireceklerine göre tekrarlamakta yarar vardı. Çoğu asker olan ama aralarında, Tuathann kadınlarının ve çocuklarının da bulunduğu beş yüzden fazla insanı, yeraltında yaşamaya alışkın olsalar da, öyle daracık bir mekânda idare etmek kuşkusuz kolay olmayacaktı.

Herkes yerini alınca Aléa ile Finghin öne geçti. Yola çıkar çıkmaz, yolun güvenliğini sağlamak için yan yana biraz arayı açtılar. Kayadaki açıklıktan girer girmez önlerine kesintisiz Saîman dalgaları göndermeye başladılar. Aléa drüidin ellerinden çıkan kırmızı renklerdeki enerjiyi görebiliyordu. Kendi mavi renkli enerjisiyse mağaranın kıvrımlarında çok daha ilerilere ulaşıyordu. İki enerji duvarları yalayıp geçerek, iki kenardan kayarak geçidin sınırlarını çiziyordu neredeyse.

Yaklaşık her beş askerden birinin elinde bir meşale vardı, çok geçmeden mağaranın içinde ışıklı dev bir halka oluştu. İçinden geçecekleri şaşırtıcı manzarayı art arda keşfettiler.

Uçsuz bucaksız duvarlar pürüzsüzdü, adeta sınırsız bir elmasın sayısız yüzlerine bölünmüştü. Mağaranın yüksekliği altı-yedi adam boyundaydı, dolayısıyla burada yaşamış yaratıkların boyunu tahmin etmek mümkündü. Şimdilik, kara kayaya oyulmuş bu silindir biçimli koridordan başka bir şey yoktu çevrelerinde, ama koridorun boyu öyle etkileyiciydi ki herkesin uzunca bir süre dili tutuldu. Az sayıdaki kadın ve çocuklar kafilenin ön kısmında, ilk asker sırasının hemen arkasındaydı. Karanlığa alışık, daha çevik ve daha deneyimli Sid savaşçıları dev bir muhafız takımı gibi kafilenin çevresine dağılmıştı.

Erwan Tuathann'larla birlikte arkaya geçmiş, Tagor önde dosdoğru Finghin ve Aléa'yi takip ediyordu. Kaitlin ile Mjolln'a gelince, Tuathann kadınları ve çocuklarıyla birlikteydiler.

Oyuncu kız, mağaranın sunduğu görünümünden çok kadınlar ve çocuklardan etkilenmiş benziyordu. Sid halkının gelişinden beri Kaitlin onları tanıyacak zamanı gerçek anlamda bulamamıştı, en iyi fırsat aralarında yürümekti. Tıpkı tepelikleri bulunan ve savaş boyaları sürünmüş erkekler gibi kadınlar ve çocuklar da giysilerinde ve saçlarında birçok kabile işareti taşıyordu. Giysileri Gaelia'daki hiçbir hayvana ait olamayacak incecik bir kürkten yapılmıştı. Kuşkusuz Sid'den gelmişti o giysiler. Tozluklarında, kemerlerinde ve saçlarındaki derinin rengi bile adada tabaklanan hiçbir derinin rengine benzemiyordu. Üzerleri pek renkli değildi, kadınların uzun küpelerindeki azıcık mavi ve kırmızı dışında kürkün ve derinin kahve ve pas renklerinden başka bir şey görünmüyordu. Kadınların arkaya topladığı saçları ince ince örülmüştü. Ama Kaitlin'i en çok şaşırtan hem kadınlardaki hem de çocuklardaki bilezik, kolye ve pendantsiflerin çokluğuuydu. Özellikle, annesinin kucağına sokulmuş, üç-dört yaşlarında küçük bir kızın bileklerindeki deri kayışlarla oynayışına kaptırmıştı kendini. Kaitlin'in ömrü boyunca gördüğü en uslu çocuklar Tuathann çocuklarıydı kesinkes. Aslında gezgin tiyatrocuların çocuklarının tam tersiydi onlar. Gezgin tiyatrocuların çocukları günlerini atlayıp zıplayarak, şarkı söyleyerek, bağırıp çağırarak, ağlayarak, hiç söz dinlemeden geçirirdi. Sid çocukları olgun bakışlı bu sessiz kız çocuğu gibi şaşırtıcı bir sükûnet sergilerdi. Bu gibi durumlarda kuşkusuz önemli bir üstünlüktü bu tutum. Ama aynı zamanda büyük bir hüznün de göstergesiydi. Gaelia'da yaşayan hiç kimsenin asla kavrayamayacağı bir özlem vardı bu halkın içinde.

Birdenbire, Kaitlin kafilenin durduğunu fark etti.

Baron Alvaro Bisagni hem çılgın bir sefahat âlemine dalıp gitmeyi hem de *decenza* sanatı üstüne bir yeni yetmeye ders vermeyi aynı gün içinde nasıl beceriyordu, hiçbir yabancının açıklama getiremeyeceği Bisagne'a özgü sırlardan biriydi bu.

Haberci, ahşap kentin tepelerine kurulmuş Farfanaro Şatosu'nun büyük salonuna gelip baronu uyandırdığı sırada, Bisagni'nin soylu okullarda öğretilen *decenza'nın* çok çok dışına taşan bir gece geçirdiğini düşündürüyordu her şey.

"Brrr, eğer kendimi bağcı dostlarımin içkisine böyle vermeye devam edersem günün birinde bir uyanacağım ki ne göreyim, nedenini bilemeden kellem uçurulmuş" diye homurdandı baron.

"Bir gün kelleniz uçurulursa baron hazretleri, uyanmazsınız artık..."

Koca Alvaro bir kahkaha patlattı, geceyi geçirdiği büyük kanepeye devrildi tekrar. Çevresinde hâlâ uyuklayan bir sürü kadın ve erkek vardı, kimisi çırılçıplaktı, kimisinin göğsü bağı açılmıştı. Eşyalara ve zemine yarısı boşalmış, bazısı devrilmiş şarap testileri saçılmıştı. Halıların üstüne

yiyecekler, iç çamaşırları, yatak örtüleri ve çarşaf lar yayılmıştı. Şatodaki hizmetkârlar ordusu henüz mekâna girmeye cesaret edememişti...

Bisagni bıkkın mı bıkkın bir tavırla gözlerini yumarak "Ne istiyorsun ufaklık?" diye sordu.

"Kraliçenin kendini Başdrüid ilan ettiğini, kendine Drüid Aislinn dedirttiğini ve Providence Sarayı'ndaki Lorilien Kulesi'nde Konsey'in toplandığını bildirmeye geldim."

Baron ağır ağır başını doğrulttu, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Drüid mi? Hah hah!" diye alay etti. "Demek tamam bu iş! Saî-Mina'dan ayrılmaya cesaret eden Konsey üyelerinin adları kesin olarak biliniyor mu?"

"Henon, Kalan, Otelian ve Tiernan. Birçok drüid ve Magistel'leri de peşlerinden gitmiş. Yaklaşık otuz kişi."

Baron yeniden kahkahalar patlattı. Haberci sessiz kaldı. Durumun gülünçlüğünü kavrayamıyordu kuşkusuz. Alvaro zar zor ayağa kalktı.

Esneyerek "Güzel" diye mırıldandı. "Bana danışmanlık eden dalgacı adamlar sürüsüyle bu meseleyi görüşmem gerekecek öyleyse. Bütün yardımcılarımı toplayın bakayım. Yüzbaşı Giametta, naip Stefano, Pepo denilen o koca kaçık gelsin, içlerinde en beter olanı, yani kızımı da çağırın."

"Çoktan sizi bekliyorlar baron hazretleri."

"Aa."

En küçük bir incelik göstermeksizin burnunu çekti, sonra suratını buruşturarak salonun koca kapısına doğru yürüdü. Çalışma odasıyla bulunduğu yeri ayıran uzun koridoru geçti ve aniden yardımcılarının bulunduğu odaya girdi. Bütün danışmanları oradaydı gerçekten ve hepsi de oldukları yerde sıçrayıvermişti. Baron hafif, sinirli bir kahkaha attı, yanaklarında belirmeye başlayan sakalını sıvazladı ve her zamanki koltuğuna gidip oturdu.

Şatodaki bütün odalar gibi ve Farfanaro'daki evlerin çoğunda olduğu gibi, çalışma odası şatafatlı - ya da kimilerine göre abartılı- bir tarzda döşenmişti... Odada bir taş parçası bile görünmüyordu çünkü her şey ahşap kaplıydı. Duvarlarda yüksek freskolar ve sütun dizileri vardı, tavandaki sarkıtma kilittaşlı tonozun çapraz kemerlerinin her biri gerçek bir sanat yapıtıydı, yerdeki sedefkâri zemin dev bir tablo gibiydi... Siyah-beyaz mermer kakmalı mobilyalar birer heykel ve friz başyapıtıydı.

Genç Carla baronun suratını görünce "Babacığım, Bisagne'in utanç kaynağsınız" dedi.

Alvaro gülümseyerek "Sağ ol kızım" diye karşılık verdi. "Elimden geleni yapıyorum."

Carla başını sallayarak gözlerini havaya kaldırdı.

Muhafızların komutanı Giametta "Haberi duydunuz mu?" diye sordu.

Baron Bisagni "Oraya gitmeyeceğim..." diye dalga geçti.

Genç kız öfkeli bir ses tonuyla "Adamızda olup bitenlerle ilgili bir tavır alacak mısınız, almayacak mısınız?" diye sordu.

Bisagni "Şu köylü kızcağızın groteskin sınırlarını iyice uç noktaya vardırıldığı törene bir elçi gönderdiğimi hatırlatırım size" diye karşılık verdi. "Sandığınız kadar saf değilim evladım."

Gerçekte baron orada bulunanlar arasında kuşkusuz saflıktan en uzak olan kişiydi. Lüks merakı ve şehvet düşkünlüğü kurnaz bir siyasetçi olmasını engellemiyordu. Ama bıkkındı. Çağdaşlarının budalalığından, yakınlarının kibirinden, krallıktaki öbür yöneticilerin sürdürdüğü saçma mücadelelerden usanmıştı.

"Şimdilik yapacak hiçbir şey yok" dedi. "Bizim tarafsız kalacağımızı umarak hep birlikte Sarre'in üstüne çullanacakları kanısındayım, doğrusunu isterseniz kendimizi bundan yoksun bırakmakla hata ederiz."

"Eğer Harcourt ve Galatie gerçekten Sarre'ı ele geçirirse, siyasal ağırlığımız biraz daha kısıtlanır" diye araya girdi baronun en eski danışmanı olan naip.

"Harcourt ile Galatie arasındaki anlaşmazlık bizimle olduğundan çok daha fazla önem taşıyacaktır, o iki ahmak karşı karşıya geldiğinde doğru dürüst ayakta kalamayacaklar. İşte o zaman biz de akbabalar gibi davranırız, şimdiye kadar başarıyla yaptığımız gibi, öyle değil mi?"

Komutan Giametta "Bisagne'lılar bir zamanlar adadaki, hatta Brittia'daki en iyi askerlerdi!" diye bir çıkış yaptı.

Baron "Ne sıkıcıydı kim bilir!" diye alay etti.

Bisagni'nin kızı "Sonuçta, hiçbir şey yapmak istemiyor musunuz?" diye iç çekti.

"Yoo istiyorum!" diye kendini savundu baron koca bir gülümsemeye. "Komşularımızın ahmaklığını kutlamak için büyük bir şenlik düzenleyebiliriz."

Muhafızların komutanı aniden ayağa kalktı, canı sıkılmıştı bu duruma, tek kelime daha etmeden baronun huzurundan çıktı. Alvaro kahkahalar patlattı.

"Babacığım, çok uzun süredir içinde yüzdüğünüz bitmez tükenmez sarhoşluktan uyandığınız gün bu ülke parçalanmış olacak."

Baron hemen gülmeyi kesti. O da ayağa kalktı, kızına doğru eğildi, bu kez bakışları ürkütücüydü.

"Dinle beni küçük pislik, ben bu baronluğu yönetmeye başladığımdan beri kimse bana kafa tutmaya cüret edemedi. Neden biliyor musun? Çünkü gerçek askerî güç tehdidin içinde yatar ve tarafsız bir ülkeden daha tehditkâr bir şey yoktur. Müteveffa annen gece gündüz senin bezlerini yıkarken ben bu ülkeyi bir sürü savaşın dışında tutuyordum. Tek hatası seni dünyaya getirmek olan adama ders vermeye kalkışmadan önce saçlarını kes, erkek kılığına gir ve Mont-Tombe'a tarih okumaya git. Bana utançtan söz ediyorsun, ama Bisagni ailesinin tek utancı karşımda duruyor. Acınası cehaletin yani."

Bundan sonra baron öbür iki kişiye döndü.

"Size gelince alçak pislikler, madem yolculuk diye kaşınıyorsunuz, kraliçeye götürün şu mesajı: 'Baron sizi keskin görüşlülüğünüzden ötürü kutluyor, *sadece gerçekten iyi olacağını düşündüğünüz amaç uğrunda iktidarınızı uygulamayı* istemek konusundaki seçiminizi alkışlıyor.'"

Bisagni bir an karşısındaki iki kişiyi süzdü, sonra yüzündeki o kasılma yeniden gülümsemeye dönüştü. Geri dönüp esneyerek odadan çıktı.

Dağın derinliklerinde saatlerce yürüdüler. İniş hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Kayanın içine gömüldükçe mağara genişliyor gibiydi, karanlık artıyordu. Meşalelerin çoğu sönmüştü, geriye kalanlar devasa geçidin duvarlarını aydınlatmaya yetmiyordu. Işıksızlık ve mekânın büyüklüğü bunaltıcı hale gelmeye başlamıştı. İnsanlar biraz daha suskunlaşmış, ama her hareketin, her fısıltının yankısı şaşırtıcı bir boyut kazanmıştı.

Finghin Aléa'ya doğru eğilerek "İki tarafta duvarları hissedemiyorum artık" diye fısıldadı.

Genç kız "Ben de öyle" diye itiraf etti.

Arkalarında sessizlik oldu. Peşlerinden gelen adamlar muhtemelen iki kafadarın konuşmasını duymuş olmalıydı, iç rahatlatıcı sözler değildi işittikleri.

Aléa "Daha iyi görmemiz için mağarayı aydınlatmalıyım herhalde" dedi. "Karanlığın yarattığı bunaltının herkesi sarmaya başladığını hissediyorum."

Finghin başını salladı. Genç kız bütün enerjisini kendi çevresinde topladı. Ne yapmaya çalıştığını pek bilmiyordu ama içgüdüğü yol gösteriyordu ona. Saîman'ı milyonlarca küçük ışıklı parçacığa dönüştürüp etrafına yayacaktı. En yüksek konsantrasyon düzeyine eriştiğini hissedince kollarını havaya kaldırıp enerjiyi serbest bıraktı.

Yavaş yavaş, uzattığı kollarından bir ışık huzmesi çıktı. Önce ellerinden çıkan bir koridora benziyordu, sonra koridor küreye dönüştü ve mekânı doldurmaya başladı.

Aléa'nın arkasındaki yüzlerce insan hayranlık ve hayret dolu sesler çıkardılar. Işık huzmesi büyüdükçe çevrelerinde oluşan inanılmaz görüntüye kaldırdı hepsi de bakışlarını.

İşte o zaman mağaranın büyüklüğünü hayranlıkla seyrededildiler. Dağın tam göbeğine varmış olmalıydılar. Mağara uçsuz bucaksızdı, duvarlar karanlıkta, ulaşılmayacak kadar uzaktaydı. Ama çevrelerinde onları koca bir çadır gibi saran, devasa, şaşırtıcı yapıyı gördüler hayretle. Yay gibi gerilmiş, ince, beyaz, sivri, üzerlerinde kenetlenmiş kocaman kollara benziyordu. Bunun kemiklerden oluştuğunu çabucak anladılar - tabii tedirgin olmuşlardı. Toprağa gömülmüş dev bir ejderha iskeletinin tam ortasındaydılar! Fildişine benzer koca kıvrımlar onları yolun devamına yöneltiyordu adeta.

Finghin kendinden geçmiş bir halde "İnanılmaz bir şey!" diye mırıldandı. "Şu hayvanın büyüklüğünü düşünabiliyor musun?"

"Evet. Galiad böyle bir yaratıkla tek başına nasıl dövüşmüş, insan gözünün önüne getiremiyor" diye karşılık verdi.

Finghin "Belki de onun dövüştüğü bu kadar büyük değildi" dedi. "O son örneklerden biriydi, bununki kadar yoktu boyu herhalde."

"Derler ki bunlardan bir tane bile kalmamış!"

"Evet. Soyu tüketilen türlerden..."

Aléa arkadaşına doğru döndü. Gülümsedi. Finghin'in son sözü çok anlamlıydı. Kuşkusuz özellikle öyle söylemişti. Genç kız başını salladı.

"Sence kafatası nerede? Geçtik mi, yoksa öbür uçta mı?"

"İskeletin eğimine bakılacak olursa bence kafatası ileride önümüzde."

"Öyleyse gidelim hadi" dedi Aléa.

Arkalarından gelen Tagor askerlere yeniden yürüyüşe geçme emri verdi. Koca kabile, yolu kaplayan toprağa gömülü koca kaburgaların üstünden atlaya atlaya, kemiklerden oluşan bu koridorun ortasında ilerledi.

Uzun süre ağzı bir karış açık kalakalan Mjolln, birliklerin önünde ilerleyen Finghin ile Aléa'ya yetişmek için koşmaya başladı.

Arkadaşlarının yanına vardığında soluk soluğa kalmıştı, Aléa'yi kolundan çekti.

"Baksana taşçı kız, öhöms..."

"Efendim?"

Cüce duraksadı. İskelet kubbeğe takılmıştı gözleri.

"Söylesene, ejderhaların hâzineleri koruduğunu anlatan bir efsane yok muydu?"

Genç kız gülümsedi. Cücenin sorusunu tahmin edebilirdi.

"Evet, bir efsane" diye yanıt verdi. "Ama gerçek çoğunlukla efsanelerden çok farklı oluyor, değil mi?"

Cüce "Evet ama yine de belli olmaz" diye yüzünü buruşturdu.

"Göreceğiz bakalım..."

"A evet ya, göreceğiz, evet. Çok iyi. Hazineler parlar."

Komutan Dancray atını tırısı geçirmek için hafifçe dizginleri çekti. Arkasından gelen askerler de peş peşe aynısını yaptılar. Sabahtan beri dörtnala ilerliyorlardı ve atlar yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı.

Dancray'nin hızla gitmek ve Harcourt birliklerini fazla sağa sola dağıtmamak gibi bir düşüncesi vardı, bu yüzden yanına sadece üç bin kişi almıştı, onların da tümü atlıydı. Ama Sarre'ın başkentine doğru ilerledikçe komutan kendi kendine "acaba fazla mı iyimser düşündüm" diye sorup duruyordu. Sarre'lılar elbette büyük bir tehdit oluşturmuyordu ama iktidarı sadece üç bin adamla devirmek de kolay iş değildi.

Dancray'nin yanbaşıyla ilerleyen yüzbaşı Danil "Komutanım, galiba bir molanın atlara da askerlere de zararı dokunmayacaktır" dedi.

"Evet evet. Şurada, yoldan biraz içeride duralım."

Yüzbaşı başını sallayıp daha düşük rütbelilere emri ilettili. Sonra komutanın yanına döndü.

"Bu tempoyla yedi-sekiz günde Tarnea'ya varabiliriz. Ama atların dayanabileceğini sanmıyorum."

"Üç gün sonra atlarımıza bakım yapılabilecek bir kentte daha uzun bir mola veririz. Ama bu arada iyi bir tempo sürdürmek istiyorum. Hatta bu akşam yukarılara iki öncü birliği göndermek gerekecek."

"Başüstüne komutanım."

Yaşlı Dancray ciddi bir tavırla "Danil, sizce çok mu kendini beğenmişlik ettim ben?" diye sordu.

Yüzbaşı, daha yüksek rütbeli bu askerin kendisine bu soruyu sorduğuna şaşırılmış görünüyordu. Dancray Harcourt'un en kurnaz strateji uzmanı olmakla ünlenmişti, önemsiz bir yüzbaşının görüşü onu ne bakımdan ilgilendirebilirdi ki?

"Tarnea'yı ele geçirmek için yeterince kalabalık olduğumuz kanısındayım. Ama elimizde tutmak için..."

Komutan başını salladı.

"Demek siz de benim gibi düşünüyorsunuz."

Dancray'nin işaret ettiği yere vardılar ve atlarından indiler. Atlı askerler birer birer geliyor ve bir kamp yeri hazırlamaya girişiyordu.

"Ama belki de Sarre Ordusu'nu kendi safımıza çekebiliriz" dedi yüzbaşı Danil. "Korkak oldukları ve talimli olmadıkları söyleniyor, yine de epey kalabalıklar. Sarre Ordusu'nu en azından kısmen ele geçirebilirsek, Tarnea'yı elimizde tutmak için bölgede yeterince adamımız olacaktır."

"İşgal ettiğimiz ülkenin ordusuyla ittifak kurmak oldukça tehlikeli bir şey. Aralarından kim bilir kaçını bizden intikam almak için en küçük fırsatı kollayacaktır!"

"Bu göze almak zorunda olduğumuz bir risk değil mi komutanım? Her şey, saygı uyandırma yeteneğimize bağlı."

Dancray atını bir ağaca bağlarken "Onlara saldırmışken saygı uyandırmak mı! Sanırım pek kolay iş değil bu!" dedi.

"Belki de onları saygı duymaya mecbur kılacak ve iki tarafın da kaybını en aza indirgeyecek bir saldırı stratejisi bulmamız gerekiyor.."

"Herhangi bir konuda pazarlık edebileceğim kadar siyasal özgürlük verilmedi bana."

"Onlara iyi niyetimizi kanıtlamayı denememizi engellemez bu durum. Kazanan tarafta olma isteği verebiliriz Sarre'lılara. Çoğunlukla hiç sevilmeyen bir ülke olmamıza karşın Alev Askerleri mükemmel bir askerî üne sahip. Onlara yardım ederek Sarre'lılar da bu saygın birliğe katıldıklarına sevinirler belki."

Komutan "Belki" diye karşılık verdi. "Ama ben sizin kadar iyimser değilim. Başka bir strateji düşünmüştüm."

Çevrelerindeki askerler yemek yemeye başlamıştı. Danil "Nasıl bir strateji?" diye sordu.

"Drüidler Providence'ta kraliçeye katılmak için Saî-Mina'yı terk ettiler."

"Hepsi değil."

"Evet ama, kraliçenin Providence'ı Konsey'in yeni merkezi olarak ilan etmesine yetecek sayıdalar."

"Kesinlikle öyle."

"Drüidler Sarre'a yakın olan Saî-Mina'yı terk edip güneye gittiğine göre, Sarre'lılar tarafından bu bir ihanet olarak algılanabilir. Eski Konsey onların bölgesine çok daha yakındı. Sarre'lılar aralarındaki anlaşmazlıkları çözmeleri için drüidlere başvurmak üzere sık sık Saî-Mina'ya giderdi söz gelimi. Şimdi drüidler Providence'ta olduklarına ve kraliçeye katıldıklarına göre Sarre'lılar kendilerini yüzüstü bırakılmış hissedecektir belki de. Üstelik drüidlere duydukları kadar saygı duymuyorlar kraliçeye."

"Kuşkusuz öyle komutanım. Sizce onları ikna edebilecek miyiz? Drüidlerin gidişinden ve ihanetinden sonra biz sizin yeni savunucularınız olduk diyebilecek miyiz?"

"İşte buna benzer bir şeyler. Üstünde düşünmeye değer bu meselenin, öyle değil mi yüzbaşı?"

"Kesinlikle. Ama, isterseniz önce bir lokma bir şeyler yiyelim.."

Komutan başını salladı. Stratejilerini geliştirmek için önlerinde birkaç gün vardı. Adamlarıyla birlikte yemek yiyip yeniden yola koyulmadan önce biraz dinlenmek üzere, ağaç kütüklerine ya da yere oturmuş askerlerin arasına katıldılar.

Bitkin düşen Aléa Saîman enerjisini biraz gevşetti. Çevrelerindeki ışık hemen dağılıp gitti. Mağara yeniden kaygı verici bir karanlığa gömüldü. Yanan bir meşale bile kalmamıştı neredeyse. Adamlar adımlarını yavaşlattı, düşmemek için el yordamıyla ilerliyorlardı.

Mağaranın duvarları birbirine yaklaşmıştı. Koridor gitgide daralıyordu. Kafile koca kemik kafesinden çıkmıştı, şimdi herhalde ejderhanın omurgasının üst kısmı olan şeyin yanından yürüyorlardı. Ama ortalıkta hâlâ kafatası görünmüyordu.

Sıcaklık düşmüştü. Hava daha rutubetli hale gelmişti. Ekşi bir koku dolduruyordu etrafı.

Birdenbire kulak tırmalayıcı bir çığlık mağaranın karanlığını delip geçti. Sonra onlarca çığlık ve boğuk şaklamalar yankılandı duvarlar arasında. Bütün topluluğu panik sardı.

Aléa gözlerini kaldırdı. Öbürleriyle aynı anda, yarı karanlığın içinde mağaranın tavanından düşer gibi görünen yaratık sürüsünü fark etti. Tıpkı bir bulut gibi, dev bir kuş sürüsü gibiydi bunlar. Devasa, siyahımsı, kocaman ağızlı, sivri kulaklı bu yarasaların kanatlarının ucunda kıvrık pençeleri vardı.

Yaratıklardan biri ansızın Aléa'ya doğru pike yaptı. Genç kız korku dolu bir çığlık atıp yere yattı, yarasadan kıl payı kurtuldu. Çarpan iki kocaman kanadın rüzgârı saçlarını havalandırmıştı. Aléa

dizüstü kalktı, toparlanmaya çalıştı. Herkes çılgınlık atıyor, sağa sola koşuyordu, bu beklenmedik saldırıya karşı kendilerini savunamıyorlardı.

Aléa hızla ayağa kalkarak "İskeletin altına geri dönün!" diye bağırdı.

Koşmaya başladı, daha hızlı gitmeleri için önündekileri itiyordu. Başlarının üstünde yaklaşan kanat seslerini işitiyordu.

Tuathann'lar mızraklarını savuruyor, karanlığa dalıp kaybolan sonra birdenbire pençelerini öne uzatarak ortaya çıkıveren bu görünmez düşmanlara karşı iyi kötü kendilerini savunmaya çalışıyorlardı. Çevik savaşçıların mızrak darbelerinin delip geçtiği birkaç yarasa yere düşüyordu ama sayıları o kadar çoktu ki düşenlere rağmen sanki durum hiç değişmiyordu. Hatta saldırının şiddeti artmıştı.

Aléa başını korumaya çalışırken bir yandan da olanca gücüyle "İskeletin altına dönün!" diye haykırıyordu.

Bir başka yarasa genç kıza doğru alçaldı ve kollarını yakaladı. Aléa çırpındı, etini parçalayan kıvrık pençelerden kurtulmaya çalıştı. Ama kurtulmak için kollarını aşağı çektikçe pençeler derisine daha çok gömülüyordu. Öfkeyle sıçrayarak yukarı doğru biraz rastgele ama şiddetli bir hamle yaptı. Besbelli ki yarasanın kafasına isabet ettirdi çünkü hayvan ciyaklayarak Aléa'nın kollarını bıraktı.

Bir şey yapmalıyım.

Aléa kendini yere bıraktı. Kolları kan revan içindeydi, derisi yırtılmıştı. Acı içini yakıyordu. Dudaklarını ısırarak iki büklüm oldu. Ellerini toprağa daldırdı. Her zaman yaptığı gibi. Parmakları zeminin nemli yüzeyinde kasıldı. Sonra bilincini yitirir gibi oldu, artık orada değilmiş gibi hissetti kendini.

Bir şey yapmalıyım.

İnsanların ve hayvanların haykırışları kafasının içinde birbirine karışıyordu. Her şey birbirine girip uzaklaşır gibiydi. Aléa Saîman'ı bedeninin içine topladı yeniden. En derinlerde yoğunlaştırdı enerjisi. Yavaş yavaş elleri toprağın daha da içerilerine gömüldü.

Ben Toprağın Kızı'yım. Yekvücut olduk onunla. O ve ben. Güç bulmalıyım.

Saîman en üst düzeyde bir güce erişmiş, kızın damarlarını yakmaya başlamıştı.

Geçmiş benim.

Enerji bedeninin içinde yükseldi, alev alev bir dalga gibi organlarında dolaştı. Aléa gözlerini yummuş, patlamaya hazır bu kuvveti tutmaya çalışıyordu.

Ejderha benim.

Saîman gırtlığında doğdu. Aléa ayağa kalktı. Bir sıçrayışta. Birdenbire ağzını açıp başını yarasalara doğru uzattı. Saîman bir yangına dönüştü. Genç kızın gırtlığından devasa alevler çıkıyordu. Aléa haykırıyordu, alevler de tutuşmuş çılgınlık gibi fişkırıyordu. Tıpkı bir ejderha gibi, bütün enerjisini ileri fırlatıp yaratıkları yakıyordu. Yarasalar en sonunda geri çekilmeye başladılar. Koca kanatları, sonra da gövdeleri alev alıyordu. Bazıları uluyarak kaçıyor, bazıları yere düşüp titreyerek yanıyordu. Dehşet verici bir havai fişek gösterisine benziyordu bu sahne. Aléa peş peşe dalgalar halinde iri alevler püskürtmeye devam etti. Her yeni saldırısında mağaranın duvarları aydınlanıyordu. Yaratıkların bedenleri akkor demetleri içinde parçalanıyordu.

Aléa bir damla bile enerji toplayamaz hale gelince yere yığıldı ve kendinden geçti.

Ama yaratıkların hiçbiri ortalıkta kalmamıştı. Koca koridor boyunca yığın yığın yarasa ölüsü vardı. Aralarında da yer yer, son âna dek mücadele etmiş birkaç Tuathann'ın cesedi göze çarpıyordu.

Genç çiftçi Ageric kurt avcısının yanında uzun otların arasına uzanmış saatlerdir bekliyordu. Zaman zaman alçak sesle iki çift laf ediyorlardı. Sonra biri çevrede en ufak bir gürültü hissettiğinde ikisi de susuyordu. Ama çoğunlukla o gürültüyü çıkaran bir tavşan ya da kuş oluyordu.

Okçu'nun bir gün önce bir sürünün yerini saptadığı ormanın kıyısına genç bir koyun götürüp boğazlamışlar, kokunun ve kanın kurtları çekeceğini umarak hayvanın ölüsünü orada bırakmışlardı. Sonra geri çekilip arkasına saklanabilecekleri küçük bir tümsek yaptılar.

Şimdilik hiçbir kurt gelmemişti. Beklemek ve umut etmekten başka bir şey yapamayan iki adam kulak kesilmiş, gözlerini dört açmış bekliyorlardı. Ageric avcının sabrına hayran olmuştu. Çiftlik işlerinden bunca uzakta, zaman ne kadar yavaş geçiyordu! Ama ne kadar da heyecanlıydı! Ageric kırlara hiç bu gözle bakmamıştı. Şimdi dinlediği gibi dinlememişti hiç doğayı. Her gün içinde yaşadığı halde sanki ilk kez keşfediyor gibiydi.

"Bir kurt gördüğünü ya da kurt tarafından saldırıya uğradığını söyleyenler vardır, ne komik, oysa biz kurt yakalamaya çalışıyoruz, günlerce, hatta haftalarca tek bir kurt görmeden böyle kalabiliriz..."

Genç çiftçi fısıldayarak "Size itiraf etmeliyim ki ben de hiç kurt görmedim" dedi. "Dün hana getirdiğiniz dışında."

"Hiç canlı kurt görmedin demek..."

"Hayır."

"Göreceksin. Avlanması en zor hayvandır. Kurt avlama ekiplerinin düzenlediği avlar çoğunlukla günlerce sürer, kurt çok sakınmalıdır. Hızlı koşar. O yüzden ben kendi yöntemimi tercih ederim. Ama ıskalamaya gelmez. İlk darbede vurmak gerekir."

"Bir ok yeter mi?" diye şaşırdı çiftçi.

Okçu genç çiftçiye sadağını göstererek "Bak şu oklara" dedi.

"Özel oklar mı bunlar?"

"Evet. Kurt için hep bu sivri demiri kullanırım."

"Neden?"

"Çünkü kürkün kalınlığına rağmen ete batıyor. Oysa tavşan öldürmek için ucunda kurşun ağırlık bulunan oklar kullanırım."

"Anladım. Peki bu oklar kurdu öldürmeye yetiyor mu?"

Avcı "Çoğunlukla evet. Yoksa ikinci bir olanağım var, bak" diyerek delikanlıya oklarından birinin ucunu gösterdi.

Demir yapışkan bir sıvıya batırılmıştı.

Ageric "Zehir mi?" diye sordu.

Okçu gülümseyerek başını salladı. Yayını yatay biçimde doğrultmuş, germeye hazırdı. Ok yaya yerleştirilmişti.

Ageric yanına silah almamıştı. Şimdilik sadece avcının tekniğini görmek, kendisinin de aynısını yapıp yapamayacağını anlamak istiyordu.

Birdenbire ormanda, ilk ağaç sırasının ötesinde bir hareket oldu. Okçu yere dümdüz uzandı. Çiftçiye gürültü yapmamasını işaret etti, sonra usulca okunu alıp yayını gerdi.

Birkaç yaprak kımıldadı. En sonunda Ageric kurdu gördü. Kahverengi kürkü ağaçların sonbahar renkleri arasında öyle mükemmel bir uyumla eriyip gidiyordu ki Ageric başlangıçta hayvanı fark

edememişti, ama şimdi olağanüstü siluetini hayranlıkla seyrediyordu.

Kurt kuyruğunu indirmiş, kulaklarını dikmiş, burnunu yer hizasında tutarak ağır ağır koyuna doğru ilerliyordu. Muhteşem kızıl gözleriyle bir başka yırtıcıyı, bu koyun ölüsünün sahibini arıyordu. Ama kimse yok gibiydi etrafta. Hayvan biraz daha yaklaştı. Tereddüt ediyordu. Çekiniyordu.

İri ayaklı, uzun bacaklı müthiş bir hayvandı bu. Gür yelesi yumuşak, ipeksi görünüyordu. Yetişkin boyundaydı, gururlu ve güçlü bir kurda benziyordu. Büyük olasılıkla dominant bir erkekti bu ya da yalnız gezen bir kurttu, zaten ormanın kıyısında tek başına bulunması böyle açıklanabilirdi.

Ageric avcıya şöyle bir baktı. Adam kımıldamıyordu. Parmaklarında ve kollarında şaşırtıcı bir güç olsa gerekti çünkü epey bir süredir yayını gergin tutuyordu ve bir milim bile kıpırdamamıştı. Okunun ucuyla, ses çıkarmadan hayvanı izliyor, sarsılmaz bir dinginlikle nişan alıyordu.

Güveni yerine gelen kurt koyuna doğru ilerledi. Tam başına gelince etrafına son kez bakındı. Kımıldayan hiçbir şey yoktu. Koyun ölüsünü kokladı, ısırıldı, sonra bir adım gerileyip diş gösterdi. Hâlâ hiçbir şey olmuyordu. Yeniden yaklaştı ve işe koyuldu. Küçük homurtular çıkartarak koyunun derisini parçalamaya uğraşıyordu. Deri yavaş yavaş yırtıldı, vahşi hayvan yemeğine girişmek için burnunu içeri sokabildi.

Kurt şimdi fazlasıyla koyunla meşguldü ve etrafıyla ilgilenmiyordu, sakınımı elden bırakmıştı. Ama Okçu hâlâ bekliyordu. Okunu fırlatabilirdi, rahatça isabet de ettirirdi ama hayvanın tıka basa doymasını, koşamayacak kadar midesinin dolmasını bekliyordu.

Ageric soluğunu tutmuştu. Zavallı koyunu yiyip yutarken kurdun çıkardığı şapırtılar, ısırıp koparma sesleri delikanlıyı biraz tiksindiriyordu ama Okçu'nun sükûnetine hayrandı.

Kurt en sonunda başını kaldırdı. Tüylei kan lekeleri içindeydi. Tedirginliği tümüyle yok olmuştu. Batıya doğru baktı, ağzının çevresini uzun uzun yaladı, sonra biraz ileride gidip dinlenmek için yürümeye koyuldu. Ageric tam o anda sağ taraftan yayın şaklamasını işitti. Hayvan tam böğründen vurulmuştu.

Ageric kurdun hareketsiz vücuduna bakmak için başını kaldırdı. Okun yarısı hayvanın kaburgalarından çıkıyordu. Birdenbire kurt yeniden kımıldamaya başladı. Güçlkle ayağa kalktı, birkaç sarsak adım attı, sendeledi. Dertli inilti çıkarıyordu.

Oysa Ageric'e kurt yazgısına boyun eğmiş gibi geliyordu. Hayvan ölümün nereden geldiğini bile anlamaya çalışmıyordu. Oku çıkarmaya çalışmıyordu. Avaz avaz ulumuyordu. Sadece birkaç adım atıyordu. Bu son adımlarda genç çiftçinin asla unutamayacağı bir soyluluk, bir vakar vardı.

En sonunda kurt otların arasına olanca ağırlığıyla yığılıp kaldı.

"Aléa Cathfad, uyan hadi!"

Genç kız yavaşça gözlerini açtı. Ortalık hâlâ karanlıktı ama son meşalelerden birini tutan Erwan'ın yüzünü gördü. Magistel Aléa'ya gülümsüyordu. Delikanlı genç kıza doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Erwan'ın arkasında ayakta duran Mjolln "Hadi bakalım hadi! Çıkalım şuradan, artık dayanamayacağım! Bay Erwan, benim küçük taşçı kızıma yardım edin ki ayağa kalksın, hop hadi, bir an bile kaybetmeyelim, bir an bile!"

Mjolln'un sabrı taşmak üzereydi. Kuşkusuz küçük dostu için endişeleniyordu ama karanlığa da

boğucu havaya da dayanamıyordu.

Yanlarına gelen Tagor "İyi misin kardeşim?" diye sordu.

Aléa "İdare eder" diyerek yüzünü ovuşturdu.

Başlı felaket ağrıyordu ama ayağa kalkmaya çalıştı. Karanlık işi zorlaştırıyordu. Erwan genç kıızı kolundan tuttu, dengesini kaybetmemesi için destek oldu. Aléa derin derin soluk aldı, kendini toplamaya çalıştı, ama bacakları hâlâ güçsüzdü ve kollarındaki yaralar çok acı veriyordu.

Yine de "Hadi gidelim" dedi.

O da bu mağaradan bir an önce çıkmak istiyordu, Tuathann ya da Alev askeri, yetişkin ya da çocuk olsun, peşinden gelen herkesin de aynı şeyi istediğini biliyordu. Dolayısıyla yola koyuldular, Tagor birliklere tekrar yürüyüşe geçme emrini verdi.

Gitgide küçülen mağara adımlarının sesiyle çınılıyordu.

Aléa yanında yürüyen Erwan'a "Kaç adam kaybettik?" diye sordu.

"Sadece üç."

Aléa "Yine de fazla sayılır!" diye karşılık verdi. "Buradan geçirmemeliydim sizleri!"

Erwan "Eğer sen müdahale etmeseydin çok daha fazla kayıp verirdik" dedi. "Kendini suçlamamı gerektirecek hiçbir şey yok, buradaki herkes sana minnettar. Açıkçası çok da etkilendiler. Çoğu drüidlerin büyülerine hiç tanık olmamıştı, seninkisi daha da şaşırtıcı!"

"Şu dehşet verici marifetler yerine onları bilgeliğimle etkilemeyi yeğlerdim!" dedi Aléa başını Magistel'e doğru eğerek.

Erwan "Bana sorarsan ben ikisinden de çok etkileniyorum" diye gülümsedi.

Aléa iyice kendine çektiği Erwan'ın kolunu sıktı. Delikanlının varlığı eskiden sahip olmadığı bir güç veriyordu kıza. Kendi rolünü kabullenmeye iten, ötekilere dayatmaya mecbur olduğu rolü daha iyi benimsemesini sağlayan, iyimser bir güç. Erwan yanında olunca, yeni büründüğü kimlikten daha az korkuyordu.

"Biraz önce bana Aléa Cathfad diye mi seslendin?" diye sordu.

Erwan "Adın bu değil mi?" diye karşılık verdi.

"Evet. Haklısın. Adım bu. Bunu ilk düşünen sensin."

Ansızın Mjolln bir dehşet çığlığı attı. Bir an önce çıkmak için Finghin'in yanına, ön tarafa geçmişti.

Erwan adımlarını sıklaştırarak "Neler oluyor?" diye endişelendi.

Finghin ile Mjolln yürümüyorlardı. Yan yana durmuş, önlerine, yere bakıyorlardı.

Aléa ve Erwan yanlarına geldi. O zaman cücenin çığlık atmasına yol açan şeyi gördüler. Ejderhanın kafatası. Yarı yarıya kuma gömülmüş, uzun, yassı, uçsuz bucaksız bir kafatası. Alnın tepesinden göz çukurlarına kadar dizi dizi bir sürü çıkıntı vardı.

"Mjolln, bu ejderha öleli çok uzun zaman olmuş, bize pek zararı dokunacağını sanmam.. Hadi, yola devam!"

Mjolln ileri doğru birkaç adım attı, kafatasına eğildi, duraksadı, sonra bir diş söktü. Erwan'ın meşalesine yaklaştırıp hayranlık dolu bir ıslık çaldı, sonra cebine soktu.

Geri dönüp tekrar yola koyuldu. Ötekiler de gülümseyerek cücenin peşinden yürüdüler.

Beş yüz kişi sessizce iskeletin yanından peş peşe geçip gitti. Genç bir Tuathann böyle bir yaratık yerine dev yarasalarla karşılaşmak zorunda kalmalarının bir şans olduğunu söyledi.

Böyle uzun süre yürümeye devam ettiler, zaman kavramını yitirmişler, yorgunluktan tükenmişler, acıkmışlardı. Dağ hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

Çok geçmeden kafilenin önünde bir meşale bile kalmadı. Finghin Aléa'nın bir süre önce yaptığı

şeyi yapmaya çalışıyordu elinden geldiğince ama Aléa kadar ışık üretemiyordu. Çevreyi güçlükle görebiliyorlardı. Önlerindeki iki üç kişinin karaltısını seçebiliyorlardı, o kadar. Kafilenin başında Finghin ve Mjolln temkinli bir şekilde ilerliyorlardı, ellerini duvarlara yapıştırmış, küçük adımlar atarak yürüyorlardı.

Tam umutlarını kaybetmeye başlamışken uzakta bir ışık huzmesi gördüler.

Büyük Av Partisi

Kiaran'ı arayacağım. Ona ihtiyacım var. Düşünmek için. Yarın drüidlerin ne yapması gerektiğini bilmiyorum. Onları yanıma mı almalıyım? İşim bittiğinde, efsane Saîman'ın yok olacağını söylediğine göre onlar da yok olacak mı?

Kuşkusuz. Ama eğer bütün bunların yok olması gerekiyorsa, şu anları özleyeceğim... Djar âlemindeki şu buluşmaları...

İşte geldi. Gezgin tiyatrocunun giysileri içinde. Gülümseyişi. Hayalci tavrı. Benim tanıdığım gibi kim tanıyor onu bugün? Onunla burada her buluştuğumda bana ne sunduğunu kim biliyor? Artık var olmadığına nasıl hatırlanacak bu drüid? Karşılığında hiçbir şan şöhret istemeden tarihe damgasını vuran sessiz varlıklardan biri olacak. Ve insanlar unutacak onu.

"Kurdumu Djar âleminde gördünüz mü Kiaran?"

"Beyaz dişi kurdu mu? Hayır, uzun süredir onu burada görmedim."

"Ölmüş... ölmüş olabilir mi?"

"Olabilir. Ama belki de rüyalar onu artık buraya sürüklemiyordur, bu da mümkün. Burada bulunuşlarını denetleyemeyen varlıklar bazen yıllarca hiç ortaya çıkmayabilirler."

"Onu özledim."

"O bir kurt Aléa. İnsanlardan uzakta yaşaması daha iyi."

"Doğru. Ama yine de özledim."

Kiaran bana bakıyor. Gözlerinde Phelim'den bir şeyler var. Ben bu bakışı hatırlıyorum.

"Konsey ne durumda?"

"Ernan bütün kardeşlerimizi size katılmamız konusunda ikna etti. Biri hariç."

"Aengus mü?"

"Evet. O da ayrıldı bizden. Nereye gittiğini belirtmeden. Belki de kraliçeye katılacaktır."

"Kuşkusuz."

Kraliçe... Amine! Yaşam bizi nasıl şu şimdi bulunduğumuz konumlara getirebildi? Anlamayı çok isterdim. Seni görmeyi isterdim Amine! Çocukluğumuzdan geriye ne kaldığını görmeyi isterdim.

"Aléa, şimdi Tarnea'ya doğru yola çıkıyoruz. Ernan orada size katılmak istiyor."

"Güzel. Buyrun, seviniriz. Toprağın Askerleri ve Tuathann'larla birlikte kenti korursunuz."

"Siz olmayacak mısınız Aléa?"

"Hayır. Benim mekânım yollar, drüid, bunu iyi biliyorsunuz. Şu orduya, orduma yakın olmaya dayanamıyorum... gerekli olduğunu, ona ihtiyaç duyduğumu biliyorum ama yalnız kalmaya, sadece birkaç yoldaşımınla birlikte olmaya da ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Geçen defa size sorduğum soru üstüne düşündünüz mü?"

Soru. Evet, elbette. Bir saniye bile aklımdan çıkmıyor.

"Nasıl bir Gaelia kurmak istediğim mi? Elbette, sadece bunu düşünüyorum Kiaran, ama tek başıma yanıt veremeyeceğim kanısındayım. Nasıl bir Gaelia düşlediğimi biliyorum ama düşlerin gerçek olmadığını ve asla başaramayacağımı da biliyorum..."

"En azından yaklaşmayı deneyin."

"Deniyorum drüid. Ve hep deneyeceğim."

Yaraları saran, insanın içini rahatlatan bir uykuyla geçirdikleri uzun gecenin ardından sabah erkenden yola koyuldular. Gor-Draka mağaralarından çıktıklarından beri hepsinin keyfi yerine gelmişti. Aléa ve arkadaşları kafilenin en başında yürüyorlardı, çevrelerinde Tuathann'lardan ve Toprağın Askerlerinden oluşan bir refakatçi grubu onlara eşlik ediyordu.

Kafile bütün gün yürüdükten sonra Chlullyn Köyü görüş mesafesine girdi. Kırlar gün batımının mavisine gömülmüştü. Tatlı bir sonbahar rüzgârı yüksek otları okşuyor, altın sarısı ufukta zarif dalgalar çiziyordu. Arkalarında, Gor-Draka sıradağlarının dorukları solgun bir pembeyle aydınlanıyordu. Gökyüzü henüz kararmamıştı ama ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı bile.

Erwan "Aléa, burada mı kamp yapalım, yoksa köye varalım mı, ne dersin?" diye sordu.

Genç kız "Köyün beş yüz kişiyi ağırlayabileceğini sanmam" diye yanıt verdi gülümseyerek.

Magistel "Hayır ama kampı köyün yakınına kurabiliriz" önerisinde bulundu.

Aléa "Evet, bence de yapabileceğimiz en iyi şey bu" dedi. "Böylece hem birkaç adam daha katarız aramıza, hem de haberleri öğreniriz. Belki köyde bir ozan vardır."

"Güzel. Askerlere köyün yakınına kamp kurmalarını söyleyeyim, biz altı kişi de bu arada gider köy halkıyla görüşürüz. Kuşkusuz seni yakından görmekten büyük şeref duyacaktır köylüler."

Aléa iç çekerek başını salladı. Genç Al'Daman kıza göz kırptı ve yüzbaşılara emir vermeye gitti.

Mjolln Aléa'ya yaklaşarak "Köyde bir ozan vardır mı diyorsun?" dedi. "Öhöms, benim işime gelir bu, evet ya. Çünkü güzel vaatlerde bulunmasına karşın drüid dostumuz bana henüz pek bir şey öğretmedi! Drüid sözü, ne olacak, fazla bel bağlamamam gerekirdi."

"Dün akşam yanınıza geldim, küçük bey" diye kendini savundu drüid, "sizinle biraz o konulardan konuşmak istiyordum ama siz mışıl mışıl uyuyordunuz...."

"Ya ne istiyordunuz?"

"Size ozanlara özgü birtakım üçlükler öğretmek istiyordum Bay Abbac. Çünkü ozan olmak için o üçlükleri bilmek gerek. Gayda çalmayı bilmek yetmez, bu arada yeri gelmişken, çok iyi çaldığımızı söylemeliyim..."

Cüce "Gerçekten bana üçlükleri mi öğretmek istiyordunuz?" diye heyecanlandı. "İyi ya, köye biraz yolumuz var hâlâ, oraya gidene kadar neden biraz öğretmiyorsunuz sevgili drüidim? Öhöms?"

Finghin "Anlaştık" diye yanıt verdi.

Bunun üzerine drüid Mjolln'u biraz uzağa çekti, önden yürümeye başladılar, yolun sonuna dek zaman zaman Finghin'in cüceye tekrarlattığı uzun cümleler tahmin edilebiliyordu. *"İnsanoğlunun üç zorunluluğu: acı çekmek, değişmek, seçmek. Üç ilkel çağdaş: İnsanoğlu, Cüzi İrade, Işık. Bilim'in üç güvencesi: yaşamın her halini katetmeyi bırakmak, her halin ve olayların güzergâhını hatırlamak, her hali gönlünce katedebilmek."* Cüce her üçlüyü tane tane, özenle tekrarlıyordu; tıpkı

eskiden Faith ona gayda çalmayı öğretirken olduğu gibi, Mjolln'un gözlerinde olağanüstü bir sevinç parıldıyordu.

Akşam inerken küçük köyün girişine vardılar. Köy çocukları gelenleri görmek için kapılara kadar koşmuşlardı. Tuathann'ların tuhaf giyim kuşamından, Toprağın Askerlerinin kırmızılı beyazlı sancaklarından çok etkilenmişe benziyorlardı. Ama arkalarında duran birkaç milis eri kafileye endişeli gözlerle bakıyordu.

Tagor köyün yukarı tarafına kamp kurulması emrini verirken Erwan tek başına o milis erlerinin yanına gitti. O geçerken çocuklar iki tarafa çekilip yol verdiler, iriyarı cüssesinden ve zırhından etkilenmişlerdi.

"Merhaba Galatie'liler, ben Galiad oğlu Erwan Al'Daman, drüid Finghin'in Magistel'i, Toprağın Askerlerinin komutanıyım. Drüidlerin Samildanach dediği Aléa Cathfad'ın ordusu karşınızdadır."

Askerlerden biri sadece "Merhaba" diye karşılık verdi.

Çocuklar adamın kendisini ne kadar rahatsız hissettiğini görünce kıkır kıkır güldüler. Kuşkusuz bu adam köylülerle konuşurken çok daha kendinden emin ya da küstah davranıyordu ve şu anda kendine güveninden çok şey kaybetmişti...

Erwan yeniden konuştu: "Biz Tarnea'ya gidiyoruz, geceyi köyünüzün yakınında geçireceğiz. Umarız huzurunuzu kaçırmayız."

Genç milis eri "Tabii ki kaçırmazsınız... Hoş... hoş geldiniz" diye kekeleyerek elini Magistel'e doğru uzattı.

"Akşam yemeği için Samildanach ve beş yoldaşına hanınızdaki yer bulunur mu?"

"Elbette. Bir masa hazırlatırız komutan."

Erwan genç askere teşekkür etti ve kamp yerine geri döndü. Kamp yerinin hazırlanışını hayran hayran seyreden köy çocukları durumu anne-babalarına haber vermek için koşarak uzaklaştılar.

Ülkenin en çok çalışan kurt avı takımlarından biri, Fendannen'in güneyinde, derebeyi Germain de Gorbon'un topraklarında bulunuyordu. Derebeyinin şatosu Gaelia'nın doğusundaki mimarinin tipik bir örneği idi, sade fakat sağlamdı, bölgedeki yaşam bu şato çevresinde düzenlenmişti.

Şatonun surları, krallığın bu bölgesindeki topraklar kadar sarı renkte bir taştan yapılmıştı ve aynı boyda altı büyük kuleyle birbirine bağlanıyordu, içeride ana binanın çevresinde bir sürü ek bina yer alıyordu: uşakların kaldıkları yerler, hayvanlara ayrılmış bölümler, ahırlar, köpek kulübeleri, ağıllar, şahinlikler. Ana kısımda fırın, mutfak ve büyük yemek salonu vardı. Bu salonda Gorbon'un mavi zemin üstüne dört ahşap tekerden oluşan armaları iri sütunları süslüyordu. Daha ileride mahkeme salonu vardı, derebeyi anlaşmazlıkları burada bir çözüme bağlıyor, kötülerini -hırsızlık yapanları, tecavüzcüleri, adam öldürenleri, ya da sadece, yargıca vermeleri gereken buğday vergisini ya da kurt avı takımına vermeleri gereken koyunları vermemiş olanları- burada yargılıyordu. Mahkeme salonunun yanında büyük arma salonu yer alıyordu. Hiç tartışmasız Gorbon Şatosu'nun en güzel salonu buydu. Derebeyi ziyaretçilerini burada ağırlıyor, en güzel eşyalarını burada sergiliyordu. Üst katta da bir sürü yatak odası vardı.

Şövalye Ultan şatonun önüne varınca, köylülerin ellerindeki değneklerle hendekteki suya vurduğunu gördü. Derebeyinin karısı doğum yapacaktı, Germain de Gorbon vıraklayarak karısının

dinlenmesini engelleyen kurbağaları susturmalarını emretmişti köylülere...

Bir hizmetkâr ziyaretçiyi karşılamaya geldi, şatonun avlusunda Ultan'a yol gösterdi. Ahırların önüne vardıkları zaman Ultan miğferini çıkardı ve atından indi.

İşte o zaman hizmetkâr şövalyenin ciddi yüz ifadesini gördü. Sert yüz çizgileri, karanlık bir bakış, bir sürü yara izi, hele hele, geriye taranmış, ensesine inen şu şaşırtıcı beyaz saçlar.

"Gorbon derebeyi sizi arma salonunda bekliyor" dedi hizmetkâr.

Ultan "Teşekkür ederim, ben yolu biliyorum" diye karşılık verdi ve şatonun ana yapısına doğru yöneldi.

Binaya girdi, büyük salona giden uzun koridordan geçti. Orada, genç bir uşak şövalyeye kapıyı açtı.

Salon şatonun öbür kesimlerinden çok daha zengin bir biçimde döşenmişti. Duvarların çoğu kadifelerle, örtülerle kaplıydı. Sağa sola, oymalı ahşaptan kocaman sandıkların üstüne rengârenk sofrta takımları ve biblolar konmuştu. Tavandaki iri kemerleri büyük sütunlar taşıyordu. Bu sütunlara silahlar ve zırhlar sabitlenmiş, armalı sancaklar ve fırıldaklar asılmıştı. Girişin tam karşısındaki duvar kireçle beyaza boyanmış, üstüne gülbezekler ve çiçek biçiminde süsler yapılmıştı. Ortada, Harcourt savaşından bir sahnenin betimlendiği bir duvar halısı duruyordu. Bu duvarın alt kısmında, meşeden yapılma yüksek bir taht ve onu çevreleyen, kolçakları kumaş kaplı bir sürü sandalye yer alıyordu.

Şatonun efendisi Ultan'a yaklaşarak "Gorbon'a hoş geldiniz üstadım" dedi.

Ultan Gorbon derebeyinin kendisine uzattığı eli küçümseyerek "Bu salonun dekoruna özen göstermişsiniz" diye karşılık verdi.

"Vasallarım bana saygılarımı sunmaya buraya gelir. Beylik arazinin esenliğini yansıtan bir mekânda ağırlamayı seviyorum onları."

"Esenliği mi? Bu ay içinde kaç kurt öldürdünüz?"

"Üstadım, benim kurt avı takımım adadaki en çok iş çıkaran topluluktur, hem..."

Ultan derebeyine doğru ilerleyerek "Kaç tane?" diye sözünü kesti.

Germain de Gorbon dehşete kapılmış bir ifadeyle ellerini ovuşturuyordu.

Bir adım gerileyerek "Yaklaşık yüz" diye yanıt verdi.

Ultan adama şiddetli bir tokat patlattı. Derebeyi darbenin etkisiyle yere düştü. Şövalyenin eldivenlerinin metali yüzünü kesmişti. Boynuna kanlar akıyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı.

Ultan çok ağır adımlarla salonun öbür ucuna yürüdü. Yürüdükçe zırhının şakırtısı işitiliyordu. Gidip Gorbon'un tahtına oturdu; salonun öteki ucunda yanağını tutarak kıpırdamadan, tek söz söylemeden duran adama baktı.

"Bana hâlâ yanıt vermediniz Gorbon. Tam olarak kaç kurt öldürdünüz?"

Şatonun sahibi "Doksan iki" diye fısıldadı.

"Yaklaşın."

Germain de Gorbon bir an duraksadı, sonra birkaç adım atmaya razı oldu. Ultan'ın böyle gelip onu kendi şatosunda aşağılayabilmesine inanamıyordu. Bereket versin ki hiçbir hizmetkâr bu sahneye tanık olmamıştı. Ama derebeyinin yüzündeki yarayı saklaması epey zor olacaktı.

"Germain, bu sayıyı ilk aydan itibaren üçe katlamanızı istedi O, biliyorsunuz değil mi?"

"Öbür kurt avı takımlarıyla karşılaştırılacak olursa, biz iki kat daha fazla hayvan öldürüyoruz."

"Efendi gözcülerinden tek bir şey bekliyor, kendisine itaat etmelerini. Komşularınızdan daha fazla kurt öldürüp öldürmediğinizi sormadım ben size, Efendi'nin arzularını yerine getirmenizi istiyorum."

Şatonun sahibi tahta doğru birkaç adım attı, başını eğdi, acınası bir sesle "Ultan, öfkenizi üstüme çekmek pahasına itiraf etmeliyim ki bir ayda üç yüz kurt öldürmenin mümkün olduğunu sanmıyorum!"

Şövalye ayağa kalkıp Gorbon'a yaklaştı. Başını kaldırmaya zorlamak için çenesinden yakaladı. Eldivenli başparmağını yaraya bastırıyordu, yeniden kan fişkırmaya başladı.

"Gorbon, dışarıda köylüleri gördüm. Hendeklerindeki hayvanları susturmaya çalışıyorlar, değil mi?"

Şato sahibi "Evet" diye kekeledi.

"Karın sana bir evlat mı verecek?"

Gorbon başını salladı, gözleri dehşetle dolmuştu.

"Ne güzel" diye dalga geçti şövalye. "Gidip karını bir göreceğim Germain. Bana öyle geliyor ki fikrini değiştireceksin."

Şato sahibinin göz pınarlarında yaşlar belirdi.

"Evet, bana öyle geliyor ki bu avı daha ciddiye alacaksın" dedi Ultan ve Gorbon'un çenesini daha da kuvvetli sıktı. "Daha çok adam göndereceksin, daha fazla sürele avı düzenleyeceksin, daha çok tuzak kurduracak, primleri yükselteceksin..."

Gorbon titreyerek başını salladı.

"O zaman Efendi'nin istediğinden bile fazla kurt öldürebildiğini göreceksin."

Ultan derebeyini hızla geriye itti. Adam yeniden yere yığıldı. Şövalye tek söz etmeden salonu baştan başa geçti, Gorbon Ultan'ın birinci kata çıktığını duydu.

Finghin akşamı Kaitlin'in yanında geçirdi. Yorgundu, sohbetlere katılmak yerine geriye çekilip konuşanları dinlemeyi ya da oyuncu kızı şefkatle seyretmeyi tercih etti.

Kaitlin'in ağzından çıkan sözleri adeta içiyor, zarafetine, gülümseyişine hayranlık duyuyordu. Kaitlin bütün konuşmalara katılıyordu, kızın neşesinin ötekilere de bulaştığı görülüyordu.

Ne özgürlük! Kaitlin burada hiç kimseye karşı hiçbir zorunluluk taşımayan tek kişi, bu da sözlerini daha samimi kılıyor! Gezgin oyuncuların felsefesini şimdi kavriyorum.

Hepimiz kendi tarihimizin tutsağıyız, onlar değil. Ben Konsey'e aidiyetimin tutsağıyım, Saî-Mina'yı yeniden görmeye, Ernan'la bir daha konuşmaya ihtiyaç ve arzu duyuyorum. Mjolln eskiden yaşadığı tepelere bir gün geri dönmek istediğini söylüyor sık sık, üstelik şimdi ozanların arasına katılmak istiyor. Tagor Tuathann'lara borçlu. Aléa bütün adaya. Ama Kaitlin özgür. Oysa o kadar da basit bir seçim değil bu. Ben aynısını yapabileceğimden emin değilim...

Finghin masanın altından Kaitlin'in elini tuttu, avuçlarında sıktı. Oyuncu kız genç adama gülümsedi. Sonra yeniden arkasını dönüp ötekilerle konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

Chlullyn Hanı büyüktü ama güzel değildi. Basit yemekler sunuluyordu: örneğin morina ciğeri ile ince kıyılmış balık karışımı, içinde de biraz kuru üzüm. Hancı ayrıca, sığırdan kuğuya varıncaya kadar güzel kebaplar da yapıyordu, pişmiş sebzelerden, tavuk budu, ciğeri ya da beyninden oluşan salatalar hazırlıyordu. Yemek üstüne Aléa ve arkadaşları armut tatlısıyla yetindiler ve köylülerin toplandığı ateşin yanına gittiler.

Yorgun olan Finghin zar zor ayağa kalktı, koca bir koltuğa, Kaitlin'in arkasına geçip oturdu.

Han hiç kuşkusuz bir günde hiç bu kadar çok müşteriyi ağırlamamıştı. Bütün köylüler, hakkında bir

süredir pek çok şey işittikleri şu genç kıızı, Aléa'yi görmeye gelmişti.

Aléa'nın tahmin ettiği gibi, köyde bir ozan vardı. Avendal onlarla yemek yemişti, şimdi de ateşin başında sohbet ediyordu. Yaşını başını almış bir adamdı ama zihni dinç ve alaycıydı, hepsi de onu çok sempatik buldu.

Finghin *Acaba Saî-Mina'daki bölünmeyi biliyor mu?* diye düşündü. *Konsey'in entrikalarından uzakta, adadaki küçük köylerde kalan bütün şu ozanlar ve drüidler ne olacak? Büyük-Drüidler işte asıl onlarla teması yitirerek Saî-Mina'nın yıkımını başlattılar...*

"Milis erleri demin bize sizin Sarre'a gitmek üzere yola çıktığınızı söylediler, doğru mu?"

Finghin *İşte tam bir ozan* diye düşünerek keyiflendi. *Önce kendindeki bilgileri doğrularak işe başlıyor. Az sonra meslektaşlarına bilgi verecek ve haberler bütün krallığa yayılacak.*

Erwan "Evet, Tarnea'ya gidiyoruz" dedi.

Ozan "Ama adada hiçbir olayın meydana gelmediği tek yer orası" diye şaşırıldı. "Galatie'de, Terre-Brune'de ya da Harcourt'da yapacak öyle çok iş var ki!"

Bizim güzergâhımızın seçiminde bir sır olup olmadığını mı anlamaya çalışıyor? Yoksa burayı tehdit eden savaşırlardan dolayı mı kaygılanıyor?

Aléa "Tam doğru sayılmaz" diye yanıt verdi. "Sarre Kontluğu'nda sandığınızdan daha çok olay meydana geliyor. Ama sonuçta adanın en özgür kontluğu orası. Saî-Mina bölündüğüne göre, drüidler Sarre üstünde eski iktidarı kalmayacak. Şimdilik Hıristiyanlar oradaki herkesi kendi dinlerine döndürmeye çalışmadılar. Amine'e gelince, Galatie'yle uğraşılıyor, doğduğu kontluğa ilişmedi henüz. Özet olarak, Sarre halkı birçok Gaelia'nının imreneceği bir özgürlüğün tadını çıkarıyor. Tarnea'ya gitmek isteyişim, sadece bu özgürlüğü korumak için değil, özgürlüğün Sarre'dan adanın geri kalanına yayılmasını istiyorum."

Finghin bakışlarını Aléa'ya doğru kaldırdı.

Gerçek dileklerini ilk kez dile getiriyor... ne yapmak istediğini anlamaya başladı. Konuştukça zihni aydınlanıyor. Şimdiye dek bu düşünceleri hiç ifade etmemişti. Demek buymuş aklındakiler. Bu kadar basit. Sarre'ın naif özgürlüğü. Aléa'nın yeniden bulup adaya vermek istediği işte bu özgürlük. Elbette...

"Sarre halkının sizin düşündüğünüz kadar kendini özgür ve mutlu hissettiğini sanmıyorum" dedi ozan.

"Kuşkusuz daha da özgür ve mutlu olabilirlerdi ama en azından şimdilik onlara vahşice dayatılan hiçbir şey yok ortada."

Meslektaşlarıma karşı biraz insafsız Aléa. Drüidler herhangi bir şeyi vahşice dayattığına inanmıyorum. Ama belki de tarihe başka bir gözle bakmalıyım. Yeniden öğrenmeli, yeniden yorumlamalıyım. Aléa'nın kuşkuları, öteden beri kesin gördüğüm şeyleri sorgulamama sağlayabilir. Kolay değil. Ama Aléa'nın ortaya çıkmasının gerekçesi bu olsa gerek. Bizi kendimizi sorgulamaya mecbur kılan kişi o.

"Peki ama saygıdeğer ozan, bize biraz havadis verme sırası asıl sizde" dedi Aléa.

Avendal "Öyle çok şey oluyor ki!" diye karşılık verdi.

"Galatie'de mi?"

"Kraliçemiz adanın hayal edebileceği en kurnaz stratejicisi!" dedi ozan.

Alaycı biri. Ama kiminle konuştuğunun farkında. Bir köylüler var, sarsmak ya da kaygılandırmak istemiyor onları, bir de Aléa var, yarım ağızla söyleneni genç kızın kavradığını biliyor.

"Saî-Mina'dan ayrılan drüidlere Lorilien Kulesi'nde oturma olanağı sunduktan sonra kendisini drüid yapmaya onları ikna etmekle kalmadı, Başdrüid unvanı vermelerini de sağladı. Müthiş bir şey değil mi bu?"

Aléa "Müthiş mi bilmem ama talihin cilvesi pek hoş, ne dersiniz?" dedi.

Bir kadın konuşuyor. Okumayı öğrenmek isteyen, Konsey'in kapısını dinleyen küçük kız... evet haklı. Talihin cilvesi hoş değilse bile adil. Bunca zamandır kadınları kurumlarımızdan uzak tuttuk oysa Aléa ve Amine Saîman'ın da siyaset zekâsının da kadınların erişemeyeceği bir şey olmadığını canlı kanıtları. Amine'in drüidliğe girmesinin sonuçları siyasal düzeyde belki felaket olacak ama kültür düzleminde işe yarayabilir. Şurası kesin, Aléa'nın düşlediği Gaelia erkeklerle kadınların iktidarı eşit biçimde paylaştığı bir ülke. Ama bu mümkün mü acaba?

"Henon'un kraliçeyi istemeye istemeye drüidliğe soktuğu söyleniyor" dedi ozan. "Bilirsiniz, biz ozanlar için olaylar pek karmaşık değildir. Ozan sınıfı erkeklere olduğu gibi kadınlara da açıktır hep. Bir kâhinin^[1] drüidlik yolunu günün birinde bulacağını düşünmüşümdür öteden beri..."

Kaitlin "Epey ileri görüşlüymüşsünüz demek ki!" diye lafa karıştı. "Peki bu ileri görüşlülüğünüz bugün ne diyor? Amine iyi bir kraliçe olacak mı?"

Kaitlin onu tuzağa düşürüyor. Bence Galatie'lilerin çoğu gibi Avendal de kraliçeyi yürekte benimsemediği halde Amine hakkında açık açık kötü konuşamaz. Kaitlin ozana bu soruyu sorarak tavır almaya zorluyor onu. Gezgin tiyatrocular böyle yapmayı sever. Bizi kendi gerçekliğimizle yüz yüze getirmeyi. Ama ozan bundan sıyrılmayı becerecektir kesinkes.

Avendal gülümseyerek "Şimdi onun tek derdi iyi bir drüid olmak bence!" dedi.

Kaitlin adamın böyle işin içinden sıyrılmamasına izin vermez.

En sonunda oyuncu kız "Kraliçelik görevini ihmal ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Ozan yüzünü buruşturdu. Etrafına bakındı. Milis erleri öbür köylüler gibi handaydı.

"Eğer Konsey'de yaptıkları krallığın işine yararsa hayır."

"Yarıyor mu?" diye ısrarla sordu Kaitlin.

Kaitlin vazgeçmeyecek! Şu zavallı ozan çetin cevize çattı!

"Kraliçe olarak epey iş gördü. O başa geçeli beri krallıkta öyle çok değişiklik yaşandı ki! Konsey'le arasındaki meselenin krallığa yararlı olup olmayacağı konusuna gelince, bir yargıya varmak için henüz çok erken değil mi?"

Kaitlin "Eğer yöneticilerimiz hakkında hatalarına bakarak yargıya varacaksak onca hata arasında işin içinden çıkamazdık!" diye dalga geçti.

"Peki neye göre yargılayacağız öyleyse? Geçmişlerine göre mi? Kraliçenin geçmişi hakkında pek bir şey bilinmiyor."

Aléa'yla birlikte büyüdüğü dışında!

Aléa "Belki onları yargılamak değil iyilik yapma gücünü vermektir aslolan" diye araya girdi.

Avendal "İşte o gün ozanlar yanlış nota basacaktır!" diye alay etti.

Mjolln bu yanıtı eğlenceli bularak ellerini çırpı.

Aléa Amine konusunu uzatmanın işe yaramadığını görünce "Krallıktan başka ne haberler var?" diye sordu.

"Kont Meriande Mor Kont Feren Al'Roeg'ün doğrudan doğruya vasalı oldu, Aeditus onu Hıristiyanlığa döndürüp Méricourt'da halkın önünde vaftiz etti."

Aléa "Terre-Brune'lüler de o günden sonra Hıristiyan mı oldular?" diye sordu.

Aeditus Terre-Brune kontunu aslında bu amaçla vaftiz etmiştir kesinkes. O adam tek başına

adadaki beş bölgeden ikisini Hıristiyan etmeyi becerdi. Dini Gaelia'ya yayılacak ve asla geri dönüşü olmayacak bu işin. Hıristiyanlığın her adımı Moïra'ya olan inancı yok ediyor. Oysa ben Moïra'nın varlığından eminim.

Avendal "Evet, binlercesi değilse bile yüzlercesi Hıristiyan oldu" dedi.

Handa üzüntülü bir mırıldanma duyuldu.

"Başka haberleriniz de var mı?"

Ozan omuz silkti.

"Onlarca var ama hangileri sizi ilgilendirir bilmem. Bu arada gitgide daha sık duyduğum tuhaf bir olay var, sizin merakınızı uyandırabilir."

"Neymiş?" diye telaşlandı Aléa.

Ozan rahatsız olmuş gibi bir tavırla "Sizin kurtlarla konuşabildiğiniz söyleniyor küçük hanım, doğru mu bu?" diye sordu.

"Hayır, bu tam anlamıyla doğru değil. Neden bundan söz ediyorsunuz?"

"Güney Galatie'nin üç derebeyi büyük kurt avı partileri düzenlemeye başladı" dedi Avendal. "Kurtların postu gitgide daha yüksek fiyata satılır oldu, görünüşe bakılırsa kurt avı moda oluyor."

Finghin Aléa'nın yumruklarını sıktığını gördü.

Kurtlar. Aléa'nın kardeşleri. Kurtlar aracılığıyla Aléa hedef alınıyor kesin kes. Kim başlattı bu işi acaba?

Aléa "Kimmiş bu üç derebeyi?" diye sordu. Öfkesini zar zor gizleyebiliyordu.

"Sadece birini tanıyorum: Germain de Gorbon."

Aléa hemen ayağa kalktı, öyle hızlı kalktı ki Mjolln yerinden sıçradı.

"Konukseverliğinizden ötürü teşekkür ederim, artık kamp yerine dönmemiz gerekiyor."

Genç kız handaki müşterilerin şaşkınlıktan donakalmış bakışları altında, hızlı adımlarla salondan çıktı. Finghin Aléa'nın son sözlerinin bir emir olduğunu anladı, ayağa kalktı, öbür dört arkadaşına bir işaret yaptı, Aléa'nın yoldaşları da konukseverlikleri dolayısıyla köylülere teşekkür ederek handan çıktılar.

Meriande Mor, Aeditus'a Terre-Brune yolculuğu boyunca eşlik etmeyi kabul etmişti. Piskopos, Mor'un yardımıyla Terre-Brune'lüleri topluca vaftiz etmenin kolay olacağını söylemişti. İki adama yaklaşık elli asker, Harcourt'dan gelen beş papaz ve çömezlik eğitimini pekiştirmek için yolculuğu fırsat bilen yaklaşık on papaz okulu öğrencisi eşlik ediyordu.

Dördüncü günün akşamı piskopos, kendilerini çok iyi karşılayan Aiverhin adlı köyün doğusundaki küçük bir konağın salonunda kontla yalnız kaldı. Şöminenin karşısında, ev sahibinin hazırladığı sıcacık bir bitki çayını yudumlayarak ilk kez baş başa oturuyorlardı.

Piskopos lafi hiç dolaştırmadan "İmanınız var mı sayın kont?" diye sordu.

Kont şaşırma benziyordu.

"Bilmiyorum piskopos hazretleri. Bunun ne anlama geldiğini anladığımı pek sanmıyorum."

Aeditus gülümseyerek "Yüreğinizde Tanrı'nın varlığını hissediyor musunuz?" diye açıkladı.

"O kadar kesin bir şekilde hissedilebilir mi bu? İyi Hıristiyan olmak için iman etmek mi gerekir?"

Piskopos bu soruya yanıt vermek istemedi. Bakışlarının altında bir şeyi öğrenmek istercesine kontu

süzüyordu.

"Vaftiz edilmeyi istediğinizde, Harcourt kontuna boyun eğmek için mi yaptınız bunu, yoksa Tanrı'nın varlığına içtenlikle ikna mı olmuşunuz?"

Meriande tereddüt etti. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki. Meseleyi hiç bu şekilde ortaya koymamıştı. Konu dayatılmıştı kendisine.

"Al'Roeg'e bizi zafere ulaştırmayı başarırsa Tanrı'sının gücüne inanacağımı söylemişim. Savaşı biz kazanınca sözümü tuttum ve vaftiz edilmek istediğimi duyurdum..."

Piskopos "Evet ama sadece sözünüzü tutmuş olmak için mi böyle yaptınız, yoksa zafer sizi Tanrı'nın varlığına ikna mı etti?" diye ısrarla sordu.

"Bana ne söyletmek istediğinizi anlıyorum Aeditus."

"Sadece samimi olmanızı istiyorum. Korkmayın, şimdi önemli olan, sizin davranışınızın Terre-Brune'lülere örnek oluşturması. Rahatlıkla konuşabilirsiniz."

"Bir şey kesin, piskopos hazretleri, eskiden Moïra'nın varlığını nasıl hissediyorduysam bugün de Tanrı'nın varlığını o kadar hissediyorum, daha fazla değil. Aslında, bu varlığı kabul ediyorum sadece."

"Demek ki imanınız yok, Yakışıklı Meriande."

Kont dudaklarını ısırıldı.

"Soruma yanıt vermediniz?" dedi.

Piskopos "Hangisine?" diye sordu.

"İyi Hıristiyan olmak için iman etmek mi gerekir?"

Aeditus kaşlarını kaldırdı.

"İyi Hıristiyan olmak ne demek, bu konuda uzlaşmaya varılması gerek önce. Bence bu büyük ölçüde içinde bulunulan duruma bağlı."

"Peki başka?"

"Size gelince, iyi Hıristiyan olmak belki de insanları Hıristiyanlığa döndürme gücünüzdür. Tanrı belki de sizden eksiksiz bir iman beklemiyordur, halkınızı Hıristiyan etme yeteneğiniz ona kesinlikle yetiyordur."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Tanrı'ya mı yetiyordur, yoksa sizin amaçlarınıza mı?"

"Tanrı'ya hizmetten başka amacım yok benim."

"Ya sizin, sizin imanınız var mı piskopos hazretleri?"

Piskopos bir kahkaha patlattı.

"Bu soruyu bana sormaya cesaret eden ilk insansınız!"

"İyi Hıristiyan olmanın gereğinin mutlaka bu olmadığını siz söylediğinize göre meşru bir soru!"

Aeditus gülümseyerek onayladı.

Yüzünde gülümsemeden eser bulunmayan Meriande "Evet piskopos hazretleri, imanlı mısınız?" diye sordu yeniden.

"İman kişinin alıp da cebinde saklayacağı bir şey değildir Meriande. İman her an yapılan mücadeledir. Günlük bir zaferdir. Yüzlerce kez yitirip buldum ben onu, bazen başka bir şeyle karıştırdım, bazen ona aldandım. Ama iman ne kadar diriye Tanrı'nın da öyle olduğunu kanıtlar. Donup kalmış, unutulmuş, hele hele yanlış anlaşılmış Moïra'nın tersine Tanrı bir yol arkadaşıdır, aranılan, bazen yan yana yürünen, yitirilebilen, sırt çevirseniz de size elini uzatacak olan bir yoldaş."

"Öyleyse piskopos hazretleri, ben de arayacağım, imanı arayacağım. Ama şimdilik size sadece bağlılığımı sunabilirim."

Piskopos gülümsedi.

"Şimdiden fazlasıyla yeter bu kadarı, saygıdeğer kont."

Finghin çadırda, değneğini yere vurarak "Bu söz konusu bile olamaz!" diye bağırdı.

Aléa "Hemen bu akşam yola çıkıyorum" diye tekrarladı. "Siz Tarnea'ya bensiz gideceksiniz.

Hemen şu kurt avlarını durdurmalıyım! Kurtlara minnet borçluyum!"

Genç kız büyük çadırın eğimli çatısı altında dönüp duruyor, arkadaşlarının arasında sakinleşmeye çalışıyordu. Aléa'yi ikna etmeye çalışan drüid dışında hepsinin de rahatsız olmuşa benzer bir hali vardı.

"Sen olmazsan Tarnea yolculuğumuz hiçbir işe yaramaz! Sen bizim başarmak için tek şansımızsın!"

"Bana ihtiyacınız yok!"

"Tam tersine sensiz ne yapacağımızı bilemeyiz. Sarre kontunun huzuruna çıkmak için muhtemelen güç kullanmamız gerekir, oysa senin istediğin tam tersi."

"Kurtların bana çok daha fazla ihtiyacı var. Benim ihtiyacım olduğunda yanımdaydılar. Onların katledilmesine göz yummaya hakkım yok."

"Tarnea sadece üç-dört günlük yürüme mesafesinde. Oraya ulaşmak için dağda hayatımızı tehlikeye attık, şimdi vazgeçmek söz konusu bile olamaz! Kurt avı bugün başlamadı ki, bir süredir devam ediyor, biraz daha bekleyebilir!"

"Bir gün bile olmaz!" diye bağırdı Aléa. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Benden intikam almak için kurt öldürülmesine bir gün daha dayanmam! Benim hatam yüzünden bir sürü insan öldü, şimdi de sıra kurtlara mı geldi? Olmaz! Güneye gideceğim!"

Çadırın kenarına asılı duran beyaz cüppesini ve meşe asâsını aldı, çıkışa doğru yöneldi.

Erwan bir sıçrayışta ayağa kalkıp Aléa'yi kolundan tuttu.

"Aléa, kurtlar gorgûn'lara saldırdığında senin için ölmeyi kabullendiler. Bitirmen gereken işi bitirmen için ölmeyi kabul ettiler. O gün ölen bütün kurtlara duyduğun saygıdan ötürü ayrılmamalısın."

Aléa "Herhangi bir işi bitireyim diye ölmeyi kabullenmiş falan değiller!" diye karşılık verdi. "Hiçbir şeyin farkında değillerdi! Kurtların bu tür bir bilinci yoktur Erwan! Benim dışı kurduму körü körüne takip ettiler, gerçekte neler olup bittiğini anlamadan. Akıl kullanarak değil içgüdüsel olarak dövüştüler!"

"Eh işte sende de durum aynen öyle, akıl yanımızda kalmanı gerektirirken içgüdü gitmek istemene yol açıyor. Finghin haklı, sensiz Tarnea'da hiçbir şey yapamayız. Ama gerçekten gidip kurtlarla ilgilenmek istiyorsan biz de seninle güneye ineriz. Sarre'ın başkentinin kapılarında sensiz olmaktansa güneyde senin yanında daha yararlı oluruz."

"Hayır, bu kez yalnız gideceğim."

Erwan içini çekti. Aléa'nın ne kadar inatçı olabildiğini unutmuştu. Nasıl bir gerekçe ileri süreceğini bilemiyordu. Hâlâ kız arkadaşının kolunu tutuyordu. Aléa da gözlerini delikanlıya dikmişti. Kararlı bir bakıştı bu. Erwan biraz olsun destek bulabilmek için bakışlarını ötekilere yöneltti. Kaitlin'in ayağa kalktığını gördü.

Aléa aniden arkasını döndü.

"Teker teker beni ikna etmeye kalkışmayacaksınız herhalde!" diye bağırdı.

Kaitlin omuz silkti.

"Yo, hiç de değil" diye yanıt verdi. "Ben sadece şu çadırdan çıkmak istiyorum çünkü sesini ve saçmalıklarım biraz daha duymaya devam edersem canım iki tokat patlatmak isteyecek, biz gezgin oyuncular çocukları pataklamayı hiç sevmeyiz."

Aléa gözlerini faltaşı gibi açtı.

Sarsılmıştı, "Ne?" diye kekeledi.

"Aléa, canımı sıktın! Dışarı çıkıyorum..."

Ve oyuncu kız söylediğini yaptı. Erwan ve Aléa'nın önünden geçip çadırın örtüsünü kaldırdı, bir kelime daha etmeden dışarı çıktı.

Ötekiler bir an suskun kaldılar, tedirgin tedirgin bakiştılar, sonra Aléa da çıktı ve kamp yerini sarmalayan karanlıkta gözden kayboldu.

Üstat Jehan Gorbon kurt avcıları takımının Baş Dövücü'süydü. Çok çirkin bir adamdı, yüzünün deforme olmuş kısmını deri bir başlıkla gizliyordu. Şapkasına kurt avcılarına özgü bir beyaz tüy takmıştı, yakası koyu kırmızı kadifeden, kolları işlemeli, yeşil çuha bir ceket giymişti. Çok ince ve uzun boyluydu, tuhaf bir yürüyüşü vardı, hem çevik hem de sarsak adımlarla ilerlerdi. Kendisinden daha soylu olanlara ayrılan Baş Avcı rütbesini almak isteyen, hırçın bir insandı. Ama sürek avlarını idare etmekle yetinmesi gerekiyordu, ne ok atmak ne de köpeklere yol göstermek gibi bir ayrıcalığı yoktu.

O sabah olağan dışı geçeceği belli olan güne hazırlanmak üzere güneş doğmadan kalktı. Günlerdir Gorbon derebeyi baskıyı artırmıştı, aslında epey iyi çalışan kurt avcıları takımının randımanının yükseltilmesini zorunlu tutuyordu.

Nitekim, Germain de Gorbon şu Moïra'nın gününde kurt avcıları takımının düzenleyeceği büyük ava bizzat katılmaya karar vermişti. Av boyunca tarlada, bağ bahçede çalışmak yasaktı, bundan arazideki bütün köylüler haberdar edilmişti.

Üstat Jehan kurt avcılarından ilk uyanan oldu. Bir gün önce yaptırdığı değnekleri büyük avluya çıkarmakla başladı işe. Sonra köpeklerden sorumlu olan baş zağarcıyı ve avı yönetecek olan Baş Avcı'yı uyandırmaya gitti. En sonunda da şatonun girişine yakın bir yere büyük bir masa yerleştirdi, gelenler burada ağırlanacaktı.

Gün doğarken Jehan soylulardan ve köylülerden oluşan bir kalabalığın surların içine gelişini seyretti. Takıma üye iki avcının yardımıyla yeni gelenleri karşılamaya gitti. Ava gelen köylüleri dövücülerin tarafına, soylu beyleri de avcıların tarafına götürmesi gerekiyordu. Avcılara katılanlara ok ve yay, mızrak ve hançer veriliyordu, kullanması daha güç olan bu silahlar kurtlar saldırırsa daha etkiliydi. Köylülere gelince, can sıkıcı dövme işine katılabilmeleri için onlara sadece büyük değnekler veriliyordu.

Herkes gelip de görevini öğrenince, baş zağarcı hayvanlarını getirdi, bütün gün belki de daha uzun süre boyunca köpeklerle yürüyecek olan dövücülere gösterdi. Avı yormak üzere yetiştirilmiş yaklaşık elli köpek vardı, kulübelerinde bırakılmış on iri av köpeği ise avdan önce hayvanı arayıp buluyorlardı.

Güneş iyice yükselip surların gerisinde belirdi. Yola koyulma vakti gelmişti. Tam yola çıkmadan önce, Gorbon derebeyi kısa bir konuşma yaptı:

“Bu büyük av partisine geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hiç bu kadar büyük bir av düzenlememiştik, sizinle bu ava katılmaktan mutluyum. İlk önce Üstat Jehan'ın yönetimindeki dövücüler zağarcılarla birlikte yola çıkacak. Şatonun güneyindeki büyük korunun etrafından dolanıp kuzeye çıkararak sürek avını başlatacaklar. O sırada, soylu beyefendiler, biz de beş avcı grubu kurup, köpeklerin kovaladığı hayvanların karşısına çıkmak için kuzeyden güneye doğru ineceğiz. Dün Baş Avcı ve zağarcılar köpekleriyle birlikte koruyu taradılar. Şatonun güneyinde en az iki sürü bulunduğunu saptadılar. İki sürüyü de ortadan kaldırmadan av sona ermeyecek, o zamana dek her türlü arazi işi yasaklanmıştır. Avı yüzüstü bıraktığı anlaşılan kim olursa olsun yargılanıp aforoz edilecektir. Buna karşılık, iki sürü de ortadan kaldırılırsa, ava katılan bütün köylüler gelecek ay buğday vergisi ve çiftlik kirasından muaf tutulacaktır, avcılara prim verilecek, kurtların postlarını paylaşabileceklerdir.”

Kalabalıktan alkış ve tezahürat yükseldi, sonra Baş Dövücü Üstat Jehan köylülere değneklerini almalarını ve peşinden gelmelerini işaret etti. Şatodan çıkıp hızlı adımlarla güneye yöneldiler, önlerinden zağarcılar ve köpekler gidiyordu.

Jehan bazı köylüleri tanıyordu ama onlarla konuşmamayı tercih etti. Tek başına en önden yürüyor, öndeki köpeklerin belirlediği yürüyüş temposunu korumaya çalışıyordu. Kurt avcısı insanları da hayvanları da sevmiyordu. Doğa yaşamı kolaylaştırmamıştı ona, hayvan ya da insan, kimsenin akıbetine acımaya niyeti yoktu. Arkasındaki dövücüler aralarında konuşuyor, ama o tek kelime etmiyordu.

Arazinin bu kesiminde otlar yüksek ve sıktı, bu da yürümeyi güçleştiriyordu. Jehan önündeki otları olabildiğince kesmek için değneğini kullanmaya başladı ama kollarını fazla yormak da istemiyordu. Alnından, koyu renk başlığından terler akıyordu. Durdu, arkasından gelen dövücülere baktı. Ceketinin koluyla terini kuruladı, yere tükürdü ve yeniden yola koyuldu.

Çok geçmeden büyük koruya yaklaştılar. Korunun sınırı boyunca batıdan yürüdüler, hayvanları hemen ürkütmemek için uzak duruyorlardı. Onları kuzeye doğru sürmek, dolayısıyla da sürek avına başlamadan önce korunun en güney ucuna ulaşmak gerekiyordu. Jehan bölgede kurt avlamaya alışkındı ama hiç bu kadar büyük bir kalabalığı idare etmemişti. Peşinden yaklaşık seksen kişi geliyordu, ama acaba kaçını sonuna kadar dayanabilecekti?

Mjolln küçük tepeye çıkınca tahmin ettiği gibi Aléa'nın silüetini gördü. Genç kız otların arasına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Cüce kızın birkaç adım ötesinde hiç gürültü yapmadan durdu, uzun süre kıpırdamadan kalarak gece göğünün yıldızlı ufkunda şekillenen silüete baktı. Mjolln'un Galatie yollarında genç kızla ilk karşılaştığı zamankinden, hani Aléa'nın haydutların saldırısı sırasında cüceye yardım ettiği günden bile daha yalnız, daha çaresiz bir hali vardı Aléa'nın.

Mjolln kendine öyle kıızıyordu ki. Kendisinin asla dayanamayacağı bir yükü ufaklık omuzlarında taşımak zorunda kaldığında o hep çok bencil davranmıştı.

Tarih yazılıyordu. Şimdi. Bir defada, ikinci bir şans olmayacaktı. Aléa bunu anlamıştı, her sabah,

her gün, her olay karşısında bunu kabulleniyordu. Gaelia değişmeliydi. Mjolln bunu kabul etmeliydi. Ve bu tarihe katılmayı da kabul etmeliydi. Cücenin yapacağı bir tek şey varsa, o da Aléa'ya yardım etmektir. Taşçı kızına yardım etmek. Bugün etmezse, bir daha kendini asla bağışlayamazdı. Ömrü boyunca karşısına çıkan şansı yakalamadığını düşünürdü. Aléa'nın ona ihtiyacı vardı, tıpkı öbürlerine olduğu gibi. Aralarından biri genç kızın çağrısına karşılık vermezse, genç kız bitirmek zorunda olduğu işi asla bitiremezdi.

"Mjolln, beni yalnız bırak. Düşünmeye ihtiyacım var."

Aléa kıınıldı. Başını hâlâ ellerinin arasındaydı. Cücenin düşüncelerini duymuştu sadece.

Mjolln genç kıza doğru yürüyerek "Olmaz Aléa" diye karşılık verdi. "Değil işte, düşünmeye ihtiyacın yok. Şimdi ihtiyacın olan tek şey, öhöms, şişko aptal bir cücenin gelip elini tutması."

"Şişko da değilsin, aptal da değilsin."

"İyi, belki doğrudur, öhöms, ama cüce de mi değilim?"

Aléa omuz silkip başını salladı. Mjolln gidip yanına oturdu. Bir an kıpırdamadan, kızın yanında öylece durdu. Sonra önünden küçük bir çiçek kopararak avucunda evirip çevirmeye başladı.

En sonunda "Aléa, galiba bir çözüm buldum" dedi. "Evet, Tarnea'da senin yerini dolduramayacağımızı düşünüyorum. Ve sen ne dersen de, oraya mutlaka gitmen gerektiği kanısındayım. Vazgeçemezsin, çünkü o kör olası Harcourt'lular eğer fırsat verirsek Sarre'ı ele geçirebilir."

"Biliyorum."

"Buna karşılık, kurtlar için yeri doldurulmaz biri değilsin. Senden başkası gidip avı önleyebilir. Mjolln Abbac'ın önerisi şu sana: Sen Tarnea'ya giderken ben de o kötü kalpli kurt avcılarıyla uğraşacağım. Oldu mu?"

Aléa başını kaldırıp arkadaşına baktı.

İç çekerek "Hayır Mjolln" diye karşılık verdi. "İyi, cömertçe bir öneri bu ama ben iyice düşündüm, oraya giderek ne yapabileceğimi bilmiyorum zaten. Gidip bütün avcıları öldürecek değilim. Yerlerini ateşe veremem. Hiçbir işe yaramaz bu. Bütün kurtları savunmaya da gidemem, nereye koşacağımı bilemem. Evet. Siz haklısınız. Başka bir çözüm bulmam gerek. Önce Tarnea'ya gideriz."

Mjolln genç kızın elini yakalayıp bir öpücük kondurdu, sonra göğsüne bastırdı.

"İşte güzel bir karar Aléa, evet çok mutluyum."

Aléa cüceye gülümsedi. Mjolln genç kızın göz pınarlarında yaşlar belirdiğini gördü.

İhtiyar yoldaşının omzuna başını yaslayarak "Biliyor musun, bana en ağır gelen şey şu: İmala hâlâ yaşıyor mu onu bile bilmiyorum. Belki gorgûn'lar öldürmüştür onu, belki de şimdi avcılar" dedi.

Cüce "Sağ olduğundan eminim" diye karşılık verdi. "Kuvvetli ve çevik bir hayvandı. Bir şey yapılmasına izin vermemiştir. Öyle bir kurdu yakalayacak avcı, öhöms, daha anasından doğmadı, tersi doğruysa şu ak sakalımı keserim!"

"Umarım öyledir."

Sonra ikisi de susup gecenin gizli şarkısına kulak verdiler. Aléa uzunca bir süre başını cücenin omzuna yaslayarak durdu. Kalbinin atışını işitiyordu. O iyi kalbin atışını.

Birdenbire arkalarında bir çatırtı duydu. Mjolln sıçradı, Aléa arkasına döndü.

Gelen Tagor'du. Onları fark etmiş, yanlarına doğru geliyordu. Bir Tuathann'dı o, isteseydi hiç ses çıkarmadan yaklaşabilirdi, ama ikilinin mahremiyetine zarar vermemek için geldiğini belli etmek istemişti kesinkes. Aléa Tagor'u gülümseyerek karşıladı.

Delikanlı kız kardeşinin yanına gelip otururken "Şu göğün, şu binlerce yıldızın güzelliğini görünce

atalarımız nasıl yerin altına girip yaşamayı kabul ettiler merak ediyorum" dedi.

Mjolln "Doğru ya, göğün özlemini çekmişlerdir" diye karşılık verdi. "Biliyor musun, uzun zaman önce kız kardeşinle tanıştığımda gökteki bir yıldıza Aléa adını vermiştim."

Tuathann gülümsedi.

"Güzel bir fikir. Aléa. Bir yıldız. Evet, güzel bir fikir."

Sonra genç kıza doğru döndü.

"Ee kardeşim, kararını verdin mi?"

Aléa başını salladı.

"Evet. Sizinle kalıyorum. Tarnea'ya gideceğiz."

"Nereye gidersen git Tuathann'lar seninle gelecek."

"Gün gelecek onlardan ayrılmam gerekecek Tagor. Tek başıma yapmam gereken bazı şeyler var."

Tagor "Biliyorum" diye karşılık verdi. "Ama o gün geldiğinde, gizlice gitsen iyi edersin, çünkü kardeşlerim seni bırakmaz."

"Hepinize minnettarım Tagor."

"Asıl biz sana borçluyuz. Halkımız anneni dışlayıp kovdu, sen bizim yüzümüzden anasız babasız büyüdün. Bu hatayı düzeltmek istiyoruz. Ailen biziz, kardeşim."

"Biliyorum. Sağ olun."

Genç kız sağ elini ağabeyine sol elini cüceye verip "Haydi kalkın bakalım" dedi.

"Kamp yerine geri dönelim. Uykuya ihtiyacımız olacak."

Kurdun Ölümü

Aléa Erwan'ın alnına kondurduğu bir öpücükle uyandı.

"Ayağa kalkın Bayan Cathfad, yola çıkmamız gerek, sizi görmek isteyen köylüler var."

Aléa gözlerini ovuşturdu, gerindi ve Magistel'e gülümsedi. Mjolln ve Tagor'la önceki gece yaptığı konuşmadan sonra derin bir uyku çekmişti. Zihni rahatlamıştı herhalde.

"Geliyorum" dedi.

Magistel başını sallayıp hazırlanması için genç kızı yalnız bıraktı. Birkaç dakika sonra Aléa kampın girişinde bekleyen yaklaşık on köylünün karşısına çıktı.

Güneş uzun yolculuğuna başlamıştı, sarı otların üstüne uzun gölgeler düşürüyordu. Aşağıda Chlullyn köyü hareketleniyor, insanlar evlerinden çıkıyor, dükkânların kepenkleri kalkıyor, tezgâhlar kuruluyor, köylüler sabanları çeken öküzleri sürerek tarlalara doğru yola koyuluyordu. Kalabalık gruplar toprakta çalışmaya gidiyor, kimileri de kasabanın arazisini büyütme umuduyla daha güneydeki tepelerde tarla açmaya yollanıyordu.

Kamp yerinde de tam anlamıyla bir hareketlilik yaşanıyor. Tuathann'lar ve Toprağın Askerleri eşyalarını yerleştiriyor, çantalarını hazırlıyorlardı. Kimileri yeni meşaleler üretiyor, kimileri de silahlara bakım yapıyordu...

Aléa'yı bekleyen köylüler bu şaşırtıcı gürültü patırtı içinde kaybolmuş gibiydiler.

Aléa'nın yaklaştığını gören bir köylü "Hanımefendi, sizden bir ricamız var" diye söze girdi.

Aléa gülümseyerek başını eğdi. Kendisine Hanımefendi denmesine alışık değildi ve bu durumu eğlenceli buluyordu.

"Sizi dinliyorum..."

"Pek kalabalık değiliz ama ordunuza katılmak istiyoruz."

Genç kız köylülere baktı. Çoğu genç adamlardı, aslında yaşça Aléa'dan birazcık daha büyüktüler, ama toprakla uğraşmak topuz gibi yapmıştı hepsini. Aralarında yirmi yaşlarında bir genç kadın bile vardı.

Aléa hayretle ona doğru ilerledi. Güzel bir kızdı, orta boylu, kahverengi saçları oğlan çocuğu gibi kısa kesilmiş, ellerini arkasına kavuşturmuş, dimdik duran biriydi.

"Sen de mi orduma katılmak istiyorsun?" diye sordu Aléa.

Genç kadın alınmış bir ses tonuyla "Elbette" diye yanıt verdi. "Neden? Kadınlara yasak mı?"

Aléa gülmesini tutamadı. Kendi kurduğu tuzağa düşmüştü.

"Yoo, hayır. Sadece, kendini şu savaşçıların arasında biraz yalnız hissedeceksin..."

Köylü kız "Ya siz?" diye sordu.

Aléa başını salladı. Genç kadın, Toprağın Askerlerinden oluşacak bir erkek topluluğuna dayanacak

kadar güçlü bir kişiliğe fazlasıyla sahip görünüyordu.

"Adın ne?"

"Pansora."

Aléa "Peki dövüşmeyi biliyor musun?" diye sordu.

Pansora öbür köylüleri işaret ederek "Şu salaklardan daha iyi" diye yanıt verdi. "Daha küçükken gezgin oyuncular bana bıçak atmayı öğrettiler, o zamandan beri talim yapmayı hiç bırakmadım. Delikanlılardan daha iyi kullanırım silahları."

"Anladım. Ama tahta bir hedefe bıçak atmak, bir insanın, örneğin kardeşin de olabilecek birinin iki kaşısı arasına bıçak atmaktan çok başka, biliyor musun?"

"Hanımefendi, dün söylediklerinizi çok iyi dinledim. Bütün gece düşündüm. Kararımı verdim: Size katılmak istiyorum."

"Neden?"

"Birincisi, hakkınızda söylenenler mücadelenize katılma arzusu veriyor bana, İkincisi... dün... dün güneyde insanların kurtları avladığını duyduğunuzda gösterdiğiniz tepki çok hoşuma gitti..."

Aléa "Sana dövüşme arzusu vermeye yetiyor mu bu?" diye şaşırdı.

"Size güvenme arzusu vermeye yetiyor. Gaelia'nın uğrunda mücadele edilmesi gerektiğine inanıyorsanız, ben de sizin aranıza katılmak istiyorum."

Aléa genç kadına elini uzattı.

"Hoş geldin" dedi sadece.

Sonra aralarına yeni katılanları Erwan'ın yanına davet etti. Köylülere teçhizat verecek ve büyük kafiiledaki yerlerini gösterecek olan kişi Erwan'dı. Yine yeni gönüllüler... Aléa insanların ordusuna katılmak istemesini kabulleniyordu artık. Mücadelesinin anlamı buydu. Umudunun anlamı buydu.

Herkes hazır olunca ordu kuzeydoğuya doğru yürüyüşe geçti. Tarnea'ya daha çok uzun bir yol vardı; Aléa çocukluğunun köyü Saratea'da küçük bir mola vermenin gizli hayalini kuruyordu hâlâ.

Üstat Jehan dövücülere hizaya girme emri verdi. Bütün köylüler, ellerinde bir değnek, pozisyon aldılar, avcının sürekle avını başlatma komutu vermesini beklediler. Dört zağarcı ve baş zağarcı, büyük korunun sınırı boyunca, dövücülerin önüne geçti. Köpekler hareketlenmeye başlamıştı. Kuşkusuz bir avın kokusunu almışlardı.

Jehan herkesin yerini aldığını görünce omzuna çapraz astığı av borusunu eline alıp üfleyerek sürekle avını başlattı. Köpekler salıverildi. Yoracakları kurtları aramak için burunlarını iyice yere yaklaştırarak ağaçların arasına ok gibi fırladılar.

Arkalarından dövücüler yola koyuldu ve ormana daldılar. Kurtların iz süren köpeklerin arasından geçip gitmesini engellemek gerekiyordu.

Birçok ağacın birbirine karıştığı bir ormandı burası, kayınlar, meşeler, gürgenler, hatta birkaç karaağaç bile vardı. Yerler çürümeye başlayan yapraklarla kaplıydı, köklerin, taşların üstünde yosunlar bitmişti. Ağaçların dalları epey yukarılara çıkmıştı çünkü sık ormanda birazcık güneş ışığı bulmak için, yan yana dizili dev gövdelerini de uzatarak, göğe doğru uzamışlardı.

Jehan hızla ilerledi, uzun dövücüler kafilesini ardında bıraktı. Köpeklerin peşinden gitmek istiyordu ama hayvanlar çoktan arayı açmıştı. Jehan'ın sürekle avına gözcülük etmek için köylülerle

birlikte kalması gerekirdi ama tek başına ilerleyip köpeklerin ne yaptığını görmek istiyordu. Şimdi onu tek ilgilendiren şey buydu. Aslında, günün birinde Gorbon derebeyinin kendisine baş zağarcı unvanı vereceğini umuyordu. Şu aptal köylüler umurunda değildi, onlar kendi kendilerine çıksınlar işin içinden diye düşünüyordu Jehan.

Dövücülerin artık kendisini görmediğinden emin olunca koşmaya başladı. Kolay değildi bu, çünkü ormandaki bazı kesimler öyle gür bir bitki örtüsüyle kaplıydı ki Jehan'ın buraların çevresinden dolaşması gerekiyordu. Köpekler onun geçemediği yerlerden geçiyordu. Ara sıra hayvanların izini kaybediyordu Jehan. Sonra birdenbire bir çalının ardında bir hareket görüyor ya da bir havlama, bir inleme işitiyor, yeniden koşmaya koyuluyordu. Köpeklerin avlarını bulup bulmadığını söylemek güçtü. Kurt avı hiç kuşkusuz en zorlu avdı çünkü kurtlar hem çevik hem de kurnazdı.

Köpekleri atlatmak için kurtların bir sürü numarası vardı. Örneğin izleri karıştırmak için başka hayvanların yaşadığı bir bölgeden ya da bir akarsudan, hatta gölden geçiyorlardı. Köpekler yolu kaybediyor, avın gittiği yeri bulmak için çok değerli bir zamanı boşa harcıyorlardı. Kurtlar öyle kurnazdı ki izlerini çift hale getiriyorlardı: Geçtikleri yere geri dönüyor, yeni bir iz yaratıp köpeklerin dağılmasını sağlamak için farklı bir yöne sapıyorlardı.

Kurtlar çok uzun bir mesafe olmasa da köpekleri gerilerde bırakmaya yetecek kadar bir mesafeyi çok hızlı koşabiliyorlardı. Bir anda peşlerinden gelenlerle arayı öyle bir açıyorlardı ki köpekler kurtların kokusunu kaybediyordu. İşte o zaman bir iz bulmak için burunlarını yere yaklaştırıp daha yavaş adımlarla ilerlemek zorunda kalıyorlardı.

Üstat Jehan köpeklerin sonunda bir iz bulduğunu anladı. Daha yüksek sesle, daha sık aralıklarla havlamaya başlamışlardı. Jehan hayvanların ormanda aniden koşmaya başladığını da işitiyordu. Bir şeyler görebilmek için adımlarını hızlandırdı. Köpeklerin nasıl ilerlediğini, gerçekten bir kurt mu bulduklarını, yoksa bir başka hayvanın peşinden mi koştuklarını görmek için. Kan ter içinde kalan kurt avcısı deri başlığını çıkardı -insanların içinde bunu asla yapmazdı çünkü biçimsiz suratından çok utanıyordu- ve alnını silip kuzeye doğru koşmaya koyuldu.

Birdenbire, köpek havlamaları gitgide yaklaşırken Jehan ileride ağaç gövdelerinin arasında bir hareket fark etti. Ne olup bittiğini anlamak için fırladı ve şaşkıncu bir sahneye karşı karşıya kaldı. Üç köpeğin kovaladığı bir kurt ormanın o bölgesinden geçmişti; Jehan peşindeki köpekleri atlatmak için aniden yön değiştiren hayvanı hâlâ görebiliyordu.

Kurt avcısı manzarayı kaçırmamak için elinden geldiğince süratle koştu ama elbette çok kısa bir sürede geride kaldı. Çok geçmeden kurt ve köpekler ağaçlar arasında gözden kayboldular. Keşke bir okla yayı olsaydı! Hayvana ok fırlatabilirdi ve işte o zaman, akşam derebeyinin karşısına omzunda bir kurtla çıktığında, bu zafer onca düşlediği terfiyi sağlayabilirdi Jehan'a!

Ama şimdilik basit bir dövücüydü o ve elindeki değnekle yetinmesi gerekiyordu!

Üç günlük bir yürüyüşten sonra Aléa'nın ordusu genç kızın ta uzaktan tanıdığı küçük köye vardı. Öyle iyi tanıyordu ki burayı. Çatıları, bacaları... anılarında çok net bir resim vardı. Saratea. Sabahtan beri Aléa tek kelime konuşmamıştı. Kumluk araziye ve birçok vadiyle son bulan ufku heyecanla gördü yeniden. Şu fundalıkta ne çok zaman geçirmişti! Bu köyden sık sık kaçmış ama sonra, daracık loş sokaklarının çağrısına dayanamayarak geri dönmüştü. Her bir ağacı, her bir taşı tanıyormuş gibi

hissediyordu kendisini, her akşam gizlice baktığı bir tablonun ayrıntıları gibi.

Otlar yerini fundalığın kumlarına bırakmıştı, askerler geçerken toz bulutları havalanıyordu. Kuzeybatıda Sarlia ormanı sonbaharın altın renklerine bürünüyordu.

Aléa'nın yüreğini iç parçalayıcı bir özlem kapladı. Oradan birkaç adım ötede, tamı tamına, Ilvain Iburan'ın parmağında Samildanach yüzüğünü bulduğu yerin olduğunu biliyordu. Her şey orada başlamıştı.

Çevresine bakındı. Ne hissettiğini kimse anlayamazdı. Yüzüğü bulduktan birkaç gün sonra tanıştığı Mjolln bile. O tuhaf âni onunla paylaşabilecek tek kişi Phelim'di, "baba" diye çağırmaya asla fırsat bulamadığı o adam.

Aléa uzunca bir iç geçirdi. Sonra geçmişini unutup şimdiki zamana sarılmaya çalıştı. Daha doğrusu geleceğe. Başını çevirince sağda Finghin'i gördü. Drüid Mjolln'a ozanlara özgü üçlü deyişleri öğretmeye devam ediyordu. Cüce artık neredeyse hepsini biliyordu, sadece anlamak kalıyordu geriye, genç drüidin belirteceği üzere, öğrenmenin en kolay kısmı da bu değildi.

Aléa gülümsedi. Bununla, bu basit şeylerle yetinmek istiyordu. Dostlarının böyle yaşadığını görmekten mutluydu. Bunların değerli anlar olduğunu biliyordu. Bir gün mutlaka mutlulukla içine dalacağı bir yığın hatıra.

Birdenbire Erwan birliklere dur emri verdi. Sonra Aléa'ya yaklaşır "Bir karar verdin mi? Burada mola vermemizi ister misin? Senin köyünde?" diye sordu.

Genç kız üzgün bir ifadeyle "Pek emin değilim" diye karşılık verdi. "Görmek istediğim insanlar artık burada değil. Hem o kadar çok hatıram da var ki... zaten burada mola vermek bize zaman kaybettirir."

"Aléa, geceyi burada geçirebiliriz. Sen arzu ediyorsan köye tek başına gidebilirsin" dedi.

Ama tam o sırada genç bir asker konuşmalarını böldü.

"Komutanım, kuzeyden bir kafile geliyor" dedi soluk soluğa ve çekine çekine.

Erwan kaşlarını çatarak arkasına döndü.

"Askerler mi?" diye sordu.

"Bana öyle gelmedi. Basit köylüler olduğunu sanıyorum. Ama kalabalıklar, atlar, arabalar da var..."

Aléa "Gezgin oyuncular değil mi?" diye sordu.

"Hayır, sanmam."

Erwan "Hemen bir keşif eri gönderin" diye emir verdi.

Genç asker başını eğdi.

Magistel birliklere toplanmalarını ve silahlarını hazırlamalarını işaret etti. Eğer bu yeni gelenler asker değilse ortada bir tuzak olmadığını kesinleyecek hiçbir şey yoktu. Erwan babasından her koşulda temkinli olmayı öğrenmişti.

Keşif eri çabucak geri döndü. Aléa ve arkadaşları adamın açıklamasına kulak verdiler.

Keşif eri koştuğu için soluk soluğa "Tarnea ve çevresinde yaşayan insanlarmış" dedi. "Alev Askerlerinin saldırısından sonra kaçtıklarını söylüyorlar."

"Harcourt ha? Bu kadar çabuk mu?" diye bağırdı Aléa.

Öfke dolu bir çığlık attı ve Sarre'lılardan oluşan kafileye doğru yola koyuldu. Erwan herkese yeniden yürümelerini işaret etti, kaçan halka doğru yürümeye başladılar.

Aléa çok geçmeden kafilenin yanına vardı ve arkadaşlarını beklemeden zavallı insanlara sorular sormaya girişti.

Yaklaşık yüz, belki de biraz daha fazla kişiydiler. Kadınlar, erkekler, çocuklar, yaşlılar ve gençler, köylüler ve esnaf, her türden insan vardı ama gözlerinden aynı korku okunuyordu. Giysileri, tenleri, eşyaları, arabalara alelacele yığılivermiş çantaları kumla kaplıydı. Telaşla kaçmak zorunda kalmışlardı, fundalığın bir kısmını olabildiğince hızla geçmişlerdi, bitkin hallerinden anlaşıldığı kadarıyla dinlenmeye zaman bulamamışlardı.

Aléa, sırtına ağır ve kocaman çantalar yüklenmiş bir eşeği çeke çeke yürüyen yaklaşık otuz yaşlarında bir kadına yaklaşarak "Neler oldu?" diye sordu.

Sarre'lı kadın gözlerini faltaşı gibi açarak "Siz Aléa mısınız?" diye sordu.

"Evet. Neler oldu?" diye tekrar sordu genç kız.

Kadının ve çevredeki birçok kişinin yüzünde bir gülümseme belirdi, sanki Aléa'yla karşılaşmak onlara korkunç kaçışları içinde bir umut, bir ışık vermişti.

"Önceki gece geldiler. Anlatılanlara göre kont onları huzuruna kabul etmemiş. Müzakereyi reddetmiş. Onlar da saldırmışlar."

"Kaç kişiydiler?"

"Bize üç-dört bin dendi, belki de daha fazlaydılar, hepsi atlıydı. Savaşı yöneten komutan Dancray idi. Harcourt'daki bütün komutanlar arasında en fecisi oymuş..."

"Peki kontun ordusu direnç göstermedi mi?"

"Zaman bulamadılar. Alev Askerleri korkunçtur küçük hanım. Asker olsun olmasın Tarnea sakinlerini körü körüne katlettiler! Bizler tam zamanında kaçtık. Buradakilerin çoğu yaralandı, kimimizde yanıklar var. Evlerimizi ateşe verdiler. Ben her şeyi göremedim. Olaylar sona ermeden yola çıktım. Kocamı kaybettim. Kalmaya cesaretim yoktu. Ama şatoyu ele geçirdiklerini sanıyorum."

Gözleri parlıyordu, gitgide daha hızlı konuşuyordu, sesinde neredeyse hıçkırıklar iştiliyordu.

"Bir şeyler yapmanız gerek, topraklarımıza yeniden kavuşmak istiyoruz. İntikamımızı almalıyız!"

Aléa yaklaşıp kadının ellerini avuçlarına aldı.

"Sakin olun hanımefendi, bir çözüm bulacağız."

Arkasına gelen Erwan'a doğru döndü.

"Saratea yakınına kamp kuralım. Şu zavallı insanların yaralarını saralım. Ben bu akşam Saratea'ya gideceğim. Adama ve ata ihtiyacımız olacak."

Kurt, yolunu kapayan geniş bir kütüğün üstünden atladı. Uzaktan gelen köpek havlamalarının etkisiyle, yorgunluğuna karşın yükseğe ve uzağa atlayabiliyordu hâlâ.

Genç gri bir kurttu bu, kürkünde siyah, kulamsı ve kızıl lekeler vardı. Köpekler tarafından kovalanarak sürüsünden uzaklaşmıştı ve ormanın bilmediği bu kesiminde kaybolmuştu. Peşindeki hayvanları iki kez atlatmayı başarmıştı ama o usta avcılar kurdun izini yeniden bulmuştu, genç kurt son derece güçlü olmasına karşın köpeklerin temposuna ayak uydurmakta zorlanıyordu artık. Köpekler o kadar yaklaşmıştı ki kurt ara sıra kafasını geriye çevirdiğinde onların kokusunu alabiliyordu, hattâ çalılıkların arasından siyahlı kahverengili tüylerini bile görmüştü.

Yönünü yeniden değiştirmeyi ve ormanın daha sık ağaçlı bir yerinden geçmeyi denedi. Köpeklerle arayı açmayı umuyordu ama koşmak gitgide zorlaşıyordu. Dili dışarı sarkmış, hızını kaybediyordu, yerdeki sayısız engelin neden olduğu her sıçrayışı gitgide daha da güç hale geliyordu. Yapraklardan,

dallardan ve taşlardan oluşan bir yığına atlamaya çalışırken, ansızın ayağı boğumlu bir dala takıldı ve gri kurt dengesini kaybetti.

Yana devrildi, kalkamadan epey yuvarlandı. Şans eseri ayağı kırılmamıştı ama zaman kaybetmişti ve köpekler neredeyse yetişmişti. Kuyruğunu indirip yeniden var gücüyle koşmaya başladı. İki tarafında ağaçlar hızla geride kalıyordu. Ayakları yapraklarla kaplı zemine değmiyor gibiydi. Kulakları geriye yatmış, boynu ileri uzanmış, ok gibi delip geçiyordu havayı. Ama köpek havlamaları daha da yaklaşmıştı. Çok geçmeden gri kurt onların soluğunu ve homurtusunu tam arkasında duydu. Birdenbire yana atıldı.

Ama bu kovalamaca fazla uzun sürmüştü. Genç kurt bütün günü kaçarak geçirmişti. Köpekler hiç vazgeçmiyordu. Bunun için yetiştirilmişlerdi. Avlarını zorlamak, yorgun düşürmek için.

Kurt artık kaçamayacağını anlayınca geri dönüp vahşi bir homurtu çıkartarak dişlerini gösterdi. Ensesindeki tüyleri dikmiş, sırtını kamburlaştırmış, olabildiğince iri ve tehditkâr görünmeye çalışıyordu.

Köpekler hemen kıpırdamadan duruverdiler, sonra temkinli bir şekilde kurdun çevresini sardılar. Her biri sırayla havlıyor, kurda doğru küçük, tehdit dolu hamleler yapıyordu; dişlerini gösteren kasılıp kalmış hayvan dövüş hazırlanıyordu. Ama köpekler hâlâ saldırıya geçmemişti. Havlaya havlaya ve korkutucu hamleler yapa yapa baskıyı arttırıyorlardı, sonunun yaklaştığını hisseden hayvancağızı iyice zorluyorlardı.

Soluklanan ve belki birazcık da güç toplayan kurt birdenbire bir kez daha kaçmayı denedi. Elinden geldiğince yana sıçradı, düşmanlarının bıraktığı tek aralığa daldı. Ama daha birkaç adım atar atmaz, o görmeye fırsat bile bulamadan bir köpek gri kurdun üstüne atladı.

Saratea'lıların çoğu Aléa'yi bir kahraman gibi karşıladı. Genç kız kente girerken tezahüratta bulundular, kimileri gelip kucakladı bile.

Aléa hesaplaşmak istediği birçok kişiyi tanıdı ama vakit küçük intikamların vakti değildi, üstelik ona küçük hırsızlıklarını hatırlatacak pek çok insan da vardı aralarında... Aléa'nın da kendini suçlayacağı epey olay olmuştu.

Erwan ve Tagor ellerinden geldiğince bu isterik kalabalığı uzak tutmaya çalışıyorlardı, Aléa ise en azından minnetini ifade etmek için gülümsemeye çabalıyordu. Ama kendisine sorulan bütün sorulara yanıt veremiyordu. Köylüler en sonunda biraz sakinleşince genç kız "Yüzbaşı Fahrio nerede? Onunla konuşmak istiyorum!" dedi.

Kalabalıkta bir dalgalanma oldu, insanlar iki yana açıldılar, Aléa muhafız birliğinin komutanını tanıdı. Fahrio hâlâ deri zırhını taşıyordu. Zırhın göğüslüğünde Sarre Kontluğu'nun arması olan kırlangıç vardı.

Genç kız "Merhaba yüzbaşı!" diye bağırdı.

Fahrio kızı süzerek "Seni neredeyse tanımayacaktım Aléa!" diye karşılık verdi.

Aléa hiç beklemeden "Sizinle sakın bir şekilde konuşmam gerek" dedi.

Adam başını salladı.

"Kışlaya gidelim" önerisinde bulundu.

Köylülere geri çekilmelerini söyledi ve Saratea'nın büyük kapısına doğru yola koyuldu. Erwan ile

Tagor adamın arkasından Aléa'ya eşlik ettiler. Sonunda dördü de kışlanın içine girip köylülerin şaşkın bakışlarından uzakta yeniden sessizliğe kavuştular.

Fahrio salonun ortasındaki büyük masaya davet etti onları. Saratea'da üç daimi muhafız vardı sadece, Fahrio'yla birlikte kışlada dört kişi ediyorlardı ama mekân daha çok askerin konaklayabileceği kadar geniş yapılmıştı, bol bol yer vardı.

Fahrio da oturdu, "Seni burada son gördüğümüzde Aléa, hırsız gibi kaçıyordun... doğrusunu söylemek gerekirse *hırsızdın...*" dedi.

Aléa gülümsedi.

"Tam anlamıyla doğru değil bu" diye düzeltti. "Beni burada son gördüğünüzde Tara ve Kerry'nin hanında çalışıyordum.."

"Doğru. Son zamanlarda kendini biraz toparlamıştın. Ne olursa olsun, bir gün geri döneceğini ve köylülerin seni sanki Galatie kraliçesiymişsin gibi tezahüratla karşılayacağını hayal bile edemezdim."

"Oysa Galatie kraliçesi de bu kasabadan çıktı!" diye karşılık verdi Aléa.

Fahrio gülümsemeden edemedi.

"Evet, doğru! Saratea çok büyük adamlar yetiştiren bir köymüş demek ki!"

"Fahrio, her şeyi anlatmak için sizinle zaman geçirmek isterdim, geri döndüğüme göre kalıp biraz soluklanmak hoşuma giderdi ama ne yazık ki bu nedenle burada değilim. Size çok şey borçluyum. Yüzüğü bulduğum ve Almar'la kavga ettiğim gün, Tara ile Kerry'nin yanına gitmemi öğütleyerek hayatımı değiştirdiniz. O gün tıpkı bir yetişkinle konuşur gibi konuştunuz benimle, bana güvenmeyi denediniz, o zaman farkında değildim ama bu durum benim için pek çok şeyi değiştirdi. Size teşekkür ederim."

"Rica ederim Aléa, ben sadece görevimi yapıyorum.."

"Her neyse, bu akşam burada bulunmamın nedeni sizden yardım istemek. Tarnea'da olup bitenlerden haberdar mısınız?"

Fahrio kaşlarını çatarak "Hayır" dedi.

"Harcourt başkentimizi işgal etti Fahrio."

Muhafız birliği komutanı gözlerini faltaşı gibi açtı.

İnanmaz bir edayla "Ne zaman?" diye sordu.

"Dün. Alev Askerleri Albath Ruad'ın şatosuna saldırdılar."

Fahrio "Moïra aşkına!" diye ofladı.

"Tarnea'yı toparlamak üzereydim tam. Ordum.. ordum bana eşlik ediyor ama şimdilik sadece beş yüz kişiyiz. Oysa Alev Askerleri en az üç bin kişi."

"Üç bin mi? Başkentimizi ele geçirmek için sadece üç bin kişi mi gönderdiler?"

"Evet. Sarre Ordusu'nu nasıl değerlendirdikleri konusunda çok şey ifade ediyor bu durum. Haklıymışlar ne yazık ki..."

Fahrio derin bir göğüs geçirdi. İnanamıyordu, yıkılmış gibiydi. Hem o da Sarre Ordusu'na mensuptu...

Aléa "Fahrio, size Tagor'u tanıştırayım" dedi. "Son Tuathann'ların revidir ve ağabeyimdir."

"Ağabeyin mi?"

"Yarı yarıya. Aynı anneden doğmayız."

Yüzbaşı "Sen anneni tanıyor musun?" diye şaşırdı.

"Aşağı yukarı. Bütün bunları size bir gün açıklayacağım Fahrio. Şimdilik asıl önemli olan o değil. İşte bu da Erwan Al'Daman."

"Siz Galiad Al'Daman'ın oğlu musunuz?"

Magistel gülümseyerek "Evet" diye yanıt verdi.

"Demek ki hakkında duyduğum bütün söylentiler uydurma değilmiş Aléa! İnanılır gibi değil! Tuathann'ların sana katıldığını işitmişim, ve senin bir yığın şaşırtıcı şahsiyetle yolculuk ettiğini! Aralarında Al'Daman'ın oğlu da varmış... Saî-Mina Konseyi'nin Büyük-Drüid'lerinden biri de senin safındaymış deniyor, doğru mu?"

"Evet, Finghin. Birazdan görürsünüz. Sizi görmeye gelişimin nedeni Fahrio, Tarnea'yı özgürlüğüne kavuşturabilmemiz için başka adamlar toplamaya yardım etmenizi istemem. Aralarından bazıları yiğit Tuathann savaşçıları olsa da beş yüz adamla hiç şansım yok."

Fahrio ağır ağır başını salladı.

"Asker toplamak mı... bu civarda fazla asker yok. Saratea'da dört kişiyiz. Biliyorsun ki komşu köylerde de durum aynı..."

"Çevrede yaklaşık beş köy var, bu şimdiden yirmi profesyonel asker demektir, hiç yoktan iyi. Hem dövüşmeye hazır birçok insan olduğundan eminim."

"Akşamdan sabaha o adamları birer askere dönüştürecek değilsin ya!"

"Acil durumda, kontluğumuzu kurtarmak için herkes eline silah almaya hazır olmalıdır. Çekemeyenler ne derse desin buranın insanları gözüpek insanlardır. Toprağın Askerlerinin yardımıyla temel birtakım şeyleri çabucak öğrenirler. Beni izleyen askerlerin çoğu basit köylüler, kendi istekleriyle orduma katıldılar."

"Anlıyorum.. pek etkili olacağını sanmam ama bölgedeki Sarre'lıları seve seve askere almaya hazırım, amacın gerçekten başkentimizi işgalden kurtarmaksa öbür köylerdeki askerleri ikna etmekte güçlük çekmem."

"Size güvenebileceğimi biliyordum yüzbaşı."

Fahrio iç çekti.

"Seninle başka koşullarda karşılaşmayı isterdim. Ama yine de memnunum. Yaptıklarından gurur duyuyorum. Buradaki halk her gün seni konuşuyor. Yaşamlarını değiştireceğini söylüyorlar. Hepimizin yaşamını değiştireceğini söylüyorlar..."

Aléa gülümseyerek "Bana böyle şeylerden pek söz etmeyin lütfen, tedirgin oluyorum" itirafında bulundu.

Erwan genç kıza göz kırptı.

Magistel ayağa kalkmaya hazırlanırken Fahrio "Durun" dedi. "Aléa, ne kadar bir süre sonra Tarnea'ya saldırmayı planlıyorsun?"

"Tarnea'ya saldırmayı planlamıyorum Fahrio, başkenti özgürlüğüne kavuşturmayı planlıyorum!"

"Evet evet, elbette... Umarım! Ne kadar zaman içinde?"

"Olabilirdiğince çabuk. Yarın, öbürsü gün..."

"Daha fazla bekleyebilseydin, Sarban'da dört yüz Sarre askerinden oluşan bir garnizon var."

Aléa suratını buruşturdu.

"Dört yüz asker mi?" diye tekrarladı. "Yabana atılamayacak bir sayı. Ama zamanımız kısıtlı... belki bir haberci gönderip olabildiğince süratli bir şekilde Tarnea'da bize katılmalarını isteyebiliriz..."

Erwan lafa karıştı: "Bunlar Sarre askerleriyse büyük olasılıkla Kont Albath Ruad saldırıya uğradığını görünce haber vermek için ulak göndermiştir. Bu durumda çoktan harekete geçmişlerdir..."

Aléa "Göreceğiz" dedi.

Erwan yeniden söze girdi: "Yüzbaşı, bütün Sarre Ordusu Tarnea'ya kapatılmamıştı herhalde."

Sarban'da bir garnizon varsa başka yerlerde de vardır mutlaka."

"Kontluğun batısında yok. İnanılmaz görünebilir ama adanın bu kısmında hiçbir zaman fazla adam olmadı. Şunu belirtmeliyim ki bu civarda hiç istila yaşanmadı. Sarre askerlerinin çoğu merkezde ve doğuda."

"Yazık. Onlara haber ulaştırıldığını ve başkente gideceklerini umalım.."

"Aslında yerleşimlerin dışındaki arazilerin büsbütün askersiz kalmaması gerek" diye karşılık verdi Fahrío. "Küçük köylerin denetimini ele geçirmek için Harcourt'un yeni bir dalga asker göndermeyeceği konusunda hiçbir kanıt yok."

"Gerçekten de temkinli olmalıyız ama, bence sadece üç bin asker yolladıklarına göre, ordunun esasını çok daha tehlikeli bir düşmana, yani Galatie'ye saklamak istiyorlar."

Germain de Gorbon ilk kez bir köpekli ava katılıyordu. Gaelia'daki derebeylerinin çoğunun tersine, av hiçbir zaman pek ilgisini çekmemişti, Gorbon savaşla da daha kuzeyde düzenlenen büyük şövalye turnuvalarıyla da ilgilenmemişti daha önce. Onu gerçekten harekete geçiren şey iktidardı, köpekli avın bir zaman kaybı olduğunu düşünüyordu.

Ama bu av bambaşka bir önem taşıyordu. Şövalye Ultan buralara kadar geldiyse, hiç kuşku yok ki Efendi, uzaktan, Gorbon'un yaptıklarını gözlüyor demektir. Gorbon'un düş kırıklığına uğratmak istemediği bir tek kişi varsa, o da Maolmòrdha idi.

Galatie'li bu önemsiz derebeyinin yükseliş çizgisi pek alışılmış değildi, üstelik epey gizemliydi. Çünkü Germain soylu bir aileden doğmamıştı. Burada Gorbon derebeyinin atalarını bilip tanıyan hiç kimse olmaması, Germain'in akrabalarının kimliğini açıklamaktan hep kaçınmış olmasından kaynaklanıyordu düpedüz.

Galatie'nin bu yoksul bölgesine bir sabah çıkagelmişti Germain, kimse de nereden geldiğini bilmiyordu. Aklında hırstan başka bir şey olmayan adam, kurnazlık ederek, o zamanlar birkaç sakin çiftçinin yaşadığı küçük kasabalarda kendini bir asilzade gibi göstermişti. Bol keseden güzel öğütler vererek, köylüler arasındaki anlaşmazlıkları bir çözüme bağlayarak insanların güvenini kazanmıştı en sonunda. Ama amaçlarına ulaşmak ve kendisine gerçek bir mevki sağlayacak şatoyu inşa ettirmek için kurnazlığıyla ve iyi şöhretiyle yetinememişti. Yüzünü kolay bir müttefike dönmüş, sonsuza dek sürecek bir sadakat karşılığında adada ona gerçekten yardım edebilecek tek kişiye yönelmişti. Maolmòrdha'ya, Karanlıklar Alevinin Taşıyıcısı'na. Maolmòrdha'nın Gorbon'a başarıya ulaşması yolunda gereken olanakları sağlaması için bir anlaşma yeterli olmuştu. Kısa sürede Germain beylik arazisini kurmuş, oraya yeni köylülerin gelip yerleşmesini sağlamış, hattâ birkaç yıl içinde birçok genç beyzadeyi davet edip topraklarının bir bölümünü onlara vermişti.

Bütün bunlar bir yemin karşılığında gerçekleşmişti: daima Efendi'ye hizmet etme yemini.

Kurt avı takımları kurulduğundan beri Gorbon en sonunda sözünü tutma fırsatını yakalamıştı. Ultan'ın sergilediği şiddet onu dehşete düşürmüş olsa da bu büyük av partisine bizzat katılmakla gösterdiği heveskârlığı Efendi'nin takdir edeceğini umuyordu.

Büyük Avcı Üstat Saury yönetimindeki okçuları takip etmeyi seçmişti. Atının sırtında güçlkle izliyordu adamları, orman içinde böyle ata binmeye alışık değildi pek. Dallara çarpmamak için başını eğmesi, atlar küçük çukurlara inerken geriye doğru eğilmesi ve hayvanlar çukurdan çıkmak için

dörtnala kalkarken sıkıca tutunması gerekiyordu.

Bütün sabahı ve öğleni, köpeklerin kendilerine doğru sürmesi gereken kurtları arayarak koruda dolaşmakla geçirdiler. Ama hiçbir hayvan görünmedi, Germain de Gorbon'a vakit çok uzun geldi. Sırtı ağrıyor, eyerinin sert oluşu rahatını iyice bozuyordu.

Birdenbire uzaktan köpek havlamaları duydular.

Saury sırtından yayını çekip "Yaklaşıyoruz! Efendim, öne geçmek ister misiniz?" diye sordu.

Gorbon hiç duraksamadan "Yoo hayır" diye yanıt verdi. "Hayır, sizi izlemeyi tercih ederim, ben ava pek alışık değilim, biliyorsunuz."

Büyük Avcı gülümseyerek başını salladı. Sadece nezaket icabı sormuştu zaten...

Atını dörtnala koşturmak için iyice mahmuzlayarak "Hadi gidelim!" diye emir verdi.

Av gerçek anlamda başladı. Atlar buna alışıktı, köpek havlamalarının geldiği tarafa doğru kendiliğinden hızla atıldılar. Gorbon derebeyi defalarca atından düşecek gibi oldu. Yayını eline almaya bile kalkışmamıştı, doğru dürüst ok atamayacağından emindi, atının yelesine tutunmak için iki elini birden kullanabildiğine bayağı memnundu.

Gözlerini yarı kapamış, çenesini canını yakacak derecede sıkıyordu, aklında bir tek şey vardı: bu çılgınca koşunun sona ermesi.

O anda Büyük Avcı kurdu gördüğünü haykırdı. Atlar köpeklerin yerini aldı ve çoktan bitkin düşen hayvanı kovalamaya giriştiler.

Kurt yön değiştirip çalıların arasından batıya koşmaya koyuldu. Temposundan uzun zamandır koştuğu anlaşılıyordu, köpekler onu çoktan yakalamadıysa, kendileri de yorgun düştüğü içindi. Ama atlar tam formundaydı ve kurdu görmek onları coşturmuşa benziyordu.

İkinci günün sabahında çadırların sökülüp Tarnea'ya doğru yola çıkılmasına karar verildi. Yaklaşık yüz Sarre'lıyı ve bölgedeki elli askeri orduya katmış olan ve böylece Aléa'nın ordusunu yaklaşık altı yüz elli kişiye çıkararak Erwan, Tagor ve Fahrio silahları da birlikleri de hazırlamak için, savaş nedir bilmeyenlere biraz daha talim yaptırmak için daha çok zamanları olmasını isterlerdi kuşkusuz, ama Aléa bir dakika bile kaybedilmemesi konusunda ısrarlıydı.

Geceleyin geri dönen bir haberci, Fahrio'nun sözünü ettiği Sarban Garnizonu'nun gerçekten de yola çıktığını ve yarı yolda garnizonla buluşabileceklerini haber verdi. Hepsini dört yüz askerdiler ve görünüşe bakılırsa başkente varmadan önce yolda yeni müttefikler bulmaktan epey memnun olmuşlardı.

Öğlene doğru Toprağın Ordusu -Tuathann'lar da dahil Aléa'yi izleyenlerin hepsine artık bu ad veriliyordu- Sarre kontluğunun başkentine doğru yola çıktı. Saratea halkı orduyu alkışlarla, tezahüratlarla uğurladı ama insanların gözlerinde apaçık bir endişe okunuyordu. Kontluğun geleceği hiç bu kadar belirsiz olmamıştı.

Bölge halkı orduya birkaç at vermişti ama askerlerin büyük bölümü hâlâ yaya gitmek zorundaydı, dolayısıyla Aléa'nın istediği kadar hızlı ilerleyemiyorlardı.

Öğle sonrasına dek birlikler böyle ilerledi, öğle yemeği için mola bile vermediler. Aléa yürürken biraz yabani meyve toplamakla yetinmelerini, asıl yemek için akşamı bekleyeceklerini söyledi.

Üç savaşçı yani Erwan, Tagor ve Fahrio kafiledeki farklı grupları ellerinden geldiğince kuşatırken

Aléa atının sırtında en önde ilerliyordu, çevresinde de Kaitlin, Mjolln ve Finghin vardı. Gün boyu ağızlarından tek kelime çıkmamıştı, ama cüce birçok kez gaydasıyla neşeli ezgiler çalmış, çarpışmadan önce savaşçıları yüreklendiren ozan rolünü oynamayı umut etmişti. Ama kendisi de savaş başlasın diye can atmıyordu kesinkes...

Güneş ufukta alçalmaya başlayınca Erwan atını dörtnala sürerek Aléa'nın yanına geldi.

"Keşif erlerimiz biraz ileride Sarban Garnizonu'nu saptadılar."

"Mükemmel. Şu tepede bizi bulmalarını söylemek için derhal bir ulak gönder onlara" dedi Aléa ve parmağıyla doğuyu işaret etti. "Galiba yürüyerek buradan bir saat ötede. Orada kamp kuracağız. Hem de erkenden, çünkü gecenin ortasında uyanmamız gerekecek."

Erwan "Gün doğmadan saldırıya geçmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Aléa başını salladı.

"Bu işe yarar mı? Bence çoktan buraya vardığımızı biliyorlar. Başkent'in çevresine kuşkusuz bir sürü gözcü yerleştirmişlerdir, gafil avlayıp şaşırtamayacağımız kanısındayım."

"Onları şaşırtmak değil mesele Erwan, karanlıktan yararlanmak."

Magistel başını salladı. Askerlerin önünde Aléa'ya karşı çıkmaya hiç niyeti yoktu, zaten genç kızın sezgilerine güveniyordu. Sarban Garnizonu'na bir haberci göndermek için savaşçılara doğru döndü.

Bir saatten biraz fazla bir zamandan sonra Toprağın Ordusu Aléa'nın seçtiği tepeye ulaştı. Başkent'in gözcülerine pek görünmemek için tepenin batı yamacında kamp kurdular. Dancray hiç kuşkusuz casus gönderirdi, bu kaçınılmazdı, ama işlerini kolaylaştırmanın da bir anlamı yoktu.

Sarban garnizonu da buluşma noktasına varınca Aléa garnizonun güvenini kazanmak için önce Fahrío'nun onları karşılamasını istedi, sonra kendisi görüşmeye gitti. Atının üstünde kaldı ve yeni gelenleri selamladı. Gerçekten de Sarre Kontluğu'nun renklerini taşıyan dört yüz asker vardı, üstelik silah açısından, Aléa'nın ordusuna katılan birçok kişiden daha iyi bir donanıma sahiplerdi. Yarım daire olmuş, gözle görülür derecede sabırsızlanarak genç kızın yapacağı konuşmayı bekliyorlardı.

Aléa, herkesin duyabileceği kadar yüksek ve kuvvetli bir sesle, "Kuşkusuz benden söz edildiğini duymuşsunuzdur" diye konuşmaya başladı. "Benim hakkımda söylenenlerin yarısı muhtemelen uydurmadır. Öbür yarısı doğru olabilir. Ama bugün benim hakkımda bilmeniz gerekenleri tek bir cümleyle özetleyebilirim: Tarnea'yı işgalden kurtarmak istiyorum."

Askerlerin arasından bir adam çıktı. Yüzbaşılara özgü bir miğfer taşıyordu. Aléa bu adamın Sarban Garnizonu'nun komutanı olduğu sonucunu çıkardı.

Adam genç kıza doğru yürüyerek, "Demek ki şu anda sizinle aynı şeyi istiyormuşuz. Peki ya sonra?" dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"İktidarı ele geçirmek niyetinde misiniz? Çünkü eğer öyleyse bunu bilmeliyiz. Sadece Tarnea'yı kurtarmanıza mı yardım ediyoruz, yoksa aslında kontluğumuzda iktidarı ele geçirmek için mi bizden yardım istiyorsunuz, bunu öğrenmeliyiz..."

"Barış, yüzbaşım, iktidardan çok daha fazla ilgilendiriyor beni... bugün istediğimden çok daha fazla iktidarım var ve eğer bu iktidardan kurtulabilirsem, bu size inanılmaz gelecek herhalde ama, çok mutlu olacağım..."

Sarban yüzbaşısı "Durun hele, siz beni yanlış anladınız galiba" diye kaşlarını çattı. "Sizin iktidarı almanızdan endişe etmiyoruz. *Umudumuz* bu yönde."

Aléa "Nasıl yani?" diye şaşırdı.

"Kıyıdan beri teptiğimiz yol bize düşünme ve konuyu tartışma fırsatı verdi hanımefendi. Ve

hepimiz aynı sonuca vardık. Sarre'in bu durumdan kurtulmak için tek şansı sizin başa geçmeniz. Sizi kontun makamına çıkarmak için dövüşmek istiyoruz, bizi zaten mahva sürükleyen adamı yeniden yerine koymak için değil."

Aléa gülümsemeden edemedi.

"Ben de bizimle ittifak kurmayı reddedeceğinizden korkuyordum!" dedi. "Bakın sizinle açık konuşacağım. İktidarı *ele almaya* niyetim yok. Benim böyle bir hırsım yok, sanırım benim yerime bir başkası yapar bunu. Ama buna karşılık Sarre'ı savunmak istiyorum ve ordumu kontluğun hizmetine vereceğim. Bütün bu konuları tekrar konuşacağız. Şimdilik yardımınıza ihtiyacım var ve eğer kabul ederseniz, Toprağın Ordusu saflarında sizleri de görmekten mutluluk duyacağım."

"Bu bizim için şereftir!" dedi yüzbaşı.

Aléa adamın arkasında duranların yüzünden, gerçekten de bütün garnizonun aynı duyguyu paylaştığını anladı.

Kurt, Gorbon derebeyine hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca daha koşmaya devam etti. Ama atlar işin peşini bırakmıyordu ve bir an geldi ki hayvan artık koşamaz oldu çünkü gücü iyice tükenmişti. Ayakları titriyordu, dili dışarı sarkmış, salyaları akıyordu, artık dayanamıyordu, bitmiş tükenmişti, kuşkusuz ölüme boyun eğmişti. Son bir yiğitlik göstererek kendisini kovalayanlara doğru döndü ve pek ikna edici olmasa da hırlamaya koyuldu.

Üstat Saury hemen atını durdurdu. Öbür avcılar da aynı şeyi yaptılar. Derebeyi de koşunun sona erdiğine çok memnun olarak atını durdurdu. Atlar hâlâ heyecanlıydı ve kurda doğru gitmek ister gibiydiler.

Büyük Avcı sadağından bir ok çıkardı. Yayına yerleştirip yayı gerdi. Tehlikeyi tahmin eden kurt geriye doğru birkaç adım attı ama artık çok geç olmuştu.

Ok havayı bir anda yarıp geçti. Kurt sıçradı ve Üstat Saury'yi şaşırtarak oktan kıl payı kurtuldu. Dehşete kapılan hayvan geri dönüp koşmaya başladı. Ama kurt arayı azıcık bile açamadan bir başka ok uçtu ve hayvanın böğrüne saplandı.

Gri kürküne kan yayılırken kurt yere devrildi.

Üstat Saury kendisinden sonra ok atan avcıyı selamlayarak "Bravo!" diye bağırdı ve atından indi.

Kemerindeki boruyu çıkarıp hemen oracıkta zafer borusunu öttürdü. Öbür avcılar da atlarından indiler.

Ne yapacağını biraz şaşırmış olan Germain de Gorbon yaralı hayvanın başında duran adamların yanına gitti.

Kurt hâlâ soluk alıp veriyordu. Göğsü güçlkle inip kalkıyor, göz kapaklarının hareket ettiği görülüyordu. Gorbon derebeyi yaprakların üstüne akan yapış yapış kanı görünce yüzünü buruşturdu.

O zaman Üstat Saury Gorbon'a yaklaştı ve ona bir değnek uzattı.

Verilen nesneyi tutmaya cesaret edemeyen Gorbon "Bu da neyin nesi?" diye tedirgin oldu.

Büyük Avcı "Beyzadem, kurt hâlâ yaşıyor, işini bitirmeniz gerek. Bu şeref size ait" dedi.

Gorbon "İşini bitirmek mi?" diye şaşırdı. "Şununla mı? Neden düpedüz boğazını kesmiyorsunuz?"

"Isırabilir."

Germain "Siz de bir ok daha atarsınız" dedi.

"Âdet böyle değil beyzadem."

Derebeyi kıpırtısız ve suskun kaldı, dosdoğru Saury'nin gözlerine bakıyordu. Bu gözlerin ne söylediğini anladığından emindi. *Siz bu arazinin efendisisiniz. Bu köpekli avı siz emrettiniz. Sorumluluğunu üstlenmelisiniz. Şu hayvanı bizzat öldürmeye cesaretiniz yoksa tebaanız size saygı duymayacaktır.*

Düpedüz gerçek buydu. Ne kadar iğrenç görünse de.

Usulca uzun değneği eline aldı. Tükürüğünü yuttu ve hayvana yaklaştı. Bütün avcılar gülümsüyordu. Adeta ona imreniyorlardı. Oysa Gorbon'un midesini bundan daha fazla bulandıracak hiçbir şey yoktu.

Gorbon ömrü boyunca hiçbir canlıyı öldürmemişti. En küçük bir hayvanı bile. Ama bugün başka seçeneği yoktu. Bütün gözler ona çevrilmişti. Eğer güçsüzlük gösterirse, başarısız olursa gülünç düşerdi ve muhtemelen bütün inandırıcılığını yitirirdi. Büyük Avcı'nın gözlerinden, adamın bu durumla eğlendiğini anlıyordu, bu da derebeyini daha da öfkeliyordu.

Ama başka seçeneği yoktu.

Yavaş yavaş, elleri titreyerek, önünde yatan kurdun üstünde değneği havaya kaldırdı. Derin bir soluk aldı. Nasıl bir hareket yapması gerektiğini kesinlikle biliyordu, çocukların yapabileceği kadar basit bir hareket. Ama görünmez bir güç kolunu tutuyordu. Darbenin sesini düşünüyordu şimdiden. Hayvanın bağırtısını. Belki de kafatasının çatırtısını ya da kanın fişkırmasını. Ve bu düşünce Gorbon'u felç ediyordu.

O an uzadı da uzadı, adeta sonsuzlaştı. Gorbon avcılarının bakışını tahmin ediyordu. Değneği vurmaya beceremezse gözlerinde belirecek olan küçümsemeyi.

Onu en çok korkutan şey, yeterince sert vuracak cesareti bulamamaktı. Hayvanı hemencecik öldüreceğinden emin olmak için olabildiğince hızlı vurmak gerekiyordu. İkinci defa vurmak zorunda kalmaktan daha beter bir şey olamazdı. Oysa Gorbon şimdiden bütün gücüyle vuramayacağını biliyordu. Gereken o kısacık cesareti tam bulduğu anda tiksintisi Gorbon'u engelleyecekti.

Kurdun ayakları küçük sinirli hareketlerle kıpırdadı. Derebeyi sıçradı. Hayvanın gözlerini görüyordu. İşte oraya vurmalıydı. Tam gözlerinin gerisine. Kafatasının tepesine. Ama bu gözler öyle hüznü, öyle canlıydı ki! Nasıl cesaret edebilirdi?

Solundaki bir avcı "Haydi beyzadem!" diye sıkıştırdı.

Gorbon ofladı. Güzergâhı ayarlamak için değneği kurdun kafasına doğru hafifçe yaklaştırdı, sonra yeniden havaya kaldırdı. Vurmak. Sadece vurmak. Bu kadar basit bir hareket. Gorbon gözlerini yumdu, sonra yumruklarını sıkıp çenesini kasıp koca değneği indirdi en sonunda.

Darbe sert ve ani oldu. Parmaklarının arasında değnek titredi. Kan damlaları yüzüne kadar sıçradı.

Ama yeterince kuvvetli vurmamıştı. Tam vururken Germain tek gözünü açmış ve hayvanın irkildiğini görmüştü. Kurdun ayakları iyice titremeye başlamıştı. Kafası biraz ezilmişti ama hayvan hâlâ yaşıyordu. Hatta inliyordu.

Gorbon tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Kurdun ağlayışları dayanılır gibi değildi. Ama Gorbon tereddüt gösteremezdi. Göstermemeliydi. Yeniden vurmak gerekiyordu. Gorbon değneği bir kez daha kaldırdı. Parmakları titriyordu. Karnı düğüm düğüm oluyordu. Büyük Avcı'ya nefret dolu bir bakış yöneltti, sonra derin bir soluk alıp hayvana yeniden vurdu, bu kez gözlerini iri iri açmıştı. Sonra üçüncü defa. Dördüncü defa. Beşinci defa. Var gücüyle vuruyordu. Tiksintisinin ve nefretinin verdiği olanca güçle. Sonra kurdun öldüğünü görünce değneğini yere attı ve geri geri gitti.

Kusmak istiyordu. Kanın altından, hayvanın delinmiş başının gerisinden beyin parçaları

belirliyordu. Derebeyi bir an gözlerini yumdu, yükselen gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Kurdun ölüsünün arkasında diz çöken Büyük Avcı "Bravo beyzadem!" diye bağırdı.

Saury heybesinden kocaman bir av bıçağı çıkarıp hayvanı parçalamaya girişti. Bu işe çok alışık olduğu görülüyordu. Köpeklerin gelip yemesi için hayvanın derisini yayıp değersiz parçaları üstüne koydu, sonra sağ ön ve arka ayağı kesti. Bıçak kurdun kemiklerinde gidip geliyor, kalın ayakları zar zor kesiyordu.

İşini bitirdiğinde iki ayağı alıp Gorbon derebeyine yaklaştı.

"Buyrun beyzadem, bu şeref size ait." Ama derebeyi kan revan içindeki savaş ganimetlerinden uzaklaştı.

"Hayır Teşekkürler, bugünlük yeterince gördüm" diye yanıt verdi.

Taş Kentin Kapılarında

Amine'in danışmanı Bely, Galatie kraliçesinin büyük çalışma odasına girdi. Kapının yanında bekleyen uşak danışmanın geldiğini haber verdi ama bir koltukta oturan Amine kıılmıdamadı ve sessiz kaldı. Sanki onları işitmemiş gibiydi. Uşak Bely'ye rahatsız bir ifadeyle baktı ama danışman adama kraliçeyle kendisini yalnız bırakmasını işaret etti. Uşak eğilerek selam verdi ve usulca çıktı.

Bely uzunca bir göğüs geçirdi. Kraliçenin davranışları günlerdir gitgide tuhaf bir hal alıyordu. Saatlerce konuşmadan durabiliyordu, bazen adeta görünmeyen birisiyle konuşmuşçasına tek başına mırıldandığı görülüyordu.

Bely çalışma odasını boydan boya geçip kraliçenin karşısına oturdu.

Yaldızlı kolçaklara ellerini koyup "Beni mi çağırdınız majeste?" diye sordu.

Ama Amine ona bakmıyordu. Gözlerini yere dikmiş, adamı görmüyor gibi duruyordu. Bely bir şey söylemeden bekledi. Drüidler genç kadını kendi aralarına aldığından beri kraliçenin morali günden güne bozuluyordu sanki. Başlangıçta Bely, drüidler kraliçenin nezdinde benim yerimi mi alacak acaba diye düşünmüştü. Artık saraydaki rolünün sadece temsilî bir niteliğe bürünmesinden korkmuştu, ama şimdi bambaşka bir kaygı taşıyordu. Kraliçe deliriyor muydu yoksa?

Amine gözlerini kaldırmadan "Kapı kapalı mı?" diye sordu.

Bely bundan emin olsa da doğrulamak için başını çevirdi.

"Evet majeste, kapalı."

Kraliçe "Kapatın siz miydiniz?" diye ısrarla sordu.

"Hayır, çıkarken uşak kapattı."

"Öyleyse lütfen iyice kapalı olup olmadığına bir bakın. Zahmet olmaz değil mi?"

Bely ayağa kalktı, kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve tekrar kapatırken kraliçenin duyabileceği kadar gürültü yapmaya özen gösterdi.

Sonra dönüp genç kadının karşısına oturdu.

"Tamam majeste, şimdi iyice kapalı."

"Çok güzel."

Sonra kraliçe yeniden sessizliğe gömüldü. Hiç kıpırdamamıştı. Bakışları o kadar sabitti ki gözlerini hiç kırpmadığı izlenimine kapılırdı insan. Ama Bely'nin onu bu halde ilk görüşü değildi. O yüzden danışman endişelenmemeye çalıştı. Her şeyin normal olduğuna inanmaya çalıştı.

"Bely, Aléa'dan söz edildiğini duydunuz mu?"

Danışman koltuğunda dikleşti. Yutkundu.

"Evet. Tabii."

Kraliçe en sonunda bakışlarını danışmana doğru kaldırarak "Neden tabii?" diye şaşırdı.

"Şey, çünkü krallıkta ondan çok söz ediliyor majeste..."

Amine başını salladı.

"Evet. Çok. Sizce insanlar Aléa'yı benden daha mı iyi tanıyorlar?"

Adam "Siz Galatie kraliçesisiniz!" karşılığını verdi.

"Bu bir yanıt değil, Bely..."

Danışman boğazını temizledi.

"İnsanlar sizi tanıyorlar, kraliçe olduğunuzu ve ilk kadın drüid olduğunuzu biliyorlar majeste, oysa Aléa'yı kimse gerçekten tanımıyor, daha ziyade bir efsane o..."

Amine gözlerini tekrar indirerek "Evet. Belki de. Ben tanıyorum onu" diye karşılık verdi.

Bely sessiz kaldı. Aslında bu konuda birtakım söylentiler duymuştu. Aléa ve Galatie kraliçesi sözde aynı köyde büyümüşmüş. Ama pek önem vermemişti duyduklarına.

"Biliyor musunuz, ben onun en iyi arkadaşıydım. Ayrılmaz ikiliydik Bely. ikizlerden bile daha yakındık. Ama siz anlayamazsınız."

Genç kadın uzun bir göğüs geçirdi.

Bely dirseklerini dizlerine dayayıp elleriyle ağzını kapattı. Kraliçeyi izliyordu. Ona biraz şefkatle bakmaya çalışıyordu. Anlamak istiyordu. Amine o kadar gençti ki. Çok gençti ama yaşam onu şimdiden öylesine yıpratmıştı ki.

Zihin sağlığıyla birlikte son günlerde görünüşü de bozulmuştu. Uzun sarı saçlarını bağlamıyordu artık. Zaman zaman, günlerce giysilerini değiştirmedeği oluyordu. Berbat, buruşuk elbiseler giyyordu. Oysa ne kadar narin, ne kadar zarif biriydi. Providence Sarayı'na ilk geldiği zamanlarda, kralın eşinin ne kadar güzel olduğunu göstermek için odasının balkonuna çıplak çıkmayı severdi. Bely durumu kavramayı çok istiyordu.

Çekine çekine "Amine, Amine size neler oluyor?" dedi.

Kraliçe doğruldu. Koltuğunun arkasına dimdik yaslanarak uzunca bir süre Bely'yi süzdü.

En sonunda "Saîman" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Drüidler haklıymış..."

Gözlerini yumup derin derin soluk aldı.

"... Saîman'a dokunamıyorum."

Herkes yemeğini yiyip de Sarban garnizonunun askerleri öbür birliklere katılınca adamların çoğu sabah erken kalkabilmek için döşeklerine yollanırken Aléa, Finghin, Tagor, Fahrio ve Erwan'ı biraz uzağa çekti.

Ciddi bir ses tonuyla "Bu gece gizlice Tarnea'ya gidip durumu kolaçan etmek istiyorum" dedi. "Size haber vermeden tek başıma gitmek konusunda epey tereddüt ettim ama yokluğumu fark edince paniğe kapılırsınız diye düşündüm. Dolayısıyla size haber vermeyi yeğledim, aranızdan biri bana eşlik etsin istiyorum."

Finghin "Dancray'yi casus gibi izlemek mi istiyorsun?" diye şaşırdı. "Pek temkinli bir iş değil. Senin yerine bir-iki asker göndersek olmaz mıydı?"

"Olmaz Finghin. Bu tür bir görev için en uygun ben varım galiba."

"Gerçekten mi?"

Aléa iç çekti. Çevresinde toplanmış adamları teker teker süzdü. Tartışmak istemiyordu. Hayır. Sürekli haklılığını kanıtlamak zorunda kalmaktan, bir karar aldığı her defasında onu korumak istemelerinden bıkip usanmıştı.

"Uzun zaman kendi başımın çaresine baktım Finghin, ordu falan yoktu. Zaten senin iyi bildiğin bir Konsey toplantısında casus gibi davranmıştım. Bayağı iyi sıyrıldım işin içinden..."

Drüid yüzünü buruşturarak "Anlıyorum" dedi.

"Dolayısıyla bu akşam Tarnea'ya yalnız gideceğim. Tartışmanın gereği yok."

Tagor "Seninle geleyim kardeşim" dedi.

Erwan da hemencecik "Ben de gelmek isterim" diye ekledi.

Yüzbaşı Fahrío "Tarnea'yı biliyorum" diye söze karıştı. "Kentte sana kılavuzluk edebilirim."

Aléa gülmeye başladı.

"Böyle olacağından emindim. Şimdi hepsi gelmek istiyor. Sağ olun dostlar ama iki kişi yeterince iyi olacağımız kanısındayım cidden."

Finghin, "Öyleyse sana Fahrío'nun eşlik etmesi daha iyi olacaktır gerçekten. Kenti biliyorsa zaman kazanırsınız."

Aléa kabul etti.

"Gidip hazırlanın yüzbaşı."

Asker başını sallayıp eşyalarını almaya gitti. Finghin ve Tagor kamp yerine döndüler, ama Erwan Aléa'nın yanında kaldı. Genç kızı kollarına aldı.

Kulağına "Sanırım sana dikkatli olmanı söylememin bir yararı yok, ne dersin?" diye fısıldadı.

"Yararı yok değil. Birisinin beni düşündüğünü bilmek hep çok güzel bir duygu..."

"Seni düşünenler öyle çok ki Aléa..."

Genç kız gülümseyip Magistel'in dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurdu.

Sonra geri dönüp Fahrío'nun yanına gitti. Kafasında her şeyi çoktan tasarlamıştı.

Ellerinden geldiğince sessiz sedasız bir şekilde kamp yerinden kaçtılar. Toprağın Askerlerinden kaçmak için değil kendilerini gözetleyen casuslar yola çıktıklarını muhtemelen görmez umuduyla böyle yaptılar.

İkisi de baştan aşağı koyu renk giysilere bürünmüşü, yüzlerine de kömür isi sürmüşlerdi. Atlarını dizginlerinden tutup, gözcülerin bulunması muhtemel bölgenin dışından geçmek için güneyden geniş bir daire çizerek dolaştılar. Yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirince iki kocaman siyah aygıra binerek dörtnala yola çıktılar, başkente güneyden ulaşmak için son sürat dosdoğru gidiyorlardı.

Sarre'lıların Toprağın Ordusu'na armağan ettiği atlardan en hızlıları bunlardı kuşkusuz; bu karanlık sonbahar gecesindeki koşunun sürati baş döndürücüydü. Aléa dudaklarında bir gülümseme olduğunu fark etti. Rüzgâr yüzünden gözleri yaşarmıştı ama gerçekte içi rahat, yüreği tüy gibi hafifti. Dengesini kaybetmemeye çalışarak etrafına bakındı. Sağ tarafında sadece Fahrío vardı. Başka kimsecikler yoktu. Aslında bu ıssızlık Aléa'ya iyi geliyordu. Kendini özgür hissediyordu, ordusundan, sorumluluklarından kurtulmuş hissediyordu. Sadece kısa bir süreliğine bu böyleydi ama güzeldi işte. Rahatlık vericiydi. Savaşa götürdüğü bin kişiyi şu at üstünde dörtnala gittiği kısacık süre boyunca unutmak. Kendisine yönelen bin bakışı. En kötü anıları. Yitirilen dostları... bütün bunları unutmak ve sadece içinde bulunduğu ânı düşünmek. Sadece o ve rüzgâr vardı. Yere vuran nalların yalın sesi vardı. Derinin gıcirtısı. Yüreğinin boğuk atışları.

Zihni bir rüyadaymışçasına süzülürken Fahrío aniden atını durdurmak için dizginleri çekti. Hemen

toparlanan Aléa da aynı şeyi yaptı. İki aygır zar zor durdular çünkü müthiş süratlenmişlerdi. Önce rahvan koşuya geçtiler, sonra yan yana, gürültülü biçimde soluk vererek durdular.

Yüzbaşı "Tarnea şu tepenin tam arkasında" dedi. "Atları burada bırakıp yaya devam edelim."

Aléa başını sallayıp hemen atından indi. Yüzbaşı da inip eyerinin arkasından bir ip aldı, biraz ilerideki bir ağaca atları bağlamaya gitti.

Tepenin doruğuna doğru temkinli bir biçimde ilerlediler. Hâlâ Tarnea'dan uzaktaydılar ama kuşkusuz kent çevresinde karakollar vardı ve yerlerinin saptanmaması iyi olurdu. Keşif gezileri son derece tehlikeliydi. Aléa düşmana yakalanmayı göze alamazdı. Toprağın Ordusu Aléa olmazsa muhtemelen parçalanırdı. Puy Tepesi üstünde uzanan birkaç kaya ve ulu ağacın arkasından geçerek ve hiç gürültü yapmamaya çalışarak en gizli yolu arıyorlardı.

Başka başkentlerin tersine Tarnea yükseklerle değil bir vadinin içine kurulmuştu, çevresindeki küçük tepelerden doyasıya seyredilecek bir konumdaydı.

Gece çok karanlıktı, hiçbir şey görülmüyordu. Ama bu bir avantaj sayılırdı çünkü Aléa ve Fahrio görülmek istemiyorlardı. Siyah giysileriyle bu karanlıktan yararlanmak istiyorlardı. Çok geçmeden tepenin üstüne vardılar ve adımlarını hızlandırarak kente giden büyük yamaçtan inmeye koyuldular.

Birdenbire sık bir çalılığı geçince aşağıda başkenti gördüler. Aydınlık çok az olsa da kiremit kaplı eski çatılardan oluşan bir deniz seçiliyordu. Ve tam ortada, Tarnea Şatosu'nun kırmızı çatıların üstüne çıkan zarif kulesi. İşte bu eski yapının çevresinde kurulmuştu kent. Tarnea yatağı kayalık Cele Irmağı'nın kuzeyinde uzanıyordu. Daha sonraları eski kenti çevreleyen ve Peron denilen kocaman, müstahkem bir duvar örülmüş, sonra nüfus arttıkça sur içine üç yeni mahalle eklenmişti. Batıda Aujou Mahallesi, doğuda Pin, ırmağın öte yakasında yani güneyde ise Griffoul Köprüsü'nden geçerek gidilen Martin Mahallesi.

"Fahrio, sizce kentin en zayıf kapısı hangisidir?"

Yüzbaşı bir an düşündü. "Dancray hiç kuşkusuz şatoyu almıştır. Onunla orada dövüşmek zorunda kalacağız. Oysa şato kentin güneyinde, neredeyse Cele kıyısında. Fazlasıyla büyük bir engel oluşturan şu ırmak olmasaydı güneyden saldırabilirdik. Bütün adamlarımız Griffoul Köprüsü'nden geçmek zorunda kalır ve fazlasıyla saldırıya maruz durumda olurlar. Hayır. Bence en iyisi doğudan saldırmak olacak, Pin Mahallesi tarafından. Oradaki kapı şatoya en yakın kapı."

Aléa başını salladı. Köyüne yakın olduğu halde başkente hiç gitmemişti, kafasında tam anlamıyla canlandıramıyordu. Yüzbaşuya güvenmek zorundaydı.

Fahrio "Tek sorun, Pin kapısından girip Estang'dan gelirken mahalleyi boydan boya geçen, şatonun doğusunda bulunan kanal" dedi.

"Neden bir sorun olsun ki?"

"Kaçmamız gerekirse yolumuzu tıkayacaktır."

Aléa yüzünü buruşturdu.

"Belki de tam tersine bir avantaj sağlar. Bana şu kanalı gösterin."

Almar Cahin cansız bir varlık gibi Gaelia'da ilerliyordu. Bakışları dalıp gitmiş, yüzü solgun mu solgun, ağır, neredeyse beceriksiz hareketlerle yürüyordu. Maolmòrdha onu dönüştürmüştü, Almar galiba durumunun tam anlamıyla bilincinde değildi. Yeni koşullarına kendini bırakmış, düşünmeden

dosdoğru yürüyordu.

İlk akşam hiç yorgunluk hissetmedi. Bir türlü uyuyamayınca yeniden yola koyulmaya karar verdi ve bütün gece yürüdü. Ertesi gün de yürüdü. İkinci günün akşamında yemek yemediğini fark etti. Ama acıkmamıştı. Yine uyuyamadı, gözleri bir türlü kapanmıyordu. Yeniden yola çıktı.

Hiç durmuyor, kimseyle konuşmuyor, gözlerini dikip zemine bakıyor, ne sığağı, ne güneşini ne de rüzgârın soğuk nefesini hissediyordu. Tek düşündüğü ilerlemektir.

Günler sonra, güneşli bir öğleden sonra, yere yığıldı. Ayağa kalkmayı denedi ama bacakları yanıt vermiyordu. Suratı fundalığın tozlarına yapışmış bir halde biraz durdu, sonra yeniden doğrulmayı başardı. Yere oturdu, içgüdüsel olarak yüzünü sıvazladı. Eline bakınca kan gördü. Alnına dokundu, parmaklarında yapışkan sıvıyı hissetti. Düşerken kafası yarılmıştı. Ama hiçbir şey hissetmemişti. Hâlâ acı hissetmiyordu. Sanki duyuları yok olmuş ya da bedeninden ayrılmıştı, onu işitemez, anlayamaz haldeydiler.

Kasları aslında bitkin düşmüştü. Gücü tükenmişti. Ama o hissetmiyordu. Bütün organizmasının canlandırıcı bir uykuya ihtiyacı vardı. Ama bunu hissetmiyordu. Tahriş olmuş boğazı suyun yumuşaklığını istiyordu. Ama bunun da bilincinde değildi Almar.

Maolmördha Almar'ı duyulardan yoksun bir varlığa dönüştürmüştü. Ölü bir bedende yaşayan bir varlık. Başına geleni anlayınca Almar kahkahalarla gülmeye koyuldu. Gülüşü öksürüğe çevrildi ve Almar kan tükürmeye başladı.

Fundalığın ortasında tek başına, acaba deliriyor muyum diye düşündü. Ne acı ne haz. Sadece ilerlemek. Gri kumlarda bir süre oturup kaldı, bir gözüne kan dolmuştu, açamıyordu göz kapağını. Dünya, çevresinde dönüyor gibiydi.

Birdenbire güneyden dörtmala yaklaşan atlılar gördü. Yere tükürdü ve bayıldı.

Ayıldığında kendini küçük bir ahşap karyolada yatar buldu, çoban kulübesine benzer bir yerdeydi. Yanı başında bir adam ocak başında yemek hazırlamakla uğraşıyordu, sedire oturmuş bir başkasıysa şekerleme yapıyor gibiydi.

Almar dikleştirdi. Ellerinin temiz olduğunu gördü. Elini alnına götürünce bir sargı olduğunu fark etti. İki adam onu tedavi etmişlerdi.

Ocağın yanındaki adam "Kalkmayın" dedi. "Renginiz hâlâ solgun. Sizi ayağa kaldıracak bir çorba pişiriyorum."

Almar yabancıнын yemek pişirdiğı tencereye baktı. Yoğun bir duman çıkıyordu kaptan. Çorbanın kuşkusuz güzel bir kokusu vardı ama Almar kokuyu alamıyordu.

Kasap ayağa kalktı, topallayarak yabancıнын yanına yaklaştı ve ateşin üstünde asılı duran tencereyi aldı.

Adamcağız, "Deli misiniz! Bir tarafınız yanacak!" diye bağırdı.

Almar adama bakmadı bile, kaynayan çorbayı bir dikişte içiverdi.

İkinci adam arkadaşının dehşet çığlıklarıyla uyandı.

Uykulu bir sesle "Neler oluyor?" diye sordu.

Almar tencereyi yere attı, tek söz etmeden ve arkasına dönüp bakmadan kulübeden çıktı. Sanki o iki adam orada yokmuş gibi.

Sonra kuzeye doğru yola koyuldu, gözlerini ufka dikmiş, arkasında bıraktığı çobanların öfkeli sözlerini belli belirsiz duyuyordu.

Artık biliyordu. İstemese de yemesi ve dinlenmesi gerekiyordu. Peki. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Kasap Providence'a doğru ilerliyordu.

Yüzbaşı Fahrio ve Aléa kentin güneydoğusundaki Pin Köprüsü'ne kestirmeden ulaşmak için tarlaların arasından geçtiler. Cele Irmağı'nı böyle geçeceklerdi.

Köprüden hemen önce büyük bir çiftlik ve bir hastane vardı, Fahrio doğudan dolaşmayı önerdi.

"Çiftlikte kesin keskin köpekler vardır, havlasınlar istemem" diyerek Aléa'ya peşinden gelmesini işaret etti.

Görünmemek için iki büklüm oldular, geniş bir buğday tarlasından geçtiler, ırmak boyunca devam eden öbür yola ulaştılar ve suya yaklaştılar.

"Köprüye kadar kıyı boyunca yürüyelim."

Aléa ses çıkarmadan kabul etti. Hiçbir şey söylemeden yüzbaşının peşinden gidiyor, her attığı adıma dikkat ediyordu. Çalıkların ardına saklana saklana su kıyısından yürüdüler.

Pin Köprüsü'nün ayağına varınca Fahrio Aléa'ya kendisini beklemesini işaret etti. Tümseğe çıktı ve üst taraflarında yol boyunca devam eden duvarın arkasında gözden kayboldu.

Çok geçmeden yeniden görüldü, elini Aléa'ya uzattı.

"Yol açık!"

Genç kız da yüzbaşının yardımıyla duvara tırmandı, köprüye çıktı. Fahrio Aléa'ya eğilmesini işaret etti. Koca taş köprünün üstünde, iki büklüm bir halde, art arda ilerlediler. Aşağıda, batıya doğru akan ırmağın gürültüsü işitiliyordu.

Yolun yarısına vardıkları zaman, yüzbaşı duruverdi ve Aléa daha da eğilsin diye kızın omzunu tuttu.

"Eğil bakalım! Biri var!" diye fısıldadı.

Ama çok geç olmuştu. Köprünün öbür tarafındaki adam kesinlikle iki kafadarı görmüştü. Tereddütlü adımlarla onlara doğru geliyordu.

Fahrio durumdan rahatsız olmuştu, "Ne yapalım?" diye sordu. "İşini bitirelim mi yoksa kaçalım mı?"

Aléa "Belki de başka bir çözüm yolu vardır. Düşman olduğundan emin değiliz..." dedi.

Yüzbaşının omzunun üstünden, gelen yabancıya baktı.

"Alev Askerlerinden birine benzemiyor."

Fahrio'ya fikrini sormadan Aléa doğruldu.

Yabancı bir adım geri atarak "Kim var orada?" diye bağırdı.

Adamın sesinden bölgenin şivesini tanıyan Aléa "Biz Sarre'lıyız" diye karşılık verdi.

Adam iki kafadara doğru yürüdü. Artık saklanmanın anlamı yoktu, Fahrio göğüs geçirerek ayağa kalktı.

Yabancı, karanlıkta daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak "Zırhınızın üstünde kırlangıç arması mı var?" diye sordu.

Fahrio "Evet, ben Sarre muhafızlarındam" diye karşılık verdi.

Adam "Peki ama burada ne işiniz var?" diye endişelendi. "Çabuk, beni takip edin, size sığınacak bir yer bulmamız gerek!"

Gerisin geri döndü, Fahrio ve genç kıza peşinden gelmelerini işaret etti. Aléa omuz silkti,

yüzbaşıya baktı ve yabancıya güvenmeye karar verdi.

Hemen adamın peşine düştüler, köprünün öte yanından yabancıyı takip etmeye başladılar, belli ki teknelerin onarıldığı küçük bir yapıya varana kadar yürüdüler. Etrafta tekneler, serenler, yelkenler, büyük ahşap levhalar, aletler vardı. Tekne yapımı ve onarımı için gereken ne varsa buradaydı.

Üçü de korunaklı bir yere ulaşır ulaşmaz Tarnea'lı adam "Siz deli misiniz!" diye bağırdı. "Buradan birkaç adım ileride bir karakol var, Alev Askerleri sürekli devriye geziyor!"

Aléa gülümseyerek "Belki de siz bizim hayatımızı kurtardınız öyleyse!" dedi.

"Peki ama kimsiniz siz, burada ne arıyorsunuz?"

Aléa yanıt vermekte tereddüt etti. Bu adama gerçekten güvenmeli miydi? Evet, Alev Askerlerine yakalanmalarından korkarak onları korunaklı bir yere getirmişti bu adam. Ama bu bir tuzak da olabilirdi. Ne var ki Aléa Tarnea'lı adamda hiçbir kötü niyet sezinlememişti. Korkup çekinmenin anlamsız olduğuna karar verdi.

"Ben Aléa Cathfad'ım, Drüid Phelim'in kızı ve Toprağın Ordusu'nun komutanıyım."

"Siz mi? Aléa ha? Peki ama gecenin kör vaktinde köprüde ne işiniz var?"

"Ben de aynı soruyu size sorayım."

"Ben... ben uyuyamıyorum. Doğdum doğal yaşadığım kentin bir gecede işgalcinin eline geçtiğini bilmek beni çıldırtıyor!"

Aléa "Anlıyorum" diye karşılık verdi. "Adınız nedir?"

"Cadrige."

"Evet Cadrige, size kentinizi geri vermeye çalışacağız."

Tarnea'lı adam "İkiniz mi?" diye şaşırdı.

Aléa gülümseyerek "Hayır" dedi. "Ordum bu bölgenin güneydoğusunda konakladı. Biz keşfe çıktık."

Cadrige'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Adam elini Aléa'ya uzattı.

"Güzel, eğer bir yardımım dokunursa..."

Aléa adamın uzattığı eli sıktı.

"Bu da Yüzbaşı Fahrio."

Tarnea'lı Fahrio'yu selamladı.

Aléa yeniden söze girdi: "Evet, bize yardım edebilirsiniz. Alev Askerlerinin nerede nasıl konuşlandığını biliyor musunuz?"

Cadrige gözlerini fal taşı gibi açarak "Moïra aşkına! Onlar her yerde!" diye bağırdı.

"Şatoyu ele geçirdiler mi?"

"Evet."

"Kışlayı?"

"Elbette. Ve bütün karakolları da. Kuzeydeki küçük kaleyi, drüid okulunu... kent sakinlerinin çoğu buradan ayrıldı, kalanlar da yola koyuluyor."

Fahrio "Ya kont?" diye sordu.

Tarnea'lı adam üzgün bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Cesedi Raison Meydanı'nda sergileniyor."

Yüzbaşı inanmaz bir tavırla "Kontu öldürmeye mi cesaret ettiler!" diye bağırdı.

"Evet. Kont işbirlikçilik yapmayı kabul etmediği için Alev Askerleri tarafından asıldı. Sonuçta o ihtiyar deli sandığımızdan daha gözü pekmiş!"

"Bize askerlerin üç-dört bin kişi olduğu söyleniyor, sizce doğru mu bu?"

"Evet."

"Peki ya Sarre askerleri. Teslim oldular mı?"

"Şaka mı yapıyorsunuz! Savaşta can vermeyenler hemen oracıkta asıldı. Anlatılanlara bakılırsa Dancray kenti kansız biçimde ele geçirmeyi umuyormuş ama Sarre'lıların beklenmedik direnişi onu öfkeden çılgına çevirmiş."

Aléa "Gerçekten de tam bir çılgınlık" diye içini çekti.

Uzunca bir süre sessiz kaldılar, çünkü üçünün de hissettiklerini ifade edecek söz yoktu. Ama gece ilerliyordu ve Aléa kaybedecek vakit olmadığını biliyordu.

"Cadrige, ben kanalı görmek istiyorum. Bizi tehlikeye atılmadan, Alev Askerlerinin nöbet beklediği yerlerden uzak durarak oraya götürebilir misiniz?"

Tarnea'lı adam "Elbette" diye yanıt verdi. "Hiç olmazsa deneriz!"

"Öyleyse gidelim haydi."

"Kraliçe Eoghan'dan çok daha fazla iktidar alıyor eline. Eğer bugünden itibaren ona yararımız dokunacak bir şeyler yapmazsak hiç tereddüt etmeden ezer geçer bizi."

Artık drüidler de kraliçenin yanında olduğuna göre, zaten çok geç kalınmadı mı diye merak ediyorum.

Carla Bisagni, baronluğun geleceği konusunda kendisi gibi endişelenen, babasının iki danışmanıya gizlice toplantı yapıyordu. Yüzbaşı Giametta ve Naip Stefano idi bu iki danışman. Farfanaro Sarayı'nın batı kanadındaki küçük karanlık bir odaya çekilmişlerdi, rahatça komplo kurabilirlerdi.

"Eğer babamın Bisagne'ı bu şekilde yönetmesine göz yumarsak, çok geçmeden kraliçenin sancağının altında ortadan kayboluruz" dedi genç kız.

Ve baronluğun başına geçme olasılığın da sıfıra iner.

Elleri kaygıdan kaskatı kesilen Yüzbaşı Giametta bu sözleri onayladı.

Giametta korkağın teki. Babam arkasından kumpas kurduğumuzu öğrenecek diye ödü patlıyor. Ama yine de Giametta'ya ihtiyacım var. Asker gururu babama karşı çıkmasına yol açacaktır mutlaka. Ben bundan yararlanmalıyım.

"Felakete koşuyoruz. Aslında baronun ülkeyi yönetemez hale geldiğini düşünüyorum. Sevgili Carla, baronun halkıyla ilgilenmektense düzenlediği o gülünç sefahat âlemlerinde daha uzun zaman geçirmesi beni mahvediyor..."

Carla sinsi sinsi "Ordusuyla da ilgilenmiyor" diye ekledi.

Benim de Bisagne Ordusuna sadık olduğumu göstermeliyim ona. Bana güvenmesini sağlamalıyım. Benim safımda hissetmeli kendini.

Masanın öbür tarafındaki naip "Bütün bunlar son derece doğru elbette, ama ne yapmalı acaba?" diye sordu.

Carla adamın gözlerinin içine dimdik baktı. Sonra ağır ağır kararını dile getirdi:

"Babamı öldürmemiz gerekiyor."

Gözlerini kırpmamıştı. Soğukkanlıydı. Sertti. Sanki çok uzun zamandır bu düşünce zihninde yer etmiş gibiydi. Babasını öldürmek. Baron Bisagni'yi öldürmek.

Ve yerine geçmek. Ondan çok daha fazla hak ediyorum o makamı! Hem zaten Gaelia kadınların

eline geçiyor. Aléa... Amine... ben neden olmayayım ki?

"Aklınıza bile getirmeyin böyle bir şeyi!" diye bağırdı naip Stefano. "Babanız belki acınacak bir yönetici haline geldi ama yine de dostumuz! Böyle bir cinayete ortak olmam düşünülemez!"

Adam aniden ayağa fırladı, az kalsın sandalyesini deviriyordu.

Biliyorum naip, biliyorum. Sen daha kıvama gelmedin. Ama babam olacak ihtiyar ortadan kalktığı zaman neler yapabileceğimizi fark etmeni sağladığımda bu düşünce sana o kadar da sarsıcı gelmeyecek. Göreceksin.

Yüzbaşı Giametta naibi kolundan yakalayıp zorla yerine oturttu.

"Sakin ol Stefano. Sakin ol. Henüz hiçbir karara varmadık, tartışmak için buradayız. Carla biraz abartıyor... Baronu öldürmek söz konusu değil."

Naip kolunu yüzbaşının ellerinden kurtararak "Benimle Alvaro'nun öldürülmesini konuşamazsınız!" diye karşılık verdi.

Giametta "Anlaşıldı Stefano, hadi sakın olalım ve hep birlikte başka bir çözüm yolu bulalım" dedi.

Carla naibe durumdan hoşnut bir ifadeyle baktı. Baronlukta ihtiyar Bisagni'den kızı kadar nefret eden kimse yoktu, öyle ki genç kızın iktidarı ele geçirmekten daha çok istediği şey babasını öldürmekti. Ama bunu burada itiraf edemiyordu.

Yüzbaşı, "Baronla ilgili ne yapacağımıza karar vermektten önce, tam olarak nasıl bir siyaset gütmek istediğimizi bilmemiz önemli" dedi.

Beni iktidara taşıyacak ve zavallı budala babamdan kurtulmamı sağlayacak hangi siyaset olursa o olsun!

Görünüşe bakılırsa öfkesi yatışmış olan Stefano "Siyasal ağırlığımızı pekiştirerek kraliçeye yakınlaşmalıyız" dedi.

Carla "Kraliçenin düşmanlarına karşı gelerek mi?" diye sordu.

Yüzbaşı "Neden olmasın?" diye karşılık verdi. "Galatie ile Harcourt arasındaki savaşı körükleyebiliriz ve Hıristiyanlara karşı saf tutmak üzere şu efsanevi tarafsızlığımızdan vazgeçeriz" dedi.

İşte. Giametta'nın zayıf noktasının bu olduğunu biliyordum. Bisagne Ordusu. Savaş. Tek beklediği bu.

Naip söze girdi: "Bu bizi kraliçeye yakınlaştırabilir belki ama siyasal ağırlığımızı nasıl güçlendirir, anlamadım."

Carla Bisagni kendinden emin bir tavırla yanıt verdi.

"Kimilerinin düşündüğünün tersine, paralı askerlerden oluşan ordumuzun adadaki en güçlü ordu olduğunu Galatie'lilere hatırlatır da ondan."

Yüzbaşı baronun kızının tuzağına düştüğünü fark edemedi, "Elbette ya!" diye haykırdı.

Naip "Bundan bu kadar emin misiniz?" diye sordu.

"Babam yöneticilik yaşamında birçok hata yaptı ama şunu kabul etmeliyim ki daima haklı olduğu bir nokta vardı. Paranın gücü. Harcourt Ordusu'nun gücü savaşıncıların dinsel inancına dayanıyor. Kuşkusuz büyük bir güç bu. Ama kazanma hırsının yanında solda sıfır kalır. Paraya iman eden Tanrı'ya iman edenden çok daha kuvvetlidir."

Naip "Bunu kanıtlamak kalıyor geriye" diye söze karıştı.

Yüzbaşı Giametta "Zaten bizim kraliçenin yanında yer almamız belirleyici bir üstünlük sağlar. Benim paralı askerlerim ona zaferi garantiler, işte böyle buluruz siyasal ağırlığımızı. Bir *fidchell* oyunu kadar basit..."

"Kesinlikle öyle" diye sözlerini sürdürdü Carla. "Kraliçeyi savaş çıkarmaya zorlamalıyız, sonra da kraliçe gücümüzü kabul etsin diye bizim katılımımızı dengelemek gerek."

Ve bütün Gaelia Bisagne'in dizginlerinin benim elimde olduğunu bilmeli.

"Dikkatli olmalıyız, binlerce kişiyi ölüme götürebilecek bir karar bu" dedi naip ciddi bir tavırla.

Carla "Özellikle de Bisagne'a kaybettiği görkemini yeniden kazandıracak bir karar bu" diye karşılık verdi.

"Baronu bu şekilde davranmaya asla ikna edemeyiz."

Genç kız "Ona seçim şansı bırakmayacağız" yanıtını yapıştırdı.

"Tekrar söyleyeyim ki düşündüğünüz uğursuz plana benim katılmam söz konusu olamaz."

"Çok iyi anladım. Ama bizi onu öldürmeye mecbur kılan hiçbir şey yok" dedi Carla. "İlk etapta onu iktidardan uzaklaştırmakla yetiniriz."

"Nasıl?"

Genç kız ayağa kalkarken "Bu işi ben üstleniyorum" dedi.

Naibin endişeli bakışları altında odadan çıktı. Genç kadının iktidar hırsı adamı gitgide daha da korkutuyordu. Ama hiç olmazsa en berbat olasılıktan kurtulduğunu sanıyordu.

Erwan Toprağın Askerlerine durmalarını işaret etti. Artık bin kişilik bir ordu haline gelmişlerdi ve tepeyi aşarken fark edilmemeleri neredeyse olanaksızdı. Aléa'nın planının işleyebilmesi için genç kızın talimatlarına harfi harfine uymak gerekiyordu.

Genç kız gece yarısı Fahrio'yla birlikte kamp yerine geri döndü; iki kafadar saldırı hazırlığı için bütün orduyu uyandırdı. Askerler giyinip donanımlarını kontrol ederken Aléa çabucak arkadaşlarını topladı, düşündüğü stratejiyi onlara açıkladı, sonra da her birine kesin talimatlar verdi.

Bir süre sonra Finghin'le birlikte önden gidip stratejiyi uygulamaya koyacakları konuma yerleşmek üzere yola çıktılar. Aléa birliklerin komutasını Erwan'a bırakmıştı.

Magistel arkasında çit çıkmayana kadar kolunu havada tuttu. Tepenin doruğunda, askerlerin zırhlarının arasından rüzgâr esiyor, uzun mızrakların ucundaki kırmızılı beyazlı Samildanach sancağını dalgalandırıyor. Vadinin alt kısmında gecenin karanlığına gömülmüş kentin silueti fark ediliyordu.

Artık işareti beklemeye gelmişti sıra. Aléa Magistel'e asla yanılmayacağı konusunda güvence vermişti. Erwan en kötü olasılığa hazır, işareti gördüğünde anlayacaktı. O zaman hücum etmesi gerekiyordu işte. Toprağın Ordusu'nun hep birlikte tepenin yamacından aşağı inip batı yönünden, Cavalia kapısından kente saldırması gerekiyordu. Dosdoğru ilerlemeleri yeterliydi. Kapıdan sonra gelen dik ve uzun bir cadde askerleri Raison Meydanı'na, Tarnea Şatosu'nun dibine götürecekti. Eğer Aléa'nın planı işlerse, sayıca az olmalarına karşın zafer kazanmaları muhtemeldi.

Oradan birkaç fersah ötede, kentin tam ters tarafında, Finghin ve Aléa, Estang Kanalı'na ulaştılar. Pin Köprüsü'nden geçip kanalın ağzına doğru daha da ilerlediler, Toprağın Ordusu batıda kente ne kadar uzaksa iki kafadar da ters yönde o kadar uzağa gittiler.

Aléa yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirince ikisi de kanalın birer yakasına yerleşip bedenlerinde Saîman'ı toplamak için konsantre oldular. Aynı anda gözlerini yumdular. Aléa şakaklarını tutuyordu, Finghin'se elleriyle ağzını kapamıştı. Amaçlarına ulaşmak için çok fazla enerji

biriktirmeleri gerekiyordu. Aléa, drüidin yardımından yararlanabildiği için mutluydu, zira tek başına asla başaramazdı.

Gözlerini ilk açan Aléa oldu. Saîman vücudunda kaynıyordu adeta, patlayacak gibiydi. Genç kız ağır ağır, usul usul ellerini ileri doğru, kanalın üstüne doğru uzattı. Saîman damarlarında aktı, parmaklarının ucuna kaydı. Suyun yüzeyinde hafif bir çalkantı başladı. Peş peşe küçük çırpıntılar meydana geliyordu. Sanki akıntının ters yönünden bir rüzgâr esmeye başlamış gibiydi. Bu çırpıntılar dalgacıklara, dalgacıklar dalgalara dönüştü. Artık Aléa'nın kolları titriyordu. Genç kız konsantrasyonunu kaybetmemek için yeniden gözlerini yumdu. Bu hareket, bu enerji transferi öyle çok güç harcatıyordu ki artık acı vermeye başlamıştı.

Tam o anda Finghin de kollarını kaldırdı. Ellerini gerdi, parmaklarını kasti, suyun yüzeyine Saîman dalgasını gönderdi. Aléa'nın yabana atılamayacak bir gücü vardı. Finghin müdahale etmeden önce genç kız akıntıyı durdurmayı başarmıştı, su yavaş yavaş ters yönde akmaya başlamıştı. Suyun yüzeyine sürtünen Saîman'ın gürültüsü gitgide arttı. Gitgide boğuklaştı. Çok geçmeden akarsu boyunca bir fırtına kopar gibi oldu.

Aléa Finghin'in varlığını hissetti. Drüidin Saîman'ı kendisinininkiyle birlikte esiyordu. Kanalın suyundaki direnç gitgide azalıyordu. Akıntı güçleniyordu. Genç kızın alnından ter damlaları akıyor, gözlerine giriyordu. Ama kurulayamazdı. Saîman'ı bırakamazdı. Gücü azalmaya başladı. Ama başarmaktan çok uzaktılar henüz. Genç kız gerekli kaynakları daha derinde arayıp bulmaya çalıştı. Bacakları da titremeye başlayınca enerjisinin yoğunluğunu iki katına çıkardı. Damarlarındaki bütün gücü salıverdi. Saîman suyu fırtına çıkmış gibi dalgalandırıyordu. Çok geçmeden, normalde doğruya doğru yönelen akıntı ters yönde daha da şiddetlendi. Su kanalın taş çeperlerine çarpmaya başladı. Dalgalar ileri atılıyor, azgın bir denizdeymişçesine inip kalkıyordu.

Aléa gözlerini açtı ve uzaklarda, kentte bir sürü meşale yakıldığını gördü. Planı işlemişti. Estang kesinlikle taşıyordu, sular yükselmeye devam ediyor, gelgitte kabaran dalgalar gibi mahallenin sokaklarını ve büyük meydanı kaplıyordu. Ama Aléa hâkimiyeti hemen elden bırakmadı. Hiç durmadan, başını Finghin'e doğru çevirip bağırdı:

"Haydi şimdi!"

Finghin de bitkin düşmüştü, bir an için ellerini serbest bıraktı, derin bir soluk aldı ve kollarını göğe doğru kaldırdı. Kalan birazcık gücüyle enerjisini topladı, sonra haykırarak göğe bir ateş topu gönderdi. Bu ateş topu kentin üstünde patladı.

Drüid yere yığıldı. Gecenin karanlığı altın rengi bir ışıkla aydınlandı. Sonra binlerce ışık parçacığı ağır ağır Tarnea'nın üstüne yağmaya başladı. Sanki başkenti ateş böcekleri sarmış gibiydi.

İşaret.

Kentin öte yanında, Erwan bağırdı:

"Alragan!"

Ve bütün askerler naralar atarak tepeden aşağı koşmaya başladılar, yumruklarını sıkmış, silahlarını havaya kaldırmışlardı. Korku ve coşkuyla çarpıyordu kalpleri.

Artık kendisine Kraliçe denmesini kabul etmeyen, mutlaka Drüid Aislin diye çağırılmayı şart koşan Amine, Providence Sarayı'nın tepesindeki küçük odada tek başınaydı. Kocasını Eoghan'ın bardağına

kendisinin gizlice damlattığı zehirle birkaç hafta önce can verdiği pencerenin önünde duruyordu.

Camın önünde ayakta dikilmiş, gözlerini uzaklara dikmiş, kahkahalar atıyordu. Gözyaşları akmasaydı normal bir gülme denebilirdi buna. Kraliçenin gözlerinden iri iri yaşlar süzülüyordu.

Başını tutarak "Sus be!" diye bağırdı birdenbire.

Bağırışı küçük odanın duvarları arasında yok olup gitti.

Genç kadın yeniden gülmeye başladı, sonra bu gülüş yavaş yavaş kayboldu, bir öksürük kriziyle son buldu. Amine başını eğdi. Kulak kabarttı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, uzaklardan gelen bir sesi dinler gibiydi. Uzaklardan gelen bir mırıltı.

"Efendim?" diye fısıldadı.

Daha iyi duymak istercesine gözlerini kıstı.

"Benimle mi konuşuyorsun Eoghan?"

Soluk alıp verişleri hızlandı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

Kafasının içinde bir ses duydu. Dayanılmaz bir yankıda boğulup giden bir ses. *Onun* sesiydi bu. Eoghan'ın sesi. Eoghan kafasının içinde konuşuyordu.

Seni kaltak! Yere bak! Yere bak Amine, yere!

Genç kadın gözlerini indirdi, yerde kan izi görünce bir çığlık attı. Kırmızı, yapış yapış küçük bir birikinti. Amine geriye doğru bir adım attı. Kan lekesi büyüyordu. Amine biraz daha geriledi. Ama kan zemine, ahşabın damarları arasına yayılmaya devam ediyordu.

Ee ne yani? Kan görmek korkutuyor mu artık seni? Ama bu kanı akıtan sensin Amine! Bak.

Leke sürekli büyüyordu. Amine geri geri bir adım daha attı. Dudakları ve elleri titriyordu. Yanakları bir ölünün yanakları gibi solgundu. Geniş alnından ter damlaları süzülüyordu.

"Olamaz!" diye bağırdı ama kan akıp ağır ağır yayılmaya devam ediyordu.

Şimdi odanın dörtte birini doldurmuştu.

Ama bu benim kanım Amine. Biliyorsun seni küçük kaltak, biliyorsun zehir var bu kanda. Eğer dokunursan ölürsün.

Amine daha da geriledi. Birdenbire arkasındaki bir tabureye çarpıp yere düştü. Sırtını sertçe zemine çarptı. Bir an için bayılacak gibi oldu. Kafasının içindeki ses susmuştu. Bir şey görmüyordu artık. Gülümsedi. Öldüğünü ve kurtulduğunu hayal ediyordu. Sonra yavaş yavaş ışık yeniden belirdi. Tepesinde tavanı gördü ama tavan fırıldak gibi dönüyordu.

Kana degeceksin Amine.

Başını eğdi. Kırmızı leke yüzüne doğru ilerliyordu. Kaçınılmaz biçimde ahşap zeminin üstünde ilerliyordu, bir an sonra kadının üstüne bulaşacaktı.

Amine bir çığlık atıp yana yuvarlandı. Zar zor ayağa kalktı ve bir koltuğa büzüldü. Yere değmemek için bağdaş kurdu.

Nereye sığınacağını bilmiyorsun Amine. Ne yapacağını bilmiyorsun artık. Bensez işin içinden sıyrılabileceğini sandın değil mi? Ama şimdi, şimdi drüidler seni aralarına aldığına göre, benim ölümüm seni kraliçe kıldığına göre ne yapacaksın Amine? Nasıl bir düşün peşindesin? Nasıl bir mücadelenin? Ya senin yerine kim geçecek Amine, artık sana bir çocuk verecek kocan da yok?

Gerçekten bensez işin içinden sıyrılabileceğini mi sandın?

Kollarını gövdesine kavuşturmuş, gözlerini yummuş, bütün bedeni kaygıyla gerilmiş genç kadın kafasındaki sesi kovmaya çalışıyordu. Ama ses gitgide şiddetleniyordu. Artık hiçbir şey susturamazdı bu sesi.

Amine gözlerini yeniden açtığında kan gölünün bütün odayı kapladığını, artık mobilyaların alt

tarafından itibaren, duvarlar boyunca yükselmeye başladığını gördü. Bakışlarını yere indirdi ve oturduğu koltuğun ayaklarını yalayan kan dalgacıklarını gördü.

Zehirli kan kraliçeye doğru çıkıyordu.

Koridorun öbür başında, büyük çamaşırhanede bulunan bir hizmetçi kız ansızın tiz bir çığlık duydu.

Saîman'ın Kaynağı

Komutan Dancray avludan yükselen panik çığlıklarıyla uyandı. Bir sıçrayışta kalkıp olan biteni görmek için pencereye koştu. Bu kadar çabuk bir saldırı beklemiyordu ama şatodaki haykırıışları ve koşuşma seslerini duyunca başka bir şey olamaz diye düşündü. Aslında ilk aklına gelen -ve öngördüğü- olasılık yangındı. Tarnea'lı birinin öfkeden deliye dönerek işgalciye direnmek için kendi kentini ateşe vermesi hiç de olanaksız değildi.

Ama pencereden dışarı sarkınca Dancray bambaşka bir şeyler olduğunu anladı. Şatonun bahçesi sular altında kalmıştı. Dev dalgalar burçlardaki bütün kapılardan içeri giriyor, mahzenlerden yükseliyor ve binayı doldurmaya başlıyordu. Askerler ve hizmetkârlar sağa sola koşuşarak felaketi önlemeye çalışıyor ama nasıl yapacaklarını bilemiyorlardı.

Komutan Dancray öfkeden çılgına döndü. Bir bu eksikti! Alelacele ayağına ince kumaştan bir pantolon geçirdi, üstüne bir gömlek, bir de kısa meşin ceket giydi. Yatağına oturup çizmelerini giyerken durumu çözümlenmeye çalıştı. Birdenbire kafasını pencereye doğru çevirerek karanlık gökyüzüne baktı. Yağmur yağmıyordu. Tek bir damla bile yoktu. Yağmur yağmıyorsa Estang ya da Cele nasıl olmuş da taşmıştı? Bunun bir tuzak olduğunu Dancray anlayıverdi. Aniden ayağa kalktı, pencereye koştu ve avluya doğru haykırmaya başladı:

"Bu bir tuzak! Bu bir tuzak!"

Ama şu gürültü patırtı ve panik yüzünden kimse onu duyamıyordu. Herkes su baskınını durdurmaya çalışmakla öylesine meşguldü ki baskının olası nedenini kimse düşünemiyordu.

Tam o sırada, kentin üstünde bir ateş topu patladı. Komutan yerinden sıçradı. Yıldırım mı düştü acaba diye düşündü. Elbette ki değildi. Saldırının bir parçasıydı bu ateş kütlesi. Şimdi gökten kor parçacıkları yağıyordu ağır ağır. Şatonun avlusunu aydınlatan bir ışık yağmuru gibi. Komutan işte o zaman felaketin boyutlarını gördü.

Ahmaklar, diye düşündü. Şatonun bütün kapıları açılmıştı ve bazı hizmetkârlar sele kapılmış sürükleniyordu.

Dancray pencerenin kenarını yumruklayarak "Kapıları kapatın!" diye haykırdı. "Şu kahrolası kapıları kapatın!"

Ama haykırıışları işe yaramıyordu. Öfkeden çıldırarak geri dönüp koridora koştu. Odasından tam çıkacağı sırada askerlerden biri de koşarak kapının önüne geldi ve eşikte çarpıştılar.

Delikanlı "Özür dilerim komutanım" diye kekeledi. "Ben de sizi bulmaya gelmişim. Sel bastı ortalığı..."

Dancray öfkeden kuduruyordu:

"Sel falan değil, ahmak herif, bu bir tuzak!"

Askeri ititirip zemin kata inen merdivene koştu. Başını çevirip genç askere bağırdı:

"Git bana Yüzbaşı Danil'i bul! Çabuk büyük kapının oraya, yanıma gelsin!"

Askerin yanıtını beklemeden merdivenleri üçer beşer inerek zemininin çoktan sular altında kaldığı hole vardı. Suyun içinde zar zor koşarak avluya çıktı ve dosdoğru ana kapıya yöneldi. Her karşılaştığı kişiye "Silahlara sarılın! Bu bir tuzak!" diye bağırüyordu.

Askerler dört bir yana koşuşuyordu. Ayın sudaki yansıması dalgaların ve sıçrayan suların temposuna uyarak dans ediyordu. Yavaş yavaş askerler komutanın emrini kulaktan kulağa yaydılar, çok geçmeden kendileri de meslektaşlarını silah başına çağırmaya başladılar.

Komutan şatonun girişindeki büyük kemere yaklaşırken "Silah başına! Silah başına!" diye haykırdı.

Birçok asker komutanın emrini yerine getirmeyi denedi ama çok fazla su olduğu için beceremediler.

İşte tam o sırada komutanın korktuğu başına geldi, burçlardan gelen haykırışı işitti.

"İleride bir ordu vaaar!" diye haykırdı devriye gezen bir asker. "Bir ordu Cavalia kapısından geçiyor!"

Dancray öfke dolu bir çığlık attı.

"Kapatın şu kapıları dedim size!" diye söylene söylene avlunun ortasına yöneldi.

Dancray, ahşap kapının devasa kanatlarını umutsuzca kapatmaya çalışan askerlere yardım etsinler diye her gördüğu askere emir veriyordu.

"Yukarıda! Acele edin. Kapatma mekanizmasını çalıştırmaya hazırlanın!" diye bağırdı nöbetçilere.

Asker üzgün bir edayla kollarını kaldırdı. Askerlerin tümü henüz şatoyu iyice tanıyıp öğrenmeye fırsat bulamamıştı ve bu asker de belli ki komutanın neden söz ettiğini anlayamüyordu.

Dancray burçlarda, tam büyük kapının üstündeki kısmı işaret ederek, "Meyhanenin arkası, bu taraf!" diye bağırdı. "şu kahrolası sistemi çalıştır hemen, gerizekâli!"

Nöbetçi asker mekanizmayı arayarak meyhaneye doğru koştu.

"Komutanım!"

Dancray gerisin geri döndü. Yüzbaşı Danil'di gelen. Peşinden de yaklaşık on beş asker yürüyordu.

"Komutanım, Aléa'nın sancağı bu" dedi yüzbaşı.

Dancray "Elbette! Kimin sancağı olacaktı ki? Gökten yağan şu korlar nereden geliyor sanıyorsunuz? Okçuları burçlara çıkarın, mancınıklara kızgın yağ ve zift yerleştirin, perde hattı boyunca mızrakları dikin, cephanelikte gereğinden fazla mızrak var" dedi.

"Başüstüne komutanım!"

Danil dönüp bu emri adamlarına ilette. Sonra yeniden Dancray'yle konuştu.

"Bence avlunun alt tarafında atlı askerleri toparlamalıyız. Eğer düşman içeri girmeyi başarırsa onları karşılamaya hazır olmamız gerek."

Dancray "Öyle yapın Danil" dedi.

"Size gelince, burca çıkmanız kuşkusuz daha akıllıca olacaktır."

"şimdilik değil. şu ahmaklar bizsiz şatoyu savunamaz Danil, panik hüküm sürdükçe biz de burada kalmalıyız. Çabucak karakollara haberciler gönderin, herkes şatoya destek olmalı. İç avluda savaşçılarımız bulunsun, bu düşmanı iki saldırıyı birden göğüslemek zorunda bırakacaktır."

"Tamam."

Danil hemen söyleneni yerine getirdi, avlunun üst tarafındaki batı kanadına koştu.

Dancray de perde hattına giden merdivene gitti. O basamakları çıkarken, dışarıda saldırganların haykırışları gitgide daha fazla duyuluyordu.

En tepeye vardığında askerlerin henüz bütün mazgallara yerleşmemiş olduğunu gördü dehşetle.

Arkasında koşan adamları görünce "Daha çabuk, acele edin!" diye bağırdı.

Avluya bakmak için aşağı eğildi. Aşağıdaki askerler büyük kapının iki kanadını yerinden oynatmayı başarmış ve kapatmak üzereydiler ki Toprağın Askerlerinin ilk hücum edenleri kılıçları havada, naralar atarak ortaya çıktılar ve çarpışma başladı.

Finghin ayağa kalkmasına yardım etmek için Aléa'ya doğru fırladı. Genç kız titriyordu. Teşekkür ederek drüidin omzuna dayandı.

Ateş topu sönmüştü, son korlar da yere düşmüştü. Ama gökyüzü aydınlanmaya, yıldızlar kaybolmaya başlamıştı. Sabah oluyordu. Arkalarında, kanalın akıntısı normal yönüne dönmüştü. Ama su öyle çalkantılıydı ki üstlerine sıçırıyordu.

Aléa heyecanlı bir tavırla "Sence planımız işledi mi?" diye sordu.

"Umarım. Gidip bakayım. Sen burada kal, yeniden gücünü toplaman gerekiyor."

Aléa karşı çıkmaya girişti ama drüid elini genç kızın ağzına koydu.

"Tek söz istemem Aléa! Mücadele edecek durumda değilsin! Gerçekten gelmek isteyecek kadar aptal ve inatçıysan, en azından biraz bekleyeceğine söz ver! Ayakta bile duramıyorsun. Otur da bekle biraz."

Aléa içini çekerek söyleneni yaptı. Drüid kıza kuşku dolu bir bakış yöneltti, sonra başını sallayarak oradan uzaklaştı.

Kanal boyunca koşmaya başladı, Pin Mahallesi'ne götüren bir kapıdan girdi, soldaki bir köprüden geçti, sıra sıra çiftliklerin, evlerin önünden yürüdü, en sonunda, yolun ortasında, kendisine doğru koşan bir adam gördü.

Finghin tedirgin olmuştu, adımlarını yavaşlattı.

Suluk soluğa kalan yabancı "Drüid! Drüid! Aléa'yla mı birliktesiniz?" diye bağırdı.

Finghin kaşlarını çatı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

Adam elini drüide uzatarak "Cadrige" diye yanıt verdi, "dün gece Aléa ve yüzbaşı Fahrio'ya ben kılavuzluk ettim.

Bir süredir onlarla karşılaştığım yerde bekliyorum. Size yararım dokunsun istiyorum."

Finghin karşı çıkmadı.

"Bana sizden söz ettiler."

"Kente mi girmek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ben de öyle tahmin etmişim. Şuradan geçmemelisiniz drüid, tam Pin kapısının karşısında bir muhafız karakolu var. Peşimden gelin, sizi biraz daha yukarı götüreceğim, Clos Sokağı'na açılan küçük bir geçit var, orada Alev Askeri olduğunu sanmıyorum."

Finghin hiç beklemeden "Hadi gidelim" dedi.

Tarnea'lı adam başını salladı, hızlı adımlarla kente yöneldi. Bir kavşağa varana kadar kanal boyunca ilerlediler. Anayol dosdoğru Pin kapısına doğru uzanıyordu, eğimli küçük bir sokak da kuzeye çıkıyordu. Cadrige o küçük sokağa dalarak drüide kendisini izlemesini işaret etti.

Yamaç epey dikti, Finghin yorulmaya başlamıştı. Saîman'la uğraşmak gücünü tüketmişti, Aléa'dan çok daha az enerji harcamış olmasına karşın pek formunda sayılmazdı.

Sonunda yeni bir kavşağa daha vardılar ve sola saptılar, artık dik uzayan bir sokak değildi bu. Finghin durdu, dizlerini tutarak soluklandı, sonra Tarnea'lı adamın durmamış olduğunu görünce yeniden koşmaya başladı.

Cadrige parmağıyla sokağın sonunu işaret ederek "Şuradan!" dedi. "İçeri giden küçük bir sokak var."

Birkaç evi daha geçtiler, en sonunda çatıların üstünden kent merkezi belirdi. Tarnea'lı sokağın başında durdu, Finghin'e elini çabuk tutmasını işaret etti. Drüid soluk soluğa kalmıştı. Koşmayı bırakıp sağındaki evin duvarına dayanarak yürümeye başladı.

Birdenbire önünde bir ıslık sesi duydu. Başını kaldırıncı Cadrige'in dehşet içindeki suratını gördü. Gözleri faltaşı gibi açılan Tarnea'lı inleyerek dizüstü düştü. Göğsünden bir okun ucu çıkıyordu. Sonra bütün gövdesi öne devrildi. Baş hızla kaldırırma çarptı.

Finghin hemen duvara yapıştı. Kalenin tepesinde bir okçu vardı. Soluğu kesilen, bacakları titreyen drüid gözlerini Cadrige'in cesedinden alamıyordu bir türlü. Tarnea'lının kalbini delip geçen ok, tek başına gelmiş olsaydı şimdi onun kalbine saplanmış olacaktı. Bundan kaçınabilir miydi? Okçuyu zamanında fark eder miydi, yoksa şu anda ölmüş mü olurdu? Bu soruyu zihninden atmaya çalışarak okçuyu görebilmek için kafasını kaldırdı.

Biraz öne eğildi, ama eğilir eğilmez ikinci bir okun ıslığını duydu. Arkasındaki evin duvarına yeniden yaslanıverecek zamanı ancak buldu, ok kıl payı isabet etmeden geçti ve yandaki evin duvarına çarptı.

Finghin kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Sırtını taşa yapıştırmış, soluğunu tutmuştu. Bir süre böyle kaldı, sonra surlara doğru bir gürültü duyunca evin çevresinden dolaşmak üzere duvara yapışık kalarak ilerledi. Hiç ses çıkarmadan adım adım duvar boyunca yan yan yürüdü, evin köşesini döndü ve surların karşısındaki duvarın arkasına sığındı. Orada bir süre soluklandı. Hiç pencere yoktu. İçeri giremezdi. Evin çevresini dolaşması gerekiyordu. Binanın öbür tarafına yöneldi, köşenin arkasına geçti. Surları görmesi için başını eğmesi yeterliydi. Ama okçu mutlaka drüidin binanın öbür tarafından ortaya çıkacağını tahmin ederdi.

Finghin döndü. Parmaklarının ucunda biraz Saîman topladı ve karşı köşeye küçük bir enerji topu gönderdi, az önce bulunduğu yerde gürültü çıkararak okçunun dikkatini o tarafa çekmeyi umdu.

Tam o sırada da evin öbür tarafına bakmak için eğildi. Ve bir mazgal deliği gördü. Mazgalın gerisinde okunu yaya yerleştiren bir karaltı vardı. Drüid bir an bile tereddüt etmedi. İçinde kaynayan enerjiyi toparlayıp kolunu mazgala doğru uzattı. Kocaman, mavi, kısa süreli ve parlak bir şimşek çaktı, sonra taşa birkaç kıvılcım belirdi, Finghin yere düşen bir gövdenin sesini işitti. Finghin'in enerjisi okçuya isabet etmişti. Ama belki ikinci bir okçu daha vardı. Ama drüid şansını denedi. Surlara doğru fırladı.

Olabildiğince hızla koştu. Her adımda sırtına bir ok saplanacağını, koşarken ölümcül bir vuruşun kendisini durduracağını bekliyordu. Ama surların dibine sorunsuzca vardı en sonunda.

Soluklandı, Cadrige'in gösterdiği küçük ve dar sokaktan geçti, kente girdi. Yerlerin ıslak olduğunu gördü ama sular çekilmişti. Bir kavşağa varmak için birkaç adım daha attı. Güneybatı yönünde bir burcun tepesini fark etti. Şato birkaç sokak ötedeydi.

Koşmaya başladı, gölgeden yararlanmak ve başka bir okçudan korunabilmek için duvarların dibinden ayrılmıyordu. Daha büyük bir sokaktan geçerek küçük bir sokağa saptı. Sokakta koşuşan

birkaç kişi ve hatta birkaç asker gördü ama, kuşkusuz karanlık ve kentte hüküm süren panik yüzünden bu insanlar Finghin'i fark etmişe benzemiyorlardı. Drüid çarpışmaların gürültüsünü duymaya başlamıştı. Aléa'nın planının işlediğini umut ediyordu.

Çok geçmeden kanalın önüne vardı, Estang'a kadar kanalı takip etti ve şatonun yükseldiği büyük meydanı gördü.

Ve gördükleri yüzünden dehşete kapıldı. Bir bakışta durumu kavradı. Toprağın Ordusu katlediliyordu.

Şatonun kapıları tekrar kapatılmıştı. Surlardaki gediklerde konuşlanmış okçular saldırganların üstüne binlerce ok yağdırıyordu. Toprağın Askerlerinden bazıları surlara tırmanmaya çalışmış ancak kızgın yağla haşlanmıştı. Surların tepesinden gülle gibi aşağıya düşen cesetleri kentin kaldırımlarına çarpıp dağıldı. Büyük meydana paramparça olmuş yüzlerce ceset vardı. Sarre kontunun meydanın ortasında bir darağacına asılmış cesedi ölümlerin üstünde hâlâ sallanıp duruyordu.

Finghin dehşet içinde dizlerinin üstüne çöktü. Ne kadar çok kayıp verilmişti! Ne çok masum insan! Erwan da ölmüş müydü acaba? Ya Kaitlin? Drüidin gözleri doldu. Başını ellerinin arasına aldı. Bayılacak gibi oldu. Ama buna hakkı yoktu. Hayır. Aléa ona güveniyordu. O bir Büyük-Drüid'di. Kendini bırakmamalıydı. Derin bir soluk alıp toparlanmaya çalıştı.

Sanki Moïra onun sesini duymuş gibi, Finghin başını kaldırıncaya meydanın öbür köşesinde Erwan'ı fark etti. Magistel'ini. En iyi dostunu. Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Erwan ayaktaydı. Adamlarına toparlanma emri veriyordu.

Finghin bir an bile tereddüt etmedi. Mantıksız bir yiğitliğe girişerek büyük meydana fırladı. İki büklüm olup koşarak meydanı geçti, cesetlerin üstünden atlıyordu, ıslık çalarak geçen okları unutmuştu.

Erwan Finghin'i fark etti.

"Finghin! Finghin! Çabuk ol! Deli misin?" diye haykırdı.

Birkaç adım kalmıştı. Drüid hızlandı. Saîman'dan biraz daha ek kuvvet almaya çalıştı. Ayakları adeta yerden kesilmiş gibiydi.

Her şey bir anda olup bitti. Neredeyse ulaşmıştı. Üç-dört adım ya vardı ya yoktu. Her şey öyle çabuk olup bitti ki önce Erwan'ın sesini mi duydu, yoksa okun ıslığını mı işitti, anlayamadı.

"Yere yat!"

Magistel'in sesi kafasının içinde tıpkı rüyadaymış gibi çınılıyordu. Drüid yüzükoyun yere attı kendini. Kafasına doğru gelen okun ucunu görecektir zamanı ancak buldu.

Meydanın ıslak kaldırım taşlarına upuzun yatıverdi. Yana yuvarlandı. Sonra her yer karanlık oldu. Zifirî karanlık. Ama sadece bir an. Ya da sonsuzluk kadar uzun bir zaman.

Gözlerini açtı. Tepesinde Magistel'in yüzünü gördü. Erwan drüidi omuzlarından tutup korunaklı bir yere götürmek için geriye doğru çekti.

"İyi misin?"

Finghin güçlkle doğruldu. Kel kafasına dokundu. Parmaklarında yapış yapış sıvıyı hissetti.

Erwan "Önemli bir şey yok" diye içini rahatlattı arkadaşının. "Ok sıyrılıp geçti sadece. Ama ne oldu da meydandan öyle geçmeye kalkıştın? Zır delisin sen!"

Drüid yutkundu. Sonra şiddetli bir of çekti.

"Ölüp gidiyorum sandım!"

Magistel başını salladı.

Drüid "Kaitlin?" diye sordu.

"Şurada bir yerde, Mjolln'le birlikte."

Finghin arkasına bir göz attı. Askerlerin çoğu meydanı terk etmiş, tıpkı onlar gibi yakındaki sokaklara sığınmışlardı. Ötekiler de şatonun dibinde can vermişti.

Finghin yüzünü buruşturarak "Neler oldu?" diye sordu. "İşler yolunda gitmedi mi?"

Erwan yumruklarını sıktı. Bakışlarını büyük meydana ve yüzlerce ölüye dikmişti.

"Yolunda gitti ama uzun sürmedi. Şaşırtmaca devam etmedi. İlk birliklerimiz girmeyi başardı, kaç kişiler bilmem ama girdiler içeri. Sonra Alev Askerleri kapıları kapatmayı başardılar. Bizimkilerin hepsi içeride ölmüştür herhalde... bizimse burada elimizden hiçbir şey gelmiyor. Her yer kapatıldı. Saldırıya geçmek için hiçbir aracımız da yok. Ne mancınık, ne koçbaşı, ne tekerlekli kule, hiçbir şey. Mahvolduk Finghin."

Her yıl güz ortasında olduğu gibi Alvaro Bisagni büyük Farfanaro Tiyatrosu'na bir gezgin tiyatrocular kumpanyası getirtmişti. Bisagne halkının pek düşkün olduğu, baronluktaki soyluların en sevdikleri oyunlarına yani *decenza*'ya giriştikleri bir gelenektir bu. Kadınlar en güzel giysilerini, erkekler en güzel kadınlarını göstermeye geliyor, halktan kişiler de tepedeki balkonlarda ayakta durup hem salonda hem de sahnede verilen gösteriyi seyrediyorlardı hayranlıkla.

İlk gece açılış için, gezgin oyuncular Gaelia'daki en ünlü piyeslerden birini sergilediler: ozan O'Hanlon'un *Sinav* adlı başyapıtını. Ta en eski çağlardan beri drüidlerin dayattığı yazı yasağı adadaki oyuncuların repertuarını sınırlıyordu çünkü metinler ancak sözlü olarak aktarılıyordu, bu da oyunların yayılmasını büyük ölçüde kısıtlıyordu. Piyes daha çok oyuncuların icrasına göre değerlendiriliyor, seyirciler de kıyaslama yapmaktan çok hoşlanıyordu.

Kendi sınıfından olan pek çok kişi gibi baron da piyesi ezber biliyordu ama Bisagne'lıları tiyatroya gelmeye teşvik etmek için bu gece burada bulunmak zorundaydı. Binanın bakımı kente pahalıya mal oluyordu, dolayısıyla baronun varlığıyla yapılan reklam lüks sayılmazdı. Soylular için kendilerini göstermek zorunda oldukları bir geceydi bu, halk için de en fazla soyluyu bir arada görebilecekleri bir gece!

En şatafatlı kostümlerinden birini giymiş olan Alvaro Bisagni, sahneye tepeden bakan görkemli locasında yerini almıştı, yanında naip Stefano ve hizmetkârlarından biri vardı. Sahne önünün karanlığında asâsına yaslanmış, piyesi ilgiyle izliyordu. Oyuncuların daha az bilinen bir piyesi sergilemediğine biraz üzülüyordu elbette -aynı ozanın neredeyse hiç sahnelenmeyen başka kayda değer metinleri vardı- ama baron gezgin oyuncuların yorumunu tatlı bir şaşkınlıkla izliyordu, birinci perdenin sonunda alkışlamak için ayağa kalktı, bütün salon baronu örnek alarak tiyatroculara alkış tuttu.

Bisagni "Harika bir oyun!" diye bağırdı naibe. Adam karşılık olarak gülümsemekle yetindi.

Şimdi antrakt zamanıydı, soyluların çoğu için gecenin doruk noktasıydı. Baronla iki kadeh bir şeyler içmek ya da öbür seyircilere ilk izlenimlerini aktarmak fırsatını buluyorlardı perde arasında.

Bisagni birkaç kişiyle tokalaşmak ve tiyatronun müdürünü kutlamak için tiyatronun alt katında küçük bir tur attı.

İhtiyar adamı öperken "Harika bir oyun!" diye tekrarladı. "Harika!"

Müdür *decenza* kurallarına uygun bir reverans yaptı. Koridorda toplanmış bütün meraklılar da

adamı hararetle alkışladılar.

Birkaç saniye sonra konuşmaların uğultusu arasında oyunun birazdan başlayacağını haber veren zil çaldı. Alvaro Bisagni, büyük merdivenin mermer basamaklarından asâsına dayanarak zar zor çıkıp naiple birlikte locasına döndü.

Herkes yerini alınca salondaki meşaleler söndürüldü. Büyük kırmızı perde ikinci kez açıldı. Oyuncular yeni dekorların ortasında görüldü.

Ama ilk sahne başlarken baron locasının arka tarafında bir gürültü duydu. Kaşlarını çatıp arkasına döndü, hizmetkârının gürültü yaptığını sanmıştı. Elinde hançer tutan bir adamın silüetini görüverdi karşısında. Yerinden sıçradı. Koltuğunda doğruldu, titreyen elleriyle tutunacak bir yer aradı.

Sağında oturan Naip Stefano'nun da aynı şeyi görüp görmediğini anlamak için başını çevirdi. Ama naip kıpırdamıyordu, boğazı kesilmişti.

Şaşkınlığı geçince Bisagni haykırmaya kalkıştı ama davetsiz misafir baronu arkadan yakalayıp eliyle ağzını kapatarak bağırmasını engelledi. Bisagni dehşet içinde çırpınmaya başladı ama mücadele edemezdi. Dövüşemezdi. Ne yaşı ne de gücü buna uygun değildi.

Aşağıda piyes devam ediyordu. Baronun locasında yaşanan trajediyi kimse fark etmemişti adeta. Bir açıdan baron için daha da korkutucuydu bu durum. Tek başına ölecekti. Kalabalıklar içinde yaşayan o, şimdi yapayalnızdı. Tebaasının bakışlarıyla karşılaşmayacaktı bir daha bakışları. O hayran, kıskanç, çekingen bakışlarla. Sadece sahneyi izleyen bunca insanın arkasında can vermek. Son nefesini verişini bile duymayacaklardı.

Birdenbire Alvaro soğuk metali boynunda hissetti. Bıçak ağır ağır etine gömüldü. Donuk bir ısırış gibi. Sonra metal boğazında kaydı. Hızlı bir hareketle. Basit mi basit, küçücük bir hareket.

Baronun kanı boşaldı ve adam sessizce can verdi. Kırmızı sıvı oluk gibi akıyordu boğazından, vücuduna ve geniş koltuğa yayılıyordu.

O sırada biraz daha aşağıda gezgin oyuncular şaşkın seyirci kalabalığının karşısında oyunlarını sergilemeye devam ediyorlardı.

"Nedir bu böyle yahu?"

Umutsuzluk içindeki Erwan birliklerine kenti terk edip tepeye sığınmaları emrini vermek üzereyken arkasında Finghin'in hayret dolu sözlerini işitti.

Magistel geri döndü, büyük meydanda olup bitenleri görünce o da şaşakaldı.

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, gördüklerine inanamıyordu. Gezinti alanının tam ortasında, yerin hemen üstünde, bir ateş topu olduğu yerde döne döne büyüyor, gitgide şişiyor, meydanın kenarından bile hissedilebilecek sıcaklık dalgaları yayıyordu çevresine. Ağzı bir karış açılan Erwan, kendini korumak ister gibi bir adım geriledi. O zaman gezinti alanının öbür tarafında biriken topluluğu fark etti.

"Bak!" diye kekeledi Finghin'in kolunu yakalayarak. "Aléa Saî-Mina'yla birlikte!"

Finghin başını salladı. O da fark etmişti gelenleri. Ernan, Kiaran, Shehan ve diğerleri... Beş Büyük-Drüid ve en az elli drüid Aléa'yla birlikte büyük gölün önünde toplanmıştı. Bu inanılmaz ateş topunu daha da büyütme için hep birlikte güçlerini birleştiriyorlardı. Ateş topu şimdi Tarnea Şatosu'nun devasa kapısına doğru ağır ağır ilerlemeye başlamıştı.

Erwan, Finghin'in kollarını sıkarak bir sevinç çılgılığı attı. Yavaş yavaş Erwan'ın arkasında toplanan Toprağın Askerleri de yaklaşıyordu. Peş peşe, karşıdaki sahneyi hayretle keşfediyorlardı.

Birdenbire, kocaman sarı bir şimşek içinde ateş topu hızlandı ve gidip şatonun kapısının iki koca ahşap kanadına çarptı. Kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Kapı binlerce küçük parçaya ayrıldı, surlardan koca bloklar yıkıldı. Ateş topunun çarptığı noktanın çevresinde bir duman ve toz bulutu havalandı, şatonun tümünü kocaman ışık geçirmez bir örtüyle kapladı.

Erwan şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde Finghin'e baktı.

İnanmaz bir tavırla "Şunu... şunu gördün mü?" diye kekeledi.

Ama Finghin yanıt vermedi. Gülümsemekle yetindi.

Duman ağır ağır dağılmaya başladı. Alevler şatonun cephesinin büyük bir bölümünü kaplamıştı. Kirişler ve taşlar düşmeye devam ediyor, etrafa kıvılcımlar sıçratıyordu. Ama özellikle, Erwan şaşırarak gördü ki o kocaman ateş topu avluda yeniden oluşmaya başlamıştı. Delikanlı meydanın öbür tarafına bir göz attı ve Aléa ile drüidlerin konsantre olmaya devam ettiklerini ve kuşkusuz bu kez burçlara yönelik ikinci bir saldırıya hazırlandıklarını gördü.

Magistel hiç tereddüt etmeden geri dönüp birliklere hazırlanma emri verdi.

"İkinci bir patlama duyar duymaz yeniden şatoya hücum etmenizi istiyorum. Askerler, zafer bizimdir!"

Bu emrinin drüidlerin planlarına ters düşmeyeceğini umuyordu sadece. Ama fırsatı kaçırmamak, üstünlükten yararlanmak gerekiyordu. Toprağın Askerleri yeniden kendilerine güven duymaya başlamışlardı. Gözlerinde zafer umudu parlıyordu yine. İlk saldırının başarısızlığa uğramasından sonra şimdi yeni bir şansları vardı. İntikam şansı.

Burçtaki patlama ilkinden daha da etkileyici oldu. Yüksek yapıdan kocaman taşlar kopup havaya fırladı, kulakları sağır eden bir gürültüyle büyük meydana kadar düştü.

Erwan gezinti alanına atılırken, elinde babasının kılıcı Banthral'i sallayarak "Alragan!" diye haykırdı.

Toprağın Askerleri, en başta da Tagor, Erwan'ın arkasından o ünlü savaş naralarını atarak fırladılar. Şatodan tek bir ok atılmaksızın meydanı koşarak geçtiler. İki patlama da hiç kuşkusuz içeride bir sürü askerin ölmesine yol açmıştı, sağ kalanlar hemen akıllarını başlarına toplayamayacak kadar şaşkın ve sersemlemiş bir haldeydiler.

Finghin öndeki askerlere yol verdi, sonra parmak ucunda yürüyüp Kaitlin'i aradı her tarafta. Toprağın Askerleri bir itiş kakış içinde büyük meydana koşuyorlardı, Finghin kimi görse tanımakta zorlanırdı. Ama birdenbire oyuncu kızı fark etti.

Kollarını kalabalığın üstünden havaya kaldırarak "Kaitlin!" diye bağırdı.

Oyuncu kız bakışlarını kaldırdı ve genç drüidi gördü. Dudaklarında koskoca bir gülümsemeyle asker kalabalığını yarıp geçti, drüidin kollarına atıldı. Finghin genç kızın kendisini öpmesine göz yumdu ama yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

Kaitlin genç adamın yanağını okşayarak "Seni gördüğüm için çok mutluyum" dedi en sonunda. Parmağıyla şatoyu işaret ederek "Hadi bakalım, şuraya gitmem gerek! Hepimiz gitmeliyiz!" dedi.

Ve Toprağın Askerlerinin ardından koşarak yola çıktı. Mjolln da geldi drüidin yanına, elinde biz zamanlar Phelim'in armağan ettiği Khadel adlı kılıcı tutuyordu. Finghin'in biraz kafası karışmıştı, askerlerin ve arkadaşlarının uzaklaşmasını seyretti. Sonra meydanın öbür tarafındaki Aléa ve drüidlerin yanına gitmek üzere harekete geçti.

Toprağın Askerleri bir anda şatonun önüne ulaştılar, taş kubbeden kalanların altında biriken

molozların ve cesetlerin üstünden atlayarak, avluda afallamış Harcourt'lulara saldırdılar.

İşte o zaman şatoyu ele geçirmek çok daha kolay oldu. Gafil avlanan, şaşırıp kalan Alev Askerleri birer birer düşüyordu, kuşkusuz neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyorlardı.

Hızlı bir şekilde, çarpışma Aléa'nın ordusu lehine gelişti, şato Toprağın Askerlerinin eline geçti. Askerler her perde hattını, her kuleyi, şatonun bütün yapılarını birer birer almaya başladılar, çok geçmeden burca geldi sıra.

Yüksek kuleye ilk çıkanlardan biri Erwan'dı, yiğitçe dövüşüyor, örnek oluyor, kılıç kullanmadaki hüneri, yeniden kavuştuğu özgüveniyle öne çıkıyordu.

Karşısına çıkan bütün odaların kapısına sıkı bir tekme savuruyordu. Çünkü aslında aradığı tek bir şey vardı. Daha doğrusu tek bir kişi. Dancray.

Burcun son katına varınca Erwan merdivenin bitimindeki büyük ahşap kapıyı usulca açtı. Yuvarlak, zengin döşenmiş bir odaya açılıyordu kapı. Ama içeride kimse yoktu. Magistel temkinli davranarak birkaç adım attı. Kenara çekilip tetikte durarak kapının arkasında saklanan kimse olup olmadığına baktı. Oda bomboştu. Kapının öbür tarafında küçük bir taş merdiven bulunduğunu fark etti. Hiç kuşkusuz burcun çatısına gidiyordu bu merdiven.

Erwan usulca basamaklara yaklaştı. Tam o sırada askerlerden ikisi arkasındaki kapıda belirdi. Delikanlı elini kaldırarak kıpırdamamalarını, gürültü yapmamalarını işaret etti.

Küçük merdivenin tepesindeki kapı açıktı.

Magistel basamakları sessizce, birer birer çıktı. Tepeye vardı. Kılıcını sıkı sıkı tutarak eğilip açıklığın öbür tarafını görmeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Yüreğinin atışlarını hissediyordu.

Eşiğe biraz daha yaklaştı, derin bir soluk aldı, kılıcının kabzasını tutan parmaklarını iyice sıktı ve açıklıktan çatıya atladı.

Kılıçla üstüne saldıran askerın hamlesini savuşturacak zamanı ancak bulabildi. Banthral'i ileri doğru uzatıp saldırganın kılıcını durdurdu, sonra bütün gücüyle adamı geriye itti. Asker sırtüstü düştü, eskimiş pürüzsüz taşlarda yuvarlanıp biraz ötede kaldı.

Erwan durumu gözden geçirmek için bu kısa ânı fırsat bildi. Burcun çatısında üç kişiydiler. Kendisi, üstüne saldıran asker ve karşı tarafta da sırtı dönük duran ve karşısındaki boşluğu seyreder gibi görünen bir adam. Dancray.

Asker Yüzbaşı Danil'den başkası değildi. Ayağa kalkıp tekrar saldırıya geçti. Ama Erwan buna zaman bırakmadı. Magistel'lere özgü rahatlığıyla tam bir dönüş yaptı, yana kaydı, saldırgan henüz silahını doğrultmadan kılıcını var gücüyle boydan boya adamın kalçasına indirdi. Darbe öyle şiddetli oldu ki kılıç Danil'in zırhını yarıp geçti, içindeki gömleği yırttı ve yarıya kadar yüzbaşının etine gömüldü. Genç adam acı dolu bir çığlık attı ve yan tarafını tutarak kenara doğru uzaklaştı.

Erwan Dancray'ye bir göz attı. Dancray kımıldamamıştı. Ama Danil kalçasından kanlar akmasına karşın geri geldi, dövüşmeye hazırды. İleri doğru birkaç hamle yaparak Magistel'le karşı karşıya gelmeye çabaladı ve kılıçlar yeniden çarpışmaya başladı. Yüzbaşı önce bir sağ çalım, sonra bir degaje yaptı ama isabet ettiremedi. Hamleleri çok belli ve çok yavaştı, Magistel de bu hamleleri güçlük çekmeden savuşturuyordu. Danil her çalımında ayağıyla gürültülü bir hamle yapıyor, bu yüzden de niyeti hemen anlaşılıyordu. Kuşkusuz iyi bir stratejiciydi ama pek çevik bir dövüşçü değildi.

Erwan rakibini ölçüp biçince nihai saldırıya geçme zamanının geldiğine karar verdi. Karşısındakini şaşırtan bir süratle daha önce belki bin kez yaptığı mükemmel bir hamle yaptı: Yana doğru bir yarım dönüş yaptı, rakibin eline bir kılıç darbesi indirdi, sonra da gerideki bacağını hızla

öne uzatarak kılıcı sertçe Danil'e vurdu. Erwan rakibinin yaralı elini yakalayıp kıvrarak silahını düşürmesini sağladı.

Yüzbaşı yeniden Magistel'in karşısına geçince iki kaşının ortasına müthiş bir darbe yedi ve oracıkta can verdi.

Erwan Danil'in cansız bedeninin külçe gibi burcun çatısına yığılmasını izledi, kanlar içindeki cesedin yanından geçip kılıcını yere uzatarak Dancray'ye doğru ilerledi.

Komutan geri dönmüş ve son muhafızının öldürülüşüne tanık olmuştu.

"Babanız kadar iyi dövüşüyorsunuz Al'Daman" diyerek abartılı bir yavaşlıkla delikanlıyı alkışladı.

Erwan ise "Ya siz Dancray, adam asmada olduğu kadar eskrimde de yetenekli misiniz?" diye karşılık verdi.

Komutan bir kahkaha patlattı.

"Eskrim mi? Baksanıza, kılıcım bile yok! Ben bir strateji adamıyım Al'Daman, sizin gibi basit bir dövüşçü değil..."

Erwan "Beni böyle kışkırttığınıza göre sizi öldürmemi bu kadar çok mu istiyorsunuz? Ölerек kurtulmak mı arzunuz?" diye şaşırdı.

Komutan gülümsemeye devam ediyordu.

Şimdi komutanla arasında sadece bir kılıç mesafesi bulunan Erwan "Ama içiniz rahat olsun, beni ikna etmenize gerek yok. Korkmayın, sizi öldürmeye geldim Dancray" dedi.

Komutan kollarını iki yana açarak "Öldürün öyleyse!" dedi.

Erwan Banthral'i havaya kaldırdı. Kentten kaçan insanların gözleri geliyordu hâlâ gözlerinin önüne. Darağacında sallanan kontun cesedi. Büyük gezinti alanındaki yüzlerce ölü. Bu kibirli cellada hiç acımıyordu. İkiye bölecekti adamı.

Aléa Erwan'ın arkasından "Dur bekle!" diye haykırdı.

Delikanlı içini çekerek kılıcını ağır ağır indirdi. Tam o sırada komutan burcun mazgallarından kendini boşluğa bırakmaya kalkıştı. Magistel de peşinden fırladı. Dancray'yi kıl payı bacaklarından yakaladı ve burcun çatısına geri getirdi.

Komutan öfkeden kudurmuş, çırpınıyordu. Erwan bir an bile tereddüt etmeden bir yumrukta askeri bayılttı.

Ayağa kalkarken "Adayı bu canavardan temizleyebilirdim" diye homurdandı.

Aléa gülümseyerek delikanlının yanına geldi.

"Biliyorum Erwan, insanın içi gidiyor. Ama bizim örnek olmamız gerek. Her şey böyle çözüme kavuşturulmaz. Hem zaten... ona soracak birkaç sorum var!"

Magistel'in dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Hadi aşağı inelim, aşağıda yapacak çok şey var."

Galatie Krallığı'nın başkenti sonbaharın olağan temposuna kavuşmuştu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Kendini drüid ilan ettirdikten sonra kraliçe bir daha Providence halkına görünmemişti ve yaşam eski akışına dönmüştü. Döşeme taşlı küçük sokaklar yeniden canlanmış, gürültülü ve hareketli olmuştu. Zanaatkârlar ve tüccarlar atölyelerine, boyacı dükkânlarına, tabakhanelerine, sabun imalathanelerine, demirhanelerine geri dönmüşlerdi... Kaldırımlar kentin

alışılmış keskin kokularıyla doluyordu, mezbahaların, balık pazarlarının kokuları gibi. Kireç fırınları yeniden yakılmış, esnaf yeniden bağıra çağıra müşteri çağırmaya koyulmuştu. Meydanlarda ve dar sokaklarda seyyar satıcılara, gezgin tiyatrocuların arabalarına, işportacılara, tek tük askerlere rastlanıyordu. Başkent dev bir karınca yuvası gibi kıpır kıpırdı.

Almar Cahin Providence'a girdiğinde yoldan geçenler ona kaygılı bakışlar yönelttiler. Yüzü şişmiş, derisi kirden kararmış, giysileri paralanmış haliyle suçlu bir serseriye benziyordu, insanlar o geçerken yanından uzaklaşıyordu. Almar sokaklardan topallaya topallaya geçti, kent halkının bakışlarına aldırmandan dosdoğru saraya yöneldi. İşsiz güçsüz dolaşan birçok kişiyi ittişirdi ama tehlikeli bir deliye benzediği için kimse ona sesini çıkarmaya cesaret edemedi.

Önemli olan tek bir şey vardı. Providence Sarayı'na varmak. Kraliçeyle karşılaşmak. Söz vermişti. Salt bunun için yaşıyordu. Bütün ülkeyi boydan boya geçmişti, artık hiçbir şey onu durduramazdı.

En sonunda kraliçenin görkemli sarayının karşısına varınca, tam içeri girecekken omzuna bir el dokundu ve onu durdurdu.

"Bu halde giremezsin!"

Almar döndü. Kendisiyle konuşan kişiyi tanımıyordu. Uzun boylu, zayıf , zarif görünümlü bir adamdı bu, kızıl saçları, yeşil gözleri vardı.

Almar boğuk bir sesle "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Günlerdir konuşmamıştı, boğazı kurumuş, tahriş olmuştu. Sözcükler ağzından çıkarken canını yakıyordu.

Meçhul yabancı kendilerini duyan kimse olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı.

"Ben de senin gibiyim Almar. Efendi senin görevini bize bildirdi. Ama bu halde giremezsin. Seni bırakmazlar. Beni izle."

Almar homurdandı. Emir verilmiyordu ona. Sadece Efendi verirdi emirleri. Saraya gidiyordu. Tanımadığı birini izlemeye niyeti yoktu. Hayır.

"Saraya gidiyorum" dedi. Karşısındaki adamın ne dediğini anlamamış gibi boş bakışlarla geveledi bu sözü.

Yabancı "Almar, Efendi benden seni saraya sokmamı istedi. Kraliçenin huzuruna kabul edilmeni sağlamamı emretti. Ama seni içeri sokabilmek için görünüşünle ilgilenmem gerek. Kirlisin, toplum dışına atılmış o haydutlar gibi pis kokuyorsun, giysilerin paçavraya dönmüş."

Kasap bakışlarını indirdi ve giysilerine baktı. Kahkahalarla gülmeye başladı.

"Kraliçe böyle yırtık pırtık giysiler içinde birini huzuruna kabul etmek istemez ha?" dedi kollarını iki yana açarak.

Providence'lı gözcü kendinden emin bir sesle "Kesinlikle!" diye karşılık verdi.

Almar adama yaklaşarak "Senin adın ne?" diye sordu.

"Darragh."

"Merhaba Darragh, ben Kasap Almar Cahin."

Gözcü başını sallayarak "Biliyorum!" diye yanıt verdi.

Adamın bu kadar rahatsız olacağını tahmin etmemişti. Ama kuşkusuz Maolmòrdha'nın planının bir parçasıydı bu da. Darragh sadece Almar'ı saraya sokabilmeyi umuyordu.

Gözcü yola koyuldu, Almar'a kendisini izlemesini işaret etti. Almar en sonunda durumu kabullendi. Maolmòrdha'yı kızdırmayı göze alamıyordu. Eğer bu gözcünün görevi onun saraya sızmasını sağlamaksa en iyisi adama güvenmektir.

Tek bir şey önem taşıyordu. Görevi. Kraliçeyi görmek.

Birkaç saat içinde yangınlar söndürüldü ve kentin karakollarında kalan son Alev Askerleri de sessiz sakin sayılabilecek bir şekilde teslim oldular. Toprağın Ordusu Harcourt'un adamlarının yerine yavaş yavaş şatoya yerleşti. Sadece birkaç günde Tarnea'nın müstahkem yeri iki kez el değiştirmişti ama bu kez yeni işgalciler kuşkusuz çok daha meşru ve kesinlikle daha saygılı idi. Hem zaten, Toprağın Askerlerinden çoğu Sarre kökenliydi, Aléa da bütün çocukluğunu bu kontlukta geçirmişti. Şatonun Alev Askerleri tarafından katledilmemiş olan hizmetkârları şatonun yeni sakinlerine büyük bir içtenlikle minnet duygularını ifade ettiler, kent hızla neşeli bir havaya büründü.

Drüidlerin müdahalesi olmasaydı Toprağın Ordusu Tarnea'yı asla kurtaramazdı kuşkusuz. Beyaz cüppeli adamlar Aléa'nın askerleri tarafından alkışlandı. Başkent'in şatosuna drüidler de yerleşti, yaralıları tedavi ettiler, binanın bazı kısımları yıkılmasın diye hemen onarım işine katıldılar.

Aléa o günün akşamı büyük bir şenlik düzenlenmesini emretti. Şimdilik tehlike uzaklaştırılmıştı, kentin rahatlamaya, kendine gelmeye ve acıları unutmak için eğlenmeye çok ihtiyacı vardı.

Olup bitenler genç kızın beklentilerini kat kat aştı. Gün ilerledikçe Raison Meydanı insanlarla doldu taşı. Kent halkı akın akın geliyor, yeniden kavuştukları özgürlüğü kutlarken Aléa'ya, drüidlere ve Toprağın Ordusu'na tezahüratta bulunuyordu. Hattâ öğleden sonra, bu neşeli kalabalığa katılıp Samildanach'ın zaferini kutlamak üzere komşu kasabalardan gelen Sarre'lılar oldu.

Akşamleyin düzenlenen kutlama kentin o zamana dek gördüğü en güzel kutlamaydı. Bölgedeki birçok gezgin ozan ve Saî-Mina'nın ozanları büyük meydanda bir müzik ve masal gösterisi sundular; dans edildi, şarkılar söylendi, bol bol içkiler içildi. Bütün kent ateşlerle, renklerle, gülümsemelerle, neşeyle aydınlandı.

Şatonun içinde Aléa arkadaşları ve Saî-Mina'nın Büyük-Drüid'leriyle yemek yedi. Verre Meydanı'nda tanınmış bir han işleten kentin en iyi aşçılarından biri şatonun mutfağına daha öğle vakti gelmiş, akşamki şölen yemeğini hazırlamaya koyulmuştu.

Giriş olarak domuz kıymalı börek ikram edildi. Aşçının yamağı eti önce tereyağında çevirip katı yumurta parçacıkları, kara kimyon taneleri ve biraz da taze krema ilave etmişti. Nar gibi kızarmış böreklere Mjolln bayıldı, üç tane birden yedi. Hizmetkârlar ana yemek olan süt domuzu dolmasını getirmemiş olsalardı daha da yiyecekti.

Hiç kuşkusuz süt domuzu dolması şefin spesiyalitelere indendi ve büyük bir ustalıkla hazırlanmıştı. Aşçı yavru domuzun sırt ve sakatatını yaklaşık bir saat tuzlu suda çevirmiş, karaciğeri fazla pişmesin diye biraz erken almıştı sudan. O sırada başka bir yerde bol miktarda kestane ve iyice katılaşıncaya kadar da yumurta kaynatmıştı. Domuzu kıllarından ve kan lekelerinden iyice arındırdıktan sonra içini özene bezene tuzlamış, sonra iç malzemesini hazırlamak üzere bir kenarda dinlenmeye bırakmıştı. Pişen sırt ve sakatata ince ince kıymış, jambon ve peynir koymuş, sonra da ezdiği kestane ve yumurtaları eklemişti. İç malzemesinin fazla katı olmaması için birkaç çiğ yumurta sarısı ilave etmişti. Daha sonra malzemeyi bolca tuzlamış, zencefil ve safran serpmiş, sonra da domuzun karnına doldurmuştu. Rosto ipiyle hayvanı dikmiş, ardından saatlerce pişmeye bırakmıştı. Ara sıra gelip etin dış kısmının altın gibi kızarıp kızarmadığını kontrol etmişti.

Aşçı yemeği ketencik denilen bir ota servis etmiş, yanında da davetlilere tereyağı ve şekerle kızartılıp domuzun pişme suyuna batırılmış ve tarçın serpilmiş küçük beyaz soğanlar ikram etmişti.

Bisagne'nın en iyi hanlarına yaraşır nitelikte gerçekten son derece nefis bir yemektir. Drüidler her

şeyin yolunda gidip gitmediğine bakmaya gelen aşçıyı bizzat tebrik ettiler.

Tatlı olarak kuru meyveli bademli muhallebi servis edildiğinde davetlilerin çoğu doymuştu bile.

Aléa yemeğin sonunda "Ernan, hepimiz size sonsuz bir minnet duyuyoruz" dedi.

Başdrüid "Bize teşekkür etmeyin" diye karşılık verdi. "Sarre Kontluğu'nu korumak bizim görevimiz, size çok daha önce yardım ulaştırmalıydık Aléa. Umarım çok geç kalmamışsınızdır."

Bu tür bir karamsarlıktan rahatsız olan Mjolln "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Demek istediğim şu: adaya barışı geri getirebileceğimizden emin değilim. Anlaşmazlıklar öyle çok ve karmaşık ki!"

"Sadece barışı geri getirmek değil mesele Ernan. Geçmiş bir duruma geri dönmek değil benim istediğim. Bir gelecek yaratmak istiyorum. Gaelia'nın sistemini kökten değiştirmek söz konusu olacak. Eğer Gaelia yıkılırsa, sağlam temeller üstünde durmadığındandır."

Başdrüid ağır ağır başını sallayarak bu sözleri kabul etti.

"Zaten geriye dönmek çok zor olurdu. Çok şey değişti."

Ellerini masaya koydu.

Başını Finghin ve Kaitlin'e doğru çevirerek "Hatta bazılarından ben de haberdar değildim" diye ekledi.

Mjolln dayanamayıp güldü.

Başdrüid "Peki ama en azından ne istediğini biliyor musun Aléa?" diye sordu. "Eğer gerçekten bir şeyleri değiştirme olanağın olsa, bugüne dek bildiğimiz sistemin yerine ne koyardın?"

"Kendimce birtakım düşüncelerim var bu konuda. Ama düşünen tek kişi ben olmak istemiyorum. Herkes düşünmeli. Bununla birlikte, bize katıldığınıza göre, şimdiden sizi uyarmalıyım ki yapmak istediğim bazı değişiklikler hiç de hoşunuza gitmeyecek."

Başdrüid'in sağında duran Shehan "Son olaylar bize değişimi kabullenmeyi öğretti" dedi.

"Örneğin herkesin okuma yazmayı öğrenmesi gerek."

O âna dek sesini çıkarmayan Kiaran el çırpıttı.

"Öyle olsun!" diye onaylayarak gülümsedi. "Ben bu kuralın atalarımızın budalalığı olduğunu düşünmüşümdür hep!"

Ernan boğazını temizleyip yeniden söz aldı.

"Ben aynı şeyi söyleyemem, ama ada halkına bunun ne yararı dokunacağını gösterip bizi ikna ederseniz, size tam destek veririm."

"İşte değişmesi gereken de bu, Ernan. Ada için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar vermek artık sizin işiniz değil. Ben herkesi okumaya zorunlu kılacağımı söylemedim. Herkesin öğrenme olanağına sahip olması gerektiğini söyledim. Öğrenme özgürlüğüne."

Ernan yüzünü buruşturdu.

"Ama birinin ülkeyi yönetmesi gerek, Aléa..."

"Göreceğiz."

Şenlik gecenin geç saatlerine kadar devam etti. Aléa, şatonun hizmetkârlarının kendisi için hazırladığı bir odada tek başına dışarıdan gelen bağırımları ve kahkahaları duyuyordu. Bu kadar büyük bir sevinç yaşanacağını tahmin etmemişti; kısa süre önce büyük meydana indiğinde Tarnea'lıların

tezahüratı neredeyse korkutmuştu genç kıızı.

Ama bunu göze almak gerekiyordu. Rolünü kabul ettiği günden beri, düşmanlarının hırçınlığı kadar kendinden geçmiş hayranlarının coşkusunu da kabullenmekten başka seçeneği yoktu. Adadaki birçok kişi için bir değişim, bir yenilenme umudunun cisimleştiği kişiydi Aléa. Ve bu insanları düş kırıklığına uğratmaması gerekiyordu.

Şimdi Aléa paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Kollarını indirmeye, bakışlarını çevirmeye karşı geliyordu. Gözlerini kocaman açmış kendini bekleyen her şeyi göğüslemeye hazırdu. Tarnea zaferi adada yapmak istedikleri için sadece bir başlangıçtı. Artık emindi bundan. Gaelia'nın ihtiyaç duyduğu şey yeni bir sistemdi. Ama herhangi bir sistem değil, herhangi bir şekilde de değil. Adanın yaşadığı yığınla bunalımdan sorumlu olanlar artık ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken hatalar yapmışlardı.

Genç kıızı yatağına uzandı, ellerini ensesinde kavuşturup derin bir göğüs geçirdi. Sarre özgürdü şimdi elbette. Ama bu özgürlüğü devam ettirmek, kontluğu olası birçok saldırıdan korumak gerekiyordu. Harcourt hiç kuşkusuz intikam almak isteyecekti. Hatta Amine'in görünüşe bakılırsa şaşırtıcı bir sertlikle yönettiği Galatie bile mutlaka gelip bu topraklarda hak iddia edecekti. Olayların akışını tersine çevirmek gerekiyordu. Sarre'ı Galatie'nin zalim monarşisine ya da Harcourt'un askerî Hıristiyanlığına bırakmak yerine bu özgürlük rüzgârını çevre bölgelere taşımak gerekiyordu. Örnek olmalıydılar. Tarnea bu yeni soluğun simgesi haline gelebilirdi. Aléa'nın düşlediği yeni dünyanın simgesi.

Genç kıızı elini, yatakta yanına koyduğu geniş heybesine uzattı. Anali Ansiklopedisi'nin koca cildini çıkarttı.

Boş kaldığı anda, derinliğiyle onu hep şaşırtan bu inanılmaz metne dalıyordu. Geçmişte bu sayfaları yazan Samildanach'a mutlak bir bilgi mi verilmişti? Varlıkların ve tarihin eksiksiz bilgisine mi sahipti? Bu kadar çok şeyi nasıl tahmin edebilmiş ve bu kadar iyi yazabilmişti acaba? Aléa bu kadar yıkıcı olan bu metne güvenebilir miydi?

Daha önceden belirlediği bir bölümü okumaya girişti, koca cildin en önemli bölümlerinden birisiydi bu kuşkusuz. Bölüm, ikinci kehanetin konusu olan Saîman üstüneydi. Aléa'nın okuduğu metin, o âna dek Ansiklopedi'de okuduğu her şeyden daha çok şaşırttı genç kıızı. Anali'nin söylediği doğruysa, kuşkusuz yapıtındaki en önemli ifşa buydu: herkesin ortak görüşünü tümüyle altüst eden bir ifşa.

Her şeyden önce, Anali drüidlerin Saîman'a nasıl ustaca hükmettiğini açıklıyordu. Saî-Mina'da öğretilen çeşitli konsantrasyon alıştırmalarını sayıp döküyordu. Birkaç özel teknik dışında Aléa'ya en sıradışı gelen bu pasaj değildi. Buna karşılık, sorunu etraflıca ele aldıktan sonra, Anali'nin metni bambaşka bir yola giriyordu. Aléa açıklamanın anlamını iyice kavradığından emin olmak için son paragrafları iki kez okudu.

Anali'ye göre Saîman drüidlere özgü büyü bir güç değildi, bütün dünyayı idare eden bir yasalar ve kuvvetler toplamıydı! Büyü bir güç değil! Eski Samildanach Saî-Mina'nın yazı yasağı bahanesini öne sürerek böylesi bir bilginin yayılmasını nasıl engellediğini ve aslında o doğal güçlere egemen olmayı nasıl sadece drüidlere bıraktığını anlatıyordu. *Doğal*. Evet, Anali bu sözcüğü kullanıyordu. *Doğal*. Yazar ikinci kehaneti açıklayarak sonuca varıyordu: Son Samildanach bu doğal güçlerin anlamını keşfedecekti. Anali'ye göre üç taneydi bu güçler. İşte o zaman da bu güçlere hükmetme işi sadece drüidlere ait olmaktan çıkacak, bütün halka bambaşka bir biçimde yayılacaktı. Buydu işte Saîman'ın sonu...

Aléa ansiklopediyi dizlerine bıraktı, şaşakalmıştı. Konsey'deki drüidlerin Anali'nin metnine neden bunca sakınarak yaklaştığını daha iyi anlıyordu. Metin Saî-Mina'nın bütün öğretisini sorguluyor, hatta drüidleri bir ölçüde kötü niyetli olmakla suçluyordu...

Anali doğru mu söylüyordu? Saîman'ın doğası nasıl anlaşılırdı? Kehanetler doğruysa Aléa son Samildanach'tı, eğer öyleyse Saîman'ın kökenindeki güçleri bulması gerekiyordu. O doğal güçleri... Ama genç kız bunu yapabilecek durumda mıydı?

Bütün bunlar Aléa'ya o kadar soyut, o kadar bulanık görünüyordu ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

Ansiklopedi'yi yeniden eline aldı, heybesine yerleştirdi, sonra heybeyi yere koyup yatağına serili kocaman battaniyenin altına girdi.

Gözlerini yumup uyumaya çalıştı. Gecenin ona bir yanıt vereceğini umuyordu.

Carla Bisagni, Yüzbaşı Giametta ve Bisagne Ordusu'ndan üç subayın kendisini beklediği büyük masaya otururken "Posta güverciniyle inanılmaz bir haber ulaştı bize" dedi.

Babasının öldüğü duyurulduktan sonra Carla Bisagni Farfanaro Sarayı tarafından Bisagne baronesi ilan edilmişti. İhtiyar Bisagni'nin karanlık bir cinayete kurban gidişinden genç kadının sorumlu olabileceğine ilişkin söylentiler dolaşıyordu bütün baronlukta. Ama kimsenin buna gerçekten aldırdığı yoktu. Hatta insanlar bu hamleyi bayağı romantik buluyordu, görünüşe bakılırsa baba öldürmek *decenza*'ya ters düşmüyordu... babasını öldürerek tahta çıkmak bayağı gösterişli bir hareketti ve iktidara geçmek için çok güçlü bir arzuyu gösteriyordu ki bu da belli ki iyiye işaretti. Rastlantı bu ya, sarayda Carla'ya gerçek anlamda sorun yaratabilecek tek kişi olan Naip Stefano aynı gece ölmüştü...

Giametta baronese selam vererek "Sizi dinliyoruz" dedi.

Genç barones gülümseyerek, "Samildanach Aléa Cathfad, Saî-Mina'nın son drüidlerinin yardımıyla, Tarnea'yı Komutan Dancray'nin elinden almış!" dedi. "Görünüşe bakılırsa, Sarre Kontluğu en büyük kurtarıcısını bulmuş, Harcourt da en büyük düşmanını."

Giametta kuşkucu bir tavırla "Bunun iyi bir haber olduğunu düşünüyor gibisiniz" dedi.

Barones "Elbette" diye karşılık verdi. "Çünkü bu durum Harcourt'u güçsüz düşürecek. Kont Al'Roeg, Sarre'ı ilhak ederek biraz ağırlık kazanacağını umuyordu ama genç kız onu defetti. Harcourt'a saldırmak için Galatie'ye her zamankinden daha çok destek vermeliyiz."

Yüzbaşı Giametta çekine çekine "İzin verirsiniz bundan bu kadar emin olmayın derim" dedi.

"Hadi canım! Nedenmiş?" diye sinirlendi Carla.

"Hedefimizi gözden kaybetmeyelim: Siyasal gücümüzü pekiştirmektir amacımız, değil mi? Bunu gerçekleştirmek için de Galatie'nin Harcourt'a karşı verdiği mücadelede bu ülke için vazgeçilmez olmalıyız. Peki. Şimdiye kadar iyi bir fikirdi bu ve ben de sizinle aynı görüşteydim hanımefendi. Ama bugün, Galatie'nin bizim ülkemizde zorlayıcı neden olmasını istediğimizden emin miyiz?"

"Ne demek istiyorsunuz kuzum?"

"Daha ziyade Aléa'yla bir ittifak arayışına girmemiz gerekmez mi? Hem zaten şimdilik bütün güçleri elinde tutar görünen o!"

Barones "Şaka ediyorsunuz herhalde" dedi. "Aléa fasa fiso! Bir ayrıntı! Yol kazası! Elbette bugün

şöhretli, bugün zafer kazanmış konumda, ama adanın tarihinde sadece küçük bir yer tutuyor. Galatie'nin simgesel değeri yanında o bir hiç! On yıl sonra kimse Aléa'yi hatırlamayacak. Miadını doldurmuş olacak o kız. Yüz yıl sonra, bin yıl sonra, Galatie hep krallığın merkezi olacak kuşkusuz. Hayır, asıl kraliçeyle anlaşmaya varmalıyız..."

"Siz pek inanmıyor gibisiniz ama Aléa hakkında anlatılanlar bana çok daha önemli görünüyor" diye karşı çıktı yüzbaşı. "Ben hiç de o kadar kolay unutulacağını sanmıyorum o kızın."

"Zavallı Giametta, halkın söylentilerine çok fazla önem veriyorsunuz!"

"Bütün drüidlerden daha ustaca kullanıyormuş Saîman'ı. Katettiği yola bakınca hemen inanıyorum bu söylenene. Önce Herilim'leri yendi, sonra drüidlerin elinden kaçtı - ki bugün drüidlerin bir bölümü onunla ittifak kurdu. Ria Sarayı'na kadar gidip Al'Roeg'e meydan okudu, en son olarak da Sarre'ı adanın en iyi stratejicisinin elinden aldı. Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse bu kız hiç de fasa fiso değil, barones hazretleri!"

"Tarnea'yı aldı çünkü Harcourt kontu oraya üç bin adamdan daha fazla asker göndermeyi gereksiz bulmuştu. Ama yarın, Galatie Ordusu gibi gerçek bir orduyla karşılaşması gerekse hiç şansı olmaz... Sizi temin ederim, bugün en iyi müttefikimiz kraliçe."

"Aynı safta buluşabilmemiz için Aléa'nın da aynı şeyi düşündüğünü umut edelim..."

Carla "Bu kuvvetle muhtemel" diye onayladı. "Sonuçta Aléa ve Galatie'nin ortak bir düşmanı var: Harcourt. İşte tam da bu nedenle Al'Roeg'e karşı açılacak bir savaştan yana hareket etmeliyiz. Zafer kazanma şansımız o ölçüde artar."

Giametta başını salladı, kısmen ikna olmuştu, öbür subaylara göz ucuyla baktı, hiçbiri söz almak istemez görününce kendisi söze girdi:

"Öyleyse Harcourt'a karşı durmak için Galatie'nin yanına asker mi göndermemiz gerekiyor?"

Barones "Gecikmeden. İlk paralı askerler hemen yarın yola çıksın istiyorum" dedi.

"Yarın mı? Olur mu hiç!"

"Size güveniyorum Giametta. Eğer bu görevi başarıya ulaştıramayacaksanız yerinize bir başkasını atamak zorunda kalırım. Babam öldü yüzbaşı. Gerçekten çalışmaya alışmanız gerekecek..."

"Almar Cahin diye biri sizi görmek istiyor. Kendisini tanıdığınızı söylüyor."

İki gündür büyük yatağında yatan kraliçe kaşlarını çattı.

Bu bir tuzak.

"İçeri alalım mı?"

Kim olduğunu bile bilmiyorum. Almar. Evet. Bu adı biliyorum. Elbette. Zihnimde bir yerlerde kayıtlı. Almar Cahin. Onu tanıdığımdan eminim, ama nereden?

Yatağa yattığından beri kraliçe ilk kez konuştu:

"Evet, içeri gelsin."

Hizmetkâr şaşırmaşa benziyordu. Amine iki gündür hiç kimsenin ziyaretini kabul etmemişti. Ne drüidleri ne de Bely'yi istemişti. Sarayın en tepedeki odasında baygın bulunmuştu ve o günden beri zamanını yatağında mırıldanarak, görünüşe bakılırsa gitgide artan bir deliliğin pençesinde geçiriyordu.

Hizmetkâr Almar'ı kraliçenin odasına getirdi ve sessizce çekilip çıktı.

Almar yatağa yaklaşıarak "Amine?" dedi.

Kasap. Saratea'nın kasabı. Sesini tanıdım. Eğer bilseydim içeri girmesine izin vermezdim. Sefil bir kasap! Ne istiyor bu ahmak benden ?

Gözleri tavana dikilmiş, kollarını vücudunun iki yanına uzatmış, sanki iki kat yaşlanmışa benziyordu. Cildi öylesine solgundu ki öldü sanılabılırdi.

"İstirabınız mı var?"

Kraliçe başını çevirmeden "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Almar bir sandalye çekip büyük yatağın yanına oturdu.

"Sizi uyarmaya geldim Amine."

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum. Adamı gönderen o. Eoghan. Eoghan'ın tuzağı bu. Yine. Faka basmamalıyım. Onu dinlememeliyim. Bir hain o. Belki de Eoghan'ın kılık değiştirmiş halidir. Evet o, bundan eminim. İntikam almak için ölüler diyarından geri geldi.

Kasap biraz daha yaklaşıarak "Sizi Aléa'ya karşı uyarmaya geldim" dedi.

"Aléa mı?"

Amine ağır ağır başını kasaba doğru çevirdi. Şimdi tanımişti onu. Adam hâlâ aynı derecede şişko, aynı derecede çirkindi ama değişen bir şeyler vardı. Bakışlarında.

Bunlar Eoghan'ın gözleri. Kasap değil bu. Burada ne işi var? Yo! Eminim, benim kral bu. Benim ölü. Beni bulmaya gelmiş.

"Onu hiç terk etmemeniz gerekirdi Amine."

Bu bir tuzak. Yalan söylüyor. Ben Aléa'yi terk etmedim. Aléa benim en iyi arkadaşım.

"Saratea'dan ayrıldınız, onu tek başına bıraktınız. Sizi hiç affetmedi."

Seçme şansım yoktu. Gitmeye karar veren ben değildim.

"Ama gerçeği bilmiyorsunuz Amine. Ben biliyorum. Aléa sizi sadece kendisi için istiyordu! O yüzden hiç affetmedi. Onun varlık nedeniydiniz. Babanızı öldüren o. Çünkü sizi kimseyle paylaşmak istemiyordu, Amine."

Bu bir tuzak, tuzak, tuzak! Aléa babamı öldürmedi. Hayır. O benim en iyi arkadaşım.

"Evet kraliçem, babanızı öldüren Aléa'dır. Çünkü siz sadece kendisinin olun istiyordu. İşte bunun üzerine siz oradan ayrıldınız. Aléa size gücendi..."

Yalan söylüyor. Başka seçeneğim yoktu.

"Ve durum yıldan yıla kötüye gitti. Aléa çıldırdı. Kafasında tek bir düşünce vardı. İntikam almak. Sizden intikam almak."

Sus Eoghan! Sus! Konuşanın sen olduğunu biliyorum!

"Ve şimdi elinde olanak var. Şimdi sizi öldürtebilir!"

Beni öldürmek isteyen sensin Eoghan! Hain! Aléa benim en iyi arkadaşım! Sen yalan söylüyorsun!

"İşte bu yüzden beni dinlemelisiniz Amine, sizi uyarmaya geldim, çünkü ben biliyorum... Sizi Aléa'dan sadece ben kurtarabilirim..."

Sus! Beni rahat bırak!

"Sizi öldürmek istiyor, Amine..."

Sus!

"Size suikast yapmak istiyor!"

Kraliçe birdenbire haykırarak kalktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, bütün vücudu titriyordu, kasabın üstüne atladı.

Adamı gırtlğından yakalayarak "Sus!" diye bağırdı.

Almar sandalyeden sırtüstü düştü. Yatağın kenarındaki sehpaye tutunmaya çalıştı ama düşerken sehpayı da düşürdü. Mermer zemine gürültüyle devrildi. Ama Amine ellerini gevşetmedi. Bakışları delilik ve nefretle dolu, parmaklarını iyice sıkmış, adamı boğmaya çalışıyordu.

Soluk alamayan kasap çırpınmaya başladı. Hiçbir acı hissetmiyordu. Uzun zamandır hiçbir şey hissetmiyordu. Ama biraz hava alamazsa öleceğini biliyordu. Eğer ölürse, Efendi'nin verdiği görevi yerine getiremezdi. Bu durumdan kurtulmalıydı. Ama kraliçenin öfkesi öyle büyüktü ki gücünü ikiye katlıyordu ve Almar da kurtulamıyordu. Birdenbire yere dayanıp kalkmaya çalışırken avucunun altında kesici bir alet hissetti. Sehpayla birlikte düşerken kırılan vazonun bir parçasıydı bu herhalde.

Hiç tereddüt etmeden kırık parçayı avuçladı. Parmaklarının arasında sıkıldı. Öyle kuvvetli sıkıldı ki porselen elini kesti. Ama Almar hissetmedi bile. Elini yana doğru kaldırdı, bakışları öfke dolu bir halde bir an havada tuttu, sonra kraliçenin boğazına var gücüyle sapladı. Keskin vazo kırığı Amine'in boğazına gömüldü. Genç kadın yana devrildi. Almar dizleri üstünde doğruldu, kraliçeye dönüp tekrar vurdu. Sivri uç kurbanın gözüne saplanıp beynine kadar gömüldü. Kraliçe hemen o anda can verdi, yüzü kan ve parçalanmış etle kaplıydı. Ama zihni bomboş olan Almar darbelerini indirmeye devam ediyordu. Vazonun kırık parçasını geri çekip kaldırıyor, sonra ölünün suratına tekrar saplıyordu. Robot gibiydi.

Hızını kesmiyor, daha ne kadar devam edeceğini düşünmüyordu. Vurdukça sıçrayan kan onu daha da heyecanlandırıyordu. Çok geçmeden kraliçenin yüzü bir kan ve kemik bulamacına dönüştü. Muhafızlar katili durdurmak için geldiğinde Almar hâlâ vurmaya devam ediyordu.

Celladın Bakışları

Djar'ın beyaz örtüleri bedenimi bilmediğim bir yere götürüyor. Yolculuğumun hâkimi ben değilim. Akıntıyı durdurabilir, kendimi tutabilirdim, hatta Djar'dan çıkabilirdim ama beni böyle çeken şeyin ne olduğunu görmek istiyorum. Belki dişi kurdumdur. İmala. Öyle uzakta ki şimdi. Ya da Kiaran. Kuşkusuz az önce bana söylemek istediklerinin hepsini söyleyememiştir.

Kayıyorum. Kendimi bıraktım. Gün yok, gece yok, Djar'ın sonsuzluğundayım. Bir an mı yoksa her zaman mı, bu yolculuk ne kadar sürer bilmiyorum. Ağabeyim Tagor, Sid'deyken bunu nasıl yaşıyordun? Bugün nasıl yaşıyorsun? Tuathann'lar yeni bir dünyada yaşamayı öğrendiler. Ya biz? Biz eski bir dünyada birlikte yaşamayı öğrenebilecek miyiz?

Yavaşlıyorum. Şimdi bu yeri tanıyor olmam gerek. Elbette. Âlemlerin kapısı. Burada... inanamıyorum, beni buraya çeken O'ymuş! O!

Phelim! O burada! Karşımda. Drüid. Caron Cathfad. Bana yaşam veren kişi. Ve iki kez ölen.
"Merhaba Aléa. "

Buraya gelmek onun için ne kadar zor, biliyorum. Kapıdan geçmek. Çabucak konuşmak.
"Merhaba Caron."

Ona eski adıyla sesleniyorum. Annemle tanıştığında kullandığı ad.

"Çok az zamanım var Aléa. Ama sana söylemeye geldiğim şey çok önemli. Ne yazık ki."
"Sizi dinliyorum drüid."

"Babana siz değil sen diyebilirsiniz Aléa."

Babam. Gözyaşlarıma hâkim olmalıyım. Ağladığımı görmemeli.
"Seni dinliyorum."

"Maolmòrdha. Gidip Maolmòrdha'yı bulmalısın."

"Unutmadım Caron. Nasıl unutabilirim ki?"

"Dinle beni Aléa. Onu çabucak bulmalısın."

"Neden çabucak?"

Duraksıyor. Bana yanıt vermeli mi vermemeli mi bilmiyor.

"Duraksayacak zamanın yok Caron. Yanıt ver bana? Neden çabuk olmalıyım?"

"Çünkü Saîman yok olmadan önce onun öldürülmesi gerek."

"Saîman yok mu olacak?"

"Sen son Samildanachsın Aléa. Hâlâ şüphen mi var bundan?"

Hayır. Ben son Samildanach'ım. Biliyorum. En azından, drüidlerin Samildanach dediği kişiyim.

"Maolmòrdha'yı nerede bulacağım?"

"Shankha Sarayı'nda."

"Saray nerede?"

"Denizlerin ötesinde, Galaban'ın doğusundaki küçük bir adada."

Görüntüsü bulanıklaşıyor. Ölüler âlemine geri dönüyor. Kalmak için yeterli enerjisi yok artık.

Elimi çabuk tutmalıyım.

"Onu mutlaka öldürmek mi gerekiyor?"

"Maolmòrdha Ahriman'a sahip. Saîman yok olmadan Ahriman'ın yok edilmesi gerek Aléa... eğer Ahriman kalırsa... eğer kalırsa... Aléa, zamanım doldu. Ahriman'ı yoketmek için Maolmòrdha'yı öldürmen gerekiyor. Bunu ancak sen başarabilirsin."

"Başka bir yolu yok mu?"

Gitti. Çoktan. Ölüler âlemine geri döndü.

Maolmòrdha'yı öldürmek. Ahriman'ı öldürmek. Oysa... Finghin haksız mıydı? Onun için de başka bir yol bulmam gerekmiyor mu?

Phelim. Babam. Neden böyle olması gerekiyor sanki?

Gitti. Elveda Phelim. Şimdi ağlayabilirim. Burada.

Feren Al'Roeg her sabah olduğu gibi Ria Sarayı'nın kuzey kanadındaki büyük salona yerleşmiş, Piskopos Aeditus'un armağan ettiği sayısız kitaptan birini okuyordu. Bu muhteşem ciltlerde keşfedeceği o kadar çok şey vardı ki! Drüidlerin, Gaelia'lıların ulaşamadığı, bu sayfalarda gizli onca bilgi elinin altındaydı! Al'Roeg'ün gücü de buydu. Düşmanlarından önce Hıristiyanlığa ve bilgiye açılmayı bilmişti. Yarın hepsini ezip geçecekti. Çünkü değişimi kabul etmişti. Bu kadar basit.

En azından ezip geçeceğini umut ediyordu. Şimdilik, Komutan Dancray'den gelecek haberleri bekliyordu. Stratejicinin Tarnea'yı ele geçirdiğinden kuşkusu yoktu. Ve bütün adayı ele geçirmek yolundaki büyük planının gerçekleşeceğinden.

Kont önündeki kitabı kapattı. Büyük salonun kapısına vuruluyordu. Gözlerini kaldırdı. Salon her sabahki gibi boştu. Kimsenin buraya gelip kontu rahatsız etmeye hakkı yoktu. Çünkü bu yalnız kaldığı saatlerde düşünebiliyordu Feran Al'Roeg. Burada, kitaplarının sayfaları arasında geleceği tasarlıyor, şimdiyi değerlendiriyordu.

Kimin gelip de kendisini rahatsız etme cüretinde bulunduğunu merak ederek "Girin!" diye bağırdı.

Büyük ahşap kapı ağır ağır açıldı, kapının gıcirtısı yüksek tavanlı odada çınladı. Nâzır Alembert ciddi bir yüz ifadesiyle eşikte belirdi. Zengin biçimde döşenmiş odayı kontun rahatsız bakışları altında boydan boya geçti.

"Kont hazretleri" diye mırıldanarak büyük koltuğa yaklaştı.

Al'Roeg oflayarak kitabını dizlerinin üstüne koydu.

"Alembert! Okurken rahatsız edilmekten hoşlanmadığımı biliyorsunuz!"

"Ne yazık ki kont hazretleri, size getirdiğim üç haberin bekletilemeyeceği kanısındayım."

Al'Roeg kaşlarını çattı.

"Sizi dinliyorum..."

Nâzır yutkundu.

"Samildanach'ın ordusu Tarnea'yı General Dancray'nin elinden aldı."

Kont kitabını yere düşürdü.

"Bu olanaksız!" diye fısıldadı.

"Saî-Mina'nın drüidleri onlarla birlik oldu, kenti geri aldılar ve şu anda orada bulunuyorlar. Görünüşe bakılırsa Sarre halkı onları destekliyor..."

"Dancray nasıl bu kadar zavallı bir duruma düşerek başarısız olabilir ki? Komutan Dancray! Bu bir felaket, Alembert, felaket!"

Kont başını sallayarak ayağa kalktı. Dancray onun en iyi strateji uzmanıydı. Tarnea'da başarısızlığa uğrayacağı kontun aklından geçmezdi. Dancray'nin değerli tavsiyelerinden mahrum kalacaktı artık... Sarre'ı ellerinden kaçırmalarına gelince, işte bu, kontun projelerini tehlikeye sokacak bir şeydi. Bu başarısızlığı daha önce hesaba katmamakla ne budalalık etmişti! Üç bin kişi! Bunun iki katını göndermeliydi oraya!

Kont "Peki öbür iki haber ne, üç haberim var diyordunuz!" dedi sert bir sesle.

Alembert başını eğdi.

"Galatie Kraliçesi Amine öldürüldü."

"Ne? Kim öldürdü?"

"Delinin biri. Kimsenin tanımadığı önemsiz bir adam."

"Yüce İsa aşkına! Olabilir mi böyle bir şey?"

Söyleyeceklerini bir an önce söyleyip kurtulmak isteyen Alembert "Hepsi bu kadar da değil" dedi. "Bisagne baronu da boğazlandı..."

Kont koltuğuna yığılıp kaldı. İnanamıyordu duyduklarına. Nâzırı uzun uzadıya süzüyor, acaba yalan mı söylüyor yoksa yanılıyor mu diye düşünüyordu, ama belli ki bu olanaksızdı. Alembert kesinkes doğruyu söylüyordu.

"Kraliçe, baron... her şeyi değiştirir bu olanlar! Alembert, komutanlarımı ve danışmanlarımı derhal toplantıya çağırın. Olabildiğince çabuk harekete geçmeliyiz!"

Aléa yalnız bırakılmak istemişti. En azından birkaç saatliğine. Amine'in ölüm haberi yüreğini burkmuştu, genç kız dostlarının yanında ağlamamak için büyük çaba göstermişti ama şimdi Tarnea Şatosu'nun tepesindeki odasında yalnızdı; hâlâ bir çocuktaki o, içindeki bütün gözyaşlarını akıttı.

Düşünmek istemiyordu, anlamak istemiyordu canı, sadece acısını boşaltmak istiyordu. Onun yaşındaki bir kızıdan çok fazla şey talep ediyordu kader. Kader. Moïra. Ah! Eğer Moïra varsa nasıl bu kadar zalim olabiliyordu? Böyle gencecik bir kızın üstüne bu kadar uzun süre nasıl çullanabiliyordu?

En azından bir saattir yatağına uzanmış, başını yastığın altına gömmüş yatıyordu ki kapı çalındı.

"Aléa! Benim, Kaitlin! Yanına gelmeme izin ver!"

Genç kız kımıldamadı. Yalnız kalmak istiyordu. Rahatsız edilmek istemediğini söylemişti. Avutulmak istemiyordu.

"Aç lütfen!"

Aléa biliyordu: Kaitlin asla vazgeçmeyecekti. Gezgin bir oyuncuydu. Kafasına bir şey koydu mu yolundan çevirmek olanaksızdı onu. Kapı açılmadıkça Aléa'yi delirtene kadar seslenip duracaktı.

Genç kız derin bir göğüs geçirdi. Sırtüstü döndü, yanaklarındaki ve gözlerinin çevresindeki yaşları sildi, ayağa kalkıp kapıyı açtı.

Oyuncu kız gülümsedi ve parmak uçlarına basarak odaya girdi. Aléa kapıyı kapattı, geri dönüp

tekrar yatağına uzandı, sırtı Kaitlin'e dönüktü.

Oyuncu kız "Aléa, Kiaran bize katılan drüidlerden, biliyorsun... onun dayım olduğunu biliyor muydun peki?"

Genç kız karşılık vermedi.

"Dayımı buldum!" diye bağırdı Kaitlin neşeli bir ses tonuyla. "Öyle uzun zamandır görmemiştim ki! Peki, tamam, bu ilgini çekmedi pek... ama sana güzel bir haberim daha var."

Aléa omuz silkti. Oyucu kız tıpkı bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. Oysa çocukça bir acı değildi Aléa'nın içini kaplayan. Derin bir acıydı, bu tür sözlerin silemeyeceği türden bir acı.

"Başdrüid Ernan, Mjolln'a ozan unvanı vermeye karar verdi."

Aléa yanıt vermedi. Başka koşullarda duymak isterdi bu haberi. Evet, bu habere sevinmek isterdi. En yaşlı dostu, hayalini gerçekleştirecekti! Ozan olacaktı. Ama genç kızın boğazında düğümlenen şey konuşmasını bile engelliyordu. İçi yanıyordu. Çok hem de.

"Aléa, hiç de adil davranmıyorsun."

Kaitlin ayağa kalkıp yatağına, arkadaşının yanına oturdu. Nazikçe, ellerini genç kızın kahverengi saçlarına dokundurdu.

"Gelip seninle konuşulmasını istemiyorsun, oysa ben en değerli varlığımı, ağabeyimi kaybettiğimde beni görmeye gelmiştin ve benimle konuşmuştun."

Aléa hatırlıyordu. Ama onu teselli etmek şöyle dursun bu anı daha da hüzünlendiriyordu onu.

"Peki bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Aléa boğazından yükselen hıçkırıkları tutarak yastığın altında başını salladı.

"Bana asla unutmayacağım sözler söyledin. Bana dedin ki: *Bunun sana ağabeyini geri getirmeyeceğini biliyorum, ama onu çok kısa bir an için görmüş de olsam yüzü sonsuza dek belleğimde kalacak. Sen de sonsuza dek dostum olarak kalacaksın.* Böyle bir şey işte..."

Ellerini göğsüne kavuşturmuş yatan Aléa sağ kolunu çıkarıp uzattı, oyuncu kızın elini tutmak istedi.

"Sonra bana dedin ki: *Sağ ol ablacığım.* Bana neden öyle dediğini biliyor musun? Bir ağabey kaybetmiş olsam da bir kız kardeş bulduğumu anlamam için öyle söyledin. Kardeşim olmayı önerdin bana. Ve bu bana müthiş iyi geldi Aléa. Bugün de senin için aynı şey geçerli. Bir arkadaşını kaybettin, bir zamanlar en iyi dostun olan kişiyi. Ama çevrendeki herkesin dostluğunu kazandın. Finghin, Mjolln, ben... bir ağabey buldun: Tagor. Ve bir sevgili: Erwan... Amine'le paylaştığın şey anılardı. En güzel çocukluk anıların. Anılar ölümsüzdür Aléa. Kimse senden çalamaz onları. Ölüm hiçbir şeyi yok edemez. Sonsuza dek sana ait o anılar. İçimden bir ses diyor ki eğer bugün Amine'i yeniden görmüş olsaydın, onun dönüştüğü hal senin anılarını zedelerdi. Belki de böylesi daha iyi. En güzel anılarını saklamaya devam et kardeşim."

Sonra Kaitlin ayağına kalktı. Aléa'ya doğru eğildi, başına bir öpücük kondurdu ve tek söz daha etmeden odadan çıktı.

Kımıldamadan duran Aléa'nın boğazı hâlâ düğüm düğümdü ama şimdi gülümsüyordu, hüzünlü bir gülümseme elbette ama yine de gülümsüyordu işte.

Çünkü Kaitlin haklıydı. Ve Kaitlin'i dinlemek Aléa'ya iyi gelmişti.

Feren Al'Roeg ciddi bir ifadeyle "Galatie'liler yeniden toparlanacak vakit bulamadan Providence'a

saldırmalıyız" dedi. "Kralla kraliçe arkalarında bir çocuk bırakmadan öldüler, Galatie'nin tahta geçireceği hiçbir vâris yok. Daha iyi bir fırsat çıkmasını hayal bile edemedik."

Kont masanın ucunda oturuyordu. Savaş zamanında olduklarını belli etmek istercesine askerî üniformasını giymişti.

General Ruther endişeli bir tavırla "Ama şu Aléa Cathfad denilen kız var ortada!" diye itiraz etti. "Onun rolünü yabana atamayız! Tarnea'da olup bitenlere bakın..."

General Asley "Hiçbir şeyi abartmayalım!" diye karşılık verdi. "O çocuğun çok şaşırtıcı işler yaptığını biliyorum ama eğer elimizi çabuk tutarsak yeterli bir ordu toplayacak zaman bulamaz."

Kont yeniden söze girdi: "Hayır, Ruther haklı. Çok dikkatli olmalıyız. Dancray ve ben onu küçümseyerek hata ettik ve sonucu da gördük gerçekten. Bugünden tezi yok Tarnea'ya casus göndereceğim. Aléa Galatie'yle ittifak kursa bile bizim ordumuz ve Terre-Brune ordusu birleşince yeterli olmaz mı?"

Kontun toplantıda konuşulan her şeyi not etmesini emrettiği Alembert "Cepheye kaç adam yollayabiliriz?" diye sordu.

General Ruther "Bence, Samildanach Ordusu'nun bize kuzeyden saldıracağı takdirde kendimizi savunmak için burada yeterince adam bulundurmamak istiyorsak, on iki bin kişiden fazlasını cepheye gönderemeyiz. Terre-Brune yedi bin kişi gönderebilir. Kısacası, yirmi binden biraz az olacağız."

Asley ellerini kaldırarak "Ben biraz daha fazla söyledim" diye araya girdi, "ama emin olmak için yirmi bin diyelim..."

Alembert "Galatie Ordusu'nda kaç asker var?" diye sordu.

Asley "Eoghan'ın zamanında, söylentiye bakılırsa yirmi beş bin adam varmış" dedi.

Ruther "Eğer Aléa çarpışmaya katılırsa, gerçekten de çok zor olabilir durumumuz! Unutmayalım ki drüidler de onlarla birlikte ve Bisagne pekâlâ müdahalede bulunabilir. Sonuçta eski güçler dengesine geri dönmüş oluyoruz..."

Kont "Ne var ki Galatie tam bir bunalımda, ülkeyi yönetecek kimse yok" dedi.

Ruther "Evet, ama öte yandan, Bisagne'nin müdahalesi hiç bu kadar olasılık dahilinde olmamıştı. Carla Bisagni babasından kurtulduğuna göre Bisagne Baronluğu tarafsızlığını kaybetme tehlikesi altında. Kont hazretleri, bu savaş kazanılmadı!"

"Hiçbir şey kazanılmış değil, general, ama hemen harekete geçmezsek, sonra durum daha beter olacak. Galatie'ye toparlanacak zaman bırakmamamız gerekiyor. Şansımız biraz yaver giderse, kraliçenin ölümü bir siyasal bunalıma yol açacak ve bu da krallığın ordusunu kısmen felç edecek."

Ruther son derece kuşkucu bir tavırla "Şansımız biraz yaver giderse" diye tekrarladı.

Asley "Ya da Tanrı'nın inayetiyle" diye ekledi.

Ruther "Tanrı Tarnea'da Dancray'ye pek yardım etmedi" dedi.

Kont öfke dolu bir bakış yöneltti komutanına.

"Sablon savaşında Tanrı bizimleydi ve Galatie'ye saldırırsak da bizim yanımızda olacak! Ben bu zafere inanmak istiyorum. Zaferi hak ediyoruz, üstelik bütün Gaelia'nın yararına olacak, drüidler halkı bilgisiz ve karanlıkta bırakma eğiliminden, Galatie'li yöneticilerin beceriksizliğinden sonunda kurtulmuş olacak bütün ada."

Komutanlar sessiz kaldı. Galatie'yle karşı karşıya gelinmesinin kaçınılmaz olduğundan hiçbirinin kuşkusu kalmamıştı.

Kont ayağa kalkarken "Terre-Brune'e haberci gönderin, Meriande ve Aeditus bize katılsın" emrini verdi. "Providence yolunda onlarla buluşmak istiyorum."

Asley "Terre-Brune'lülerin bize katılmalarına zaman vermek için Gor-Draka sıradağlarının güneyinden geçmek daha iyi olur" önerisinde bulundu. "Böylesi, kuzey yamacımızı Aléa'nın olası bir saldırısına karşı da sağlama alacaktır."

Al'Roeg "Peki" dedi, "öyle olsun. Ordular Atarmaja'da buluşacak. Artık geri çekilemeyiz. Savaş yapılmalı. Bundan daha elverişli bir zaman bulunamaz. Komutanlar, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Bely, Almar Cahin'in halkın gözü önünde idam edilmesini istemek zorunda kalmıştı.

Providence'ın ana meydanı kalabalıkla dolup taşıyordu. Kralın düğün törenlerindeki gibi daha çok insan gelmişti. Kent hâlâ şaşkınlık içindeydi. Galatie'liler kendine özgü bu tuhaf kraliçeye pek bağlanmamışlardı gerçekten ama hiç halefi olmaması kaygılandırıyordu onları. Uzun zamandır ilk kez Galatie hükümdarsız, öksüz kalmıştı ve bütün krallığa panik havası yayılıyordu. Galatie'liler çok kısa sürede çok fazla çalkantı yaşamışlardı: kralın evlenmesi, sonra ölmesi, Amine'in hükümdarlığı, saraya drüidlerin gelmesi, kraliçenin drüid olması, şimdi de cinayete kurban gitmesi... trajik olduğu kadar da karmaşık olan bu olayların ortasında, Galatie'liler pusulayı şaşırılmıştı. Şimdilik Bely ve drüidler iktidara benzer bir şeyi ellerinde tutmayı başarıyorlardı, ama ya yarın?

Kendilerini karabasanın biraz daha derinliklerine gömen kişinin idam edilmesini hep birlikte seyretmek herhalde birlik olma duygusu yaşamayı sağlıyordu. İz bulma. Tarihi paylaşma, acıda ve başkaldırıda birleşme. Ama henüz umutta değil. Danışman Bely'ye yakın kişilerin tahmin ettiğinden çok daha kalabalıktilar, kalabalıkta gitgide artan bir gerilim hissediliyordu.

Kraliçenin danışmanı kraliyet tribününde drüidler ve askerlerle birlikte oturuyordu. İdam sehpasının tam üst tarafındaydılar. Kafilenin gelişi eli kulağında olsa gerekti.

Bely Henon'a doğru eğilerek "Yeni bir Başdrüid seçecek misiniz?" diye sordu.

Drüid başını salladı.

"Evet, Konsey'in ayakta kalmasını istiyorsak bir Başdrüid seçmek zorundayız. O konuma kendimi önereceğim."

"Elbette."

Henon intikamını aldı. Başdrüid olmak istiyordu, kraliçe zor kullanarak onun makamına geçmiş, Henon'a engel olmuştu. İçten içe Amine'in ölümü işine yaramış olsa gerek. Pek çok kişinin işine yaradığı gibi. Ben de onun ölümüne sevindim galiba, Eoghan'ı öldürmüş oluşunu hiç affetmedim ve belki de bu sınavdan biraz daha olgunlaşmış olarak çıkacağını... yine de... yine de üzülüyorum. Kraliçede insanın içine dokunan bir yan vardı. Öyle gençti ki. Öyle yalnızdı ki! Ölümü de bir başka bahtsızlık...

Başdrüid yeniden söze girdi: "Doğrusunu söylemek gerekirse şimdi asıl tasamız bu değil, öyle değil mi? Bir kral bulmamız gerekiyor."

Evet, bir kral bulmak gerek. Sarre'a yeni bir kont, Bisagne'a da yeni bir baron. Bisagni'nin kızı barones olarak kalmazsa elbette! Her şey ne çabuk değişiyor!

"Eoghan ve Amine geride çoluk çocuk bırakmadılar. Yeğenleri bile yok" dedi Bely. "Bir yerlerde bir kuzen falan var mı araştıracağız ama bence olsaydı çoktan ortaya çıkardı..."

Gözlerini dosdoğru karşıya dikmiş Henon "Neden bir drüidi kral yapmıyoruz?" diye sordu.

Bu ne yüzsüzlük! İnanamıyorum doğrusu. Gerçekten bu Henon gitgide sevimsiz geliyor bana. Önce Saî-Mina'dan ayrılarak kendi meslektaşlarına ihanet etti, şimdiyse tahta çıkmak için kraliçenin cesedini çiğnemeye hazır! Bir drüidin bu kadar fırsatçı olabileceği aklıma gelmezdi... incelikten ne kadar uzak!

"Şaka mı ediyorsunuz!"

Başdrüid "Neden öyle olsun?" diye kendini savundu. "Kraliçenizi Başdrüid ilan etmeyi pekâlâ kabul etmiştik. Krallık ve Konsey artık birleşmiş değil mi? Amine hem kraliçe hem Başdrüid'di. Ölümünden sonra yeni Başdrüid'in onun yerini alması son derece meşru olacaktır."

Bely "Bu çok işinize gelir!" dedi, gülsün mü kaygılsın mı bilemiyordu.

"Konsey Gaelia'nın işlerini çok uzun zaman uzaktan yönetmek zorunda kaldı. Saî-Mina'dan ayrılıp buraya kadar gelmemiz gerekti çünkü adaya karşı görevimizin daha fazla olaya dahil olmamızı gerektirdiği kanısındaydık. Gaelia'yı yönetecek en iyi konumdaki insanların bizler olduğuna inanıyorum."

Konsey Gaelia'nın işlerini çok uzun zaman yönetti, işte o kadar! Bunun değişmesinin zamanı geldi bile! Yönetmek drüidlere kalmadı!

"Neredeyse o katili sizin gönderdiğinizine inanacağım sonunda..."

Henon "Rica ederim, iktidar savaşı ya da kişisel çıkar değil mesele, katıksız ve mantıksal siyaset söz konusu" diye sinirlendi. "Kabul edin ki adayı yönetebileceğini iddia edecek kimse yok sarayda; uzun zaman gölgede kalarak bu işi yürüten ve yenice Providence'la yakınlaşan Konsey dışında!"

Tam tersine siz tahtta hak iddia edebilecek en berbat insansınız zavallı dostum! Şuna haddini bildirmem gerek! Meydanın boş olmadığını göstermeliyim. Krallık yapısının hâlâ ayakta olduğunu anlamasını sağlamalıyım.

"Sizi Providence'a kabul etmekle krallık size yeniden kaybettiğiniz iktidarı ve bütünlüğü verdi. Bize hizmette bulunan Konsey olmadı, biz Konsey'e kucak açarak cömertlik göstermiş olduk. Statünüzü koruyabilmiş olduğunuz için kendinizi talihli addetmelisiniz bence. Daha fazlasını ummak nafi..."

İşte bu, Henon'un hırsını biraz törpüler!

"Sayın danışman, bizzat kral olmayı arzuladığınızı mı anlamalıyım bu sözlerinizden?"

"Buna karar vermek ne size düşer ne de bana. Epey uzun zaman önce buna benzer bir durum ortaya çıktı krallıkta. Kral vâris bırakmadan öldü. O durumda geleneğimize göre yeni hükümdarı komutanlar seçiyor. Dolayısıyla onlar bu konuda ne düşünüyor, göreceğiz..."

İhtiyar, kekre bir drüidi seçmelerine pek olasılık yok!

Bely meydana giren uğursuz katileyi göstererek "İşte geldiler" dedi.

Ana meydanın kuzeye açıldığı taş kemerin altından büyük bir at arabası görüldü. Önde siyahlara bürünmüş, yüzü uzun ve kalın bir kapüşonun altına gizlenmiş oturan cellat çok hızlı gitmesinler diye atların dizginlerini çekiyordu. Bütün kalabalık mahkûmun yüzünü görmeliydi. O yüzden, atların halkın çılgınlıklarından ürkererek dötrnala ilerlememesi gerekiyordu.

Arabanın arkasından bir adam yürüyordu. İki eli birbirine bağlanmış, kendisi de boynundan geçen ipe arabaya bağlanmıştı. Kasap Almar Cahin. Kraliçeyi öldüren adam. Gözleri boşluğa dikilmişti, kalabalığın nefret dolu uğultusunu işitmiyor gibi sakın sakın yürüyordu. Ayakları çıplak, vücudu yara bere içindeydi - kuşkusuz bütün gece işkence görmüştü. Ama hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyordu, adeta ölüm çoktan işini halletmişti.

İnfaz memurunun arkasında dört yardımcısı vardı. Onların da yüzü kapalıydı. Ölüm gibi

karanlıktılar ama toplanan kalabalığın bakışları onların üstünde değildi. Hayır, halkın gözü sadece can verecek olan adama dikilmişti. Galatie krallığını başsız bırakan bu ahlaksız adama dikilmişti.

Bely sandalyesinin kolçaklarını sıktı. Providence'ta yıllardır idam yaşanmamıştı. Kral suçluların afroz edilmesini tercih ediyordu çünkü kuşkusuz kendisi de bu öldürme sahnelerine dayanamıyordu. Ama bu kez Bely sarayın talebine direnememişti. Herkes ibretlik bir gösteri istiyordu. Generaller, danışmanlar, naipler... hepsi de halkın gözü önünde bir idam istemişti. Görünüşe bakılırsa, kalabalıktaki yüzlerden ve meydanda yükselen haykırışlardan, halkın da aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

Ana meydanın ortasına varınca, celladın arabası durdu. İnfaz memuru yavaşça indi, gidip Almar'ı arabadan çözdü, yatay olarak sabitlenmiş, birbirine çapraz bağlanmış iki kütükten oluşan idam sehпасına sürükledi. Yardımcılarıyla birlikte, mahkûmu idam sehпасına yatırıp bağladı. Kolların ve bacakların gerilip kopabileceği şekilde bağlaması gerekiyordu ipi, bu da bir ustalık gerektiriyordu.

Almar çırpınmıyordu bile. Uysal uysal yatmıştı iki kütüğe, bağlansın diye kollarını uzatmıştı, ağzı koskocaman açık, gökyüzündeki bulutlara dikmişti gözünü, korkmuyor gibi görüldüğü ölümü sakın sessiz bekliyordu. Sanki eski bir dost gibi, uzun zamandır tanıyordu ölümü adeta.

Belki de öleceğini anlamamıştı.

Kalabalığın gerilimi artıyordu. Erkekler ve kadınlar haykırıyor, tükürüyor, mahkûma taş atıyordu. Meydanın ortasına doğru adeta katili ezmek, yutmak istercesine hücum eden kalabalığı tutmakta zorlanıyordu muhafızlar.

Cellat ve yardımcıları mahkûmun kollarını ve bacaklarını dört ata bağladılar. Kolları bacakları gerilen Almar infazına bıraktı kendini.

Bely ürperdi. Yüksekte, gürültü patırtının uzağında, kalabalığın bu aşırı sevincini anlayamıyordu. Kanın çağrısını. Ölüm seyretme arzusunu.

Nasıl böyle bakabiliyorlar? Nasıl bunu isteyebiliyorlar? İşte kalabalıklar böyledir. Bir gün barbarlık şaşırtıp sarsar onları, ertesi gün kendileri barbar olur. Burada kaç kadın var? Kaç ana? Almar'ın yerinde olabilecek kaç suçlu?

Haykırışlar gitgide şiddetlendi. Dalga dalga hareket sertleşti. Nefretle sıkılmış yumruklar havaya kalkıyordu.

Birdenbire cellat arabadan dökme demirden büyük bir kerpeten çıkarıp kalabalığa göstermek için havaya kaldırdı. Galatie'liler tezahürat yaptı.

Celladı alkışlarken "Öldür! Öldür!" diye bağıyorlardı.

Cellat Almar'a yaklaştı. Sağ tarafına geçti. Sonra elindeki kerpetenle kalçasından ve kolundan et kopardı. Uzuvar seğirdi, kan fişkırdı ama Almar bir kez bile bağırmadı. Gözlerini bile kırpmadı.

Cellat kıpırdamadan durdu. Kuşkusuz daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştı. Atların kol ve bacakları koparmasıyla sonuçlanacak idama hazırlık niteliğindeki bu iğrenç işlem genellikle mahkûmun en çok çığlık attığı süreç olurdu. Çünkü acı dayanılmaz olurdu ve mahkûmun da henüz gücü kuvveti yerinde olurdu. Ama Almar hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

Cellat başını salladı ve kurbanının öbür tarafına geçti. Az önceki hareketini tekrarladı. Kalçadan ve koldan kerpetenle et kopardı. Dört uzvun da etleri sökülmüştü. Atların çekmesiyle uzuvların kopartılması işlemi başlayabilirdi.

Cellat bir adım geri gitti. Kalabalık çıldırmış gibiydi. Şimdi bütün haykırışlar nefret haykırışı mı yoksa kopan etlerden fişkıran kan yüzünden korku çığlıkları mı, ayırt etmek olanaksızdı.

Cellat en sonunda elini kaldırıncaya, dört ata binmiş yardımcıları ilerlemeye başladılar. Dört ip

mahkûmun kol ve bacaklarını çekerek gerildi, kaslar parçalanmaya başladı. Almar'ın gözleri hâlâ kocaman açılmış bir haldeydi, adam sanki gülümsüyor gibiydi.

Atlar ilerlemekte zorlanmaya başladılar. Kaslar sıkı duruyordu. Etiler yer yer kopuyordu ama sinirler direniyordu. Birdenbire bir kol koptu, yere düştü ve serbest kalan atın ardı sıra birkaç metre sürüklendi. Bu kez kalabalıktan yükselen sesler dehşet çığlıklarıydı.

Öbür üç atın ilerleyemediğini gören cellat arabanın arkasından iri bir balta alıverdi, Cahin'in sakatlanmış vücudunun yanına döndü ve geniş darbelerle öbür üç uzvun kaslarını ve sinirlerini peş peşe doğramaya koyuldu.

İşte bunun üzerine atlar kopartma işini bitirdiler. Kaslar yırtıldı, kemikler çatırdadı bir anda. Almar Cahin'in artık hiçbir tarafa bağlı olmayan kanlı gövdesi yana yuvarlanıp külçe gibi yere düştü.

Gözleri hâlâ açıktı.

Tanınmaz haldeki insan vücudu küçülmüş, kan ve lime lime etlerle kaplanmıştı, oysa bu gözler, bu gözler öyle hayat doluydu ki!

Sonra birdenbire kalabalık, tanık olduğu sahnedeki dehşetin farkına varır gibi sakinleşti. Haykırışlar dindi. Havaya kalkan yumruklar indi. Hatta bazıları karışık duyguların aşırı yüklenişi yüzünden ağlamaya başladı.

Tribünlerde oturan Bely "Bir daha asla böyle bir şeye tanık olmak istemiyorum" diye mırıldandı. Yüksek sesle mi söylüyordu bunu, yoksa içinden mi geçiriyordu, bilemedi.

Henon elini Bely'nin omzuna koydu.

"Oysa müstakbel kralın alışması gereken bir sahne bu..."

Bely başını salladı. Bu konudan söz etmek istemiyordu canı. İhtiyar drüidle daha fazla tartışmak istemiyordu.

"Hadi hadi, bu sadece bir ölüm Bely" dedi Henon içini çekerek, "doğru, pek zarif değil ama sadece bir ölüm işte. Yarın, Harcourt Providence kapılarına dayandığında binlercesini göreceğiz."

Bely meydandaki görüntüyü görmemek için bakışlarını kaçırarak "Harcourt'un saldırıya geçeceğine mi inanıyorsunuz?" diye sordu.

"Kuşkunuz mu var? Düşünün hele! İstikrarsızlığımızdan yararlanacaklardır mutlaka! İşte bu yüzden olabildiğince tezelden yeni bir kral seçmelisiniz..."

Henon gülümseyerek kalktı, Bely'nin arkasına geçti, omzuna vurdu ve ağırbaşlı adımlarla tribünden ayrıldı.

Bütün arkadaşları kentteki onarım ve düzenleme çalışmalarına katılırken Aléa öğleden sonra şatonun zindanlarına indi. Surların batısındaki kulenin altına döne döne inen küçük bir merdiven öyle aşağılara gidiyordu ki taş duvarlar buz gibi ve ıslak ıslaktı. Aléa sol elinde bir meşale tutarak ve kaymamaya dikkat ederek basamakları birer birer indi.

Ağır koku ve karanlık Harcourt kontunun genç kızı hapsedtiği Ria zindanlarını hatırlattı ona. Yerin altında terk edilmiş olmanın verdiği o nahoş duygu. Talihin cilvesi biraz hoşuna gidiyor olsa da Harcourt'lu komutanı aynı şeye maruz bırakma düşüncesi gitgide uzak geliyordu Aléa'ya. En azından, Gaelia'ya kazandırmak istediği yeni imaja yakışmıyordu. Erwan'a dışarıya, yerin üstüne bir hapisane yaptırtmak istediğini söyleyecekti, hiç olmazsa biraz gün ışığının girebileceği bir yer olmalıydı o

hapishane.

Çok geçmeden hücrelerin bulunduğu koridora vardı. İki asker bir masaya oturmuş çene çalıyordu. Genç kızın geldiğini görünce kalkıp hazırola geçtiler, bu da Aléa'nın hoşuna gitti.

"Oturun lütfen! Dancray nerede acaba?"

General, koridorun öbür tarafından, hücresinin parmaklıklarından elini çıkartarak "Buradayım!" diye alaylı alaylı seslendi.

Aléa muhafızların masasından bir tabure alıp yürüdü. Başka kimse yoktu burada, Erwan generalin tek başına bir hücreye konulmasını istemişti. Öbür mahkûmlar şatonun batı kanadındaki hücrelerde tutuluyordu.

Aléa taburesini hücrenin parmaklıklarının önüne koyarken "İyi günler Dancray!" dedi.

"İyi mi? Bugün gerçekten iyi mi bilmem..."

Generalin yüzü değişmişti. Bu hücrede aşağı yukarı iki gün geçirmişti ama şimdiden teni solgun, gözleri kızarmış, çevresinde halkalar belirmişti... tıraşsız yüzü ona korkunç bir hava veriyordu. Saldırı gecesinden beri üstünü başını değiştirmemişti, hâlâ yırtık ince kumaş pantolonu vardı ayağında, ceketini beyazlığını kaybetmişti, bir de kısa meşin ceketini giymişti.

"Dancray, ben buraya oyun oynamaya gelmedim. Siz burada hapissiniz, dışarıdaki birçok insan sizi astırmamı tercih eder..."

"Hay hay!" diye karşılık verdi general alaycı alaycı.

"Galatie Kraliçesi Amine ve Bisagne baronu öldürüldü."

Bu kez komutan ne karşılık vereceğini bilemedi.

Durumu anlayabilmek için "Aynı zamanda mı?" diye sordu.

"Aşağı yukarı aynı. Amine bir meczup tarafından öldürüldü ki ben adamın Maolmòrdha tarafından gönderildiğinden kuşkulaniyorum, baronu ise öz kızı kendi elleriyle öldürdü ve elbette onun yerine geçti."

General öksürdü.

"İşte bu da hayatınızı epey zorlaştıracak!"

"Neden benim hayatım zorlaşacakmış?"

"Çünkü Al'Roeg bu durumu fırsat bilip Galatie'ye saldırmak isteyecektir... ama ben bunu size neden söylüyorum ki, tek başınıza göreceksiniz nasılsa!"

"Kurnaz bir strateji uzmanısınız Dancray ama kötü bir mağlupsunuz."

"Ah biliyor musunuz, sandığımdan daha kötü bir stratejiciymişim. İki bin adam daha getirmiş olsaydım asla kente giremezsiniz."

"Sahi mi? Hadi canım Dancray, drüidlerle benim sizi maruz bıraktığımız şeyi iki bin adamınızın durdurabileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Pek emin değilim, general."

Komutan suratını buruşturdu.

"Drüidleriniz yenilmez değil... onları Sablon'da kaçırmıştık, unutmayın."

Aléa "Orada ben yoktum" diye karşılık verdi.

"Vay canına, bana anlatıldığından çok daha kibirliymişsiniz."

Aléa gülümsedi.

"İtiraf etmeliyim ki sonunda öyle oldum. Ama duruma bakılırsa daha da böbürlenebilirim, değil mi?"

General "Benden ne bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum. İki nedenle geldim buraya. Öncelikle, taktik bir neden:

Şimdi neler olabileceği konusunda sizin görüşünüzü öğrenmek isterim. İkincisi de kişisel bir neden: Affetmeyi öğrenmek istiyorum."

General gözlerini iri iri açtı.

"Affetmeyi mi? Ama benim affedilecek hiçbir şeyim yok ki!"

Aléa yeniden gülümsedi.

"Öyleyse taktik konuşalım" dedi.

"Taktik bir tavsiye mi istiyorsunuz? İşte söyleyeyim: Beni asın, olsun bitsin!"

Aléa "Harcourt'un Galatie'ye saldıracağını mi düşünüyorsunuz?" diye sordu ısrarla.

General suskun kaldı.

"Hadi Dancray, Ria'da olsaydınız, Kont Al'Roeg'e ne derdiniz? Galatie'ye saldırmayı önerir miydiniz ona?"

Ama Dancray bir türlü yanıt vermiyordu. Kollarını kavuşturmuş, meydan okuyan bir bakışla genç kızı süzüyordu.

Aléa "Peki. Demek ki taktikten söz etmek istemiyorsunuz. Öyleyse öbür konuya dönelim" dedi.

"Hangi öbür konu?"

"Sizi affediyorum Dancray."

"Ne?"

"Sorumlu olduğunuz bütün o ölümler konusunda sizi affediyorum."

General "Aklınızı mı kaçırdınız?" diye sinirlendi.

"Sablon Tepesi'nde katledilen Tuathann'lar, Sarre'lılar, Tarnea'lılar. Kaçmak zorunda kalan çocuklar konusunda sizi affediyorum. Astırdığımız kont için de affediyorum. Sizi affediyorum Dancray."

"Tamam, susun, yeter bu kadar!"

Dancray ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştı, Aléa'yi etkilemek istercesine kaşlarını çatmıştı.

"Savaşa götürerek ölmelerine yol açtığınız bütün Harcourt'lu askerler için sizi affediyorum. Bugün kocasız babasız kalan eşleri ve çocukları için sizi affediyorum. Bütün bunlar için Dancray, sizi affediyorum."

Komutan kendini kaybetmişti, "Susun!" diye haykırdı.

"Kaç ölü olduğunu saydınız mı Dancray? Ben kendi sorumlu olduklarımı saymak isteseydim galiba başaramazdım. Kendimi affetmek istiyorsam önce sizi affetmeliyim."

General "Siz tam anlamıyla delirmişsiniz!" diye fısıldayarak gidip oturdu.

"Söylesenize Dancray, Tarnea'yı kaybettiğinize göre birliklerinizdeki ölümler ne işe yaradı?"

General bakışlarını yere indirdi, Aléa'yi işitmek istemiyordu, görmek istemiyordu artık.

"Yanıt verin Dancray! Bu başkenti almak için ölenlerin, şimdi burası yeniden özgürlüğüne kavuştuğuna göre, ölmeleri sizce o kadar yararlı oldu mu?"

"Savaşın yasası bu" dedi komutan.

"Savaş da sizin mesleğiniz, biliyorum..."

Aléa uzunca bir göğüs geçirdi, sonra ayağa kalkıp iki muhafızın masasına gitti, hücrelerin anahtarlarını aldı, generalin parmaklığındaki kilidi açtı. Taburesini aldı, hücreye girdi ve tam Dancray'nin karşısına oturdu.

"Savaş dışında bir tutkunuz var mı yaşamda?"

General şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Efendim?"

"Bir tutku... Örneğin dostum Mjolln'un gayda tutkusu gibi..."

Dancray gülümsemeden edemedi. İnanmaz bir tavırla başını salladı. Genç kız gerçekten tuhaftı, Dancray bunu kabul etmeliydi.

"Hadi yanıt verin! Size basit bir soru sordum, bir tutkunuz var mı?"

Adam en sonunda "Bilmem" diye geveledi. "Masa başı oyunlarını seviyorum, özellikle de *fidchell*'i."

Aléa kahkaha patlattı.

"Hayır, o sayılmaz. Savaşla tıpatıp aynı, sadece minyatür halde. Kesinkes başka bir tutkunuz vardır Dancray."

"Hayır, anlamıyorum."

"Resim? Dans? Müzik? Yolculuk belki de."

"Hayır" diye tekrarladı general, "ben bütünüyle mesleğime vermişim kendimi."

Aléa boyun eğdi.

"Anladım. Yazık, değil mi? Size artık ihtiyaç duyulmaz olduğunda ne yapacağınızı bilemeyeceksiniz..."

"Bana hep ihtiyaç duyulacak..."

"Gerçekten mi? Bugün örneğin, kime yararınız var?"

General içini çekti.

"Sözü nereye getirmek istiyorsunuz? Burada geçirdiğim zamanı fırsat bilip resim yapmaya mı girişeyim, öyle mi?"

Aléa gülümsedi.

"Düşünmemiştim ama iyi fikir doğrusu... bu arada yine de yararlı olma fırsatınız var..."

General bir kahkaha patlattı.

"Size yanıt vermeye beni ikna etmek için lafı bunca döndürüp dolaştırmanız mı gerekiyordu? Hadi küçük hanım, bir generalle konuşuyorsunuz, küçük bir çocukla değil!"

Aléa boyun eğdi. İsrar etmenin yararı olmadığını anlamıştı. Ayağa kalktı, taburesini aldı ve hücreden çıktı.

Parmaklıkları kapatırken "Hoşçakalın komutan" dedi. "Dışarı geri dönüyorum, tarihin siz olmadan yazılacağı yere."

Dancray'ye selam verip arkasını döndü. Koridoru geçti, muhafızların masasının altına tabureyi koydu ve anahtarları geri verdi.

General koridorun ucundan "Durun bekleyin!" diye bağırdı.

Aléa gülümsedi. Dancray'nin sesi eski taş duvarların arasında çınılıyordu. Askerin birbirine karışan duygularını okuyabiliyordu Aléa: korku, öfke, umutsuzluk.

Dancray kızı orada tutmak istercesine "Elbette Al'Roeg saldırıya geçecek!" diye bağırdı. "Galatie toparlanmaya vakit bulamadan, olabildiğince çabuk saldıracak. Kesinkes yürüyüşe geçmiştir!"

General hızlı hızlı, sıkıntı dolu bir sesle konuşuyordu. Göstermek istediği kadar sert biri değildi demek ki. İki eliyle parmaklıkları tutmuş, Aléa'nın hâlâ orada olduğundan, kendisini işittiğinden habersiz, haykırıyordu.

"Bakın, daha kesin bilgiler mi istiyorsunuz?" diye konuştu alaylı bir tavırla. "Bahse girerim ki Ruther ve Dayle birer süvari birliğinin başına geçecek, Asley de piyadelerle ilgilenecek."

Aléa kıpırdamadan, sessizce, dudaklarında bir gülümsemeyle durdu. Biraz daha beklemeye karar verdi. General kuşkusuz daha çok şey söyleyecekti. Umutsuz bir sesi vardı.

General "Aléa! Orada mısınız?" diye seslendi. "Yetmedi mi söylediklerim? Size ne anlatmamı istiyorsunuz? Terre-Brune Kontu Meriande Mor'un ille de onlara katılacağını mı? Evet, doğru. Hem de istemeye istemeye. Zavallı budala! Al'Roeg onu faka bastırdı. Aléa? Beni duyuyor musunuz?"

Aléa şaşkınlıktan donakalmış iki muhafıza göz kırptı ve uzun koridora geri döndü. Konuşmuyordu. Dancray'nin ayak seslerini dinlediğini biliyordu. Yarı yolda durdu. Adamın onu görmemesi gerekiyordu. Endişesinin biraz daha sürmesi gerekiyordu.

Genç kız sırtını bir parmaklığa dayayarak oturdu, generalin hücrelerinden iki hücre berideydi.

"Peki" dedi sakın bir sesle. "Harcourt ve Terre-Brune saldırıya geçecekler demek. Peki ama nereye?"

"Providence'a elbette! Aléa! Düşünün bir! Nereye saldırabilirler ki?"

"Galatie'yi birliklerini ayırmak zorunda bırakmak için herhangi bir yere saldırabilirler."

General acı dolu bir homurtu çıkardı. Aléa bir hışırtı duydu. General sırtını duvara dayamış, yenik bir halde, usulca yere kaymış olmalıydı.

"Hayır" diye karşılık verdi bıkkın bir sesle. "Kontun istediği göğüs göğüse tek ve nihai bir çarpışma. Çünkü bunun kesinkes son şansı olduğunu biliyor. Galatie'nin sonunda yeniden toparlanacağını, sizin, Aléa, iktidar kazanmakta olduğunuzu biliyor. Hayır, savaş Providence'ta yapılacak ve çok büyük bir savaş olacak."

Aléa içini çekti. Generalin muhtemelen yanılmadığını biliyordu.

"Ya Bisagne?" diye sordu.

"Bisagne mı? Baronun kızı iktidarı ele geçirmek istedi, babasının eylemsizliğinden bıkip usanmıştı herhalde, değil mi?"

"Ya da düpedüz iktidara susamıştı..."

"Hayır. İnsanın öz babasını öldürebilecek hale gelmesi için belli bir ölçüde nefret beslemesi gerekir..."

Aléa yutkundu. Pek evirip çevirmek istemediği başka düşüncelere götürüyordu bu düşünce onu. Kötü anılara.

"Size Bisagni'nin kızı bu savaşa katılacak mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Muhtemelen. Kız Galatie nezdinde siyasal ve askerî ağırlığını pekiştirmesi gerektiğine inanıyorsa, Harcourt'un da aynı soruyu kendine sorması gerekir. Sizin hakkınızda da aynı soru vardır kafalarında."

Aléa sessiz kaldı.

General "Gidecek misiniz?" diye sordu.

Yanıt gelmedi.

"Hadi Aléa, size her şeyi söyledim... Bana yanıt verin! Gidecek misiniz?"

Genç kız ayağa kalktı, generalin hücrelerine gitti. Dosdoğru gözlerinin içine baktı.

"Eğer gidersem Dancray, bu savaşı engellemem için en küçük bir şansım var mı?"

General tereddüt etti. Bıkkınlık dolu gözleriyle bakıyordu genç kıza. Artık aynı adam değildi. Bir şeyi anlamıştı. Mücadele etmenin hiçbir işe yaramadığını anlamıştı. Ve belki de yanılmış olduğunu anlamıştı. Yanıldıysa sadece tek bir şey ödeyebilirdi hatalarının bedelini.

Her şey bir yana, tek bir şeyi kabul etmeliydi Dancray. Aléa o zamana dek karşılaştığı en şaşırtıcı kişiydi. En kafa karıştırıcı. En samimi.

Gelinen noktaya bakılacak olursa, neden kıza bir şans verilmesindi ki? Evet. Her şeyi kaybetmek pahasına da olsa, genç kıza güvenmek gerekiyordu.

"Hayır Aléa. Bu savaşı asla engellemezsiniz. Artık çok geç. İki taraf da elinizde değil. Hiçbiri sizi dinlemeyecektir. Biri dinlerse, öbür taraf bunu fırsat bilip rakibini ezecektir. Bu savaş olacak, Aléa."

Aléa "Öyleyse neye yarar?" diye bağırdı. "Başka insanların hayatlarını kurtarmaya yaramayacaksa kendi adamlarımın hayatını neden tehlikeye atayım ki?"

Gözlerini yumdu.

"Aynı zamanda, her şey o savaş meydanında belli olacak, değil mi?" dedi.

General başını salladı.

Aléa "Benim yerimde olsanız ne yapardınız?" diye sordu.

General gözlerini iri iri açtı.

Kollarını tavana doğru kaldırarak "Yendiğiniz adama yerinizde olsa ne yapardı diye mi soruyorsunuz?" diye şaşırdı. "Gerçekten de canıma okudunuz!"

"Benim tarzım değil. Üstelik yargılarınıza güveniyorum. Biliyorsunuz general, planım size karşı yürümeyecekti neredeyse."

"Planımız mı?"

"Su baskını..."

General gülümseyerek başını salladı.

"Peki, benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?"

Dancray yanıt verdi. Samimiyetle yanıt verdi. Aléa komutanı affetmekte haklı olduğunu gördü.

Kont Meriande Mor, Atarmaja'da bir araya getirmek üzere sekiz bin kişi toplamayı başardı. Birkaç gün sonra Feren Al'Roeg'ün kendisini burada bekleyeceğini biliyordu.

Birliklerin morali kaygı vericiydi. Yeni bir savaşa gidiliyordu ve kuşkusuz bu en büyük savaş olacaktı. Belki de sonuncu. En azından son olmasını umuyorlardı. Çünkü çok fazla Terre-Brune'lü ölmüştü. Terre-Brune'ün ücra köylerinde çok kadın kocasız kalmıştı. Günün birinde savaşların durması gerekiyordu. Kentleri yeniden inşa etmeye zaman kalmalıydı. Yıkıntılar için dövüşmenin bir anlamı yoktu.

Yine de Meriande Atarmaja'ya gitmekten memnuniyetsizlik duymuyordu. Bu savaşa askerlerden daha iyi bir gözle baktığı için değil, bu şekilde Piskopos Aeditus'tan kurtulacağını umduğu için.

Din adamlarının yanında geçirdiği günler boyunca Meriande onu lanetlemeyi öğreniyordu biraz daha. Hele hele, piskoposun nasıl bir meşruiyet iddia edebildiğine şaşıyordu. O, askerleri savaşa götürmemişti. Yakınlarını, akrabalarını kaybetmemiş, bir toprağı kurtarmak için ailesinin gözleri önünde öldürülmesine tanık olmamıştı. Zaten toprağı, bağlı olduğu bir yer bile yoktu. Sadece kendi deyişiyse *Tanrı'ya güveniyordu*. Ama bu kendini krallara denk görmek için yeterli miydi acaba? Adamlara komuta etmek için yeterli miydi? Bir ahlak ve yaşam biçimi dayatmak için yeterli miydi?

Mor Hıristiyanlığa geçmeyi kabul etmişti çünkü Harcourt'un getirdiği zafer ona... mucizevi görünmüştü. Vaftiz olmayı kabul etmişti çünkü bu Tanrı ona Moïra'dan daha bağışlayıcı gibi geliyordu. Ama bugün acaba hata mı ettim diye düşünüyordu. Acaba beni aldattılar mı...

Yavaş yavaş ona tanıtılan sevgi Tanrısı, farklılığın, küçümsemenin ve zorunluluğun Tanrısına dönüşmüştü. Terre-Brune'lülerin gelişip açılmasına yardım etmek yerine din onları yeniden

kapatıyordu. Şimdiden binlerce engel koyuyordu ortaya. Böyle düşünmeye öbür türlü düşünmemeye, şuna inanmaya buna inanmamaya zorluyordu. İnsanları birleştirmektense bölüyordu. Bu piskopos ise drüidlerden çok daha rahatsız ediciydi.

Dolayısıyla Meriande, sabırsızlığını gerçekten dile getirmeye cesaret edememekle birlikte, bu sıkıntı veren papazı Al'Roeg'e teslim etmek üzere Atarmaja'ya gitme düşüncesine çok seviniyordu.

Hele hele hepsinden kötüsü, Meriande Tanrı'yı gerçekten bulmamıştı. Sablon savaşı sırasında parlak ışığıyla gözlerini kamaştıran bu Tanrı'yı akşamleyin tek başına ruhunun derinliklerinde ararken bulamıyordu. Vaat edilen sevgi mi? Uçup gitmişti. Adalet mi? Yanına bile yaklaşılamıyordu. Ya yarın, sonsuzluk mu? Şu birkaç saati neşeli kılamadıktan sonra sonsuzluğun ne değeri vardı ki? Bu dünyada mutluluğu kuramadıktan sonra Cennet'i düşlemek niyeydi?

Yo, gerçekten de, piskoposa eşlik ettikçe bu dine kucak açtığına pişman oluyordu. Ne olacak şimdi diye merak ediyordu. Böyle bir durumu nasıl idare edecekti? Kendine ve halkına yalan söylemeye devam edebilecek miydi? Harcourt kontuna sonuçta Tanrısını reddettiğini itiraf edebilecek miydi? Onu örnek alıp Hıristiyanlığa geçenlere bunu nasıl açıklayacaktı? Bir çıkmazdaydı bugün. Bütün bu olayların kendisini sürüklediği durumdan bir çıkış yolu bulamıyordu.

Ama her şeyden önce savaş söz konusuydu. Yanıtlar daha sonra bulunurdu. Bulunabilirse...
Atını kontun atının yanına süren piskopos Aeditus "Ne düşünüyorsunuz kont hazretleri?" diye sordu.

Meriande yüzünü buruşturdu. Samimiyetle yanıt veremezdi. Henüz vakit çok erkendi.

"Şu savaşı, piskopos."

Aeditus başını salladı.

"Çarpışmadan önceki günler en zor günlerdir. Görünüşe bakılırsa çarpışmadan bile zor."

"Siz daha önce savaştınız mı piskopos?"

"Hayır" dedi Aeditus, "ama başkalarının duygularını paylaşmak için, şu anda adamlarınızın hissettiklerini hissetmem için savaştığınız olmam gerekiyor. Bu akşam onlarla konuşmaya çalışacağım. Tanrı'nın kelimelerinde güç ve teselli bulmalıyız."

"Şu anda adamlarımın düşündüğü şey benimkiyle aynı, piskopos. Karılarını ve çocuklarını düşünüyorlar. Sizin karınız var mıydı, piskopos?"

"Daha neler!" diye sinirlendi Aeditus. "Olmadığımı pekâlâ biliyorsunuz. Kilise'ye mensup olanlar evlenmez..."

"Öyleyse anlayamazsınız..."

Piskopos "Gerçekten öyle mi sanıyorsunuz?" diye öfkelenildi. "Aşkın ne olduğunu bilmek için insanın bir karısı mı olmalı sizce? Ben hiç sevmedim mi sanıyorsunuz? Bir gün arzuladığım hiçbir kadın olmadığını mı?"

"Bin sevgiliniz olmuş olabilir, piskopos, ama çocuklarınıza ve onları dünyaya getiren kişiye elveda demenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz."

"Benim de bir ailem vardı biliyor musunuz. Annem babam, ağabeylerim, ablalarım..."

Meriande gülümsedi. Devam etmenin yararsız olduğunu biliyordu. Zaten piskoposa karşı çok saldırganlaşabilirdi. Çabucak konuyu değiştirmenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Atarmaja hâlâ uzak. Yüzbaşılara birlikleri hızlandırmalarını söyleyeceğim" dedi.

Piskoposa selam verip kafilenin başına doğru dörtlü hareket etti.

Geri dönmek için artık vakit çok geçti.

Aléa akşam yemeğinde "Hiçbir asker bize eşlik etmeyecek" dedi.

Ötekiler gibi genç kızın aklındaki planı bilmeyen Erwan "Nasıl?" diye şaşırdı.

Buradaki herkes Aléa'nın Komutan Dancray ile saatlerce tartıştığını biliyordu ve bu uzun sohbetin sonunda genç kız olayların devamına ilişkin önemli bir karar almışa benziyordu. Ancak kimse tam olarak bilmiyordu kararını.

Bütün dostlarını toplamıştı: Erwan, Kaitlin, Mjolln, Fahrio, Tagor, Finghin ve Saî-Mina'nın beş Büyük-Drüid'i. Tarnea'nın kurtulmasının sevinci yatışmış, güneyde ilan edilen savaşın kaygısı baskın çıkmıştı.

"Toprağın Ordusu burada Tarnea'da sizinle kalacak saygıdeğer Fahrio, ve seninle Tagor."

Tagor kaşlarını çatarak "Seninle yola çıkmıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır ağabey. Seni özleyeceğim ama Tuathann'ların sana ihtiyacı var. Sarre halkı onları tanımıyor, Fahrio da yeterince çabuk anlayamaz Tuathann'ları. Yüzbaşıya destek olmak ve halkının buraya rahatça yerleşmesine yardım etmek için kalmalısın."

Genç adam sessizce durumu kabullendi. Kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Onun peşinden gidememe düşüncesinden nefret ediyordu ama ne yazık ki kız haklıydı. Bir kez daha...

"Fahrio, eğer buradaki herkes kabul ederse, sizi geçici olarak Sarre valisi yapmak istiyorum."

Yüzbaşı "Vali mi?" diye şaşırdı. "Ben Saratea'lı basit bir subayım."

"Evet. Ama bütün bunları açıklığa kavuşturmadıkça, kontluğun bir yöneticiye ihtiyacı olacak. Bence adada her şeyin çözüme bağlanmasını beklerken, siz bunu en iyi yapacak kişisiniz. Adilsiniz, iyi bir strateji uzmanı olduğunuzu gösterdiniz, bu ülkeyi seviyorsunuz, üstelik de insanlar sizi takdir ediyor. Şimdi kontluğa gereken adam sizsiniz. Burada itirazı olan var mı?"

Mjolln "Hayır, mükemmel bir fikir bu!" diye karşılık verdi.

Aléa ona teşekkür etti. Cüceyi mavi ozan giysileri içinde görmeye henüz alışamamıştı. Ama çok yakışmıştı Mjolln'a üstündekiler. Öyle de mutlu görünüyordu ki...

Aléa masanın öbür ucunda oturan Ernan'a dönerek "Başdrüid?" diye sordu.

"Yargılarınıza güveniyoruz Aléa."

"Sağ olun. Fahrio, siz kabul ediyor musunuz?"

Yüzbaşı başını salladı.

"Beni onurlandırıyor sun Aléa. Senin söylediğin kadar âdil miyim bilmem ama en azından bir konuda haklısın, bu ülkeyi seviyorum. Umarım senin kadar doğru ve mantıklı olabilirim."

Masadakiler yüzbaşıyı kutladılar. Kısa sürede Aléa'nın dostlarına kendini sevdirmeyi bilmişti. Huyuyla değil -çoğunlukla ciddi bir hali olurdu- dürüstlüğüyle, doğruluğuyla ve özverisiyle. Besbelli iyi bir insandı, artık öksüz kalmaması gereken şu kontluğa vali yapılmasını kimse yersiz bulmamıştı.

"Güzel. Sarre'da barışı güvence altına almak, Tarnea'da yıkılan yerleri yeniden yaptırmak ve gelecekte istilalardan çekinmeyecek bir ordu kurmak gibi görevleriniz olacak. Tagor, bu çabasında ona yardım konusunda sana güveniyorum. Tuathann'lara gelince, Sarre'da hak ettikleri huzura kavuşmalarını diliyorum. Umarım halkın sonunda gelişip serpilebileceği bir yer bulmuş olsun ağabeyciğim!"

Tagor gülümseyerek "Burada çok iyi olacağız" diye karşılık verdi. "Sana itiraf etmeliyim ki çevre köylere şimdiden birçok aile yerleşti bile..."

"Çok güzel. Şimdi Gaelia'dan söz edelim."

Sofrada oturan herkes bakışlarını yeniden Aléa'ya çevirdi. Asıl konuya geliniyordu. Çünkü şimdilik Sarre kontluğu'nda barış tehlikede değildi. Ama adanın geleceği gitgide belirsizleşiyordu.

Aléa "Bence artık şuna hiç kuşku yok ki Harcourt ve Galatie önümüzdeki günlerde karşı karşıya gelecek. Bildiğiniz gibi gidip sorguladığım General Dancray, Feren Al'Roeg'ün kendi ordusunu ve Terre-Brune Ordusu'nu Providence'a göndereceğini hem de derhal göndereceğini düşünüyor. Benim tahminim de o yönde. Sanıyorum sizler de aynı fikirdesiniz" dedi.

Çoğunluk bu sözleri onayladı.

Kiaran gizemli edasıyla "Evet, tarih tekerrür ediyor" dedi.

Kiaran'ın müdahalelerindeki bilmecemsi anlamı kavramakta zorlanan Kaitlin "Ne demek istiyorsunuz dayıcığım?" diye sordu.

Büyük-Drüid "Bu savaş daha önce yaşandı. On yıldan daha uzun bir zaman önce, ama o kadar da uzak bir tarih değil. Harcourt savaşı" dedi.

Ernan "Şu farkla ki o dönemde Harcourt'a saldıran Galatie idi, oysa bu kez tersi olacak gibi" diye düzeltti.

"Ama düşmanlar aynı işte. Tarih tekerrür ediyor. Ama bu kez tarihi sürükleyen sensin Aléa. Bütün bunları başlatan sensin..."

Erwan bu sözden rahatsız oldu, "Bu savaşı Aléa başlatmadı!" dedi.

Kiaran "Tabii ki öyle, hem de buna hayıflanmamalı. Tam tersine, onun rolü bu! Adanın tarihinin seyrini değiştirecek kişi o, Magistel. Olup bitenleri görmüyor musunuz?" diye kendini savundu.

"Savaş mı?"

"Sadece savaş değil. Savaş bütün bunların sonucu!"

Magistel "Peki ne o zaman?" diye ısrar etti.

"Gaelia çağ değiştiriyor" dedi Kiaran sakın ve ağırbaşlı bir tavırla.

Aléa dışında herkes şaşırılmış görünüyordu. Sanki Büyük-Drüid'in ne söyleyeceğini önceden bilir gibiydi genç kız. Biliyordu da. Çünkü Kiaran ve Aléa aynı şeyleri anlamışlardı.

Mjolln yüzünü buruşturarak "Gaelia çağ mı değiştiriyor?" diye sordu.

Büyük-Drüid gülümseyerek "Hatta Gaelia'nın *olgunluk* çağına gireceğini düşünüyorum" diye ekledi. "Bugün içinde bulunduğumuz çağı yaratanlar yok olup gidecek, ya da çoktan yok oldu. Biz drüidler -süreç çoktan başladı, bir zamanlarki halimizin gölgesi kaldı şimdi-, yöneticiler, Eoghan, Amine, Ruad, Bisagni, yakında kuşkusuz Al'Roeg ve Meriande Mor... Gaelia babalarından kurtuluyor. Carla Bisagni kendi babasını öldürdü. Aléa Moïra'yı öldürecek. Bütün bunlar yok olacak. Değil mi Aléa?"

Genç kız dudaklarını ısırıldı. Kiaran'ın öngörüsü gerçeğe o kadar yakındı ki... Anali Ansiklopedisi'nin bildirdiği şeye çok yakındı. Genç kız arkadaşlarının önünde bu bilgileri böyle dile getirmeye asla cesaret edemezdi, oysa olup bitenler pekâlâ böyleydi. En azından kısmen. Usulca Kiaran'ı onayladı.

Kendini bir türlü tutamayan Erwan "Nedir bu saçmalık?" diye bağırdı.

Magistel çoğunlukla sinirlerine hâkim olurdu. Ama belki üstündeki baskı, belki de Aléa'nın şimdiye dek göğüslediğinden çok daha ağır bir savaşa gömüleceğinden korkması delikanlıının kontrolünü kaybetmesine yol açmış gibiydi.

Herkes Kiaran'ın sözlerinin yarattığı sarsıntının etkisiyle genç kıızı süzerken Aléa yavaşça "Providence'a gitmeliyiz" dedi.

Ne söyleyeceğini bilemez hale düşen Erwan "Aléa, on binlerce insanın katılacağı bir savaşın hazırlıkları sürerken sen drüidlerle bizim yalnız mı gitmemizi istiyorsun oraya?" dedi.

"Erwan. Bu savaşı durduramayız. Bütün o askerlerin ölmesini engellemek isterdim ama artık vakit çok geç."

Böylesi bir savaşın karşısında güçsüz kalma düşüncesinin öfkeden kudurttuğu Erwan "Şu yeni çağ hikâyesinin bir parçası mı bu da?" dedi. "Çağ değiştirmek için kardeşlerimizin ölmesine göz mü yumacağız?"

Kiaran "Ölmelerine göz yummak değil yeniden doğmayı kabul etmek söz konusu" dedi.

Erwan kızgınlıkla "Drüidlere yaraşır bir formül!" diye bağırdı.

Aléa kaşlarını çatarak araya girdi: "Erwan, bu savaşı *engelleymeyiz*. Senin ordunla gitseydik..."

Magistel "*Senin* ordun!" diye düzeltti.

"...benim ordunla gitseydik, ölü sayısını arttırmaktan başka bir şey yapamazdık."

Fahrio "Ne yazık ki Aléa'nın haklı olduğu kanısındayım" diye söze karıştı. "Bu karşılaşmada biz sadece bir üçüncü gücüz. Tek yapabileceğimiz çarpışmanın yönünü iki taraftan birine doğru çevirmek, çarpışmayı engellemek değil."

Aléa Magistel'in elini tutarak "Buna karşılık, sonucu değiştirebiliriz" diye ekledi.

Erwan sakinleşerek "Nasıl olacak?" diye sordu. "Savaş bitince herhangi bir şeyi nasıl değiştirebiliriz?"

"Başladık bile Erwan. Yola çıktığımızdan beri sürdürdüğümüz çabanın meyvalarını toplamak kalıyor geriye, hepsi bu. Son kez güvenin bana. Providence'a gelin benimle. Size ihtiyacım olacak."

Erwan "Bir avuç askere de ihtiyaç duyulmayacak mı?" diye sordu ama bu kez Aléa delikanlının şaka yaptığını gördü.

Keyifsizliği geldiği gibi çabucak yok olmuştu delikanlının. Erwan bir Magistel'di, bir mantık adamıydı ve çok fazla öfkelenmediğini çabucak anlamıştı. Babası da bundan yakınırdı sık sık. Sükûnetini korumak için her an çaba harcaması gerekiyordu.

"Hayır" diye karşılık verdi Aléa gülümseyerek. "Sadece biz. Dostlar. Yollara koyulacağız yine!" Mjolln alaycı bir tavırla "Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi" dedi. "Öhöms. Kaç kişiyiz? Ernan, Kiaran, Lorcan, Finghin, Shehan, Odhran, Kaitlin, Erwan, sen ve ben. On! On etti!"

Başdrüid "Drüidlerimizin ve Magistel'lerimizin bize eşlik etmesini istemiyor musunuz?" diye sordu. "Magistel'lerimizden ayrılmayı pek sevmeyiz."

"Hayır" diye tekrarladı Aléa. "On. Güzel bir rakam."

Mjolln "Samildanach ve dokuz yoldaşı!" diye bağırdı. "İşte bundan çıkar güzel bir şarkı."

Aléa'nın vereceği yanıtta korkan Erwan "Ne zaman yola çıkılsın istiyorsun?" diye sordu.

Genç kız gülümsedi.

"Yarın."

Doğa her geçen gün sonbaharın turuncu, kıvı, sarı, mor, lâl renkleriyle güzelleşiyordu. Günler kısaldıkça yapraklar ve otlar Bisagne'lı bir ressamın fırçasıyla boyanıyordu adeta. Ağaçlar alacalı elbiselerinden kurtularak kışı geçirmeye hazırlanıyor, altlarına hareli bir halı seriyordu. Hava gitgide soğuyordu, kurtların postu kalınlaşıyordu. Çok geçmeden kışlık mantolarına bürüneceklerdi. Soğğun

gelişiyile coşan bu hayvanlar yeniden canlanmaya başlamıştı, birbirlerine gözdağı verme oyunları artıyordu, çiftleşme mevsimine kadar da böyle sürüp gidecekti.

İmala'nın sürüsü günlerdir avlanıyordu, büyükçe bir avı ormandan dışarı sürmüşlerdi, şimdi de Sinaîn'in kıyısında dinleniyorlardı. Tam bu sırada tepenin yukarisından çığlıklar yankılandı.

Sesleri ilk duyan Taïbron oldu. Bir sıçrayışta koca gri kurt ayaklarının üstünde dikildi, çok geçmeden ona İmala ve sürünün geri kalanı da katıldı. Uzaklarda, Loma Vadisi'nde, kendi arazilerine giren tehditkâr silüetleri fark ettiler. Dik, gururlu, korkunç silüetler. Dikeyler.

Kurtlar bir an bile beklemedi. Dikeylerden korktukları kadar hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Taïbron koşarak doğuya, ırmak boyuna yöneldi, sürü de onu takip etti; tehlikeyi çabucak kavramışlardı, korkudan karınları düğüm düğüm olmuştu.

Kurtlar peş peşe Sinaîn boyunca, ırmak güneye geniş bir kıvrım yapana kadar ilerlediler. O zaman kıyıda ayrılıp dosdoğru yola devam ettiler çünkü önlerinde sığınabilecekleri bir çam ormanı uzanıyordu. Dikeylerin bağırtiları devam ediyordu. Yere vurdukları koca sopaların gürültüsüne karışan, tekrarlayan haykırışlar.

Hiç durmadan koşan sürü aradaki mesafeyi açmayı başardı. Ama Taïbron ormanın sınırına vardıklarında temposunu yavaşlattı. Soluk soluğa kalmış, dilleri dışarı sarkmıştı, dikeyleri atlattıklarını umarak çamların arasına daldılar.

Susuzluklarını giderebilecekleri bir kaynak arayarak ormanın ta derinliklerine girdiler, ama yeniden yürümeye koyuldukları zaman yine dikeylerin bağırtilarını işittiler. Sesler bu kez güneyden ve çok daha yakından geliyordu. Saldırgan sesler koca ormanın kubbesinde çınılıyordu.

Yedi kurt bir hamlede ters yöne doğru var güçleriyle koşmaya başladı ama ağaçlar çok sıkı, o yüzden Taïbron'un ardında grup halinde kalamadılar.

Çamların arasına dağıldılar.

Tozlar Tepesi

Alev Askerlerinin ordusu Galatie'nin batısındaki küçük ıssız köye önceki gün varmıştı. Atarmaja Tuathann'ların istilasıyla yakılıp yıkılmış, hâlâ inşa edilmemişti, yıkıntılar kuma ve rüzgâra bırakılmıştı. Sadece birkaç bina ayakta kalmıştı; Feren Al'Roeg'ün ordusu sadece su kaynaklarını ve birkaç barınağı kullanmıştı. Ordugâhın büyük bölümü daha geriye, Gor-Draka'nın beyaz doruklarının koruyucu gölgesine kurulmuştu. Köy ıpıssızdı, geçmişi taş ve ahşap yıkıntılarda yaşıyordu az çok.

Yakışıklı Meriande Mor, Terre-Brune Ordusu'nun başında vadinin üst tarafına, köyün güneyine vardığında, Atarmaja'nın yıkıntıları arasında, mızrakların ucunda dalgalanan, beyaz zemin üstüne kızıl alevden oluşan Harcourt sancağını hemen tanıdı. Hıristiyan Kont Feren Al'Roeg randevuya çoktan gelmişti.

Meriande'in düşündüğünden çok daha fazla sayıda Alev Askeri vardı. Bütün vadiyi Harcourt Ordusu'nun kurduğu büyük beyaz çadırlar kaplamıştı. Al'Roeg'ün askerleri karınca gibi kaynaşıyordu köyün çevresinde.

Meriande ancak şimdi çatışmanın alabileceği boyutun farkına varıyordu. Ordu ne kadar da kalabalıktı! Şimdiye kadar hiç görmediği kadar çok savaşçı bir araya gelmişti. Bu savaş tam bir katliama dönüşecekti!

Piskopos Aeditus ansızın kontun yanına geldi.

Sesinde hafif bir gururla "Etkileyici bir görüntü, değil mi?" dedi.

Meriande başını salladı. *Evet, etkileyici,* diye düşündü, *ama benim üstümde yarattığı etki sizinkiyle aynı değil kesinlikle...* Geri dönüp habercilere vadiye inmelerini ve Harcourt kontuna birazdan geleceklerini haber vermelerini emretti.

Meriande yakılıp yıkılmış eski kente son kez baktı, sonra generallere yeniden yola koyulmalarını işaret etti. Sekiz bin Terre-Brune'lü yürüyüşe geçti, kontluğun armasını (gümüş işlemeli, başı ve göğsü aslan, karnı keçi, kuyruğu ejderha olan, ağzından alevler püskürten bir yaratık) havada tutmuş ilerliyorlardı. Terre-Brune Ordusu Harcourt Ordusu'yla birlikte son kez savaştığında, Sid barbarlarına karşı unutulmaz bir zafer kazanmıştı. Bu kadar geniş çaplı bir savaş olasılığı asla keyif vermese de askerlerin çoğu bu değerli müttefikle yeniden bir araya geldiğine memnundu. Zafer her şey demektir, ama kesin değildi.

Kamp yerinin girişine vardıklarında Terre-Brune askerleri Alev Askerleri tarafından çok sıcak karşılandı. Hatta Sablon zaferini paylaşmış olan bazı subaylar memnuniyetle yeniden buluştu. Anılar, vuruşmalar, ölen askerler anlatıldı...

Meriande ve Aeditus gelir gelmez Harcourt kontunun çadırına götürüldü. Dinlenen askerlerin arasından kamp yerini bir uçtan öbür uca geçtiler, sonra Feren Al'Roeg'ün yerleştiği küçük tepeye

çıktılar.

Kont ayağa kalkarak "Girin dostlarım, girin!" diye içeri davet etti İkiliyi.

Piskoposun yüzüğünü öptü, Meriande'ı hararetle selamladı. Yaklaşan olaylar belli ki heyecanlandırıyordu onu, belki de böyle dev gibi bir ordunun başında bulunmaktan gurur duyuyordu. Üç adam küçük bir masanın çevresine oturdular, üçüne de tatlı, şekerli bir şarap ikram edildi.

Al'Roeg kadehini piskoposa doğru kaldırarak "Sizi yeniden gördüğüme memnunum piskopos hazretleri" dedi. "Umarım Terre-Brune'deki yolculuğunuz iyi geçmiştir... çok iyi şeyler duydum."

Aeditus, "Evet Terre-Brune'lüler çok konuksever davrandı" diye karşılık verdi. "Meriande'ın vaftiz edilmesinden sonra Hıristiyanlığa geçmek isteyen çok kişi oldu. Ne yazık ki henüz fazla zaman bulamadık bu işe. Halihazırda orada hiçbir dinsel yapı yok. Ama Kont Mor, Méricourt'da bir katedral inşa ettirdi, hareketimizin yayılacağı kanısındayım..."

Al'Roeg Terre-Brune kontuna gülümseyerek "Mükemmel! Tebrikler!" dedi.

Ama Meriande karşılık vermedi. Din konuşmak için gelmemiştii buraya, bu konudan söz etmemeyi yeğliyordu...

Ciddi bir ifadeyle "Bugün uğraştığımız meseleyle ilgili son haberler neler acaba?" diye sordu.

Al'Roeg sandalyesinde dikleşerek "Casuslarımız daha ziyade güzel haberler getiriyorlar" dedi. "Öncelikle, Aléa'nın ordusu -kendilerine Toprağın Ordusu diyorlarmış- Tarnea'yı terk etmemiş. Görünüşe bakılırsa orada kalmak, kente yerleşmek ve Sarre'ı korumak istiyorlarmış. Böylesi daha iyi! En azından o sırada Galatie'ye karşı sürdürdüğümüz savaşın dengesini bozmazlar. Tarnea'yı kaybettik. Ama kraliçeye karşı açtığımız savaşı kaybetmeyeceğiz."

Meriande "Umalım ki öyle olsun" diye iç çekti.

Al'Roeg Terre-Brune kontunun kuşkuculuğunu pek önemsemeyerek sözlerine devam etti: "Galatie'ye gelince, görünüşe bakılırsa drüidlerle generaller arasında bir çatışma doğuyormuş! Ben de aynen öyle tahmin etmiştim! Bu nifak tohumu bizim işimize yarayabilir çünkü Galatie savunma hazırlayacak zaman bulamaz..."

Meriande "Harekete geçtiğimizi çoktan öğrenmişlerdir" dedi. "Ordumuz fark edilmeden kalamayacak kadar kalabalık..."

Al'Roeg "Kuşkusuz" diye onayladı, "ama bu akşamdan itibaren tekrar yola çıkıyoruz. Her şey yolunda giderse üç gün sonra saldırıya geçeriz. İster haberdar olsunlar, ister olmasınlar, bu hiçbir şeyi değiştirmez, onlara hazırlanacak zaman bırakmayacağız, bundan eminim."

"Umarım. Burada kaç adamınız var?" diye sordu Terre-Brune kontu.

Al'Roeg gururla "On dört bin" diye yanıtladı.

"Size getirdiğim orduyla birlikte demek toplam yirmi iki bin adamımız var" diye şaşırdı Meriande. "Gaelia hiç bu kadar büyük çarpışma görmemiştir herhalde!"

Aeditus "Tanrı bizi korusun" diye fısıldadı.

Al'Roeg kadehini bir dikişte bitirmeden önce "Tanrı bize kazanma gücü versin!" diye düzeltti.

Meriande *Tanrı bizi bağışlasın!*, diye düşündü ve o da şarabını içti.

Tek gözü kör olan kurt Tamaran kuzeye doğru öyle hızla uzaklaştı ki çok geçmeden arkadaşlarının arkasından geldiğini işitmez oldu. Ama duramazdı. Dikeyler yaklaşıyordu. Üstelik de kalabalıktılar.

Kurtlar artık kendi bölgelerinden çıkmıştı ve Tamaran ormanı tanımıyordu. Nereye kaçacağını bilmiyordu ve tehlikenin geldiği yönün tersine gitmekle yetiniyordu. Şimdilik koca kahverengi kurt kurnazlık göstermek, izleri karıştırmak ya da geçeceği bir akarsu bulmak gibi şeyler yapamıyordu. Peşindekiler çok yakındaydı. Hayır, şimdilik kaçmalıydı. Sadece kaçmalıydı. Aradaki mesafeyi açmalıydı.

Var gücüyle koşuyor, yolunu tıkayan dallara çarpa çarpa, çukurlardan kaçınarak, kütüklerin ve köklerin üstünden atlayarak, çalı çırpıların arasında dengesini kaybedecek gibi olarak ilerliyordu.

Ormanın zemini birden yükselmeye başladı. Kurt hızını kaybetmemeye çalıştı. Ayaklarına daha fazla kuvvet vermesi, güçsüz düşmeden tırmanması gerekiyordu. Ama yorgunluk ağır basmaya başlamıştı. Yine de Tamaran yoluna devam etti. Yamacı kaplayan ıslak ve soğuk yapraklarda kayarak tepeye ilerledi.

En tepeye vardığında adımlarını yavaşlattı ve arkasına bir göz attı. Dikeylerin bağırıışlarını ve ahşap değneklerin kütüklere vururken çıkardığı tok sesi işitmeye devam ediyordu. Ama artık sesler uzaklaşmıştı. Gürültü çok daha aşağılarda, kuşkusuz yamacın ta en altında çınılıyordu. Tamaran'ı takip etmemişlerdi.

Dili dışarı sarkan kurt kısa bir mola verdi. Soluk soluğa kalmış, koştuktan kasları yorulmuştu; kürkünün yarattığı sıcaklıktan boğuluyor, çok hızlı soluk alıp veriyordu. Öyle hızlı soluyordu ki karnı körük gibi inip kalkıyordu. Bir an kıpırdamadan durdu, dikeyler yaklaşıyor mu diye düzenli olarak yamacın alt kısmına göz attı, sonra birdenbire başının üstünde tuhaf bir gürültü işitti.

İrkilerek bir sıçrayışta geri döndü. İki kulağının arasından uzun sivri bir sopa geçmişti. Tamaran tam karşısında, sadece birkaç adım ötesinde, bir dikeyin tehdit dolu bakışlarını fark etti. Adam gözlerini kurdun üstünden ayırmadan sırtından bir başka sivri sopa çıkardı, önünde tuttuğu alete yerleştirdi.

Kurt bir an bile tereddüt etmedi. Her şey ona *tehlike* diye bağırıyordu. Her şey kaçmasını emrediyordu. Batıya doğru dönerek ön ayaklarına kuvvet verdi ve başını eğip inleyerek ağaçların arasına daldı.

Defalarca avlanan Tamaran şimdi av olmuştu. Şimdiye kadar hiç böyle müthiş bir korku duymamıştı. Öbür sürülerdeki kurtlarla dövüştüğünde bile. Hayır. Bu korku avın korkusuydu. Kurda bir şans, küçücük bir şans vermek için sadece sağ kalma içgüdüsünün susturabileceği çok daha derin bir korku.

Ansızın, en yüksek hızına erişen Tamaran arkasından fırlatılan okun keskin ıslığı işitti. Nereden geldiğini bilmeden, içgüdü ya da korku yüzünden, yana kaydı ve bu hamlesi hiç kuşkusuz bu seferlik kurdun hayatını kurtardı. Ahşap sopa hayvanı sıyıırıp geçti ve önündeki bir ağaca saplandı.

On arkadaş gün doğmadan uzun zaman önce yola koyulmuşlardı. Aléa Tarnea'dan ayrıldıklarının fark edilmesini istemiyordu ve Sarre Kontluğu'nda hiç kimse yola çıktıklarını öğrenmesin diye gereken bütün önlemleri almıştı. Dolayısıyla Tarnea'lılar uyanmadan önce Griffoul Köprüsü'nden geçtiler, yoksa halk onlara tezahüratta bulunurdu ki bu da yolculuklarının gizliliğini kesin kes tehlikeye sokardı...

Güneş gökyüzünde belirdeğinde Aléa ve arkadaşları başkentten çoktan uzaklaşmışlardı, Sarre'dan

aldıkları atların üstünde fundalığın içinde ilerliyordular. Kimseyle karşılaşmamak için yolların ve köylerin uzağından geçiyorlar, kontluğun güneyinde dosdoğru yol alıyorlardı. Altın sarısı güneş gökte iyice yükseldiğinde yemek yemek için durdular.

Aléa, Erwan, Kaitlin, Finghin ve Mjolln besbelli ki aynı duyguyu paylaşıyorlardı. İleriki günlerde son büyük savaşın yaşanacağını biliyordu hepsi. Hakikat ânı. Aléa'nın yeni bir Gaelia'yı dayatıp dayatamayacağını belirleneceği an. Bu dostlar aynı zamanda yeniden hep birlikte yolda olmanın verdiği nostaljik bir sevinci de paylaşıyorlardı. Sorumluluğunu üstlenmek zorunda oldukları binlerce asker yanlarında olmaksızın. Sadece kendileri. Her şeyi paylaşabilmenin, her saniyeyi birlikte yaşayabilmenin sevinci. Geçmişte topluluğu birbirine iyice kaynaştıran şeyin bu anlar olduğunu biliyorlardı ve geleceğin onlara ille de bu kadar yakın olma fırsatı vermeyebileceğini. O yüzden de her ânın tadını çıkarıyorlardı. Yarınlarını tehdit eden tehlikeye rağmen kendilerini iyi hissediyorlardı. Yaşamdan hâlâ çok şey bekleyen iki genç çift ve bir ihtiyar dost.

Yemek sırasında tatlı, dostane sohbetler edildi, bu sıcaklık dolu anlara Büyük-Drüid'ler de katıldı. Mjolln Aléa'ya ozan konumuna nasıl getirildiğini anlattı, Kaitlin ve Kiaran gezgin tiyatrolara özgü çok eski anıları paylaştılar... Aléa Erwan'ın elini tutarak dikkatle dinliyor, en sevgili dostlarına huzur dolu birkaç dakika sunabilmekten mutlu oluyordu...

Öte yandan bu yemeğin özel bir niteliği de vardı. Adanın yaşayacağı değişikliklerin bir başlangıcıydı sanki. Çünkü bu küçük gezgin toplulukta Büyük-Drüid'ler daha basit bir yaşamı yeniden öğrenir gibiydiler. Magistel'leri, hizmetkârları olmaksızın, insanların bakışlarında o küçümsedikleri endişe olmaksızın. Herkes konuşurken birbiriyle eşitti burada. Yemeğin sonunda, topluluk ruhunun baskın çıktığının bir belirtisi olarak, herkes birbiriyle senli benli olmuştu.

Başdrüid, Samildanach, general ya da Büyük-Drüid kalmamıştı, Kiaran'ın önceki gün söylediklerini söze dökmeden kabullenmiş on kafadar vardı sadece. Adanın çağ değiştirdiğini kabullenmişlerdi.

Öğleden sonra yeniden yola koyuldular, atların izin verdiği hızla gidiyorlardı, Galatie sınırının öte yanında, Lâl Irmağı'nın kuzeyinde, karanlık çökerken durdular ancak.

Akşam yine sohbe koyuldular, Mjolln'un dikkate değer bir zarafetle ve heyecanla seslendirdiği gayda ezgilerini zevkle dinlediler, sonra da arka arkaya yatmaya gittiler. İki-üç günden önce Providence'a varamazlardı ama bu kadar iyi koşullarda birlikte yol almak hepsinin çok hoşuna gidiyordu. Büyük-Drüid'lerin de. Kendilerini buraya sürükleyen bunalımın sıkıntısını atmış gibiydiler. Saî-Mina'dan ayrıldıklarına üzülüyor gibiydiler. Belki de Phelim ve Finghin'in Konsey dışında ne aramaya gittiğini anlıyorlardı. Hakikati.

Aléa Kiaran'ın döşegine uzanmaya hazırlandığını görünce ona birlikte ufak bir gece yürüyüşü yapmayı önerdi. Bu ânı sabırsızlıkla bekleyen drüid çok sevindi ve genç kıza kolunu verdi.

"Sonunda seni yeniden gördüğüm için çok mutluyum Kiaran. Yaptığın her şey için sana çok teşekkür ederim."

"Evet. Ne güzel bir gece değil mi? Bana teşekkürden başka söyleyeceklerin vardır mutlaka, yanılıyor muyum?"

Aléa gülümsedi. Sonra ürperdi. Üstü başı pek kalın değildi ve şu sonbahar gecesinde hava soğumaya başlamıştı.

"Djar âleminde Phelim'i gördüm" dedi en sonunda.

Büyük-Drüid durdu.

"Phelim mi?"

"Evet."

"Ölüler diyarından çıkmayı başarmış mı?"

Aléa "Evet, ikinci kez" dedi.

Kiaran "Phelim gerçekten sıra dışı bir drüiddi!" dedi, "Onu ne kadar çok özleyorum!"

Sonra Aléa'yi omzundan tuttu.

"Ama tutunacak bir dalın var, değil mi?"

Aléa Büyük-Drüid'in elini aldı ve şefkatle sıktı.

"Sağ ol. Ama hepsi bu kadar değildi..."

"Seni dinliyorum."

"Phelim bana Saîman yok olmadan önce Maolmòrdha'yı öldürmem gerektiğini söyledi..."

Kiaran bir an sessiz kaldı, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı.

"Kuşkusuz Ahriman'ın Saîman'dan sonraya kalmasından korkuyor" sonucuna vardı.

"Bana söylediklerinden ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim."

"Hımm, ilginç" diye mırıldandı drüid.

Bir an suskun kaldı, sonra birdenbire, sanki bir şey anlayıvermiş gibi ellerini çırpıttı.

"Moîra aşkına! Evet, haklı, elimizi çabuk tutmalıyız!" diye bağırdı.

"Neden?"

Kiaran tereddüt etti.

Gizemli tavrıyla "Çoktan başladı bile" diye mırıldandı.

Aléa kaşlarını çatı.

"Efendim?"

Büyük-Drüid "Fark etmedin mi?" diye şaşırdı.

"Neyi fark etmedim mi?"

"Saîman yok olmaya başladı" dedi Kiaran yüzünü buruşturarak.

Genç kız şaşırmıştı, gözlerini faltaşı gibi açtı.

"Evet" dedi Kiaran, "sorun bu olsa gerek. Ben günlerdir Djar âlemine dönmeyi başaramadım

Aléa!"

"Ama... ama bu olanaksız!"

"Neden?"

"Çünkü kehanete göre Saîman ben onun ne olduğunu anladığım zaman yok olacak... Oysa

anlamadım. Tam tersine hiçbir şey anlamıyorum!"

"Belki de anlamaya başladın ama farkında değilsin..."

"Bu çok anlamsız Kiaran! İnsan ya anlar ya anlamaz..."

Büyük-Drüid omuz silkti.

"Bu konudaki düşüncelerinde gerçekten ilerleme kaydetmedin mi?"

"Anali Ansiklopedisi'nde bir bölüm okudum ama hiçbir şey öğrenmedim... sadece.... sadece şu var

ki Anali'ye göre Saîman büyülü bir kuvvetten değil üç doğal güçten oluşuyormuş, ama..."

"Efendim?" diye bağırdı drüid, "ama bu çok önemli! Bir de ilerleyemediğini mi söylüyorsun?"

Konsey'deki hiçbir drüid böyle bir şeyi kabul etmezdi! Ama sen, sen araştırıyorsun... evet Aléa, ben

ilerleme kaydettiğine inanıyorum. İşte bu yüzden Saîman yok olmaya başladı..."

Genç kızın ağzı bir karış açık kaldı. Kehanetler ona hep çok uzak görünmüştü. Çok bulanık, çok

soyut gelmişti, tıpkı yarı yarıya inandığı bir peri masalı gibi. Meğer sahiden gerçek oluyorlarmış!

"Kiaran, söylediğin doğruysa, gerçekten derhal gidip Maolmòrdha'yla karşılaşmalıyım! Çünkü

Saîman olmazsa onu yenemeyiz. Ve her şey için çok geç olur. Providence'ta yapmak istediklerimi yüzüstü bırakıp gitmeli miyim sence?"

"Hayır! Hâlâ biraz zamanımız var. ikisini de yapman gerek. Eğer hemen Maolmördha'yı aramaya gidersen, burada, Gaelia halkı için çok geç kalınmış olabilir."

"Ama vakit daralıyor!" diye bağırdı Aléa.

"O zaman hızlı hareket etmek gerek."

Genç kız başını salladı. Kalbinin atışlarını hissediyordu. Gözlerini yumarak içindeki Saîman'la temasa geçti. Mavi alev hâlâ yerindeydi. Hâlâ aynı yoğunlukta yanıyor gibi geliyordu Aléa'ya. Ya Kiaran yanılıyorsa? Ya Saîman henüz yok olmaya başlamadıysa?

"Kiaran, Saîman'ı şimdi arayabilir misin?" diye sordu.

Drüid başını salladı.

Ağır ağır gözlerini yumdu. Soluk aldı, sonra ellerini açtı. Aléa ışığın belirmediğini gördü. Drüidin çevresinde kırmızı bir hale oluştu. Saîman halesi.

Genç kız Kiaran'ın yalan söylemediğini anladı.

Halenin yoğunluğu eskisi gibi değildi. Saîman güç kaybetmişti.

Tamaran ayağa kalktı ve bu kez kuzeye yöneldi. Dikeyin bağırıışlarının uzaklaştığını duydu ve menzil dışına çıktığını anladı. Ama yine de durmadı. Artık durmaması gerektiğini biliyordu. Her yer dikeylerle doluydu. Ormana dağılmışlardı. Kaçmak gerekiyordu. Sürünün kısıldığı bu koca tuzaktan çıkmalıydı.

Uzun bir ağaç sırasının ucunda güneş ışınlarını görünce, tek gözü kör kurt daha hızlı koşmaya başladı. En sonunda ormandan çıkma şansını yakalamıştı. Sürüsünü yeniden bulup bulamayacağını bilmiyordu ama koşusunun hedefi bu değildi zaten. Şimdilik hayatta kalmaktı asıl mesele.

Ağaçların arasına sine sine, son gücünü kullanarak ormanın kıyısına doğru atıldı. Kuyruğu inik, dili dışarı sarkmış, yorgunluktan bitmiş ve dehşete düşmüştü.

İşte tam o sırada doğuya doğru bir köpek sürüsünün havlamalarını işitti. Şaşkınlık içinde bir an donakaldı, havayı kokladı, ama hırıltıların derecesinden köpeklerin pek uzakta olmadığını anlayınca olabildiğince hızlı koşmaya başladı tekrar.

Normalde kurt uzak akrabalarıyla arasındaki mesafeyi rahatlıkla açardı. Ama zaten fazlasıyla koşmuş, o uzun yamacı tırmanmış ve bir dikeyin iki saldırısından kıl payı kurtulmuştu. Artık dayanamıyordu. Yine de kaçmaya çabaladı. Ormanın kenarına doğru yeniden koştu, gücü öyle tükenmişti ki birçok kez düşecek gibi oldu.

Fundalığa, ağaçların ötesine birkaç adım kala köpek havlamalarının yaklaştığını duydu. Sürü dosdoğru üzerine geliyordu. Kurt ileri atıldı, ormandan çıkmak için son gücünü kullandı. En sonunda ağaçların arasından çıkmayı başardığında hiç beklemeden geri dönüp köpeklerle karşılaşmaya hazırlandı. Ağır ağır, adım adım geri çekiliyordu, sürünün en önünde koşan köpekleri fark ettiğinde saldırgan bir pozisyon aldı, dişlerini göstermeye başladı, yelesini dikleştirdi, sırtını kamburlaştırdı. Dövüşmeye hazır olduğunu göstermek, köpekleri etkilemeye çalışmak için pes hırlamalar çıkartıyordu.

Ama köpekler kalabalıktı, sıra halinde üstüne geliyorlardı, kuşkusuz hep birlikte saldıracaklardı.

Tamaran mahvolduğunu hissetti. Başını sonbahar göğüne doğru kaldırarak dertli bir uluma koyuverdi. Ama arkadaşlarından hiçbir yanıt gelemezdi.

Köpekler yaklaşıyordu, gitgide daha tehditkâr bir tavır alıyorlardı. Kurt hırlamaya başladı ama köpekler tepki bile göstermiyordu, emin ve düzenli adımlarla hayvanın üzerine geliyorlardı.

Birdenbire, kurt kendini savunacağını sanırken, bütün köpekler aynı anda duruverdi.

Kurt ne olup bittiğini anlayacak zaman bulamadı.

Bu kez okun sesini işitmemişti.

Ok kafasını deldi, Tamaran oracıkta can verdi, köpeklerin birkaç adım ötesine, fundalığa yığıldı kaldı.

Harcourt ve Terre-Brune'ün yirmi iki bin askerinin en sonunda krallığın merkezindeki Providence Vadisi'ne varması üç koca gün sürdü. Gitgide daha az mola vererek ve geceleri daha kısa konaklayarak geçen üç uzun gün. Sonbaharın serin havasında sabırla ilerliyorlar, son savaşlarını vermek üzere başkente yürüyorlardı.

Parlak zırhlardan, mızraklardan ve teberlerden oluşan uzun bir kabile Galatie fundalığını geçmişti. Ölgün güneşin altında sancaklar dalgalanıyordu. Sıra sıra piyadeler göz alabildiğine uzanıyordu, komutası altında buldukları generallerin armalarını kasıla kasıla taşıyorlardı göğüslerinde. Süvari alaylarındaki koşum takımları armalar işli örtülerle kaplıydı. Süvariler ağır zırhlarının altında ezilmişti adeta. Bir elleriyle koca eyerlerindeki oymalı çatıyı tutmuş, öbür elleriyle de dışbudaktan yapılma uzun mızrakları taşıyorlardı.

Üçüncü günün akşamı gelen bir keşif eri Harcourt ve Terre-Brune kontlarına Galatie Ordusu'nun çoktan yerini aldığını bildirdi.

Al'Roeg ve Mor, General Rutherde birlikte en baştaki kabileye eşlik ediyorlardı. Çarpışma günü geldiğinde elbette kumanda konumunda geride kalacaklardı. Ama yolculuk sırasında birliklerin önünden gitmeyi seviyorlardı...

"Muharebe meydanını biz dayatamayız çünkü çok geç kaldık!" diye hayıflandı Al'Roeg. "Saha üstünlüğü kuşkusuz onlarda olacak."

Meriande Mor "Demek ki umduğumuz gibi gafil avlayamadık onları" diye araya girdi.

General Ruther "Kaç kişiler?" diye sordu.

Keşif eri "Ben yirmi beş bin diyorum, belki de daha fazla" diye kekeledi.

Terre-Brune kontu "Öyleyse sayıca da üstün olacaklar" diye homurdandı.

Bu haber birliklerin moraline iyi gelmeyebilirdi.

Al'Roeg "Tam olarak neredeler?" diye sordu.

"Providence'ın güneyinde, Tozlar Vadisi'nde. Tam bir savaş alanı. Büyük dörtgen bir çayır, her tarafı ağaçlarla çevrili. Siz öyle söylüyorsunuz ama ben onların açısından herhangi bir üstünlük göremiyorum. Arazinin eğimi dört tarafta da aynı, hendek yok, bildiğim kadarıyla bizi şaşırtacak bir şey yok..."

"Mutlaka onlar için bir avantajı vardır ama!" diye karşılık verdi General Ruther. "Bu yeri tesadüfen seçmemişlerdir kesinlikle."

"Tek sorun şu: onların avantajını sonuçlarına maruz kalmadan önce keşfetme fırsatımız olup

olmayacağını bilmek" dedi Terre-Brune kontu.

Al'Roeg "Yeni keşif erleri gönderin ve savaş meydanını kolağan etmelerini, bizi bekleyen bir tuzak ya da bir şaşırtmaca olup olmadığına bakmalarını söyleyin" diye emretti.

Asker selam verip kontun emirlerini ulaştırmaya gitti.

"Çok geçmeden karanlık basacak" dedi General Ruther, "adamlarımız yorgunluktan bitti. Bu akşam saldırıya geçmek akıllıca olmaz."

"Sizce burada durmamız ve savaş alanına yarın mı gitmemiz gerekiyor?"

General içini çekti.

"Evet. Belki de daha iyi bir şey yaparız."

Al'Roeg "Sizi dinliyorum" dedi.

"Düşmanı gerçekten de burada durduğumuza inandırırız, sonra geceleyin savaş meydanına iner ve güneşin ilk ışıklarıyla saldırıya geçeriz."

Harcourt kontu "Adamlarımız pek uyumamış olacak!" diye karşı çıktı.

"Hayır ama şaşırtmacanın yaratacağı etkiden yararlanacağız."

"Eğer gerçekten onların devriyelerine sezdirmeden şu vadiye yirmi iki bin asker indirmeyi başarırız, diyecek lafım yok!" diye karşılık verdi Meriande. O da kuşku duyuyordu.

"Kolay olmayacak elbette, ama zahmete değer. Vaktin iyice geç olmasını beklemeliyiz ve gerçekten geceyi burada geçirecek gibi yerleşmiş havasını yaratmalıyız. Ama eğer başarırız sanıyorum yabana atılamayacak bir üstünlük sağlarız. Hem zaten ordularımız arasındaki sayısal fark o kadar büyük değil, asıl bu avantaj sonucu değiştirebilir..."

İmala ve Taïbron yan yana kuzeye doğru var güçleriyle koşarak dikeylerden kaçmayı başarmışlardı. Ama Tamaran'ın ulumasını duyunca, dominant kurtlara özgü içgüdüleri onun yanına gitmeye yöneltti kurtları. Anlamını çok iyi bilmedikleri, acı dolu, yürek paralayıcı bir haykırıştı bu.

Ormandan yeni çıkmışlardı, ağaçlara pek uzak değillerdi ve köpek havlamalarını duymaya başlamışlardı bile. Kuyruklarını dikip sararan otları yara yara olabildiğince hızlı koştu. Yorgunluğa ve korkuya rağmen kardeşlerini kurtarmak için son hızla gittiler ama vardıklarında iş isten geçmiş; dikey, Tamaran'ı öldürmüştü.

Arkadaşlarının tepesinde avcıyı görünce kurtlar çoktan kaçıp giderdi. Çabucak uzaklaşmayı, sadece sağ kalmayı düşünürlerdi. içgüdülerine uyarlardı.

Ama İmala sıradan bir kurt değildi. Dikeyi böyle görünce zihni geçmişini hatırladı. Belleğinden bir bir geçen görüntüler gibi anılar da peş peşe geliyordu. Kurt içgüdüünün, Loma'nın sürüsüyle geçen yeni yaşamının ardına itilmiş anılar. Ama şimdi hatırlıyordu işte. Daha önce karşılaştığı dişi dikeyi hatırlıyordu. O dişi dikeyle birlikte olan öbür dikeyleri. Kendisinin onları koruduğunu hatırlıyordu. Onları korumak için kendi türdeşlerini topladığını. Yeşil yaratıklara karşı mücadele ettiklerini. Dikeyleri kurtarmak için topluca öldüklerini. Onlar için can verdiklerini.

Dolayısıyla korkmuyordu artık. Dikeylerden korkmuyordu. Ama anlamıyordu. Neden bir dikey türdeşlerinden birini öldürmüştü?

Taïbron gerisin geri dönmeye hazırlanırken İmala hırlamaya başladı. Dikey sıçradı. Geri dönüp bakınca birkaç adım ötesindeki iki kurdu gördü.

Taibron şaşkın şaşkın yanındaki beyaz dişiye baktı, sonra o da saldırgan hırlamalara girişti. İki dominant hayvan birkaç adım öne çıktılar, burunlarını kırıştırmış, dişlerini gösteriyorlar, tehditkâr bir duruşla kafalarını eğiyorlardı. İşte o zaman dikeyin gözlerindeki korkuyu gördüler.

Dikey, köpeklerini çağırmak için ağır ağır başını çevirdi. Ama belli ki köpekler de korkmuştu ve ağaçların altına, güneye doğru kaçıp gitmişlerdi.

Tiz bir çığlık atan dikey, arkasında çantasını, yayını ve tek gözlü kurdun kanlı ölüsünü bırakarak koşmaya başladı.

Ama İmala ve Taibron kaçmasına fırsat vermediler. Dikeyin kaçması onları iyice kudurtmuştu, ikisi birden aynı anda harekete geçip adamın peşinden koşmaya başladılar. Dikey fazla uzaklaşamadı. Birkaç adım sonra kurtlar onu yakaladı.

Taibron bacaklarına saldırdı ve kalçasını olanca gücüyle ısırıldı. Dikey haykırarak yere düştü ama haykırışı çabucak kesiliverdi. Düşmesini fırsat bilen İmala boğazına atladı, adam ikinci ısırıkta can vermişti bile.

Bely kraliyet muhafızlarından biri tarafından sıçrayarak uyandırıldı.

"Efendim! Efendim! Harcourt saldırıya geçti!"

Danışman bir hamlede doğruldu, şaşırılmıştı. Çevresine bakındı. Providence'ın güneyinde bir askerî çadırda olduğunu anlaması, hatırlaması biraz zaman aldı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Harcourt ve Terre-Brune orduları vadide yerlerini aldılar. Daha bizim adamlarımız uyanmadan onların süvarileri saldırıya geçti! Başdrüid sizi bekliyor."

"Peki peki... ona hemen geldiğimi söyleyin!" diye karşılık verdi Bely. Öfkeden deliye dönmüştü.

Ayağa kalktı, üstüne alelacele meşin zırhını geçirdi, birkaç saniye sonra Tozlar tepesine koşarak Henon'un yanına gitti.

İşte o zaman gördükleri kanını dondurdu. Güneş yeni doğmuştu. Dünya tuhaf bir ışığa gömülmüştü. Gri bir pus vadiyi kaplamıştı. Ama donuk sis örtüsünün ardından asker kalabalığı seçilebiliyordu. Zaman zaman mızraklar görünüyor, sonra tekrar sisin içinde kayboluyordu. Yürüyen atlar, ilk ışınların altında parlayan zırhlar, tepenin otları üzerindeki çiyin ışıldaması, her şey karışık bir tablonun içinde kayboluyordu. Sesler bile vadinin yankısında yitip gidiyordu.

Başdrüid danışmanın geldiğini görünce "Biraz şansları varsa, şaşırtmaca onlara ancak birkaç metre kazandırır" dedi.

Drüidin uzun beyaz cübbesi sisle karışıyordu, Henon sanki tepenin üstünde süzülüyor gibi görünüyordu.

Bely gözlerini ovuşturarak "Nasıl böyle gafil avlandık?" diye bağırdı.

"Sis yüzünden. Geceleyin konuşlandılar herhalde. Ama bunu daha sonra düşünürüz. Şimdi bu savaştan zaferle çıkmalıyız. Üstelik kolay olmayacak. Görün bakın."

Yavaş yavaş sis dağılıyor, güneş mavi gökte yükseliyor, şakırtıları tepenin üstüne kadar ulaşan demirlerin kargaşasında yaşanan dramı gözler önüne seriyordu.

İki ordu karşı karşıya gelmişti, Harcourt'un strateji uzmanlarının inceden inceye üstünde çalıştığı mutlak bir simetri içindeydiler. Ortada piyade sınıfı vardı. Birliklerin en kalabalığı oydu. Galatie

safında on beş bin kişi, öbür tarafta biraz daha az. Bu dev orduların her ikisinde de sağ ve sol kanatlarda süvariler bulunuyordu. Zırhlı atlar hizaya girmiş, mızraklar ve kalkanlar dizilmişti.

Al'Roeg ve Harcourt'lu generaller, aynen Galatie Ordusu'nun şeklini vermişti askerlerine. Sert bir dövüş istiyorlardı. Doğrudan, göğüs göğüse bir çarpışma. Süvariler süvarilerle, piyadeler piyadelerle karşılaşsın istiyorlardı. Kuşkusuz Galatie süvarilerinin kendi piyadelerine üstünlük sağlamasını engellemeyi umuyorlardı böylelikle; ama ölü sayısını artıracak, gözükara bir stratejiydi bu.

O sırada Barones Carla Bisagni de tepenin üstüne ulaştı.

Sakin sakın "Saldırı başladı mı?" diye sordu.

"Evet barones, saldırı başladı. Bir şaşırtmacayla."

"Pöh, endişelenmeyin. Giametta'nın gafil avlanacağını sanmam."

Bely iç çekerek "Olabilir ama bütün orduya sizin yüzbaşı kumanda etmiyor! Şu beladan bizi kurtaracak kişi o değil..." dedi.

Barones başını salladı.

"Biraz sinir bozucu biri elbette, ama sizi temin ederim ki şaşırtıcı bir asker!"

Bely gözlerini yumdu. Kâbus başlıyordu.

General Ruther'in şövalyeleri, yani Harcourt Ordusu'nun sağ kanadı başlattı ilk saldırıyı. Arazinin eğiminden ve şaşırtmacanın yarattığı etkiden yararlanarak günün ilk ışıklarıyla birlikte düşman süvarilerinin üstüne dev bir kütle gibi indiler.

Galatie Ordusu'nun ön safındaki askerler görkemli Alev şövalyelerinin hücum ettiğini görünce çadırlarından çıkacak zamanı ancak bulabildiler. Demirden bir nehir sislerden çıkagelmişti, tıpkı denizde sisler arasından beliriveren gemiler gibi. Dört bir yandan akın ediyorlardı, piyadeleri eziyor, çadırları yırtıyor, düşmanlarını delik deşik ediyorlardı.

Bazı Galatie'liler bu metal ejderhalara kılıç ya da gürz sallayarak yerde kendilerini savunmaya çalıştılar. Ama boşunaydı. Ruther'in askerlerinin zırhları Gaelia'nın en mükemmel zırhlarıydı. Saf demirden dökülmüş bu zırhlar beyazlayana kadar perdahlanmış, çok iyi eklemlenmiş, gömlek ve tulumun üstüne ustaca geçecek biçimde ayarlanmıştı. Karmaşık da olsa fazla ağır değildi. Çelik dizlikler, kalçalara takılan levhalar bacakları yeterince koruyordu, kalkanın aşağıya kadar inmesine gerek yoktu. Gözleri koruyan miğfer de yukarı doğru uzun tutulmuş bir kalkana ihtiyaç duyulmamasını sağlıyordu. Alev şövalyeleri rakiplerini ikiye biçmek için büyük bir hareket özgürlüğüne sahiptiler.

Öte yandan, hareketli yüzleri bulunan omuzluklarından eldivenlerine kadar bu zırhlar, oklara karşı ülkede yapılan bütün zırhlardan daha iyi koruyordu giyeni. Kamp yerinde yayına sarılıp ok atan askerler, durumun farkına varıp bu etkisiz yöntemden çabucak vazgeçtiler.

Karşıdan dosdoğru hücumu geçen yaklaşık beş bin asker vardı, Galatie'li askerler hiç bu kadar dehşet verici bir sahneyle karşılaşmamıştı. Mızrakları sağ kolun altında yatay tutarak, gövdelerinin sol yanını kalkanın arkasına gizleyerek gelen Harcourt Ordusu, düşmanlarını peş peşe delip geçiyor, atlarını yeniden hücum pozisyonuna geçirmek için yarım dönüş yapıyorlardı.

Çarpışmanın ilk anları tam bir katliama dönüştü. Henüz uyanmış olan Galatie askerleri çadırlarının önünde delik deşik edildiler. Her mızrak darbesinde beyaz çadır bezlerine kanlar fişkırıyordu.

Kılıçların dansıyla kelleler uçuruluyordu.

Galatie'lilere toparlanmak için gereken sürede Al'Roeg'ün ordusu hiçbir direnişle karşılaşmadı ve çarpışmanın ilk dakikalarında sonrakinden çok daha fazla adam öldü. Atlar uyuklayan kamp yerinde ilerlerken cesetleri çiğniyordu. Galatie'liler en sonunda atlarına binene kadar Alev şövalyelerinden biri bile zarar görmedi.

Galatie şövalyeleri General Ruther'in askerleriyle çarpışmak üzere savaş atlarına binip kendilerini savunmaya başladığında iş işten geçmişti. Cephe bozulmuş, süvariler sayıca üstünlük sağlayarak onları yarıp geçmişti.

Vadinin öbür tarafında yüksekçe bir yere konuşlanan Feren Al'Roeg çarpışmaların başlayışını memnuniyetle seyrediyordu. Şimdilik her şey öngördüğü gibi gerçekleşiyordu. Kont bütün cephe hattını göremiyordu ama haberciler savaş meydanıyla kumanda merkezi arasında sürekli gidip geliyor, Kont Al'Roeg'ü, danışmanlarını, Meriande Mor ve Piskopos Aeditus'u bilgilendiriyorlardı.

General Ruther'in şövalyelerinin güney kanatta üstünlük sağladığını görmek için haberciye gerek yoktu aslında. Galatie'liler gafil avlanmıştı ve süvarilerin zulmü altında eziliyorlardı. Çarpışmanın bu kısmında Alev Askerleri çok geçmeden düşman hattını tümüyle delecekti.

Savaş alanının ortasındaki piyadelerin hücumu geçmesinin zamanı gelmişti artık. Güney kanattaki panik hiç kuşkusuz piyadelerin moralini etkileyecekti ve düşmanın üstüne saldıracaklardı.

Gerçekten de General Asley'nin komutasında bulunan, göğüslerindeki armalarda Harcourt'un kızıl alevini ya da Terre-Brune'ün düşsel yarattığını taşıyan on iki bin piyade gitgide büyüyen bir gürültüyle düşman üstüne yürüdü. Saldırı sırasındaki haykırışlar öyle şiddetlendi ki çarpışan metallerin ve vadinin tozlu toprağındaki koşuşmanın gürültüsünü perdeledi. Kılıçlar havada, mızraklar dikilmiş, piyadelerin ilk safi ileri atıldı, bu arada ikinci sıradaki okçular hazırlık yapıyordu. Oklar yerleştirilip yaylar peş peşe havaya doğrultuldu, okların düşman saflarına düşmesi için ideal eğimi arıyordu askerler. Karşıda, ikinci kez gafil avlanmak istemeyen Galatie'liler de hemen kendi piyadelerini harekete geçirdi. Zırhlarında elmaslardan yapılmış bir taç biçimindeki Galatie armasını taşıyan piyadeler kılıçlarını, baltalarını ve gürzlerini çekip kalkanlarını önlerinde tutarak saldırdılar.

İki koca ordu savaş alanının ortasına doğru ilerliyordu, ikisi de kusursuz biçimde birbirine benziyordu. Kopup akacak bu iki dev insan selini hiçbir şey durduramazdı artık. Çarpışma korkunç olacaktı. Yirmi binden fazla asker tozun içinde göğüs göğüse gelecekti.

İki ordunun en ön safları arasında kısa bir mesafe kalmışken General Asley Harcourt, okçularına ilk salvo emrini verdi.

Galatie saflarında kalkanlar doğrultuldu ve epey etkili oldu. Okların çoğu olağanüstü bir patırtıyla kalkanlara çarpıp düştü. Sadece birkaç asker sinsi oklara hedef oldu ama ok yağmuru Galatie Krallığı'nın birliklerinin yavaşlamasına yol açtı.

Terre-Brune ve Harcourt askerleri ellerindeki fırsatı kaçırmak istemediler ve düşmana daha şiddetle hücum ettiler. Son adımlarını iyice hızlandırarak, naralar atarak Galatie piyadelerinin üstüne öfkeli boğalar gibi çullandılar.

Çarpışma müthiş oldu. Metallerin karşılaştığı yerlerden kıvılcımlar sıçradı, kimi askerler havaya

fırlatıldı, kimileri arada kalarak ezildi. Kılıçlar düşmanı tepelemek için burunluklu miğferlere iniyor, sonra boyuna vurulan darbelerle insanlar buğday gibi biçiliyordu. Hançerler örme zırhların arasından giriyor, mızraklar deliyor, gürzler parçalıyordu. Yer yer de çivili eldivenlerle yumruk yumruğa bir dövüş yapıyordu.

Son derece iyi talimli Alev Askerlerinin öfkesi ve hızı fark yarattı. Çok geçmeden bozguna uğrayan düşmanlarının cesetleri üstünden atlayarak rakibe doğru ilerliyorlar ve yavaş yavaş toprak kazanıyorlardı. Bedenlerin arasından yol açıyor, katliam ve kargaşanın ortasında peş peşe yığılıyorlardı.

Çarpışmanın gidişatından memnun olan Feren Al'Roeg General Asley'yi kutlamak için bir haberci gönderdi. Galatie'liler her tarafta geri çekiliyorlardı.

General Ruther'in süvari birliği düşman saflarını delip geçince, general, Galatie piyadelerinin sol kanadına doğru çıkarak yeni bir saldırı düzenlemek üzere askerlerini toplamaya çalıştı.

Ama Alev Askerleri düşmanı öyle bir hız ve öfkeyle bozguna uğratmışlardı ki askerler savaş meydanının güney kısmına çil yavrusu gibi dağılmıştı. Görünüşe bakılırsa alışılmış toplanma talimatlarına uymayı hiçbiri gerekli görmemişti. Çoğu doğruya doğru harekete geçmiş, arka taraftaki piyadelere saldırmaya kararlı görünüyorlardı.

Şövalyelerin belli bir hücum şekli alması gereken bölgeye atını dörtnala süren general "Burada kalın! Toplanın!" diye haykırdı.

Ama adamlar ya onu duymuyorlardı ya da zafer coşkusuna kapılmış, Galatie Ordusu'nun artçılarına saldırıp yeni bir başarı elde etmek üzere generalin emirlerini dinlemek istemiyorlardı. Ruther sövgüler yağdırdı. Yıllarca savaşmak ona, ilk saldırıdan sonra süvarilerin ikinci salvo için toplanması gerektiğini öğretmişti.

Önünden geçen şövalyelerden birini tanıyarak "Ashkin!" diye bağırdı. Adam döndü. Arkasında, uzaklarda, Galatie piyadeleri Alev Askerlerinin saldırısına güçlükle direnç gösteriyordu.

Harcourt'lu general artçı kısma doğru hareket eden şövalyeleri göstererek "Ne yapıyor bunlar?" diye haykırdı. "Size toplanmanızı emrettim ben!"

Ashkin atını Ruther'inkinin yanına getirdi. "Karışıklık oldu komutanım!"

Genç şövalye miğferini çıkardı, kapüşonunu geriye düşürdü. Alnından kan akıyordu, delikanlı bitkin görünüyordu.

"Karışıklık mı? Bütün güney kanatta göz kamaştırıcı bir zafer kazandınız! Karışıklık falan yok!" Ashkin şaşkın şaşkın "Görmediniz mi?" diye sordu.

General "Neyi görmedim mi?" diye öfkeleni. Asker, şövalyelerin geçtiği koridora hâkim tepeye doğru uzattı kolunu.

"Şu sıra sıra köknarların ardına gizlenmiş okçular bütün yol boyunca üstümüze ok yağdırdı! Oklar yanlamasına geliyordu ve öyle çoktu ki isabet aldık. Aramızdan pek çoğu öldü."

General ağaçlara doğru baktı ve gerçekten de tümsekten hâlâ havalanan okları gördü. Savaş alanının arka tarafından belli olmuyordu bu ok yağmuru. Galatie'lilerin ilk tuzağı buydu demek.

"Ee n'olmuş yani? Düşman hattını kırıp geçmenizi engellemedi ki bu..." dedi general.

"Hayır, ama askerler okçuların salvosu altında yeniden toparlanmanın temkinli olmayacağını düşündüler sanırım, bu yüzden güneye yöneldiler galiba..."

"Emirlerimi beklemeden mi? Orada artçılar var!"

"Kalabalık görünmüyorlar, sorun çıkmadan yeneriz onları herhalde."

"Artçılardan daima sakınmak gerekir!" dedi general. "Gidip bulalım adamlarımızı! Onları tekrar bir araya getirmeliyiz!"

Genç şövalye başını salladı, miğferini tekrar giydi ve dörtlüye güneye hareket ettiler.

Ruther *On yıl önce asla böyle bir şey olmazdı*, diye düşündü. Bu arada atı, dağınık süvarilere yaklaştı. *Bir subayın emrini beklemeden kimse böyle bir şey yapmazdı...*

Ama General Ruther birliklerini geri çağırılmadan, artçılarla burun buruna geldiler. Bu kez Galatie'li sıradan askerler değildi karşılarındakiler. Eski krallığın basit askerleri değildi, yoo. Bu kez Ruther'in askerleri Bisagne'lı paralı askerlere karşı savaşıyordu.

Harcourt şövalyelerinin kitle halinde artçılara hücum ettiğini gören Bely "Müdahale etmeyecek misiniz?" diye sordu. "Bütün güney kanadımızı katlettiler, şimdi de artçılara saldırıyorlar!"

Henon kafasını kaşıdı.

"Büyük bir hata!" dedi. "Hattı yarıp geçer geçmez yeniden toplanmaları ve piyadelerimizin olduğu yönde ilerlemeleri gerekirdi!"

"Bu arada artçılarımıza saldırıyorlar! Bence zaferi doğru tarafın kazanması için Saîman olsa hiç de fena olmazdı, sayın Başdrüid. Konsey müdahale edebilir, değil mi?"

Henon "Daha değil" diye karşılık verdi sakin sakin. "Şimdilik ordunuz biz olmadan da gayet iyi idare ediyor."

"İyi mi idare ediyor? Şaka mı yapıyorsunuz? Katlediliyorlar! Hemen müdahale etseydiniz birçok kişi ölmezdi!"

"Ancak umutsuz bir durum ortaya çıkarsa müdahale edeceğiz!"

Bely öfke dolu bir çığlık attı.

"Ah siz drüidler! Nifak tohumu ekmekten başka ne işe yapıyorsunuz, cidden merak ediyorum!" dedi.

"Söylediklerinize dikkat edin Bely, benim sabrımın da bir sınırı var... henüz müdahale etme zamanı gelmediğini düşünüyorsam, kendimce nedenlerim var demektir."

Danışman başını sallayıp kumanda merkezine geri döndü. Bisagne baronesi orada, savaş alanının karşısında sessizce oturuyordu.

Kuşkusuz Başdrüid'le zıtlaşmanın zamanı değildi. Savaş kıyasıya sürerken. Ama yine de! Drüidler savaşa girmeyi neden reddettiğini anlayamıyordu Bely. Galatie'nin baş müttefiki onlar değil miydi? Krallığı koruyacaklarına ilişkin ant içmemişler miydi? Kesin bir şey vardı, bu savaş sona erdiğinde, Bely eğer kral olursa Konsey'i Providence dışına sürecekti. Drüidler artık hiçbir işe yaramıyordu. Sadece tehdit oluşturuyorlardı.

İçini çekerek bakışlarını savaş alanında gezdirdi. Tozlu toprakta yüzlerce ceset yatıyordu. Daha da ölenler olacaktı. Harcourt Ordusu'nun savaşı kazanacağını işaret ediyordu sanki her şey.

Ne var ki kuzeyde işlerin değişmek üzere olduğunu şaşırarak gördü Bely.

Sol tarafta piyadelerin güçlük çektiğini anlar anlamaz Yüzbaşı Giametta hücum geçme zamanının geldiğine karar verdi. Düşmanın ordu düzeni onu cepheden saldırmaya mecbur ediyordu ve ne yazık ki bir hileye başvuracak manevra alanı yoktu. Güçlü olan kazanacaktı. Alev Askerlerinin karşısında hiçbir şey önceden belli olmazdı!

Giametta, rakip hatlara daha kolay sızabilmek umuduyla şövalyelerine sıkışık bir düzen verdirdi. Bisagne'lılar Harcourt süvarilerini kenarlara doğru püskürterek felç edebilirdi çünkü bir tarafta piyadeler öbür tarafta orman vardı. Ormanda şövalyeler rahat dövüşemiyordu.

Silahtarların yardımıyla şövalyeler yerlerini aldı. Kollarının altına mızraklarını kısırdılar, kalkanlarını önlerinde tuttular, miğferlerinin siperliklerini indirdiler. Sağda solda atların koşumları ayarlandı.

Bütün paralı askerlerin yerini aldığını görünce, Yüzbaşı Giametta hücum emrini verdi. Binlerce at aynı anda dörtnala harekete geçti; vadinin ortasında toz bulutları havalanıyordu. Karşıda, Harcourt süvarilerinin sol kanadı da hemen yola koyularak karşılık verdi. İki alay mızraklarını ileri uzatmış birbirinin üstüne yürüyordu.

Sancaklarında altın salyangoz arması işli Bisagne şövalyelerinin tümü paralı askerlerdi. Yanlarında savaşan Galatie piyadelerinden çok daha yüksekti onların yaş ortalaması. Daha yaşlıydılar ama çok daha deneyimliydiler. Ülkelerini savunma isteğine iyi para alma umudu da ekleniyordu. Baronlukta bol bol altın vardı, paralı askerler eğer bu savaşı kazanırlarsa evlerine cepleri tıkabasa dolu döneceklerini biliyorlardı.

Giametta işte bu durumun bir fark yaratacağını umuyordu. Şimdiye kadar hep öyle olmuştu.

Bu altın vaadi sayesinde mi, yoksa askerlerine verdiği ordu düzeni sayesinde mi bilmiyordu ama, iki süvari alayı arasında ilk temas olur olmaz, Bisagne'nin üstünlüğü açıkça ortaya çıktı. Paralı askerler, düşmanı devirerek, gerilemeye zorlayarak ilerlemeye devam ediyordu. Harcourt şövalyeleri Bisagne'lıları tutmayı başaramıyordu. Gövdelerine çarpan sayısız mızrakla dengeleri bozuluyor, sırtüstü devrilince de pek kalkmayı başaramıyorlardı. Kimisi, düşünce kafası kırılarak hemen oracıkta can veriyordu; kimisi de düşmanı çiğnemeye alıştırmış savaş atlarının nalları altında eziliyordu. Kargaşa iyice artınca ve düşman mızrak kullanılamayacak kadar yaklaşınca, Bisagne şövalyeleri iri kılıçlarını çektiler ve sayıca çok geride kalan Alev Askerlerini kuşatarak kılıçtan geçirdiler.

Güneyde Harcourt, düşman süvari alayını delip geçmeyi başarmış olsa da kuzeyde bunun tam tersi oldu. Buna karşılık, Yüzbaşı Giametta'nın şövalyeleri General Ruther'hakilerle aynı hataya düşmediler. Savaş sanatını bilen Bisagne'lı paralı askerler düşman topluluğun sonuna varınca komutanlarıyla buluşup yeniden eski düzenlerini aldılar ve yüzbaşı bu kez onları General Asley'nin piyadelerini arkadan kuşatmaya götürdü.

Yüzbaşı Suzzoni'nin Bisagne'da Giametta'nınki kadar büyük bir siyasal şöhreti yoktu ama komutanlık açısından ondan geri kalır bir yanı da yoktu. Ruther'in süvarileri Suzzoni'nin adamlarının

karşısına gelince, yüzbaşı askerlerine düzenlerini koruma emri verdi. Bu şövalyelerin gelip böyle artçılara saldırmasına şaşırılmıştı çünkü taktik bir hataydı yapılan. Yine de yüzbaşı gafil avlanmadı. Ormana saklanan okçuların kurduğu tuzak iş görmüştü, General Ruther'ın süvarileri karmakarışık olmuştu.

Yüzbaşı Suzzoni Bisagne'lılara "Saldırmak için iyice yaklaşmalarını bekleyin, eğer kaçarlarsa sakın kovalamayın!" diye bağırdı. Harcourt şövalyeleri fazla uzakta değildi.

Ama Bisagne piyadeleri ne yapacaklarını biliyorlardı. Harcourt şövalyelerinin hücum ettiğini görünce mızraklarını ileri doğru uzattılar. Atların gelip saplanacağı sivri uçlu bir çit oluşturdular adeta. Sonra silahlarını çekip beklediler.

Karşı tarafta, General Ruther adamlarının düzensiz saldırısını durdurmak için zamanında ulaşamadı yanlarına. Düzeni bozulan, sağa sola dağılan Harcourt şövalyeleri düşünmeden saldırıya geçtiler, piyadeleri yenmekte hiç zorluk çekmeyeceklerini sanıyorlardı. Sıra sıra mızrakları fark ettiklerinde iş işten geçmişti, kararmış demirler birçok atı şişledi. Birçok at da ölmek için şaha kalktı ve binicilerini yere düşürdü. Mızrak duvarını aşmayı başaran tek tük süvariler Bisagne'lı paralı askerlerce öldürüldü.

Artçılar kımıldamıyordu. Suzzoni'nin emrettiği gibi piyadeler duruşlarını bozmamıştı, bu da çözülmeyi reddeden bu kitlenin üstüne yeniden hücumla geçmek zorunda bıraktı Harcourt şövalyelerini. Alev Askerleri birer birer düşüyor, Bisagne stratejisini yanıltamıyorlardı. Galatie süvarilerini rahatça ezip geçmişlerdi ama burada piyade hattını aşmayı başaramıyorlardı. Sanki ölümcül bir duvara uysal uysal toslar gibiydiler. Başarısızlığa uğradıkça daha da öfkeleniyorlardı. Olup bitene inanamayarak sergiledikleri bu atılganlık onlara daha da pahalıya mal oldu. Öfkeden kuduran kimileri mızrak duvarını aşmak için atlarından iniyor, üstlerine çullanan onlarca piyade tarafından acımasızca paramparça ediliyorlardı. İnsan kanı atlarınkine karışıyor, kolu bacağı kesilmiş, kellesi uçurulmuş cesetler yamaçtan aşağı düşüyor, son gelenlerin dehşet dolu bakışları altında tepenin dibinde üst üste yığılıyordu.

General Ruther düşman artçılarının karşısına vardığında ve adamlarına geri çekilmeyi emrettiğinde umutsuzlukla gördü ki sadece yüz kişi kalmıştı geriye.

Harcourt'lular güney kanadı aşmayı başarsa da, General Loki adamlarının buldukları stratejik noktadan ulaştığı başarı konusunda memnuniyetsiz değildi.

Vadinin güneyine hâkim bir tepeciğin üstündeki köknarların ardına saklanarak General Ruther'in süvarilerini bütün yol boyunca ok yağmuruna tutmuşlardı. Böylece pek çoğunu öldürmekle kalmamış, koridorun ucunda yeniden düzene girmelerini de engellemişlerdi.

Loki adamlarına uzun yaylarını yerleştirip ata binmelerini emretti. Misyonun ikinci aşamasına geçmenin zamanı gelmişti. Merkezdeki Galatie piyadelerini rahatlatmak için Harcourt piyadelerini arkadan kuşatmaktı amaç.

Adamları hazırlanırken Loki vadiyi incelemek için atının üstünde dikildi. Galatie piyadeleri kuşkusuz zor durumdaydı ve Loki komutasındakilerin yardımı yabana atılmaz nitelikte olacaktı, ne var ki kuzeyde Yüzbaşı Giametta başarı kazanacak gibi görünüyordu ve doğuda Harcourt süvarileri artçıların üstüne çökmüştü. Zafer mümkün olacağına benziyordu. Danışman Bely'nin kötü başlayan

planı işlemeye koyulmuştu: Harcourt piyadeleri savaş meydanının ortasında kısıp kalmıştı ve çok geçmeden iki kanattan da kuşatılacaklardı.

Loki adamlarına dönüp kılıcını havaya kaldırarak bağırdı:

"Galatie'liler! Kralın hatırasına, hücumla geçin!"

Birdenbire, o ânın coşkusuyla, hepsi de Eoghan'ın hatırası uğruna ölmeye hazırlandılar. Hatırası zihinlerinde capcanlı duran, ihanete uğramış o kralın uğruna. Askerlerini iyi tanıyan Loki, Kraliçe Amine'in hatırasından söz etmemekle iyi iş yapmıştı. Bu Galatie'li savaşçılara ortak bir dava gerekiyorsa, bu hiç kuşkusuz Eoghan'ın intikamını almaktı. Atlar tıpkı yüksek bir yanardağdan fişkıran uzun bir lav akıntısı gibi indiler yamaçtan.

Savaşın gürültüsü öyle büyüktü ki Harcourt'lular bu askerlerin gelişini işitmediler bile. Loki'nin şövalyeleri şaşırmacanın etkisini olabildiğince uzun sürdürmek için düşman saflarına fazla sızmadılar, kenarlarda kalarak dövüştüler, daha sonra da, yavaş yavaş ama iş işten geçince onları fark eden piyadelerin üstüne saldırdılar.

Kısa silahları bulunan ve süvarilerle karşılaşmaya hazır olmayan düşmanlarını atlarının sırtından rahatlıkla öldürmeyi başarıyorlardı. Loki'nin adamları, kılıcın kabzası ya da ağzıyla altlarındaki kellelere vuruyor, ellerinin altına bir boyun ya da kol geldi mi şiddetli bir darbe indiriveriyorlardı.

Yavaş yavaş Galatie şövalyeleri düşman piyadelerinin arasında karışıklık yarattılar, birlikleri bölüp pozisyonlarını kaybetmelerine, dolayısıyla da cepheden saldırıdan vazgeçmelerine yol açtılar. Harcourt ve Terre-Brune savaşı kaybediyordu.

"Feren, galiba teslim olma vaktimiz geldi."

Yakışıklı Meriande Mor, kumanda merkezindeki çadıra konulmuş kumaş sandalyelerden birine çöktü.

Al'Roeg dönerek "Delirdiniz mi siz!" diye bağırdı.

"Çoktan yenildik" dedi Terre-Brune kontu. "Yeni ölümler hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Katliamı hemen durdurmak daha iyi..."

Al'Roeg "Söz konusu bile olamaz böyle bir şey! Zafer hâlâ mümkün!" diye bağırarak asâsını yere vurdu.

"Ruther'in adamlarının neredeyse hepsi öldü, süvarilerimizin sol kanadı bozguna uğradı, piyadelerimiz şimdi aynı anda üç saldırıya birden maruz kalacak. Artık hiçbir şansımız kalmadı! Bu bir katliam!"

Aeditus çok daha sakin bir ses tonuyla araya girdi: "Alev Askerleri teslim olmaz."

Meriande "İyi o zaman, Terre-Brune askerleri olur!" diye karşılık verdi.

Al'Roeg "Benim komutam altındayken olmaz!" dedi.

"Çok fazla Terre-Brune'lü öldü. Ben buna hemen bir son vereceğim."

Öfkesi dinmeyen Al'Roeg "Bütün adanın geleceğini güvenceye almak için ölüyorlar!" diye haykırdı.

Terre-Brune kontu ayağa kalktı. Al'Roeg ile piskoposun karşısına geçti. Artık bu böyle devam edemezdi. Nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Nasıl bu kadar zaman gözü kapalı kalmıştı olanlara? Şu iki adamın çılgınlığını artık destekleyemezdi.

Meriande Mor kuyruk acısıyla yanan, ciddi bir sesle "Hayır" dedi, "benim askerlerim siz Tanrınızı bütün Gaelia'lılara dayatabilesiniz diye ölüyorlar, buna değmez!"

"*Bizim Tanrımız mı?*" diye bozuldu Aeditus.

"Evet. Sizin Tanrınız! Bütün bu savaşlara yol açan, kendi yarasını dayatan Tanrı! Artık sizinle aynı fikirde değilim Feren. Tuathann'lar ölkemizi istila ederken bize yardımcı olduğunuz için size minnettar olmalıyım kuşkusuz, ama o çarpışma meşruydü. Toprağımı savunuyordum, o toprakta huzur içinde yaşamak isteyen insanları savunuyordum. Bugünkü çarpışmanın hiçbir anlamı yok. Neden savaştığımızı bile bilmiyorum. Ve bu durum midemi bulandırıyor! O yüzden sizden beni bağışlamanızı rica ediyorum Al'Roeg, ama adamlarıma teslim olmalarını emredeceğim."

Meriande kontun yanıtını beklemeden arkasını dönüp kararlı adımlarla çadırdan çıktı.

Öfkeden deliye dönen Al'Roeg, Meriande'ı yakalamak için hemen peşinden davrandı. Teslim olmak söz konusu bile olamazdı, Harcourt'un hâlâ Terre-Brune'e ihtiyacı vardı.

Ama dışarı çıkınca savaş meydanına uzandı bakışları. Usulca adımlarını yavaşlattı. Sonra donup kaldı.

Yüreğinin çarpışını hissediyordu. Şimdi güneş canlı bir ışıkla bütün vadiyi aydınlatıyordu. Olduğu yerden bütün çarpışma alanı görülüyordu. Savaşın kıyasıya sürdüğü yer vadinin tam göbeğiydi. En çok insanın olduğu yer. Piyadelerin. Çarpışmanın şiddetli olduğu yerde toz bulutları havalanıyordu. Piyadelere karşı süvariler, piyadelere karşı piyadeler, mızraklara karşı kılıçlar, gürzlere karşı baltalar, her yerde metaller çarpışıyor, demir eti kesiyordu. Yerde binlerce ceset yatıyordu. Toprakta ayaktakinden daha çok insan vardı. Hiçbir savaş bu kadar ölümcül olmamıştı. İki yamaçta kaçan insanlar görülüyordu. Kimileri ne yapacaklarını şaşırmış bir halde emir bekliyorlardı. Bir tarafta, cesetlerin ortasında ödü patlamış, binicisiz bir at vardı. Bir tarafta diz çökmüş, kollarını havaya kaldırmış, tanrısal bir yıldırım gelip çarpsın da ruhunu dolduran korkunç görüntüler silinsin diye bekleyen bir piyade vardı. Her yerde perişanlık, her yerde yıkım vardı.

Harcourt Kontu Feren Al'Roeg'ün yüzünü ürkütücü bir gölge kararttı. Hiç böyle bir an yaşayacağını düşünmemişti. Bu kadar dehşet verici bir sahne göreceğini. Ama bütün bu cesetler onu gerçeğe geri döndürdü. En sonunda. Elleri titremeye başladı. Donup kalmış bir yüzle ağır ağır Piskopos Aeditus'a döndü ve dehşet dolu bir ifadeyle baktı ona:

"Meriande haklı, piskopos hazretleri, biz yenildik."

Shankha Sarayı

Harcourt ve Terre-Brune'ü Galatie Krallığı'yla karşı karşıya getiren savaşta tam olarak kaç kişinin öldüğü hiçbir yerde yazmaz. Kesin olan tek bir şey vardır. Binlerce kişi öldü ama Providence'a hiçbir cenaze götürülmedi.

Çabucak iki toplu mezar kazıldı, tanınmaz hale gelmiş, kolları bacakları kopmuş cesetler ve ölen yüzlerce at buraya gömüldü. Muzaffer generaller askerlerine bu iğrenç işi bitirmeleri için yeterince zaman tanımayınca bir sürü iskelet dışarıda kaldı ve yıllar boyunca Galatie'deki o küçük vadide yaşanan korkunç savaşı hatırlattı insanlara. Ta ki bir gün o iskeletler de yok olup gidene kadar, sanki mekânın başlangıçtaki adının anlamını yeniden verircesine: Tozlar Vadisi.

Krallığın dört bir tarafında bir yığın dul kadın, bir yığın yetim çocuk kaldı geriye, ne bir haber aldılar, ne bir tazminat. Zaten hiçbir şey silemezdi acılarını. İster yenenlerin ister yenilenlerin tarafında olsunlar, bu parçalanmış aileler aynı umutsuzluğun, aynı acının içine gömülüp gittiler, çünkü o insanlar için savaşların hiçbir anlamı yoktu, Tarih bulanık bir bahaneydi, tek önem taşıyan gündelik çalışmanın güçlükleriydi. Toprağı sürmek. Çalışmak. Yemek yemek. Günü gününe yaşamak. İşte mücadele etmeye değer gördükleri tek şey buydu.

Ama Galatie kazanmıştı, krallığın yeni yöneticileri için tek önemli olan bu zaferdi. Muzaffer bir edayla, kendini beğenmişlikten kasıla kasıla geri döndüler Providence'a. Bely, generaller ve muhalif Büyük-Drüid'ler zaferin hemen ertesi günü Providence Sarayı'nı ele geçirdiler.

Krallığa savaş açmaya cüret edenleri yargılamak için, savaşçıların dönüşünden birkaç gün sonra, sarayın büyük salonu alelacele mahkeme salonuna dönüştürüldü. Ne bir araştırma, ne bir ön soruşturma oldu çünkü önem taşıyan bir tek şey vardı: bu davayı halkın huzurunda ve çabucak açmak. Galatie'nin en sonunda Harcourt'u yendiğini adadaki herkesin öğrenmesi için bütün adadaki ozanların olup bitenleri anlatabilmesi gerekiyordu. Galatie halkının tek ödülü bu olacaktı.

Bely, Eoghan'ın ölümünden beri ilk kez Büyük Yargı Konseyi'nin on sekiz üyesini toplamıştı: Amine Salia'nın tartışmalı hükümdarlığı sırasında sarayda pek görülmeyen nazırlar, yargıçlar ve danışmanlar.

Yüksek tavanlı salonun kuzeyine bir kerevet yerleştirildi. Burada yan yana üç koltukta, Feren Al'Roeg, Meriande Mor ve Piskopos Aeditus yargıçlarının karşısına oturtuldu. Salona girişten kerevete kadar, uzunlamasına, sıralar konuldu, yan duvarların önüne normalde şövalye turnuvalarında kullanılan iki ahşap tribün yerleştirildi.

Savaşçıları yargılamaktan çok, adanın yeni çizilecek haritasını halkın önünde mühürlemeyi söz konusu olan. Harcourt ve Terre-Brune yenildiğine göre Gaelia asla eskisi gibi olmayacaktı ve her şeye bugün sarayın duvarları arasında karar verilecekti.

Danışman Bely jüriye Carla Bisagni'yi ve Başdrüid Henon'u da davet etmişti ama oturuma kendisi başkanlık ediyordu. Mesaj kalabalığa da jüri üyelerine de açık göründü: Bely, kuşkusuz generallerin de desteğiyle, Galatie'yi yönetmek niyetindeydi. Amine'in ölümünden sonra kendini kabul ettirmeyi en iyi başaran oydu ve bu durumdan yararlanma zamanı gelmişti.

Salonda yaklaşık dört bin Galatie'li, dışarıda da daha fazlası bulunuyordu. Herkes o sabırsızlık duygusunu paylaşıyordu. Hâlâ belirsiz yarınlar için duyulan o merak duygusunu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kimse durumu tam olarak anlamıyordu. Galatie'liler savaşı kazandıklarını biliyorlardı elbette, ama hâlâ bir kralları yoktu ve Harcourt ile Terre-Brune'e ne olacağını kimse bilmiyordu. Dizginleri gerçekten kim elinde tutuyordu ve geçen korkunç aylardan sonra krallık nasıl ayağa kalkacaktı? Yanıt en sonunda şu dört duvar arasında bulunacak mıydı? Kalabalığın hareketliliğine bakılacak olursa herkes aynı fikirde değildi, hatta kimileri belki başka bir şeyler bekliyordu...

Hemen öğleüzeri Galatie'li yargıçlardan biri suçlamaları okudu. Harcourt'a, Terre-Brune'e, genel olarak Hıristiyanlara yöneltilmeyen suçlama kalmamıştı. Liste upuzundu ve davanın sonucu çoktan belli olmuştu. Ama Bely yine de suçluların dinlenmesini zorunlu tuttu. İlk söz Terre-Brune kontuna verildi.

Meriande Mor doğrudan doğruya Bely'ye hitap ederek "Galatie'ye saldırmak ciddi bir hataydı ve bu yüzden bana verilecek cezayı kabul ediyorum" diye konuşmaya başladı. "Ama Sablon Tepesi'nde yürüttüğümüz çarpışma topraklarımızın meşru müdafaasından başka bir şey değildi; eğer Eoghan Tuathann'lardan kurtulmak için benim topraklarımı onlara verme korkaklığını göstermemiş olsaydı, bugün bu noktaya varılmazdı kuşkusuz."

Bely "Bu savaştan Galatie'yi mi sorumlu tutuyorsunuz?" diye kızdı.

"Terre-Brune'lülerin kaderini umursamadan Terre-Brune'ü Tuathann'lara vermek konusunda ağabeyimi ikna eden drüidler suçluyorum."

Henon araya girdi: "Tuathann'lar bu toprak üstünde hak iddia ediyordu, onların ataları sizinkilerden uzun zaman önce yaşıyordu bu topraklarda, sözünü ettiğiniz meşruiyet onların, sizin değil!"

"Sid insanları sadece Terre-Brune değil bütün ada üstünde hak iddia ediyordu!" diye karşılık verdi Meriande. "Bütün kontluklar arasında eşit bir paylaşım önermektense neden ben onlara topraklarımı vereyim ki? Bu insanların geçmişte topraklarımızı işgal etmiş olması birdenbire bizi memleketimizden kovma hakkı mı veriyor onlara? Oysa biz de uzun süredir bu topraklar üstünde yaşıyorduk."

"Madem o kadar usta bir siyasetçiydiniz de neden başka bir çözüm önermediniz? Ama yok. Drüidler aforoz edip Hıristiyanlığı benimsemeyi tercih ettiniz. Ve sonunda da bize karşı savaşa girmeyi."

"O dönemde bana en doğru görünen oydu, halkımı kurtarmanın en iyi yöntemi budur diye düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

Meriande dudaklarını ısırıldı.

"Şimdi... bütün bunların olduğuna pişmanım" itirafında bulundu kont göğüs geçirerek. "Tek istediğim Terre-Brune'ün eski huzuruna kavuşması.... Halkımın, topraklarımın..."

Bely kontun bitkinliğini fırsat bilerek "Galatie'ye saldırdığınız için pişman mısınız?" diye ısrarla sordu.

"Evet" dedi Meriande, üstelik samimiydi.

Bely başını salladı.

"Yargı Konseyi kuşkusuz pişmanlığı hesaba katacaktır Meriande, ama pişmanlıklarınızın binlerce ölüyü geri getirmeyeceğini biliyorsunuzdur..."

Kont başını sallayarak "Sizin yargılamamız da getirmez" diye alay etti.

"Aldanmayın Meriande, bu yargılamada mutlaka bir telafi bulacağız" diyerek Aeditus'a doğru döndü.

Piskopos tutuklandığından beri tek kelime etmemişti.

Muhafızlarına hakaretler yağdıran, daha iyi muamele görmek için bağırpıp çağıran kontun tersine Aeditus tam bir suskunluğa gömülmüştü ve yüzünde hiç değişmeyen ağırbaşlı bir ifade vardı.

Bely "Piskopos Aeditus, kendinizi savunmak için ne söyleyeceksiniz?" diye sordu.

Piskopos başını kaldırdı, danışmanı süzdü ve sessiz kaldı.

"Hâlâ konuşmayı ret mi ediyorsunuz? Kuşkusuz yaşamınızda savunulacak hiçbir şey yok da ondan."

Aeditus ağırbaşlı tavrını kaybetmeden konuşmaya karar verdi ama sadece "Ben sadece Tanrı'nın yargısına bırakırım kendimi" dedi.

Bely başını salladı.

"İyi, öyle olsun" dedi alaycı bir havayla. "İdam edildiğinizde bakalım Tanrı ne diyecek."

Bely son sanığa dönerken salonun arka tarafında tuhaf bir uğultu oldu. Uğultu çok geçmeden artıp mahkemeyi kapladı. İnsanlar arkalarına dönüp büyük giriş kapısına bakıyor, daha iyi görebilmek için parmak uçlarına kalkıyor, birbirlerini itiştiyorlardı.

Bely şaşırmıştı, başını kaldırdı. Ama kapıların ters tarafındaki kürsüden hiçbir şey göremiyor, kalabalığın dikkatini böyle aniden neyin çektiğini anlayamıyordu.

"Neler oluyor?" diye sinirlendi.

Ama salonun gerisindeki gürültü patırtı artık öyle şiddetliydi ki onu duyan olmadı.

Girişin çevresindeki insanlar açılıp yol verdiler. Gepegeniş açılan iki kapıdan güneş ışınları doldu içeriye, çok geçmeden de bütün salon olup biteni görebildi.

Salonun girişi göz kamaştırıcı bir ışıkla yıkanıyordu. O parlak halenin ortasında ise Toprağın Kızı Aléa Cathfad arkadaşları ve Saî-Mina'nın son Büyük-Drüid'leriyle birlikte görkemli adımlarla ilerliyordu. Orman perilerinin diktiği sırmalı mavi atlastan giysilere bürünmüş, elinde Phelim'in uzun asasını taşıyordu. Genç kız pırıl pırıl görünüyordu, kendinden emin adımları ve dosdoğru ilerleyişi ona mucizevi bir karizma veriyordu.

Kafile kürsüye doğru yürüdükçe kalabalıktaki uğultu yok oldu ama bütün bakışlar Aléa'ya çevrilmişti.

Bely kürsünün kenarına gelerek "Size kim giriş izin verdi?" diye bağırdı. "Derhal çıkın, mahkemeyi bölüyorsunuz! Muhafızlar! Hemen yakalayın şunları ve sarayın zindanına atın!"

Yanlardaki sıraların tepesine dizilmiş askerler şaşkın şaşkın bir an duraksadılar, sonra danışmanın emrine itaat etmek için iki taraftan da harekete geçtiler. Ama onlar bir adım daha atmadan Aléa kollarını iki yana uzattı, askerler duvarlara yapışıp kıpırdamayacak hale geldi. Saîman'ın gücüyle hareketsiz kalmışlardı.

Genç kız kollarını çapraz yaparak kıpırdamadan durdu, alnını eğmiş, tam karşısındaki danışmanı

süzüyordu. Sonra yavaş yavaş Saîman'ı bıraktı, kollarını indirdi. Muhafızlar duvar boyunca kayıp sersemlemiş ve dehşete kapılmış bir halde yere yığıldılar. Kıpırdamayan ve ağzı bir karış açılan Bely gözlerine inanamıyordu.

Aléa bütün salona yayılan bir ses tonuyla "Benim fazladan refakatçilere ihtiyacım yok" dedi.

Sonra başını kaldırdı, yeniden gülümseyerek yargıçlara ve sanıklara doğru ilerledi. Solunda Erwan ve Mjolln, sağında Kaitlin ve Finghin, arkasında beş Büyük-Drüid, sanki maiyetiyle yürüyen bir kraliçe gibiydi; hiç kuşkusuz kalabalıktaki pek çok kişi de şaşkın şaşkın aynı şeyi düşünüyordu.

Bely bir an sessiz kaldı, benzi solmuş, adeta felç olmuştu, sonra genç kız yaklaştığı için çabucak konuşmaya başladı.

"Burada hiç işiniz yok sizin! Eoghan'ın size karşı imzaladığı tutuklama müzekkeresi hâlâ geçerli küçük hanım, hem..."

Aléa büyük kerevetin önünde durarak "Susun Bely, gülünç oluyorsunuz" diye adamın sözünü kesti. "Eoghan öldü."

"Ama krallık iktidarı devam ediyor!" diye karşılık verdi Bely.

Aléa "Gerçekten mi?" diye alay etti. "Hangi iktidar? Ben burada iktidar falan görmüyorum."

Aléa arkasını döndü, topluluğa çepeçevre bir bakış yöneltti. Kimse kıpırdamıyordu.

"Hangi iktidar?" dedi yine.

Bely "Benim iktidarım!" diye bağırdı. "Krallık danışmanlarının iktidarı, Providence Drüidler Konseyi'nin iktidarı..."

"Providence Drüidleri mi? Providence'ta drüid yok ki!" diye karşılık verdi Aléa kocaman gülümseyerek.

Bely "Tam tersine! Başdrüid burada!" diye bağırarak elini arkasında duran Henon'a doğru uzattı.

Aléa başını eğip Henon'u selamladı.

"Merhaba Henon. Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim. Umarım arkamdaki arkadaşlarınız da sevinir... Bely'ye dünkü çarpışmaya neden müdahale etmediğinizi söylediniz mi Sayın Henon?"

Danışman kaşlarını çattı ve drüide doğru döndü. Ama Henon yanıt vermedi.

Aléa "N'oldu Henon, dilinizi mi yuttunuz?" diye alay etti.

Sonra yavaşça danışmana döndü.

"Sizin drüidinizin Bely, hiçbir gücü yok artık. Dün sizin yanınızda savaşmadıysa, Saîman'ı artık yok da ondan!"

Henon Aléa'ya doğru yürüyerek "Susun!" diye bağırdı.

"Bir zamanlar damarlarınızda Saîman dolaşırken etkilemiyordunuz beni Henon, bugünse hiç etkilemiyorsunuz. Dönüp yerinize oturun, çünkü o güç benim damarlarımda hâlâ akıyor."

Drüid öfkeden köpürüyordu. Dişlerini sıktı, derin bir soluk aldı ama boyun eğerek geri çekilip yerine oturdu. Aşağılanma korkunçtu ama Aléa'nın doğruyu söylediğini biliyordu.

Bugün drüidlerin çoğu Saîman'ı bulamıyordu. Alev sönmüştü ya da titrek titrek, sönecekmiş gibi yanıyordu. Saîman'ın hep daha şiddetli parıldadığı Ernan ve Finghin gibi birkaç kişi dışında bu enerji ortadan kayboluyordu. Drüidler damarlarında akan bu güç olmaksızın sıradan birer Gaelia'lıydı...

"Evet Bely, hangi iktidardan söz ediyordunuz? Drüidlerin iktidarı mı? Artık yok. Krallık iktidarı mı? Size ait değil o."

"Askerî iktidarım hâlâ var!" diye karşılık verdi danışman. "Ordum sizin tahtı ele geçirmenize göz yummaz!"

"Taht umrumda değil Bely. Buna karşılık, en ufak bir askerî iktidarınız da olmadığını belirtmekten

üzüntü duyuyorum."

"Savaşı kazanacak kadar oldu. Harcourt ve Terre-Brune'ü yendim, eğer gerekiyorsa size karşı savaşmaya da hazırım."

"Peki ama buraya nasıl girdim sanıyorsunuz Bely? Kendi ülkenizde ne zamandır yolculuğa çıkmadınız? Halkınızın neler söylediğini bilmiyor musunuz? Askerlerinize bana karşı savaşmalarını söylerseniz size itaat edeceklerine mi inanıyorsunuz? Kısa süre önce, Providence'a girdiğimde onları görmeliydiniz... aynı soruyu tekrar soruyorum sayın danışman, buraya kadar nasıl ulaştığımı sanıyorsunuz?"

"Komutanlar..."

"Komutanlar da tıpkı sizin gibi" diye adamın sözünü kesti Aléa. "Gerçeklikle bağları kopmuş. Ada halkıyla."

Genç kız kerevete çıkıp Bely'ye ve Yargı Konseyi'nin öbür üyelerine yaklaştı.

Al'Roeg arkasından "Leş kargası!" diye tısladı. "Savaştan arta kalanları almaya gelmişsiniz... adayı savunduğunuzu iddia ediyorsunuz, savaş sırasında neden yoktunuz peki?"

Aléa arkasına döndü.

"Hiçbir şey almaya gelmedim Feren. Yarın sabah çoktan gitmiş olacağım. Hatırlarsanız size kısa zaman önce söylemiştim. İktidar beni ilgilendirmiyor. Ben sizin tam tersinizim. Ama haklısınız, çarpışmadan sonra geldim. Birbirinizi parçalamak için bana ihtiyacınız yoktu."

Barones Carla'ya doğru döndü.

"İhtiyar Bisagni bile kızı tarafından boğazlandı. Kendinize bir bakın hele! Adada o iktidardan geriye kalan tek şey sizsiniz. Moïra ya da bir Tanrı adına, sahip bile olmadıkları topraklar adına, o topraklara lanet eden insanlar adına birbirini boğazlayan, savaşan insanlarsınız. Bir tarafta siz varsınız. Öbür tarafta Gaelia. Artık burada hiçbir şeyi temsil etmiyorsunuz. Kararları alan bu ada olacak artık, zamanı geldi. Bütün Gaelia halkı olacak."

Sonra yana çekildi.

"Bely, ordunuz büyük meydanda Toprağın Ordusu'na katıldı. Sizin ordunuza gelince Carla, işveren değiştirdi diyelim."

Büyük Yargı Konseyi'nin on sekiz üyesi, barones, Henon ve sanıklar, hepsi de inanmaz gözlerle bakiştılar. Neler olup bittiğini pek anlayamıyorlardı. Sanki dünya, on dört yaşında genç bir kız tarafından altüst edilmiş de ayaklarının altından kayıvermişti.

Şimdi Aléa kalabalığa sesleniyordu.

"Galatie Eoghan'la birlikte öldü. Artık Bisagne yok, Terre-Brune yok, Harcourt ya da Sarre yok. Sadece Gaelia kaldı. Toprak. Hepimizin doğduğu ada. Tuathann'lar, Sarre'lılar, Galatie'liler, gezgin tiyatrocular, toplum dışına atılanlar... her şeyden önce Gaelia'lıyız hepimiz, artık bu adaya da söz hakkı vermenin zamanı geldi!"

Aléa'nın sesi bütün salonu dolduruyordu. Saîman'ın gücüyle kalabalığın üstüne yükseliyor, dışarıya kadar süzülüyordu. Sarayın büyük salonunda toplanan herkes, kapıların dışında toplananlar, sarayın önündekiler, herkes övgü dolu sözler söyledi, sevinç çığlıkları attı. Aléa'nın ülkedeki yolculuğu boyunca onu alkışlayan binlerce insan gibi Providence halkı da bir an bile tereddüt etmedi. Aléa'nın sözünü ettiği gibi bir Gaelia istiyorlardı. Krallık ve krallıktaki çatışmalar yeterince hüküm sürmüştü. Artık başka bir şeye geçme zamanıydı. Bely'nin elinden hiçbir şey gelmezdi. Galatie'deki hiç kimse geçmişteki hataları tekrarlamak istemiyordu artık. Aléa, Gaelia halkının bütün kalbiyle arzuladığı değişimin simgesiydi.

Al'Roeg'ün, Meriande Mor'un, Carla Bisagni'nin, Aeditus, Bely ve Henon'un benizleri gitgide daha fazla soluyordu. Kalabalık daha şiddetli bağırdıkça onların da rengi atıyordu. Bely ansızın ayağa kalkarak, olanlara inanmayı reddederek "Peki kim yönetecek Gaelia'yı?" diye bağırdı.

Kalabalık Aléa'yi öyle bir alkışlıyordu ki danışman sesini duyurmakta zorlanıyordu. Ama karşısında duran genç kız iyice duymuştu Bely'yi. Döndü.

Bely "Bir yönetici gerektiğini iyi biliyorsunuz!" dedi, bitkin düşmüştü. "Gaelia'nın kargaşaya gömülmesine izin veremezsiniz! Adayı kim yönetecek?"

Aléa'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Kısa süre içinde buna halk karar verecek."

Akşam olurken Providence'ın son sakinleri sarayın büyük salonundan ayrılıp başkent sokaklarına dağılırken Erwan en sonunda rahatladığını gösteren bir oh çekti. Dışarıda şölen çoktan başlamıştı, herkes sevinçli kabilelere katılmak üzere kentin geniş meydanlarına koşuyordu. Mucize eseri her şey yolunda gitmişti. Erwan, Aléa'nın ordusunun komutanı sıfatıyla mekânın güvenliğinden sorumlu hissediyordu kendini, bu kadar karışık bir ortamda özellikle zor bir görevdi bu.

Gün boyunca Erwan en kötü olasılıkları düşünmüştü. Her an Providence'ın tam bir karmaşaya gömüleceğini beklemişti. Oysa her şey Aléa'nın öngördüğü gibi gelişti. Galatie Ordusu da onlarla işbirliğine girdi, Toprağın Ordusu'na katılmaktan apaçık bir zevk duyduklarını gösterdiler. Eoghan da Amine de ölmüştü: bu askerlerin artık bir önderi yoktu, adadaki kimse herkesin sözünü ettiği bu genç kız kadar hayranlık uyandırmıyordu. Dolayısıyla Galatie'liler bir an bile tereddüt etmeden Aléa'nın safını tuttular. Sanki onun gelişi içlerini rahatlatmıştı. Sanki uzun zamandır onu beklemişlerdi. Genç kızın birlikte yürümeyi önerdiği gelecek sanki çoktan onların olmuştu bile.

Elbette Erwan, Aléa'nın ülkenin dört bir tarafında ne kadar sevilip tanındığını görme fırsatını defalarca bulmuştu ama genç kızın ordu gücüne gerek bile duymadan Galatie'deki iktidarı böyle devireceği delikanlının aklına bile gelmezdi. Oysa Aléa'nın öteden beri istediği şey buydu. Öteden beri düşlediği şey buydu. Yeni bir savaş yaşanmaksızın adayı özgürlüğünü baltalayanlardan kurtarmak. Aşağıdakiler canlarıyla bedel ödemek zorunda kalmaksızın yukarıdakileri devirmek.

Piramidi ters çevirmek.

Nitekim, Toprağın Ordusu'nun önde gelen askerleri Tarnea'da kalmışlardı ve Aléa Providence'ı sadece popülerliğinin gücüyle, artık varlığından kimsenin kuşku duymadığı elindeki kudretin tehdidiyle kurtarmıştı. Erwan buna inanamıyordu. Genç kızın en sonunda başarıya ulaştığını görmekten mutluydu. Hayalinin gerçek olduğunu kanıtlamıştı Aléa.

Elbette her şey bu kadar basit olmamıştı, Providence'tâki koşullar istisnaiydi, ama eninde sonunda uzun bir mücadelenin sonucu değil miydi bu? Aléa'nın her gününü uğruna feda ettiği bir mücadelenin. Birçok arkadaşının uğruna can verdiği bir mücadelenin.

Ve henüz tam anlamıyla bitmemiş bir mücadelenin.

Genç kız Providence'a girdikleri akşam delikanlıya "Beni şimdi ne bekliyor, biliyor musun?" diye sormuştu.

Erwan yanıt vermemişti. Ama biliyordu. Aléa'ya yakın olan herkes biliyordu elbette. Maolmòrdha. Aléa'nın ortadan kaldırması gereken son engel oydu. Ve en zor olanı. Delikanlı Aléa'ya

gülümsemekle yetinmişti. Galatie halkıyla birlikte şu neşeli anların tadını çıkarması gerektiğini söylemişti.

Providence'ta olup bitenler olağanüstüydü. Herkesin bakışlarından yeni ve samimi bir umut okunuyordu. Adanın uzun zamandır tadını unuttuğu bir birlik duygusu. Ama her şey henüz sona ermemiş, bütün kartlar oynanmamıştı.

Şimdi halka özgürlük olanaklarını vermek gerekiyordu. Orduya barış olanaklarını vermek gerekiyordu. Ada halkına yeniden birlikte yaşamayı öğretmek gerekiyordu. Elbette Aléa birtakım talimatlar vermişti. Magistel'i şaşkırtan bir şey söylememişti.

Kız olsun erkek olsun herkes okuma yazma öğrensin diye bütün ülkede okul yapılınsı istiyordu genç kız. Sağlığa elverişli hapishaneler, toplumdanda aforoz cezasının kaldırılması, din kurullarının iktidarının kısıtlanması, kurt avı kuruluşlarının kapatılması. Bu küçük acil önlemler paketi Aléa'ya benzerliği ölçüsünde Erwan'ın hoşuna gidiyordu: basit, saf, taptaze. Ama genç kız her şeyden çok, Gaelia halkının adayı yönetecek kişileri seçebilmesini istiyordu. Artık hiçbir krallığın dayatılmamasını. Erwan bunların yerli yerine oturtulmasının kolay olmadığını biliyordu. Aléa'nın düşleri pahalıya mal olacaktı ve gerçekleştirilmeleri de uzun sürecekti. Ama ada işe koyulmaya hazır görünüyordu. Herkes gidişatın değişmesini istiyordu.

Aléa bu ilk zaferden memnun olmuşa benziyordu. Sonuçta olaylar onun işini kolaylaştırmıştı. Sanki ada onu destekliyordu. Yine de çok çabuk sevinmemeliydi.

İşte bu yüzden, biraz içini rahatlatmak için Magistel'le konuşmaya gelmişti. Bütün arkadaşlarının yüreğindeki sevince rağmen şimdi onu bekleyen şey aklından çıkmıyordu. Son mücadelesi. Barış hayallerine rağmen dövüşmeden kazanamazdı bu mücadeleyi. Yaşamını son bir kez tehlikeye atmadan kazanamazdı. Ve ötekilerin yaşamını da.

"Erwan, başka bir şey düşünemiyorum. İstedğim kadar uzun kalamam burada."

Her geçen gün zaferini daha belirsizleştiriyordu. Saîman neredeyse tümüyle yok olmuştu ama Maolmördha hâlâ mevcuttu. Onun tehdidini hissedebiliyordu genç kız. Onun yüzünden Gaelia kırılğan bir durumdaydı bugün. Kuşkusuz hiç bu kadar kırılğan olmamıştı. Bu kadar kolay zarar görebilecek hale gelmemişti. Öylesine korkunç bir avcı için son derece kolay bir av olmuştu.

Aléa tam uykuya dalacakken kapının vurulduğunu işitti. Gözlerini ovuşturarak yatağından çıktı, saati görünce gelenin Erwan olduğundan kuşkusu kalmadı.

Ama kapıyı açıp da karşısında Ernan'la Kiaran'ı görünce çok şaşırıldı. İki drüid rahatsız bir tavırla eşikte yan yana bekliyorlardı.

Genç kız kolunu uzatarak "Ee girsenize lütfen" diye onları içeri davet etti.

İki drüid içeri girdiler. Belli ki keyifleri yerinde değildi. Vakit geç olmuştu ve Aléa'nın olup biten inanılmaz olaylardan dolayı bitkin bir halde olduğunu tahmin ediyorlardı.

Çılgınca bir gün geçirilmişti. Ama en coşku verici günlerden biri olmuştu. Bu kadar çok farklı bakışta hiç bunca neşe okunmamıştı daha önce. Çünkü güçlerinin ötesinde, Samildanach olmanın ötesinde, Aléa'nın gerçek gücü buradaydı işte. Başka insanlara verdiği umuttaydı. Yaşamının anlamı buydu. Bu topraklarda yeniden yarattığı bir yetenektir.

Kiaran gülümseyerek "Uyuyor muydun?" diye sordu.

Genç kız "Daha uyumamıştım" diye içini rahatlatı drüidin. "Nedir sizi buraya getiren?"

Ernan "Pek çok şey" diye yanıt verdi. "Öncelikle seni kutlamak istedik."

"Ben pek bir şey yapmadım... sanki tarih tek başına yürüyüşe geçti, sizce de öyle değil mi? Sanki

Gaelia kendisine zarar verenlerden kendi kendine kurtuldu..."

Başdrüid "Hayır, tarihi sürükleyen sen oldun" diye karşılık verdi.

"Hadi Ernan, ben sadece Gaelia'lı bir kızım, o kadar."

"Çok şey yaptın, sana daha önce yardım etmemiş olduğumuza üzülüyorum. İşini kolaylaştırabilirdik. Ama yeterince çaba göstermediğinin hep çok geç farkına varır insan... hep."

"Kaygılanma" dedi genç kız Ernan'a. Artık onunla senli benli konuşuyordu. "Gelecekte yapacak çok işiniz olduğundan eminim."

"Neredeyse hiç Saîman kalmadı bizde."

Aléa "İşte bu! *En sonunda* yararlı olabileceksiniz!" dedi gülümseyerek.

Kiaran da gülümsedi. Bütün drüidlere olduğu gibi, Saîman'ın gitgide yok olması onu endişelendiriyordu. Ama Aléa'nın ne demek istediğini anlar gibi oldu. Saîman onları adamın gerçek meselelerinden uzaklaştırmıştı. Bu insanların meşgul olabileceği bin bir türlü şey vardı ve hiçbirinin de Saîman'la ilgisi yoktu.

"Bizi kaygılandıran şu ki..."

"Evet, biliyorum" dedi Aléa. Genç kızın gözlerinden aynı endişeyi paylaştığını okuyabiliyorlardı.

"Maolmòrdha. Saîman neredeyse büsbütün kayboldu ama Maolmòrdha hâlâ var."

"Kiaran bana Phelim'in Djar âleminde sana söylediklerini ilettiler. Bence haklı. Eğer Ahriman'ı zamanında ortadan kaldırmazsak..."

Aléa "Yarıncan itibaren yola çıkıyorum" dedi.

Drüidler gelmeden kararını vermişti.

"Seninle geleceğiz..."

"Kesinlikle olmaz! Finghin ve Erwan'la gideceğim. Hepsi bu kadar. Başka kimseyi almam. Bir işe yaramaz. Bir orduya karşı savaşmayacağım ki, tek bir kişiye karşı mücadele edeceğim. Burada çok daha yararlı olursunuz sizler. Yapılacak epey iş çıkacak."

"Tek bir kişi mi! Maolmòrdha kesinlikle tek başına değil!"

"Benimle karşı karşıya geleceği dövüşte yalnız o olacak."

Ernan başını salladı. Genç kız kuşkusuz haklıydı. Gerçekten de o ve meslektaşları burada çok yararlı olacaklardı. Aléa ardında dev bir şantiye bırakıyordu. Beş kontluğun birleştirilmesi, bütün ada tarafından seçilecek bir yönetici arayışı... kolay olmayacaktı bu işler.

Kiaran başını eğerek "Neden Finghin?" diye sordu.

"Çünkü aranızda bir tek onda en çok Saîman kaldı" diye açıklama yaptı genç kız.

Drüid başını salladı. Evet. Finghin Büyük-Drüid'lerin sadece en genci değil aynı zamanda en güçlüsüydü. Eski Başdrüid Ailin yanılmamıştı, herkesten önce sezmişti bu durumu.

"Saîman'ın yok oluşu bu ölçüye vardığına göre sen daha çok şeyi anladın demektir, öyle değil mi?" dedi Kiaran.

Aléa gülümsedi. Evet. Kehanet. Her şey gerçek oluyordu.

"Evet. Aşağı yukarı. İyi haber şu ki gerçekten yok olmuyor Saîman. Onu zihin gücümüzle kontrol edebilme yetimiz yok oluyor..."

Ernan şaşırmıştı, "Açıklasana" dedi.

Aléa tereddüt etti, sonra gidip yatağına bağdaş kurdu. Drüidlere pencerenin yanındaki sandalyelere

oturmalarını işaret etti.

"Anali'nin tahminlerini anlamaya başlıyorum... hatta galiba daha fazlasını anlıyorum."

Gözlerini faltaşu gibi açan Kiaran "Ee, anlat" diye heyecanlandı.

Aléa ona baktı. Kiaran ne kadar şaşırtıcı biriydi! Genç kız her geçen gün biraz daha hayranlık duyuyordu ona. Büyük-Drüid'in sesinde en ufak bir endişe yoktu. Hayır. Sadece bilmek istiyordu. Kavramak. Saîman'ın sonunu. Tıpkı Aléa gibi o da bunun aslında iyi bir haber olduğuna inanmak istiyordu. Bir drüide ne kadar zor görünürse görünsün. Çünkü Kiaran güven duyuyordu. Güven duymak istiyordu.

"Saîman Saîman olarak mevcut değil" dedi Aléa. "Daha ziyade doğa güçleri söz konusu, yani dünyamızı idare eden güçler, Anali Ansiklopedisi aşağı yukarı böyle diyor..."

"Üç güç mü?"

"Anali öyle diyor ama ben emin değilim. Aslında ben daha fazla olduğum kanısındayım."

"Var oldukları konusunda nasıl bir kanıtın var peki?"

"Yarımın insanları için en büyük zorluk bu bence Kiaran. Bu güçleri anlamak. Ölçmek. Kavramak. Ama sana birtakım örnekler vereyim: Bir insanın saçları beyazladığında, zamanın gücü değil midir etki eden?"

"Evet, kesinlikle. Zaman bu güçlerden biri mi?"

"Kuşkusuz birincisi" dedi Aléa. "Ve bu güç Sid'de de ölümler diyarında da yok... ama olağanüstü bir güç değil mi? İnsanların doğmasına, ölmesine yol açan o. Her şeyin değişmesini sağlayan o..."

Kiaran onayladı. Olaylara hiç bu açıdan bakmamıştı. Oysa...

"Demek ki zaman o güçlerden biri. Başka hangisi var?"

Aléa parmağındaki Samildanach yüzüğünü çıkardı.

"Bu yüzüğü bırakırsam ne olur?" diye sordu.

Kiaran gülümseyerek "Yere düşer" dedi.

Aléa "Onu yere doğru çeken Saîman mı?" diye sordu.

"Hayır. Bu böyledir. Ne demek istediğini anlıyorum. Nesnelere onları tutan bir şey yoksa, boşlukta yere düşer..."

"Kesinlikle!" dedi Aléa. "*Bu böyledir.* Doğal bir güçtür bu. O güçlerden biri daha..."

"Anladım..."

"Tam anlamıyla kavramaksızın işte bu güçleri yönlendirmemizi sağlıyordu Saîman. Ama yok olmadılar. Size söylediğim gibi, onları kontrol etme yetimiz yok olacak yakında."

"Peki ama neden?"

Aléa omuz silkti.

"Kuşkusuz gelecekte onları yeniden keşfederken onlara hükmetmeyi öğreneceğiz, onları paylaşmayı öğreneceğiz, ama içgüdüyle değil bilgiyle. Çünkü onlara hükmetmek seçkin bir drüidler sınıfına özgü olmayacak. Doğanın güçleri herkes tarafından anlaşılacak ve herkes bu güçlerin nasıl yönlendirilmesi gerektiğine birlikte karar verebilecek. Anlıyor musunuz? Gaelia'daki değişimlerin bir parçası bu. Adanın olgunluk çağına geçişinin bir parçası Kiaran, sen öyle diyordun ya. Bu doğal güçlerle bir avuç insanın oynamasına göz yummak yerine hep birlikte onları tanımayı öğreneceğiz."

"Saîman'ın ortadan kaybolması sence iyi bir şey mi yani?"

Aléa gülümseyerek başını salladı.

"Evet. Buna inanmak istiyorum. Bunun bir şans olduğuna inanmak istiyorum. Bir ilerleme. Nasıl siyasal iktidar bütün adaya ait olmalıysa, bu doğal güçler de sadece drüidlerin tekeline olmamalı."

Kardeşlerim, paylaşmayı öğrenmek zorundayız..."

Aléa bütün gece gözünü bile kırpmadı. İki drüid odasından epey geç vakitte ayrılmışlardı, adeta korkularını gidermek ve gelişi belli olan tuhaf yarılara hazırlanmak istercesine daha uzun süre konuşmuşlardı. Genç kız heyecan içindeydi, hem umut hem de endişeyle doluydu, onca ihtiyaç duyduğu uykuya bir türlü kavuşamadı.

Gün doğmadan kısa bir süre önce Finghin'le Erwan'ı bulmaya gitti. Artık dayanamıyordu, zaten ötekiler kalkmadan yola çıkmak istiyordu. Yola çıkışı geciktiremeyecek kadar acil bir durum söz konusuydu, üstelik Aléa, Erwan ve Finghin'le gitmek zorunda olduğuna herkesi ikna ederek zaman kaybetmek istemiyordu. Çünkü hepsi gelmek isteyecekti. Hepsi ona eşlik etmek için ısrar edecekti. Ama bu olanaksızdı.

Aléa yola çıkış saati konusunda Erwan'la Finghin'e bile bir şey söylememişti. Elbette bir gün önceden o gün yola çıkacaklarını belirtmişti ama saati belirsiz bırakmıştı; herkes gün içinde hareket hazırlıklarına girişileceğini sanıyordu.

Hava hâlâ karanlıktı, genç kız iki delikanlıya sarayın ahırlarına kadar kendisini sessizce izlemelerini işaret etti.

Ânın önemini kavrayan -belki de sadece kendilerinin seçilmiş olmasından ötürü gururu okşanan- Erwan ve Finghin hiç duraksamadan durumu kabullendiler, sessizlik kuralına uydular. Sadece çok gerekli eşyalarını yanlarına alarak ahırlara gittiler, en iyi üç atı alıp gecenin serinliğinde dörtnala yola çıktılar. Kenti geçip fundalığa daldılar. Başlarını eğmiş, peş peşe Aléa'yi takip ediyorlardı. Başkent'in doğusunda uzaklaşana kadar, güneşin ilk ışıkları atların çiğnediği altın sarısı kumları aydınlatana kadar kimse tek kelime söylemedi. Atların biraz dinlenmesi için ilk molayı verdiler. Erwan ve Finghin rahatsız bir tavırla bakıyorlardı, Aléa suskunluğunu koruyordu.

Magistel en sonunda genç kız duysun diye yüksek sesle "Mjolln öfkeden deliye dönecek!" dedi.

Finghin de yüzünü buruşturarak "Kaitlin ise beni hiç affetmeyecek" dedi.

Aléa içlerini rahatlatılmak için başını salladı. Elbette bütün bunları düşünmüştü. Hatta uzun uzun düşünmüştü. Mjolln ve Kaitlin'i bırakmak zor bir seçimdi ama o ikisinin yaşamını da tehlikeye atmak hiçbir işe yaramazdı. Üçü birlikte Maolmòrdha'yı yere sermeyi başaramazlarsa Mjolln ya da Kaitlin'in varlığı bir şeyi değiştirmezdi.

Aléa arkadaşlarına gerekçelerini açıkladı, sonra onları bekleyen sınavın zorluğuna karşın kendisine eşlik etmeyi kabul ettikleri için teşekkür etti.

"Bunu üçümüz yapmalıyız. Mjolln ve Kaitlin'in burada yeri yok. Benim için zaten çok şey yaptılar. Ama bugün yapmam gereken şeyi tek başıma yapmak istiyorum, sizinle birlikte."

İki delikanlı başlarını salladılar. Finghin, Kaitlin'in bu son tehlikeli göreve dahil edilmemiş oluşuna memnundu şüphesiz. Sağ kalma olasılıklarının zayıf olduğunu biliyordu zira. Her zamankinden daha zayıf. Drüid, bunca sevdiği kişinin ölümüne tanık olmaya dayanamazdı. Sağ salim geri dönebilmeyi umuyordu.

"Aléa tam olarak nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Galaban'ın doğusundaki küçük bir adada bulunan Shankha Sarayı'na. Beni orada bekliyor. Galiba. Kendisine gideceğimi biliyor..."

"Demek bu bir tuzak..."

"Hayır, çünkü onun beni beklediğini biliyorum. Ama başka seçeneğim yok. Artık saraydan çıkmayacak. Saîman her geçen gün biraz daha kayboluyor, bu da onun lehine çalışıyor. Gidip onunla karşılaşmak bana kalıyor. Eğer hâlâ mümkünse."

Erwan "Nerede olduğunu nereden biliyorsun?" diye şaşırdı.

"Kiaran söyledi. Saî-Mina Konseyi uzun zamandır dönegin nerede olduğunu biliyor. Bir drüid geçen yıl onu bulmuştu ama ona meydan okurken orada öldü. Değil mi Finghin?"

Genç drüid başını salladı. Ne yazık ki Aléa'nın bildiğinden fazlasını bilmiyordu. Daha fazla bir şey anlatamazdı. Bir tek şey kesindi. Sarayının içine yuvalanmış haldeyken Maolmòrdha dışarıdakinden çok daha tehlikeliydi. Ama Aléa'nın dediği gibi başka seçenekleri yoktu.

Üçü de içlerindeki kaygıyı gizlemeye çalışarak biraz daha konuştular, sonra yola koyuldular.

Kızıllaşan ufkun önünde peş peşe akşama kadar at sürdüler. Arazi gitgide düzleşiyordu. Bu sonbahar günlerinde, kayıp bir çocuğun çemberleri gibi yuvarlanan top çalılarının iz bıraktığı, yer yer kızılığa bürünmüş fundalık çok güzeldi. Rüzgâr yamaçlara yaklaşıldığında biraz şiddetini artırsa da hâlâ usul usul esiyordu.

Akşam olunca her biri kendi düşüncelerine, korkularına, umutlarına dalarak fazla konuşmadan uyuyakaldı. Üç arkadaşın ansızın bastıran yalnızlığının üstüne kapandı gece. Bir yerlerde, arkalarında, yeni bir yaşam dalını bırakıp gelmişlerdi. Yeni bir başlangıç. Providence herhalde hâlâ şölenin sesiyle çınlıyor, yeni bir çağın hazırlığını yapıyordu. Ama onlar, Gaelia'nın beyaz rahminde zamanın dışına çıkmışlardı. Bu yeniden doğuştan kendilerini dışlamışlardı ve belki de yarınlara tanık olmayacaklardı hiç.

Gaelia halkı nereye gittiklerini öğrenecek miydi? Bu son yolculuğun önemini anlayacak mıydı? Herkesin kurtulduğunu sandığı bir dönemde adanın üstünde hâlâ nasıl bir tehlikenin dolaştığını bilen var mıydı? Aléa çok iyi biliyordu. Başardıkları iş kendilerini bekleyen güçlüğün yanında solda sıfır kalırdı. Eğer Aléa Maolmòrdha'yı yenmeyi başaramazsa bütün yapılanlar hiçbir işe yaramayacaktı.

O gece de Aléa uyumakta çok zorlandı. Djar âlemine girmeye çalıştı ama orası boştu. Bomboş. Saîman'dan eser yoktu.

Aléa çok geç kalınmadığını umut ediyordu.

Üç gün üç gece, gitgide daha da suskunlaşarak, daha da endişelenerek yol aldılar, katettikleri her menzil biraz daha karınlarını buruyordu. Kalpleri sıkışıyor, olabileceklerin en kötüsünü bekliyorlardı. Başka şeyler düşünmeye, çarpışmaya gittikleri varlığı unutmaya çalışıyorlardı ama Maolmòrdha'nın yüzü gece rüyalarında gündüz düşlerinde kızıl bir gölge gibi peşlerini bırakmıyordu.

Sonbahar ilerliyor, üç arkadaş denize yaklaştıkça hava daha da soğuyordu. Adeta gökyüzü de tehlikenin çoğaldığını hissetmiş, her geçen gün biraz daha kararıyordu.

Üçüncü günün akşamı Galaban'ın doğusundaki kumsala, çalkantılı bir denizin kıyısına vardılar. Kum tepelerinde Aléa'nın uzaktan gördüğü terk edilmiş bir grup ahşap ev vardı. Orada kamp kurdular çünkü denize açılmak için çok geç kalmışlardı, sabahı beklemek gerekiyordu.

Artık sadece martılara ve deniz kabuklarına ev sahipliği eden eski bir balıkçı köyünün kalıntılarıydı gördükleri. Kum, evlerin zeminini kaplamıştı; ahşap, çürümeye yüz tutmuştu; uzun

zamandır camları olmayan pencerelerden rüzgâr doluyordu içerilere.

Sessizce yemeklerini yediler, denizin ve rüzgârın gürültüsünden biraz sersemlemişlerdi. Providence'ı kaplayan sevinç şimdi uzaklardaydı, kum tepelerinin öte yanında, fundalıkta yitip gitmiş bir hatıra gibiydi.

Yemek sırasında Finghin ciddi bir ses tonuyla "Kafamın içindeki alev neredeyse söndü" itirafında bulundu. "Onu görmekte, hissetmekte gitgide daha çok zorlanıyorum. Umarım Saîman tümüyle yok olmadan gideceğimiz yere ulaşırız."

Aléa "Daha hızlı gidemeyiz" diye karşılık verdi. "Ama dövüşemeyecek durumdaysan kaygılanma Finghin, benim bütün gücüm yerinde. Tuhaf, ben senin hissettiklerini hissetmiyorum..."

"Evet, dediğin gibi tuhaf" dedi drüid. "Nasıl oluyor da sendeki Saîman yok olmuyor?"

"Bilmiyorum Finghin. Belki de ben en sona kalırım."

"Ne olursa olsun vakit daralıyor" dedi Erwan.

Genç kız "Gidip uyuyalım" önerisinde bulundu. "Yarın Saîman olsun olmasın bütün gücümüzü toplamamız gerek."

Evlerden birine yerleştiler. Üçü birden uyumaya çalışırken Aléa birdenbire dikilerek öbür ikisini de yerinden sıçrattı.

Erwan endişeyle "Ne var ne oldu?" diye sordu.

"Bir ses duydum!"

Bir an kulak kabartıp kıpırdamadan durdular. Ama hiçbir şey duyamadılar.

Aléa "Bir şey işittiğimden eminim" diye fısıldadı.

İlk ayağa kalkan Magistel oldu, "Gidip bakalım" dedi.

Üçü de kulübeden çıktılar. Hava soğuk, gece karanlıktı, kumsalın zifirî karanlık olmasını sadece ay engelliyordu.

Evlerin arasında temkinli bir şekilde, gürültü yapmadan ilerlerken Erwan iki eliyle Banthral'e yapışmış Aléa'nın önünden yürüyordu. Delikanlı ürperdi. Rüzgâr evlerin duvarlarından sarkan birkaç levhayı çatırdatıyordu. Bir kapı gıcırdadı. Erwan kıpırdamadan durdu. Karşılarında üç ev vardı. Üç arkadaşın gölgeleri birbirine karışıyor, kumda tuhaf şekiller çiziyordu.

Magistel bir adım attı. Bir gölge kıpırdadı. Bir pencerenin önünde bir hareket oldu.

Erwan Aléa'ya siper olarak bir duvara iyice yaslanıp "Kim var orada?" diye bağırdı.

Evin köşesinden iki siluet belirdi.

"Biziz."

Magistel kılıcını elinden bıraktı. Şimdi o kişilerin yüzünü görüyordu. Kaitlin ve Mjolln. Delikanlı derin bir iç çekti. Şu iki budala onları izlemişti demek! İşte orada, soğuktan donmuş, kum tepelerinin ortasında kaybolmuş, ayakları kuma gömülü durup duruyorlardı.

Erwan bir meşale yakıp "Gelin bakalım!" diye bağırdı.

Aléa başını salladı. Bu tam bir çılgınlıktı ama aslında arkadaşlarını görmekten mutluluk duyuyordu.

"Pislik, öhöms! Evet sen küçük bir pislüksin Aléa!" diye bağırdı Mjolln, soğuktan titriyordu. "Bizi beklemeden böyle çıkıp gitmek, doğrusu hiç de kibar değilsin!"

"Gaydacım benim!" diye dalga geçti genç kız ve cüceye sarıldı. "Bunu düşünmem gerekirdi, benden vazgeçemiyorsun, değil mi?"

"Size hiç yetişemeyeceğimizi sandım!" dedi Kaitlin. "Sadece önceden yola çıkmakla kalmadınız, Providence ahırlarındaki en güzel atları da çalıp gittiniz!"

Aléa'nın önüne geçen Finghin oyuncu kıza kollarını uzattı ve ona sıkı sıkı sarıldı.

Aléa "Yola çıkışımı planlayarak ne diye canımı sıkıyorum gerçekten merak ediyorum" diye ofladı. "Eninde sonunda hep beni takip ediyorsunuz!"

"Herhalde Maolfişmekân'a kendini tek başına teslim edeceğini sanmıyordun değil mi yaramaz? Bizim de ona söyleyecek iki çift lafımız var, bunu bil!"

Hiçbirinin aklından çıkmayan tehlikenin kapıda oluşuna rağmen, birbirlerine kavuşmaktan dolayı mutluydular. Konaklamak üzere yerleştikleri küçük eve geri döndüler ve gecenin geç saatlerine kadar konuştular. Aléa'nın iki dostunu korkunç mücadeleden uzak tutma umudu suya düşmüştü, ama yeniden birlikte olmak güzeldi. Sadece birlikte olmak. Her şeye rağmen, soğuğa, gitgide büyüyen endişeye rağmen o gece çok iyi uyudular.

Sabahleyin, ıssız köyün ortasında bir atölyede buldukları eski bir sandala bindiler ve güneşin sarı yansımaları arasında sulara açıldılar. Son düşmana karşı son yolculuk.

Birkaç saat sonra son düşmanlarının kendilerini beklediği korkunç ada görüldü. Providence'a ne kadar yakındı! Bunca zamandır Maolmördha bu meçhul adada görünmeden, gölgede kalmıştı! Drüidlerin hatta Galatie'lilerin dikkatinden nasıl kaçabilmişti? Demek ki sayısız saldırıyı bu kara dağdan başlatmıştı! Bütün Gaelia topraklarına yayılan o gizli kötülük demek buradan kaynaklanıyordu!

Dalgalı denizin üstünde çalkantılı bir yolculuktan sonra beş kafadar yalıyarın dibinde sandaldan indiler ve suların yanı başında yükselen siyah ve parlak kayaya tırmandılar. Birbirlerine ipe bağlanıp adanın tepesine doğru güçle ilerlediler, defalarca düşme tehlikesi geçirdiler, sivri taşlara elleriyle tutunarak, yorgunluk ve acıyla oflayıp puflayarak çıktılar aşağılardaki kayalarda kırılan dalgaların gürültüsünün üstüne.

En sonunda, son bir çabayla yalıyarın tepesine çıktıklarında Shankha Sarayı'nın devasa cephesi gözlerinin önünde yükseliyordu. Uzunca bir süre, yan yana, adeta rüzgârla taşınıp bu toprak rengi taştan yapılma inanılmaz binanın karşısına gelmiş gibi, donup kaldılar.

Rengi turuncuya dönen dağlar lâl rengi bir göğün önünde ufukta belirmişti. Önünde bir sıra yüksek sütunun uzandığı dik cephe sanki dağın içinden fişkırmış gibi görünüyordu. Yamaçla aynı hizada yontulmuş surlar ve taşıyıcı sütunlar yer yer kaya çıkıntılarıyla karışıyordu. Katlar çıkıldıkça dev yapı altın sarısı sarp kayalara gömülüyor, tepede zamanın yıprattığı yıkıntılara dönüşüyordu. Beş arkadaşın karşısında kızıl taştan yapılma dar bir merdiven tek tük yeşil çalıkların arasından yılan gibi kıvrıla kıvrıla geçip ejderin ağzına giren bir dil gibi sarayın cephesine giriyordu.

Denizden esen bütün rüzgârlar sanki beş kafadarın peşinden yalıyarı tırmanmıştı da gelip burada şöyle bir dönüyordu. Rüzgâr doruklarda ıslık çalıyor, taşların tozunu üflüyor ve beş arkadaşı ileri atıyordu.

Aléa diz çöktü, son gücünü topraktan almak istercesine avucunu yere dayadı. Son cesaret soluşunu. Mjolln uzun zamandır çöken ağır sessizliği bozdu.

"Ben hiç böyle bir yapı görmemişim, öhöms... sanki dağın bir parçası gibi."

Finghin başını salladı, sonra Aléa'ya yaklaşıp kızın omzuna elini koydu.

"Sen de hissediyor musun? O varlığı?"

Genç kız ağır ağır doğruldu.

"Evet. Karaya çıktığımızdan beri. O burada. Bizi görüyor. Ve korkunç derecede kendine güveniyor, Finghin."

"Bize bir tuzak kurmuş olsa gerek."

"Emin değilim. Belki de gerçek bir karşılaşma bekliyordur. Bence o da esaslı bir son istiyor. Zaten başka seçeneğimiz yok. Gitmeliyiz. Ejderin ağzına atılmalıyız."

Genç kız derin bir iç çekti, dört sadık arkadaşına baktı, sonra tek kelime etmeden ilk basamağa koydu ayağını. Karnına korku çöreklenen, boğazı düğümlenen beş kafadar Shankha Sarayı'na doğru sessizce çıktılar.

Kayada yükselen uzun merdiveni ağır ve sakınlı adımlarla tırmandılar, gözlemlendiklerine ilişkin o tuhaf duyguyla yukarıya, arkalarına hızla göz ata ata çıkıyorlardı. Beklendiklerini hissediyorlardı. Kaya cephe üstlerinde daha da tehditkâr bir havayla uzanıyordu. En sonunda çift kanatlı geniş bir taş kapının önüne ulaştılar. Kapının önündeki sahanlıkta toplanmışlardı ki kapı kendiliğinden ağır ağır açıldı. Aléa ve Finghin'in hissettiklerini doğruluyordu bu: Bekleniyorlardı.

Mjolln "Kesin olan bir şey var, onu gafil avlayamayacağız..." dedi.

Erwan belinden kılıcını çekti, cüce de aynısını yaptı. Kılıçların şakırtısı uçsuz bucaksız duvarlarda cınladı. Cesaret bulmak için birbirlerine baktılar, sonra güneşin kızıl ışıklarını istemeye istemeye terk ederek içeriye, sütunların arasına daldılar.

İçeri girer girmez karanlığa gömüldüler ve hepsi de O'nun varlığını hissetti. Sadece Aléa ve drüid değil ötekiler de. Her yerde. Tıpkı bir tehdit, uğursuz bir davet gibi. Görünmez ve baskıcı bir güç. Maolmördha.

Salon o kadar yüksek tavanlıydı ki karanlığın ötesinde tavan görünmüyordu bile. Sadece sarayın çatısını delip geçen birkaç güneş ışını zeminin taşlarında düzenli beyaz halkalar çiziyordu. Bu koca salonda kimse yoktu. Sanki saray terk edilmiş gibiydi. Belki de gerçekten öyledir diye düşündü Aléa. *O bizi yalnız bekliyor. Ben nasıl ötekileri yanıma almadan yola çıkmak istediysen öyle. Bu savaş sadece benimle onun arasında olup bitsin istiyor.*

Hiç kuşkusuz içinde derinlerde bir yerde Saîman'ın sönmekte olduğunu hisseden Finghin "Hadi gidelim" diye mırıldandı. "Daha fazla bekleyemeyiz."

Büyük salonun öbür tarafında iki simetrik merdiven alt ve üst katlara doğru uzanıyordu. Ama Aléa bir an bile tereddüt etmedi. O aşağıdaydı. Dağın kalbinde, sarayın derinliklerinde.

Büyük salonu ağır ağır geçti, bakışlarıyla gölgeleri taradı. Derin bir soluk aldı, Saîman alevini aradı. Saîman oradaydı. Zihninde. Hâlâ yanıyordu. Aléa zihnini boşalttı, sonra parmaklarının ucuna varıncaya dek enerjinin bedeninde yükseldiğini hissetti. Bir an kıpırdamadan durdu, adeta bu izlenimin tadını son kez çıkarmak istiyordu. Belki bir daha Saîman'la temas kurmaya hiç fırsatı olmayacaktı. Zira yarın yok olacaktı bu enerji. Ya da genç kız ölmüş olacaktı.

Çevresine son derece isabetli Saîman dalgaları gönderdi, havayı ve zemini tarıyor, köşe bucağı araştırıyordu.

Dört arkadaş peş peşe genç kıızı izleyerek, dehşet içinde büyük merdivene yöneldiler. İri basamaklar dağın içlerine iniyor, karanlığa gömülüyordu. Onlar indikçe salonun ışığı azalıyordu. Aléa arkadaşlarının içini kaplayan kaygıyı hissetti ve Saîman dalgalarını grubu kuşatan bir aydınlık kubbeye dönüştürdü.

Unutulmuş adanın içlerine hiç bitmeyecekmiş gibi inen uzun bir merdivendi bu. Basamakların sonuna vardıklarında, hava nemli ve buz gibi bir hal aldı.

Mjolln titreyerek "Aléa?" diye mırıldandı. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Genç kız başını salladı. Oval bir salona varmışlardı ve karşılarında sadece bir tek açıklık bulunuyordu. Genç kız ilerledi. Tek elini belindeki kılıcın kabzasına götürdü, gırtlığından yükselen endişeyi kovmak için soluk verdi. Ötekilere belli etmemeliydi ama kendisi de dehşete kapılmıştı. Çünkü şimdi O'nun sesini duyuyordu. Açık seçik. Kafasının içinde.

Yaklaş. Yaklaş Aléa.

Koridor daralıyordu.

Biz buradayız, öbür tarafta, seni bekliyoruz.

Havanın rutubeti artıyor, karanlık dehlizde mide bulandırıcı bir koku yükseliyordu.

Birdenbire Aléa kıpırdamadan duruverdi. Arkasındaki dört arkadaşı da aynı şeyi yaptılar. Aléa'nın çevresindeki ışığın cılızlaştığını görmeye dayanamayan Erwan bir meşale yaktı.

Genç kızın Saîman'ı bitmiş değildi. Ama damarlarında dolaşan kaygı yüzünden konsantrasyonunu kaybediyor ve enerjiyi çevresinde tutmayı unutuyordu.

Şimdi bir kapının karşısına gelmişti. Büyük ahşap bir kapı. Çift kat, oymalı ve teneke perçinli.

Aléa ensesindeki kasları germek için başını eğerken yutkundu. Tıpkı dövüşe hazırlanan bir güreşçi gibi. Dostlarına bakmak için son kez arkasını döndü. Mjolln, Finghin, Kaitlin ve çok sevdiği Magistel Erwan. Onları buraya kadar getirmişti. Ve şu kapının ardında onca zamandır genç kızı kovalayan düşman vardı. En değerli dostlarının canını alan kişi. Daha kaç arkadaşını kaybedecekti böyle? Şu dört arkadaşından hangisi canıyla ödeyecekti bugünü? Yoksa... yoksa sıra Aléa'ya mı gelmişti? Bunları düşünmemek için bakışlarını indirdi. Ne kadar korkak buluyordu kendini! Hayır. Bakışlarını indiremezdi. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Hep birlikte geride bıraktıkları onca maceradan sonra olmazdı.

Başını kaldırdı. Arkadaşlarının gözlerinde kendi yüzünü gördü. Kendisindeki işi bitirme arzusunu. Artık toptan halletme arzusunu. Artık başka seçenekleri yoktu. O'nunla karşılaşmak zorundaydılar. Başka bir şans, başka bir fırsat olmayacaktı. Eğer başarısızlığa uğrarlarsa her şey mahvolurdu.

Genç kız dönüp büyük kapıyı açtı. Sonra içeri daldı, eli kılıcının kabzasında, bakışları sabit, kasları geriliyordu.

Ötekiler hiç tereddüt etmeden Aléa'yi izlediler. Aynı öfke harekete geçiriyordu onları da. Aynı acıyla besleniyorlardı. Ve genç kızın kendilerine ihtiyacı olduğunu biliyorlardı, itiraf edemediği kadar ihtiyacı vardı Aléa'nın onlara.

Kumlu bir zeminde birkaç adım attılar ve çok geçmeden çevrelerindeki devasa dekoru fark ettiler. Dağın içine oyulmuş uçsuz bucaksız bir arenaya varmışlardı. Üstlerinde, uzaklarda, taştan yontulmuş bir kubbe bulunuyordu. Çepeçevre tribünler vardı, boş basamaklar. Önlerindeyse bir silüet. Şu koca kum dairesinin ortasına eski bir taş heykel gibi dikilmiş bir silüet.

Aléa ileri doğru bir adım attı. Bunun Maolmòrdha olmadığını hemen anladı. Djar âleminde karşılaştığı kişi değildi bu. Genç kızı casus gibi izleyen değildi. Hayır.

Genç kız endişeyle etrafına bakındı. Tribünlere, sonra arenanın kuzeyindeki ana localara baktı. Ama başka kimseyi görmüyordu. Sadece geniş omuzlu şu şövalye onlara doğru yürüyordu. Uzun saçları öyle beyazdı ki gümüşten yapılma gibi görünüyordu. Zırhı öyle geniş, öyle ağırdı ki ona bir dev havası veriyordu.

Erwan gelip genç kızın yanında durdu, Banthral'i ileri doğru uzatmıştı.

Aléa "Şununla ilgilen" diye fısıldadı.

Magistel başını salladı. Bu şövalyenin Dönme olmadığını o da anlamıştı. Aléa'nın dövüşmeye geldiği kişi olmadığını anlamıştı. Bu beklenmedik engelden Aléa'yi kurtarması gerekiyordu. Bu

meçhul şövalyeden. Hayır, yere sermeye geldikleri kişi o değildi ama yine de kolay bir zafer kazanacaklarını ummuyorlardı.

Ultan elinde çift ağızlı bir balta taşıyordu. Bu ağır silahın iki ucunda da yarım halka şeklinde kesilmiş, iyice parlatılmış bir bıçak, arenanın çevresine sıralanmış tek tük meşalelerin ışığında parılıyordu. Şövalyenin demir zırhı da parlıyor, her hareketinde titrek bir alev yansıtıyordu.

Şövalye tıpkı avına saldıran bir kartal gibi dosdoğru Aléa'nın üstüne yürüdü. Ama Magistel hemen adamın yolunu kesti, kılıcını çapraz tutarak gardını aldı.

Ultan gülümsedi. O da bir zamanlar Magistel'di. Hamleleri biliyordu. Saî-Mina'da eğitimler tarafından kuşaktan kuşağa aktarılan ayak oyunlarını. Darbeleri, atakları. Evet. Hepsini biliyordu. Bu genç savaşçıyı bir lokmada yutacaktı. Erwan'a yaklaşıp başıyla hafifçe selam verdi. Meydan okuma, küçümseme dolu bir selam.

Sonra iki ayağından sağlamca destek alarak baltasını kaldırdı ve Magistel'in kılıcına karşı koydu. İki metal birbirine sürtündü, şakırtı arenanın kubbesi altında çınladı.

Aléa bu durumdan yararlanarak arenanın duvarı boyunca ilerleyip öbür tarafa koştu. Arkadaşları ona yetişemeden, tek başına karanlığın içinde gözden kayboldu. Mjolln, Kaitlin ve Finghin genç kızın peşinden gitmeye kalkışmadılar. Hiçbir şey yapamazlardı. Nereye gittiğini biliyorlardı. Aléa onlarsız gidecekti. Burada kalıp Erwan'a yardım etmek daha iyiydi.

Birdenbire, arkalarında, Shankha'nın savaşçısı baltasını döndürdü. Alt bıçak havada bir yarım daire çizdi, hızla Erwan'ın gardına yöneldi.

Magistel kıl payı baltadan sakınmayı başardı, gövdesini geri çekti. Balta geçsin diye gardını indirdi, sonra kendini korumak için kılıcı yeniden önüne aldı.

Ama Ultan hemen bir saldırıya daha geçti. İleri doğru atılıp Magistel'in iki tarafına iki balta darbesi savurdu. Erwan ilk darbeyi kılıcıyla savuşturdu ama ikinciden kaçamadı ve kalçasından vuruldu. Baltanın bıçağı genç savaşçının bel çevresindeki metal kuşağa gömüldü ama zırhı delip geçemedi. Ama darbenin sarsıntısıyla Erwan yüzünü buruşturarak geri çekilmek zorunda kaldı.

Genç Magistel rakibine en ufak bir şans vermek istemiyordu, bu kez kendisi hızlı bir kılıç hamlesiyle hücum etti. Magistel tam tek ayağını ileri basarken Banthral şövalyenin zırhına gömüldü, bu da darbenin gücünü arttırdı.

Hamleyi savuşturacak fırsat bulamayan Ultan darbenin şiddetini azaltmak için öne eğildi.

Magistel kılıcını geri çekip boydan boya bir darbe indirmek üzere hamleye girişti ama bu kez Ultan daha atik davrandı. Çift ağızlı baltasını salladı, havada koca bir daire çizdi, baltanın bıçağı Magistel'in miğferine vurdu.

Sersemleyen Erwan toparlanmaya çalışarak birkaç sarsak adım attı. Kafası acıyla çınlıyor, gözlerinin önünde kıvılcımlar çakıyordu. Elindeki kılıç titriyordu. Ultan'ın kendinden emin ve kararlı bir şekilde üstüne yürüdüğünü gördü. Erwan derin bir soluk alıp verdi ve Banthral'i yeniden sıkıca tuttu.

Balta üstüne inmeden savunma pozisyonuna geçecek zamanı ancak bulabildi. Hamleyi savuşturdu, dizlerini büktü, yeniden doğrularak Ultan'ın silahını bütün gücüyle itti.

Bir sonraki hamleyi ayarlamak üzere geri çekildi. Sağlam basarak müthiş bir darbe indirdi ve

Ultan'ın kolunda derin bir yarık açtı. Kan fişkırıldı, şövalyenin zırhındaki demir ilmeklerin üzerinden akmaya başladı. Maolmòrdha'nın hizmetkârından acı dolu bir haykırış yükseldi.

Erwan hamlesini sürdürerek üstünlük kazandı ve balta darbelerine zorluk çekmeden karşı koydu. Rakibinin gerilemesine yol açtı, yüzü hizasında tuttuğu kılıcını çevire çevire havayı yardı. Ama baltanın iki tarafına sabitlenmiş bıçaklar dikkatini dağıtıyordu. Ultan silahını hızla ellerinin arasında döndürdü ve Erwan'ın bileğini kesti. Magistel dişlerini sıktı, ama bu yaraya alışayım derken üstünlüğü elden kaçırdı.

Banthral ve çift ağızlı balta üç kez daha çarpıştı, arenanın dev kubbesine kıvılcımlar fişkırttı. Erwan darbeleri göğsünde hissediyordu. Alnından sel gibi akan terler gözlerini yakıyordu. Bir darbe indirmeyi denedi ama Ultan kolaylıkla itti bu darbeyi. Bir darbe daha denedi, Ultan bunu da savuştururken gülümsedi. En sonunda yarım halka biçimindeki bıçak Erwan'ın baldırını yırttı. İki savaşçı birbirlerinin çevresinde dönmeye koyuldular.

Erwan eskrim bilgisinin Maolmòrdha'nın hizmetkârı karşısında hiçbir işe yaramadığını anladı. Ultan delikanlının hamlelerini tahmin ediyor, hatta bekliyordu. Ezbere biliyordu. Ve savuştururken eğleniyordu. Sanki Saî-Mina'nın bir mirasçısını yenmek onun için sevinç kaynağıydı.

Terden gözleri görmez olan Erwan yana sıçradı ve miğferini çıkardı. Karşısındaki savaşçının bakışlarında korku okumuyordu. Kuşku okumuyordu. Sadece, Erwan'ın ömrü boyunca hiç tanık olmadığı bir güç duygusu, bükülmez bir öldürme arzusu vardı bu bakışlarda. Dövüşün şiddeti içinde, Erwan dostlarını koruyan son kalkanın kendisi olduğunu anladı. Yenilmemeliydi. Çünkü onun ölümü arkadaşlarının ölümü demektir. Hiçbiri Ultan'la boy ölçüşebilecek halde değildi.

Arenanın duvarına yapışmış Kaitlin ilişti gözüne. Genç kız kararsızdı, düelloya müdahale etsin mi etmesin mi bilemiyordu. Kendi hatası yüzünden Erwan'ın yaralanmasından korkuyordu. Mjolln ve Finghin ise doğru zamanı bekler gibiydiler. Ama Erwan ellerinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Ultan güçlerinin çok çok üstündeydi.

Birdenbire Maolmòrdha'nın savaşçısı saldırıya geçti. Erwan baltadan kurtulmak için sola kaydı, sonra aşağıdan yukarı indirdiği kılıç darbesi düşmanın kaburgalarını yalayıp geçti. Şövalye silahını Magistel'in karnına isabet ettirmek için iki büküm oldu. Erwan dengesini neredeyse kaybediyordu ama kıl payı hamleyi savuşturmayı başardı. Ultan yere yuvarlanıp biraz ileride tekrar ayağa kalktı. Beyaz saçlarını yüzünden çekmek için başını salladı, baltasını kaldırdı.

Erwan gözlerini savaşçının silüetine dikmişken babasını düşünmeden edemedi. O da Maolmòrdha'nın bir hizmetkârıyla dövüşmüştü. Ve yenilmişti. Galiad Dermod Cahl'ın karşısında can vermişti... Erwan'ın yüreğini korkunç bir sıkıntı kapladı. Babası aynı savaşı vermiş ve yenilmişti. Kendisi nasıl çıkacaktı bu işin içinden?

Ama aynı şey değildi. Babasını öldüren yaşayan ölü, büyüünün desteğiyle savaşıyordu. Ultan sadece bir insan, diye düşündü Erwan. Benim gibi bir adam. Benim gibi bir Magistel. Yılgınlığa kapılmamalıydı. Ne yorgunluğa ne de korkuya. Savaşı kaybedemezdi, Aléa için, dostları için, birlikte başardıkları onca şey için.

Ve babasının intikamını almak için.

Erwan kılıcını iki eliyle tuttu, havaya kaldırdı ve ileri atıldı. Hem yandan hem ortadan indirerek iki hamleyi kolaylıkla savuşturdu. Zihni açıktı. Eline daha bir güven gelmişti.

Balta delikanlının yüzüne değip geçti. Erwan geniş dikey bir hamleyle karşılık verdi ve Ultan'ın omzunu kırdı. Ama arkasını getirecek fırsat bulamadı. Acıyla uluyan Ultan kendi eksenini etrafında döndü, silahını Erwan'ın kafasına doğru uçurdu. Magistel geri dönemeyecek kadar geç fark etti gelen

darbeyi. Balta kafatasına inerken hamleyi savuşturamayacağını anladı. Eğilerek kaçmaya çalıştı. Ama Ultan'ın hareketi çok hızlıydı. Darbesi çok şiddetliydi. Baltanın ağız Magistel'in şakağına olanca gücüyle indi.

Erwan külçe gibi yere yığıldı.

Aléa dövüşten uzak kalarak şimdiye dek hiçbir drüidin başaramadığı şeyi başardı. Hem insanların dünyasında arena boyunca yürürken bilinci yerindeydi, hem de Djar âleminde Maolmòrdha'yı vahşi bir avmış gibi kovalarken bilinç dışına çıkmıştı.

O'nun burada olduğunu biliyorum. Ötekileri uzaklaştırmak için bu savaşçıyı yolumuza çıkardı. Çünkü beni istiyor, sadece beni, tek başıma. Onlara güvenmeliyim. Erwan'a, Finghin'e. Bu savaşçıyı tutabilmeleri gerek. Çünkü Maolmòrdha'nın orada olduğunu biliyorum. Artık daha fazla bekleyemem.

Genç kızın arkasında tribünler titriyordu. Erwan'la savaşçıyı karşı karşıya getiren dövüşün gürültüleri genç kızın ardında kaldı, gitgide daha zor seçilir oldu. Dünya bulanıklaşıyordu. Aléa gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Hem burada hem başka yerde. O hem burada hem de Djar âleminde. Tıpkı benim gibi. Dağın içlerinde saklanıyor ve öbür âlemde de beni bekliyor. Ama onu bulacağını. İki yerde birden olabilirim aynı anda.

Ayakları robot gibi, sarsak sarsak hareket ediyordu. Genç kız yanındaki duvarları tahmin ediyordu. Önündeki koridoru. Ama göremiyordu.

Hangi âlemde saklanıyorsun ?

Aléa yanında Finghin'in bulunmasını isterdi. Ama genç drüidin vücudundaki Saîman çok zayıftı artık. Finghin Aléa'ya yardım edemezdi. Gideceği yere kadar ona eşlik edemezdi. Finghin'in hiç olmazsa Erwan'a yararı dokunmasını umut ediyordu Aléa. Çünkü şimdi Aléa da hissediyordu Saîman'ın gittiğini. Alevin azaldığını...

Seni zamanında ele geçireceğim Maolmòrdha. Seni önceden ele geçireceğim.

Tribünler arkasında kalıyordu genç kızın. Gölgeler dans ediyordu. Büyüyordu. Sonra Aléa öbür tarafa ulaştı. Küçük bir yola girdi, dosdoğru ilerledi, gözleri hâlâ kapalıydı. O'nun varlığını arıyordu. Ama hâlâ yoktu Maolmòrdha.

Bir yolunu bulacağım Maolmòrdha. Geliyorum.

Erwan'ın bedeni arenanın ortasında hiç kıpırdamadan yatıyordu. Kolları iki yana açılmış, elleri kumda, yüzü dosdoğru kuma gömülmüş, düştüğünden beri kımlıdamıyordu delikanlı. Göğsü inip kalkmıyordu artık. Üç arkadaşı inanmaz gözlerle ona bakıyordu.

İlk Mjolln fırladı. İçgüdüsel olarak. Khadel'i havada sallayarak haykırmaya koyuldu ve başını eğip uzun beyaz saçlı şövalyenin üstüne hücum etti. Var gücüyle koştu, Erwan'la Galiad'ın ona öğrettiği her şeyi düşündü. Tam zamanında darbeyi indirmek, şaşırtmak, savuşturmak. Silahıyla bir bütün

olmak, içgüdüsünün kılavuzluğuna girmek, yağ gibi kaymak. Ama bu cüssede bir rakip karşısında cücenin hiç şansı yoktu. Bunun farkına vardığında iş işten geçmişti. Bu fazla iri düşmana silahını indiremedi bile, Shankha savaşçısının dev baltası koşarken biçti cüceyi. Mjolln fişkırın kanlar içinde yana fırlatıldı, kumda yuvarlandı, bir daha da kalkmadı. Ultan'ın darbeleri çok şiddetliydi. Olağanüstü bir gücü vardı şövalyenin ve baltasının ağırlığı bu gücü ikiye katlıyordu.

Dehşete kapılan Kaitlin yardım etmek için cücenin başına koştu. Ama şövalye genç kadının üstüne hücumla geçmişti bile.

Finghin Ultan'ın baltasını kaldırdığını gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Onun genç oyuncuya saldırmasına izin veremezdi. Hayır, içinde son Saîman damlalarını aradı. Diz çöküp varlığının derinliklerini araştırdı. Alev hâlâ oradaydı. Küçüktü. Ruhunun karanlığında minicik bir ışık. Ama yeterliydi. En azından son bir darbe için. Finghin buna inanmalıydı!

Drüid gözlerini yumup kolunu ileri uzattı ve yavaşça enerjinin bedeninde yükselmesine izin verdi. Zorlamamak gerekiyordu. Saîman'ın kaçıp gitmesine izin vermemek gerekiyordu. Çok fazla da arayıp taramamalıydı, zinciri kırıp ışığı söndürebilirdi yoksa. Sonra birdenbire gözlerini açtı, savaşçıya doğru tek elini uzattı ve ileriye son enerji küresini, son alevini fırlattı.

Aléa uzun karanlık koridorun ucunda ansızın durdu. Geçit, taştan oyulmuş, arenanın üst tarafına çıkan bir merdivenle son buluyordu. O oradaydı. Genç kızın çok yakınında. En sonunda oradaydı işte.

Oradasın.

Basamakların tepesinde.

Djar âleminde. Ve insanların dünyasında. Tepedeki o küçük odadan arenadaki dövüşü izliyorsun sessizce. Hâlâ beni gözetliyorsun Maolmòrdha.

Sendeledi. Çok fazla güç gerektiriyordu bu durum. Taş duvara dayanarak kendini toparlamaya çalıştı.

Tümüyle Djar âlemine girebilirdim.

Ama O'nun yüzünü görmek istiyordu. Burada. Gaelia'ya ait yüzünü. Baş dönmesini gidermek için kafasını salladı. Sonra tepedeki küçük salona giden merdivene yöneldi. Karanlıklar Alevinin Taşıyıcısının kıpırdamadan kendisini beklediği odaya giden basamakları birer birer çıktı.

Evet, korkuyorum. Ama senin kaygını da hissediyorum. Beni yeneceğinden emin değilsin, değil mi?

Merdiven döndü. Genç kız sağındaki duvara elini koyarak yönünü buldu, temkinli bir şekilde ilerliyor, tıpkı bir kör gibi dokunma duyusuna ve içgüdüsüne güveniyordu. En sonunda basamakların tepesine ulaştı.

Ve O'nu gördü. Orada. Tam karşısında. Maolmòrdha, Gorgûnların Beyi, Herilimlerin Efendisi. Onca ölüme yol açan kişi. Phelim, Galiad, Faith... kurtlar. Djar âleminde uzun zamandır Aléa'yi gözetleyen kişi. Oradaydı. Erişebileceği bir yerde. Korkunç derecede gerçek. Korkunç derecede insan.

Genç kız ağır ağır iri silüete yaklaştı. Burada hava yakıcı gibi geldi Aléa'ya. Dönme'nin iri ve güçlü bedeni arenaya tepeden bakan küçük balkonun ışığında belirdi. Mat siyah zırhı çıkık kaslarına tam oturmuştu, derisi canlı etten oluşuyordu.

Sonra genç kız Maolmòrdha'nın gözlerini gördü.

Bana bak.

Miğferin siyahlığına gömülmüş kırmızı gözler.

Ben Toprağın Kızıyım.

Shankha Sarayı'nın savaşçısı Saîman enerjisiyle yere fırlatıldı.

Kumlara çarpan zırhın sesi Erwan'ı içine düştüğü derin uykudan uyandırdı. Toparlanan delikanlı durumu bir anda gözden geçirip değerlendirdi. Mjolln yerde yatıyordu. Yanında duran Kaitlin onu tedavi etmeye çalışır gibiydi. Finghin de yere düşmüştü. Son bir saldırıda bütün güçlerini harcamış olsa gerekti.

Birkaç adım ötedeki Ultan ise çok geçmeden yeniden ayağa kalkacaktı.

Erwan başını öbür tarafa çevirdi. Banthral oradaydı. Elini uzatsa yeterdi. Kılıcını tuttu, yana yuvarlandı, sonra uzun kılıçtan destek alarak zorlukla ayağa kalktı. Hâlâ sersem gibiydi, kafasından akan kan göz kapaklarından birini yapıştırmıştı.

İki ayağını yeresıkı sıkı basıp iki eliyle de kılıcını tutan Magistel dikleşti. Kılıcını sol omzunun üstüne kaldırıp kalan son gücünü toplayarak sabit bakışlarla Ultan'a doğru ilerledi. Adımları gitgide hızlandı ve en sonunda koşuya dönüştü. Babasının savaş narasını atarak savaşçıya hücum etti:

"Alragan!"

Mutlaka isabet ettirmeliydi. Bu kez kaçıramazdı. Son şanslarıydı bu ve Erwan tek başınaydı. Ötekilerden hiçbiri dövüşemezdi. Genç Magistel içindeki bütün iradeyi, gücü ve nefreti bu son darbeye yükledi. Bu son darbeye.

Uzun beyaz saçlı şövalye diz çökmüş, drüidin saldırısından iyice sersemlemişti, kafasını kaldıracak zamanı ancak bulabildi. Ok gibi üstüne gelen bir kılıcın beyaz şimşegini gördü. Kılıcın ucu Ultan'ın iki kaşının arasına girdi ve kafatası ikiye bölündü.

Ultan hemen oracıkta can verdi, beyni parçalanmıştı. Erwan silahını kurbanının alınından bir tekme atarak çıkardı. Maolmòrdha'nın savaşçısının kanlı bedeni gürültüyle yere devrildi.

Erwan en sonunda yendiği düşmanın karşısında bir an kıpırdamadan durdu. Zihni karmakarışık bir halde, kalbi deli gibi çarparak cesede baktı. Aléa için. Bunu Aléa için yapmıştı. Magistel geri döndü. Kaitlin hâlâ arenanın kenarında Mjolln'u tedavi etmeye çalışıyordu. Ama beceremiyor gibiydi. Cüce hâlâ kımıldamıyordu. Erwan koşarak yanlarına gitti.

Genç kız Maolmòrdha'nın çevresindeki ışık halesini gördü. Rengine çok şaşırdı. Drüidlerinki gibi kırmızı bir hale değildi bu. Maviydi. Kendisinininki gibi. Kendi bedenindeki güç gibi. Ahriman'ın halesi mavi miydi öyleyse?

Aléa gözlerini faltaşısı gibi açtı. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu. Kendi damarlarında akan enerji Ahriman mıydı? İnanamıyordu bir türlü. Oysa başka bir açıklaması yoktu durumun.

"Görüyor musun Aléa, sen de benim gibisin. Artık bildiğine göre birleşebiliriz. "

Phelim, neden bana bunu önceden söylemedin?

Yaklaşıyor. Bana elini uzatıyor.

"Seni uzun zamandır bekliyorum Aléa. Şimdi sana hiçbir kötülük gelsin istemiyorum. Şimdi istediğim, öteden beri istediğim şu. Birleşelim."

Kehanet. Ben bütün bunların sonuyum. Saîman yok oldu, yavaş yavaş yok oluyor. Ben Ahriman'ın da sonu olmalıyım. Ahriman artık var olmamalı. Oysa ben Ahriman'ım.

"Drüidler bize hep yalan söylediler Aléa. Geçmişte bana olduğu gibi sana da yalan söylediler."

Benden sonra ölüm.

"Ama drüidler senin sayende bugün hiçbir şeyi temsil etmiyorlar. Onların iktidarını ortadan kaldırdın."

Maolmòrdha, Dönme. Baştan aşağı yalan o. Onu dinlememeliyim. Kuşkusuz bir yol vardır...

"Gaelia bizim olacak. İkimiz birlikte bu adayı yönetebiliriz. Sana verilen gücü ziyan etme. Başka fırsat, başka şans olmayacak. Bizden sonra hiç kimse Ahriman'a dokunamayacak Aléa."

Finghin haklıymış, mutlaka bir yol vardır.

"Bana elini ver."

Elimi ona uzatıyorum.

"Biz kazandık Aléa."

Aléa Maolmòrdha'nın parmaklarının kendisinininkilere değip geçtiğini hissetti. Sonra birdenbire belindeki kılıcı aldı eline. Kendi çevresinde döndü ve Maolmòrdha'nın ensesine koca bir darbe indirdi. Ama kılıç Maolmòrdha'nın kılıcıyla karşılaştı.

"Beni gafil avlayamazsın küçük budala. Artık beraberiz."

Hiç güçlük çekmeden hamleyi savuşturmuştu. Aléa yana kaydı. Kılıcına sıkıca yapışmış, iki kolunu gergin bir biçimde ileri uzatmış, eski Büyük-Drüid'e meydan okuyordu. Maolmòrdha'nın da gardını aldığını gördü. Tıpkı Aléa gibi o da iki âlemde birden aynı anda bulunuyordu. Hem burada hem de Djar'da. Ve bunu da hiç zorluk çekmeden yapıyordu sanki. Kuşkusuz Ahriman'a çok iyi hükmedebiliyordu. Bu enerjinin kanını doldurduğu andan beri!

"Biz dövüşemeyiz Aléa. Artık kan kardeşiyiz. Ahriman damarlarımızda akıyor ve bizi birleştiriyor. Bunu kabullenmelisin..."

Genç kız hücumla geçti. Bir zamanlar Erwan'ın rakibin silahını düşürmek için öğrettiği hamleyi denedi. Darbe çok belli olmasın diye tek elini kılıçtan çekerek ilerledi, kılıç Maolmòrdha'nın kılıcı boyunca kaydı ama Maolmòrdha gardını tam zamanında kaldırıp Aléa'nın saldırısını zahmetsizce savuşturdu.

"Bütün hamlelerini biliyorum. Seninle dövüşmek istemiyorum Aléa. Birleşelim istiyorum, beni duyuyor musun? Canım seninle dövüşmek isteseydi, bu odaya girdiğin anda ölürdün. O yüzden bırak artık. Silahını indir ve bana elini ver."

Aléa sola hamle yapıp boydan boya indirdi kılıcını. Ama Dönme bu darbeyi de savuşturdu, bir sonrakini de. Kılıçlar soldan sağdan gürültüyle, gitgide yaklaşarak çarpışıyordu ama Aléa açığını yakalayamıyordu Maolmòrdha'nın. Dönme onu korkuluklara doğru sertçe itti.

"Görüyorsun ki dövüşmemiz boşuna. Aléa, en sonunda sabrım tükenecek. Hâlâ vakit varken vazgeç."

Genç kız soluk soluğaydı. Mücadele çok çetindi. Aléa güçlkle soluk alıyordu. Aşağıda, sırtında, arkadaşlarının varlığını hissedebiliyordu. Arenada birlikteydiler. Dövüş bitmişti. Ultan vurulmuştu. Ama Mjolln artık kımıldamıyordu. Bunu hissetmek için Aléa'nın arkasına dönüp bakmasına gerek

yoktu. Cüce arenanın kumlarına uzanmıştı. Kıpırdamıyordu.

Mjolln. En eski arkadaşı. Aléa'ya bir şey öğretmişti. Uzun zaman önce. Onun öyküsünü çok iyi hatırlıyordu genç kız.

Tırmanılmayacak hiçbir dağ yoktur.

Mücadele edilemeyecek hiçbir düşman yoktur.

Aléa doğruldu ve yeniden Maolmòrdha'ya hücum etti. Arkadan kılıcını kaldırdı, sola hamle yaptı ve eğilerek kocaman bir darbe indirdi. Maolmòrdha zarif bir hareketle uzaklaştı, kılıcın önünden geçip gitmesine izin verdi ve genç kızın sırtına kılıcını savurdu.

Aléa soğuk metalin kalça etine gömüldüğünü hissetti. Acı dolu bir çığlık atarak darbeye direnmeden öne bıraktı kendini. Kılıç çok derinlere işlemedi. Aléa yerde yuvarlandı ve biraz ötede tekrar ayağa kalktı, sırtı düşmanına dönüktü. Çabucak döndü ve elini kalçasına götürdü. Oluk oluk kan akıyordu.

"Bu son uyarım Aléa. Beni yenemezsin. Silahını bırak şimdi. Ve bana elini ver."

Soluğu kesilen Aléa rakibini süzdü. Onun korkunç bakışlarına gözlerini daldırdı. Göz bebeklerinin içinde Ahriman yanıyordu. Saf. Güçlü. Maolmòrdha haklıydı. Genç kız onu yenemezdi. Aléa'nın her hamlesini tahmin ediyordu. Bütün saldırılarını önceden biliyordu. Genç kız iten kuvvetin aynısı itiyordu onu da, üstelik Maolmòrdha o kuvvete daha iyi hükmediyordu. Ahriman'a karşı Ahriman. Neden mücadele etmeli? Genç kızın elinden ne gelirdi? Akla mantığa teslim olmalıydı. Maolmòrdha yenilmez bir hale gelmişti. Aléa onu yenemeyeceğine ve drüidlerde de artık Saîman olmadığına göre, Maolmòrdha'yı kimse yenemezdi. Öyleyse direnmek niye?

Hayır! Aléa'ya neler oluyordu böyle? Vazgeçmeyi bir an olsun nasıl düşünebilirdi? Yaptığı onca şeyden sonra! Başardığı onca şeyden sonra. Ya bütün o hayalleri? Hayır. Belki Maolmòrdha'yı yenmek için hiç şansı yoktu ama vazgeçemezdi. Çünkü yaptıklarına gerçekten inanıyordu. Yapmak istediklerine. Yavaş yavaş kurulan yeni dünyaya gerçekten inanıyordu. Geleceğin daha iyi olabileceğine, dünyanın ağır ağır değişebileceğine ve tıpkı kendisi gibi başka insanların da bunu hayal ettiğine.

Ama bu gelecek tek başına kurulamazdı, bu dünya mücadele etmeden yaratılamazdı. Direnmek. Öyleyse vazgeçmemeliydi. Kuşkusuz bir yol vardı.

"Bütün düşüncelerini duyuyorum Aléa. Hayır. Bir yolu yok. Beni yenmen gerekmiyor. Akıl yürütmende yanılıyorsun. Ben de seninle aynı şeyi istiyorum. Ben de daha iyi bir dünya istiyorum.

Ben de bu dünyanın drüidlerin, tanrıların, Moïra'nın egemenliğinden kurtulmasını istiyorum..."

Genç kız ağır ağır Maolmòrdha'ya doğru ilerledi. Kılıcını aşağıda tutuyordu.

"Seninle aynı şeyi istiyorum Aléa. Bensiz yapabileceğinden çok daha fazlasını gerçekleştirmeye kudretim var üstelik. Bütün hayallerini, bütün tutkularını gerçekleştirmende sana yardım edebilirim. Biliyorsun. Biliyorsun ki Ahriman içimde yanıyor ve sönmeyecek."

Genç kız kılıcını ağızından tuttu, iki avucuna yatırdı, birkaç adım daha attı ve yere bakarak silahı Dönme'nin önüne koydu. Elleri titriyordu, gözleri yaşlarla doluydu. Hafifçe doğruldu, tek dizini yere dayadı ve elini Maolmòrdha'ya uzattı.

"Şimdi bana elini mi veriyorsun?"

"Benimle aynı şeyi istiyorsan Maolmòrdha, güçlerimizi birleştirelim."

Bana gülümsüyor. Ruhunun derinliklerinde Ahriman tıpkı bir yanardağ gibi. Beni önünde diz çöktürmeyi başardı. Bana elini uzatıyor.

Avucumu avucunda kaydırıyorum. Teni paramparça et sadece. Damarlarında akan kanı

hissediyorum. Avucumda atıyor damarlar. Elimi sıkıyor, sıkıca, sımsıkı.

İkisi de şiddetli bir kasılmayla sarsıldılar. İkisini de gerileten bir sarsıntı. Ama ellerini bırakmadılar. Gözleri kapalı, kasları gerili, yüz yüze, Ahriman'ın korkunç akışına direniyorlardı.

İkimizin güçleri birleşiyor. Tıpkı birbirine akan iki ırmak gibi. Onun Ahriman'ını hissediyorum. Öyle saf ki. Öyle tam. Öyle güçlü! Beni yakıyor. Elim yanıyor. Bütün bedenim. Pes etmemeliyim. Elini bırakırsam o kazanır. İçim boşalır. Ben onun elini daha da kuvvetli sıkmalıyım. Bu yangına dayanmalıyım. Parmaklarım eriyor sanki. Kanım kaynıyor. Tenim alev alıyor. Ama devam etmeliyim. Daha. Ona göğüs germeliyim.

Yekvücut olduk. Birleştik.

Şimdi.

Gözlerini faltaşı gibi açıyor.

"Ne yapıyorsun Aléa?"

Şimdi.

Daha önce hiç mücadele etmediğim gibi mücadele etmeliyim.

Ya şimdi ya da hiç.

Ben senin karşıt gücünüm, yüceltilmiş arzunun kılavuzuyum. İçinde kaybolduğun derin kuyuyum. Edilgen gücüm ben Maolmòrdha, Toprağın gücüyüm, Ay'ın gücüyüm, Güneş'in ışığını içen gücüm, zamanın evrelerinden geçen gücüm. Dönüşümüm ben, yenilenmeyim. Büyüyen, küçülen ve yok olan gezegenim, ama ölümüm sonsuza dek sürmez.

"Ne yapıyorsun?"

Haklısın. Seni yenemem. Boşuna. Ama seni sarıp sarmalayabilirim. Ruhunun en derinlerini araştırıyorum Maolmòrdha, senin güçlerini yok eden kişiyim ben, enerjini emiyorum. Bir olalım mı istiyordun? Bir olacağız. Bir. Ben. Toprak. İkimizin güçleri sönecek!

"Hayır!"

Dönme yüzünü buruşturmaya başladı. Genç kızın elinden elini kurtaramıyordu. Ve can çekiştiğini hissediyordu. Gittiğini. Parmaklarının arasından kayıp gittiğini.

Artık çok geç Maolmòrdha.

Senin Ahriman'ını alıyorum. Onu emiyorum, geldiği yere geri dönüyor, Toprağın derinliklerinde ölüyor. Senin içinde son damlayı, son alevi arıyorum. Ne olacaksa olsun! Her şeyi alabilirim ben Maolmòrdha. Toprağın Kızıyım.

"Hayır!"

Bitti artık Maolmòrdha. İçinde hiçbir şey kalmadı. Bir damla bile. Bak. Ben Ahriman'ım. Son Ahriman. Sen boş bir çuvalsın sadece, dingin bir beden.

Işık dağılıyor, yüzün belirsizleşiyor.

Djar yok oluyor.

Sen artık yoksun.

Borcelia Efsanesi

Toprağın karnındayım. Sid'de.

Ülkeyi yürüyerek baştan başa geçtim, adımlarım fundalığın toprağını çiğnediler yeniden, yüzüm rüzgârın, o eski yoldaşın okşayışına teslim. En sonunda birleşen topraklardan geçtim âlemlerin kapısına varmak için, Gor-Draka dağlarının eteğine. İşte buradayım şimdi. Sid'de. Ötekiler peşimden gelmediler. Bu kez değil. Providence'talar, orada yapacak çok şey var. Erwan kral oldu. Tagor, Finghin ve Kaitlin ona yardım ediyorlar. Şu yeni dünyayı kuracaklar. Onlara güvenebilirim. Kolay olmayacak ama başaracağız, günün birinde. Belki de çocuklarımız, belki sonrakilere.

Mjolln yaşıyor. Ağır yaralı, hâlâ yatıyor ama sağ. Hep sağ kaldı o. İlk günden beri yanımda, beni hiç bırakmadı. O son mücadeleye kadar bana hep sadık kaldı. Onu yeniden görmeye nasıl da can atıyorum, onunla konuşmaya, ona teşekkür etmeye. Hepsine teşekkür borçluyum.

Ama şimdilik buraya yalnız gelmem için tek başıma yola çıkmama izin verdiler. En sonunda yalnızım! Çünkü sözümü tutmalıyım.

Tuathann'ların eski topraklarındayım. Ağabeyim burada, zamanın dışında, değişkenliklerimizin boşluğunda yaşadı - belki de hiç bitmeyecek o değişkenlikler, ama hep mücadele edeceğiz. Burada ne hata var, ne ihlal, ne ölüm. Onlara borçlu olduğum bir huzur limanı. Onlara sunmam gereken. Sözümü tutmak için.

Burada cebimdeler. Yerden kopardım onları, adımlarımın beni götürdüğü, hatıralarımın beni geri döndürdüğü Borcelia Ormanı'nın içinden. İki beyaz çiçek, iki yaban sümbülü, Hayat Ağacı'nın tomurcukları.

Birini elime alıyorum, parmaklarımla okşuyorum. Öyle yumuşak, öyle güçlü ve öyle kırılğan ki! Onu çıkarıyorum. Tek bir çiçek. Ötekini daima saklamak istiyorum. Yarınlar için, gelecek için. Yitip giden Çağın son hatırası olarak insanların dünyasına beraberimde götürmek için.

Çiçeği önüme, Sid toprağına koyuyorum. Toprağına dikiyorum, var olmayan zamana bir meydan okuma gibi. Obéron "Sen bize hayat verebilirsin" demişti. Evet. Orman perilerine hayat vermek, onlara sonsuzluğu sunmak. Eminim, burada Hayat Ağacı yeniden köklenebilir. Ve onunla birlikte orman perileri de yeniden doğabilir.

Diz çöküyorum. Şu beyaz çiçeğe bakıyorum. Yarın için bir umut o, ama ben dünü hatırlamak istiyorum. Ben geçen zamanı hatırlıyorum. Gelecek kadar geçmişi de seviyorum. Hatırlamalıyım. Orman perilerini, onların ağaç tenlerini. Dişi kurdu, benim güzel kurdumu, bir daha hiç göremediğim İmala'yı hatırlamalıyım. Belleğimin derinliklerinde, kaybettiğim bütün o değerli insanları. Galiad, Faith, Phelim, Tara ve Kerry. Hatırlamalıyım. Hatırlamalıyız. Göz

pınarlarımdaki yaşları hissediyorum. Ağlamak. Biraz. Çiçeğin üstüne bir damla akıyor. Beyaz taçyaprağa düşüyor.

Ağacın büyüdüğünü, karşımda serpiildiğini görmek isterdim. Ama burada kalmamalıyım. Burada yapmam gerekeni yaptım, dışarıda beni bekliyorlar. Gaelia beni bekliyor. Kapıdan tekrar geçmeliyim.

Oysa bu âlemi tanımak isterdim, Tagor'un yaşadığı dünyayı. Yukarının çocuğunu karnında taşıdığı için annemin kaçmak zorunda kaldığı bu dünyayı... karnında ben vardım. Burada doğabilirdim...

Ama gitmem gerek elbette. Benim hayatım yukarıda. Erwan'ın yanında. Daha binbir görevimin olduğu yerde. Binbir hayalimin. Geri dönüyorum. Kapıya doğru yürüyorum.

"Kailiana!"

Bu sesi tanıyorum. Obéron. Orman perilerinin kralı.

Arkama dönüyorum. İşte orada, tam karşımda, ışık içinde. Ahşap renkli bedeni, ince kulakları, gülümseyişi.

"Sağ ol Kailiana. Sözünü tuttun."

Sesi ne kadar tatlı! Çevremizdeki boşluğu dolduruyor. Sanki hep buralara aitmiş gibi. Sid onlar için yapılmış, orman perileri için. Tuathann'lar için değil. Perileri buraya getirmekle iyi ettim.

"Sağ olun Obéron. Size de çok şey borçluyum. Bana yol gösterdiniz."

Gülümsüyor.

"İşte böylece üç kehaneti buldun."

"Bilmem. O kadar açık değil..."

"Oysa buradasın işte. Hadi söyle bana, nedir kehanetler?"

Onları bilmiyor mu? Yoksa benim ne bildiğimi öğrenmek için mi soruyor? Ne anladığımı... Ne önemi var! Ondan saklayacak hiçbir şeyim yok.

"İlki doğumumla ilgiliydi. Annem bana can vererek yerine getirmişti kehaneti. İkincisi Saîman'la ilgiliydi ve onu anladığımı sanıyorum... ama üçüncüsü Moïra'yı anlamam gerektiğini söylüyordu. İşte bundan emin değilim Obéron..."

"Oysa Maolmòrdha'yı yendin ve bugün eğer buradaysak Aléa, anlamışsın demektir!"

"Belki de. Ama gerçekten bilincinde değilim öyleyse."

"Önemli olan bu değil. Önemli olan neye inandığın."

"Neye inandığın mı? Bilmiyorum Obéron. Bütün bildiğim bize öğretilen şekliyle Moïra'nın anlamını sevmediğim... kaderin yazılışını belirleyen o düşünceyi sevmiyorum... bu mu Moïra'nın anlamı?"

Obéron gülümsüyor.

"Hayır, tam tersine! Bu da Moïra'yı anladığını kanıtlıyor!"

"Ne demek istiyorsunuz... siz bu anlamı biliyor musunuz?"

"Evet, elbette Aléa! Ben Obéron'um, Moïra'nın bir parçasıyım."

"Ee öyleyse, bana açıkla mısınız!"

"Sen çoktan sezdin bunu. Her gün uyguluyorsun. Gerçekleştirdiğin her edimin sadece bir sonucu olabilir. Bir şey yaptığın her defasında o şeyin bir başka şeyi getireceğini bilmelisin. Önceden yazılmış bir kader yok Aléa, her edimin bir sonucu var. Moïra bu işte, burada olduğumuza göre sen onu iyi anlamışsın. Aldığın her kararın geleceği çizdiğini anlamışsın. Seninkini, çevrendeki insanlarınkini..."

Evet, haklı. Anladığım kanısındayım. Sorumluluk. Tarihten sorumluyuz. İşte bu. Evet. Drüidler bizi Moïra'nın anlamı konusunda ne çok aldatmışlar! Tarih'i yapan bizim seçimlerimiz. Seçimlerimizin her biri. İşte Moïra'nın anlamı!

Drüidler bize yalan söylediler. Ama onlar da değişti. Her şey değişiyor. Herkes.

"Obéron, haklısınız. Bence bütün Gaelia da anladı."

Gülümsüyor. Memnun. Ona başka sorularım da olabilirdi. Ama artık yola çıkmalıyım. Erwan'ı öyle özledim ki... burada kalamam. Yanıt verilmemesi gereken sorular vardır. Ömrümüz boyunca peşinden koşmamız gereken sorular. Çabucak yanıtlamamak. Erken ölmek.

Üstelik Gaelia'yı yeniden görmek için yanıp tutuşuyorum. Çünkü onun geleceği bize ait, biliyorum. Geleceğe karar verecek olan bizleriz, başarısızlığa uğramaya hakkımız yok. Benim yerim orada, Erwan'ın yanında. O şimdi kral, bu birleşmiş ülkeyi yönetiyor, her insanın geleceğe karar vereceği, her seçimin önem taşıyacağı Gaelia Krallığı'nı.

"Sağ olun Obéron. Sağ olun ve hoşçakalın. Dostlarımın yanına dönmeliyim. Yerim burası değil artık."

"Dur Aléa!"

Beni tutuyor. Eli öyle yumuşak ki!

"Evet?"

"Yola çıkmadan önce sana bir öykü anlatmak istiyorum Aléa. "

"Öykü mü?"

Evet.

"Seni dinliyorum."

Elimi bırakıyor. Arkasına dönüyor. Beyaz çiçeğin öbür tarafına oturuyor. Bağdaş kuruyor. Borcelia Ormanı'nda bizi karşılayan orman perisi de böyle duruyordu. İlk seferinde.

Gözlerini yumuyor. Anlatmaya başlıyor:

"Bir gün Sid'de zamanın anlamını öğrenmek isteyen bir kadın vardı, çünkü Sid'de zaman yoktur. Bu kadın bir yanıt bulmayı öyle çok istiyordu ki âlemlerin kapısını, âlemleri birleştiren ve birbirinden ayıran kapıyı keşfetti. Ve geçti o kapıdan."

"Bu öyküyü biliyorum Obéron. Annemin öyküsü bu..."

"Dur bekle. Sonunu bilmiyorsun. İşte, Sid'den gelen bu kadın âlemlerin kapısından gizlice geçti ve Gaelia'ya girdi. Orada bir adamla karşılaştı, bir gece ikisinin bedenleri birleşti. Güneş doğduğunda bu Sid'li kadın zamanın anlamını kavramıştı. Geceyi görmüştü, günün doğuşunu görmüştü. Aşkı tanımıştı ve kaybetme korkusunu, sevdiği adamı bir daha görememe düşüncesinin verdiği üzüntüyü biliyordu artık. Zaman buydu işte. Tek kelime etmeden ayrıldılar. Kadın Sid'e geri döndü. Hamile kalmıştı. Kocasını yukarıdaki dünyadan bir erkekle birlikte olarak kendisine ihanet ettiğini keşfetti. Kadın Sid'den acımasızca kovuldu. Tek başına fundalığı katetti, kollarında küçük bir kız çocuğu taşıyordu, yolunu kaybetmiş, yüzüstü bırakılmıştı. Zar zor yiyecek bularak birkaç gün yaşadı, yiyecek bulduğunda da çocuğunu beslemeyi tercih ediyordu. Nereye gittiğini bilmeden güneşe doğru yürüdü. Bir akşam, Borcelia Ormanı'na girdiğinde, Sid'li kadın öldü. Canı ağır ağır çekildi bedeninden. Orman perileri geceleyin onu bu halde, kollarında çocuğuyla buldular. Gözlerini hâlâ hatırlıyorum Aléa. Saçlarını. Annen öyle güzeldi ki! Orman perileri insanlara emanet etmek için çocuğu aldılar. Sonra bu genç anneyi gömmeye gittiler. Cansız bedeni toprağa verdiler. Ama işte Aléa, öykü burada bitmiyor. Çünkü periler kadıncağzın ruhunu kurtarabildiler."

"Kurtarmak mı?"

"Evet. Saf bir ruhtu o Aléa, hiçbirimiz onu kaybetmek istemedik. Gecenin yarısında orman perileri annenin ruhunu ormanın içinde ağaçtan ağaca taşıdılar, tıpkı bir meltemin şarkısı gibi, ta ki bir canlı onu devralana kadar, o ruh hiç ölmesin, o bakış hep sürsün diye. O güzel bakış."

"...peki kim devraldı?"

"Tahmin edemiyor musun? Hadi canını Aléa! Bildiğinden eminim! Bildiğinden eminiz..."

"Dişi kurt mu?"

"Evet, tabii. O gece Borcelia Ormanı'nda bulunan beyaz bir dişi kurt. Ertesi gün orman perileri karar verdikleri üzere küçük kızı gezgin ozanlara verdiler, onlar da bebeği adanın kuzeyindeki bir köye götürdü."

Susuyor. Bana bakıyor. Yanaklarımdaki gözyaşlarını görüyor.

"Aléa? Ağlıyor musun? Hayır Aléa, ağlama! Bu öykü çok güzel biliyor musun! Orman perilerinin en sevdikleri öykü. Dişi kurdun gecesini. Dişi kurtla çocuğun öyküsü... hiçbirimiz o geceyi unutmadık. Ağlama Aléa. Hiçbirimiz unutmayacağız."

"Sağ olun Obéron. Sağ olun. Ağlıyorum ama, sevinçten. Dişi kurdun şimdi nerede olduğunu bilmiyorum... onu kaybettim. Yeniden görmeyi isterdim."

"Gerek yok, artık bildiğine göre. O özgür. Sen nasıl kendi yakınlarınla yaşamalıysan o da kendi türdeşleriyle yaşamalı. Yollarınız kesişti, bakışlarınız karşılaştı, önemli olan bu. Bence yapması gerekeni yaptı o."

"Onu özlüyorum. Ama haklısınız. Yapması gerekeni yaptı."

"Evet. İnaniyorum buna. Sen de öyle."

Elini karnıma koyuyor.

Gülümsüyor.

"Hamile misin Aléa?"

"Evet."

Galatie'li Amine Salia, Gaelia'nın Yüce-Kraliçesi, Drüid Aislinn deniyor: Galatie'nin ölen Yüce-Kralı Eoghan'ın karısı, şimdi Gaelia Krallığı'nı tek başına yönetiyor ve yeni Drüidler Konseyi'nin denetimini eline alıyor. Aléa'nın çocukluk arkadaşı.

Feren Al'Roeg, Harcourt kontu: Thomas Aeditus tarafından Hıristiyanlığa döndürülünce Yüce-Kral'la aralarındaki çatışma daha da şiddetlenmiş. Piskopos Thomas Aeditus'un koruyucusu. Ordusuyla (Alev Askerleri) ona destek veriyor.

Yakışıklı Meriande Mor, Terre-Brune kontu: Yüce-Kral Eoghan'ın kardeşi ve aynı zamanda en büyük düşmanı. Yüce-Kral'ı son derece kıskanıyor. Düşündüğü tek şey var, onun yerine geçmek...

Alvaro Bisagni, Bisagne kontu: Yurttaşlarının çoğu gibi son derece zengin, *decenza*'ya çok bağlı, yapmacıklı bir hovarda.

Albath Ruad, Sarre kontu: Albath güçsüz, silik bir kont, neredeyse hiç görmüyoruz onu, şatosuna kapanmış.

Thomas Aeditus: Gaelia'yı Hıristiyanlaştırmaya kararlı bir piskopos. Gaelia'lıları Hıristiyan yapmak için Brittia'dan geliyor. Onun manastırları aracılığıyla adada yazı geliyor.

Tagor: Kabile reisi Sarkan'ın oğlu. Son Tuathann'ların yeni reisi artık o. Tek gözü mavi, tek gözü siyah.

Säidit Vengorn, drüid Ernan deniyor: Saî-Mina Konseyinin Başdrüid'i. Onun yerine Shehan Arşivci oldu.

Maolmòrdha, Karanlıklar Alevi'nin Taşıyıcısı, Dönme deniyor: Saî-Mina'daki Konsey'de yer almayan, iki asi Büyük-Drüid'den biri. Samildanach'ın gücünü ele geçirmeyi arzularak Aléa'yı arıyor. Shankha Sarayı'nda oturuyor.

Birinci Çağ (-450 - 0) Yarı insan-yarı tanrı gizemli halk Tuathann'lar geldi, söylenenlere göre Moïra'nın soluğu onları bu adaya yönlendirdi. Adaya Gaelia adını verdiler ve oradaki yerli halkın huzurunu kaçırmadan adanın gelişmesini sağladılar. Adada onlardan önce cüceler, orman perileri, kurtlar ve bütün öbür hayvanlar yaşıyordu...

İkinci Çağ (0 - 320) Gaelia'nın güneyindeki Brittia kıtasından gelen ordular Bisagne'lı paralı askerlerle birlikte doğudan (daha sonra Eski-Liman adını alacak kentten) başlayarak Gaelia'yı istila ettiler. Din savaşlarının sürdüğü topraklarından kaçıyorlardı ve Hıristiyan baskısından uzaklaşmak için bu sakin adaya yerleşmeye kararlıydılar. Birkaç yılda Tuathann'ları yok ettiler ve adaya kendi siyasal (monarşi) ve dinsel (drüidlik, ama Moïra kültü de devam etti) kültürlerini dayattılar. Ayrıca resmî belgeler dışında yazı yasağı getirdiler. Ada beş kontluğa bölündü: kuzeyde Sarre, batıda Harcourt, güneybatıda Terre-Brune, güneydoğuda Bisagne ve merkezde Galatie. Yüce-Kral'ın yeri Galatie idi. Siyasal iktidar Drüidler Konseyi, Galatie'nin Yüce-Kralı ve onun dört vasalı arasında bölüştürüldü. İstiladan sağ çıkan birkaç Tuathann yerin altına, gizemli Sid ülkesine, Tirnan kentine sığındılar.

Üçüncü Çağ (320 - 386) Yeniden, Brittia'dan gelen başka askerler adayı bu kez Hıristiyanlaştırmak amacıyla istila etmek için Terre-Brune'ün güneyine ayak bastılar. O zaman Méricourt savaşı denilen savaş başladı (bu ad, kuşatılan en büyük kentin adından geliyordu). Savaş 320'den 326'ya kadar yedi yıl sürdü, sonra beş kontluğun orduları birleşince Brittia'lılar Gaelia'dan dışarı atıldı. Kırk yıl sonra (366) Brittia'lı din adamlarınca Gaelia piskoposu diye adlandırılan Thomas Aeditus, adayı daha barışçıl bir şekilde Hıristiyanlığa ve yazıya döndürmek üzere adaya geldi. Brittia'lılar Gaelia'yı kaba kuvvetle ele geçiremeyince bunu dinle başarmaya çalışıyorlardı. Aeditus adayı papazlarıyla dolaştı ve Harcourt savaşçılarının bir bölümünden yardım gördü. Ünlü Alev Askerleri olacaktı bu savaşçılar. Aeditus köylüleri Hıristiyan yaptı, papazlar ve piskoposlar atadı, ibadet ya da eğitim kurumları yerleştirdi ve en sonunda Kont Feren Al'Roeg'ün onayını alarak Mont-Tombe'da kendi merkezini kurdu. Orada, Harcourt halkına okuma yazma öğretmek amacıyla keşişlerin yönettiği bir üniversite inşa ettirdi. Galatie Ordusu Aeditus'u durdurmak için kont Al'Roeg'ü devirmeyi denedi. İşte o zaman Harcourt savaşı başladı (375). Bu savaş öyle kanlı öyle ölümcül oldu ki Galatie savaşı durdurup Aeditus ve Al'Roeg'ü kendi haline bırakmayı tercih etti.

Gaelia'nın Siyasal Coğrafyası

Gaelia'nın beş yönetim bölgesi O yılında Brittia'dan gelen istilacılar tarafından Tuathann'lar kovulduktan sonra yaratıldı.

GALATIE

Yönetici: Galatie Kralı Eoghan

Başkent: Providence

Arma: Elmas tacı

Siyasal konum: Adanın merkezî kontluğu, Yüce-Kral'ın yaşadığı yer olan Galatie pek çok kıskançlık uyandırır. Pek savaşçı olmamakla birlikte tehditkâr Galatie halkı gururludur.

Galatie'liler: Indech De Domian komutasında Brittia'dan gelen askerler merkezî kontluklarına Galatie adını verdiler. Kuramsal olarak Gaelia'nın en gelişmiş kontluğu burasıdır. Galatie'liler teknolojik açıdan ileridedir ama epey kibirlidirler ve başlangıçta kazandıkları zaferin üstüne yatarak sonunda güç kaybettiler. Zaten Bisagne'lılar kadar zengin değillerdir. Galatie'lilerin günlük yaşamında (kapılarında, günlük davranışlarında) birçok Moïra simgesi vardır. Galatie'lilerdeki en büyük ceza Moïra aforozudur. Suçlunun alınma Moïra'nın üstü çizilmiş simgesi dövme olarak kazanır, o kişinin elinden kaderin alındığı anlamına gelir bu. Yurттаşların aforoz edilenlere bakması, onlarla konuşması yasaktır...

HARCOURT

Yönetici: Kont Feren Al'Roeg

Başkent: Ria

Arma: Alev

Siyasal konum: Hıristiyanlık ve yazı konusundaki anlaşmazlıktan dolayı Galatie'ye en muhalif kontluk. Piskopos Thomas Aeditus ve genel olarak Hıristiyanlık için en elverişli yer. Ortalama olarak en eğitilmiş insanların bulunduğu yer Harcourt'dur çünkü Mont-Tombe ve manastır okulları halkın kolayca gidebildiği yerlerdir.

Harcourt'lular: Çoğunlukla hoşgörüsüzdürler ama çok iyi örgütlenmişlerdir. Thomas Aeditus sempatzanı Feren Al'Roeg'ün yönetimi çok güçlüdür. Bu çok saldırgan yönetim yüzünden halk daha ziyade içine kapalı, korkak ve itaatkârdır (vergiler, din...). Yarımada'nın en iyi hekimleri de buradadır. Alev Askerleri kontun ve Aeditus'un üstünlüğünü sağlamak amacıyla bütün bölgede devriye gezer.

Atasözü: *Bir bilginin mürekkebi bir din şehidinin kanından daha kalıcıdır.*

BISAGNE

Yönetici: Baron Alvaro Bisagni

Başkent: Farfanaro

Arma: Altın salyangoz

Siyasal konum: Fırsatçılıktan dolayı oldukça tarafsız. Bisagne'lılar kimseyi kendilerine düşman etmemeye çalışır çünkü Gaelia'nın tefecileridirler ve her yerde çıkarları vardır.

Bisagne'lılar: Yarımada'nın istilasını sırasında Galatie'lilerin paralı askerleriydiler, ödül olarak

Bisagne'ı aldılar; bu küçük ülke kültür yaşamı ve turizm açısından zenginleşti. Başlıca gelir kaynağı başlangıçta balıkçılıktı, daha sonra tefecilik oldu. Yılda bir kez Moïra'yı aldatarak eğlenilen bir karnaval düzenlenir: zenginler yoksulların yerine geçer, kadınlar erkeklerin. Her şeyin mübah olduğu bir gündür karnaval günü...

Ebone Koyu'ndaki ünlü "tahtabacaklar" da Bisagne'a dahildir. Suyun üstünde direklere kurulmuş bir kent vardır, günde bir kez sular çekildiğinde bu kentin sakinleri tahta bacaklar üstünde yürür, özellikle balıkçılıkla geçinirler.

Atasözü: *Zaman muhteşem bir masalcıdır.*

SARRE

Yönetici: Kont Albath Ruad

Başkent: Tarnea

Arma: Kırlangıç

Siyasal konum: Yoksul bir devlet olan Sarre'in kimseyle savaşılabileceği olanağı yoktur ama herkesle dargındır. Drüidler Konseyi'nin bulunduğu Saî-Mina Yarımadası buradadır ama bu durum kontluğun siyasi gücünü hiç de artırmaz.

Sarre'lılar: Çoğunluğu köylü olan Sarre'lılar cömert, dayanışmacı ve geleneklere saygılıdır. Zaten Sarre, köylü bilgeliği gereği en çok atasözünün kullanıldığı yerdir.

Atasözleri:

Bir Sarre'lı yerden uzaklaşmadan bir tutam ota hâlâ tutunabiliyorsa sarhoş değildir.

Viskiyle tereyağının iyileştiremeyeceği şey asla iyileşmez.

Keçiye ipek elbise giydiren o yine keçidir.

Çoğu istemektense aza sahip olmak yeğdir.

Dilenci hırsızdan korkmaz.

Yükü önce sırtla, sonra ağır değil dersin.

TERRE-BRUNE

Yönetici: Yakışıklı Meriande Mor

Başkent: Mericourt

Arma: Baş ve göğsü aslan, karnı keçi, kuyruğu ejderha olan, ağzından alevler püskürten bir yaratık

Siyasal konum: Terre-Brune'lüler Galatie'lilerin düşmanıdır çünkü Yüce-Kral'ın kardeşi Meriande, Eoghan'ın yerine göz dikmiştir.

Terre-Brune'lüler: Galatie'lilerden pek farklı değildirler, bu iki kontluğun yöneticilerinin kardeş olması rastlantı değildir. Galatie'ye göre kıskançlık içinde yaşayan gururlu bir halktır onlar.

Atasözleri:

Bütün evlilikler mutludur. Asıl sıkıntı yaratan birlikte kahvaltı etmektir...

Gaelia'yı bölen kişi son dilimi kendine vermemiş.

CÜCELER

Gaelia krallık olmadan önce cüceler burada yaşıyordu ama Tuathann'ların tersine adadan kovulmadılar çünkü ağırbaşlı kimselerdir, özellikle de çok iyi mimar ve işçidirler. Dolayısıyla adanın istilacılarına yararları dokunmuştur. Çoğunlukla kentlerin uzağında, tepelerde yaşarlar.

Atasözleri:

İnsanlar gayda gibidir: Dolmadıkça ses çıkarmazlar.

Sık vuran duvarcı sert vurandan iyidir.

ORMAN PERİLERİ

Orman perileri ormanlarda gizlenerek yaşayan efsanevi varlıklardır. Tenlerinin ahşap rengi olduğu ve mevsimlerin temposunda yaşayıp öldükleri söylenir... tıpkı Hayat Ağacı gibi. Kralları Obéron'dur.

GEZGİN OZANLAR

Şair ve müzisyendirler, drüidlerden eğitim alarak bu mesleğe girerler. Galatie kralı Liam tarafından yaratılan bir statüye göre aynı zamanda postacıdırlar çünkü ülkeyi baştan başa gezerler ve haber taşırlar. Renkleri mavidir.

KÂHİNLER

Gaelia'nın drüidler tarafından eğitilip mesleğe sokulan hekimleridirler. Renkleri yeşildir.

DRÜİDLER

İkinci kez belli bir sınavdan geçerek el alan ozanlar ya da kâhinlerdir. Drüidler Saîman'ı ustaca kullanmayı öğrenirler. Saîman dönüşüm geçirebilmelerini ve geçici olarak doğanın unsurlarına hükmetmelerini sağlayan büyülü bir güçtür.

Sadece ağızdan ağıza aktarılan Bilgi'nin bekçileridirler. Gaelia'nın filozof ve yargıçları onlardır, Yüce-Kral'a danışmanlık ederler.

Drüidler sınıfı üçe ayrılır: drüid, Büyük-Drüid (on iki kişi olabilir), Başdrüid (bir kişi). On iki Büyük-Drüid ve Başdrüid Konsey'i oluşturur. Gaelia'daki en önemli siyasi güçlerden biri olan Konsey, Saî-Mina Kulesi'nde yer alır.

GEZGİN TİYATROULAR

Moïra'nın çocukları da denilen gezgin tiyatroular gösteri sundukları kentlerde asla bir geceden fazla kalmazlar. Ömürleri yollarda, patikalarda, renkli at arabalarının içinde geçer. Onlara Moïra'nın çocukları denir çünkü yaşamlarını Moïra'nın işaretlerini dinlemeye adanmışlar ve kaderlerini Moïra'nın eline bırakırlar.

MAGISTEL'LER

Mesleği bir drüidi korumak olan savaşçılar. Bir tür muhafız olan Magistel, Saîman gücüyle efendisine bağlıdır. Saî-Mina'da çok ileri düzeyde askerî talim gören korkunç dövüşçülerdir.

Teşekkür

İşte bu üçleme böyle sona eriyor. Bir kez daha bu üç yıl boyunca yanımda olanlara teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle yol gösterenlere, dostlara, ahbablara: Emmanuel Baldenberger, Greg ve Flo, Loic Lofficial, Barbara Mallison, Philippe Munch, Alain Névant, David Oghia, Laurent Genefort, Emmanuel Reynaud, Bernard Werber'e ve birlikte çok mutlu olunan şu dört aileye, Lœvenbruck, Pichón, Saint Hilaire ve Wharmby ailelerine teşekkür ederim.

Sainte-Lucie Kurt Parkı'ndan Anne Ménatory ve Chabrières Parkı'ndan Thierry'ye teşekkürler. Umarım kurdun muhteşem bir hayvan olduğunu, insanlar için başka insanlar kadar tehlike oluşturmadığını herkese anlatmaya devam ederler.

Paris'te ya da başka yerlerde, Laval, Figeac, Guéret, Epinal'de... bu üçlemeyi kaleme alırken bana kucak açan belediyelerin kültür ekiplerine de minnetimi ifade etmek isterim. Kitapçılara, okurlara, sadık internet gezginlerine (www.loe-venbruck.net) teşekkürler.

İmgelemin sularına yelken açmış başka birçok Fransız yazarı gibi teşekkürlerin en büyüğünü, sabır ve bağışlamanın tanrısı Stéphane Marsan'a borçluyum. Umarım başkalarının yapmadığını yapma cesaretini hep taşırsın. Nereye gidersem gideyim, ne yazarsam yazayım, kitaplarımın sonunda sana hep teşekkür edilecek çünkü sana bundan çok daha fazlasını borçluyum. Sağ ol Stef!

Son olarak da, her şeyin ötesinde, Delphine ve Zoé'ye teşekkürler!

1.Kelt kâhini: Latince *vatis*, Galce *gwawd*, İrlandaca *faith* olarak adlandırılan Kelt kâhinleri, ibadet, kehanet ve tababetle uğraşırđı. (ç.n.)